

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

"Sôi sục với tinh hài hước và nỗi đam mê."

—CHICAGO SUN-TIMES

SEE IT ON WWW.CIFAMILY.VN

VÌ ĐÓ
LÀ EM

The NEW YORK TIMES
bestselling author

nhà sách nhà xuất bản hồ chí minh

Mục lục

Giới Thiệu

Lời Khen Tặng Dành Cho "Vì Đó Là Em"

Tác Giả

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Thành phố Chicago chưa sẵn sàng chào đón Phoebe Somerville - quả bom sex xinh đẹp nhưng bất cần đời đến từ New York, người vừa mới được trao quyền thừa kế đội bóng bầu dục Chicago Stars. Còn Phoebe cũng tuyệt đối chưa sẵn sàng đối mặt huấn luyện viên trưởng của đội Stars - Dan Calebaw, huyền thoại bóng bầu dục đến từ vùng quê Alabama, đồng thời là một gã tóc vàng thô lỗ.

Calebaw hội tụ tất cả những gì mà Phoebe căm ghét - một tay chơi thể thao với quan điểm kỳ thị giới tính và suy nghĩ cực đoan phiến diện. Còn bà chủ xinh đẹp mới xuất hiện của đội Stars hội tụ tất cả những gì mà Dan khinh miệt - một ả bimbo lảm chuyện vốn chẳng biết gì về quả bóng cả khi nó đã sẵn sàng trên bục ném. Vậy tại sao Dan lại bị hút về phía quả bom sex trơ trẽn đó như một quả tên lửa tầm nhiệt như thế? Và tại sao sức quyến rũ miền quê của tay huấn luyện viên lại làm cho một phụ nữ giang hồ như Phoebe cảm thấy lúng túng, cảm lạnh... và hoảng sợ đến thế?

Đột nhiên, thứ đang có nguy cơ sụp đổ không chỉ là chức vô địch. Bởi vì đam mê là tên của trận đấu này - và hai đối thủ ngoan cố đều đã vào trận một cách vô cùng nghiêm túc...

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Lời Khen Tặng Dành Cho "Vì Đó Là Em"

“Sôi sục với tính hài hước và nỗi đam mê”. - Chicago Sun-Times

“Một giọng nói xuất sắc trong làng tiểu thuyết hiện đại dành cho nữ giới”. - Linda Barlow

“Rất táo bạo, vô cùng xúc động và đầy ắp đam mê... Tôi thích tác phẩm này!”. - Jayne Ann Krentz

“Ngoài Tracy và Hepburn, không ai viết truyện lãng mạn hài hay hơn Susan Elizabeth Phillips”. - Minneapolis Star-Tribune

“Phillips là một trong số ít tác giả mà tôi mua sách chỉ vì tên tuổi của bà, vì biết rằng số tiền mình bỏ ra sẽ hoàn toàn xứng đáng”. - Milwaukee Journal-Sentinel

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Tác Giả

Susan Elizabeth Phillips sinh tại Ohio (Hoa Kỳ), tốt nghiệp ngành Nghệ thuật Sân khấu tại Đại học Ohio, rồi dạy kịch nghệ và tiếng Anh tại một trường phổ thông cho đến khi sinh con đầu lòng và trở thành bà nội trợ. Từng cùng bạn thân Claire Laskowitz hợp tác viết một tiểu thuyết lãng mạn lịch sử, nhưng sau đó Phillips độc lập sáng tác và thu được thành công rực rỡ. Các tiểu thuyết của bà đều nằm trong danh sách bestseller của tờ USA Today và New York Times. Bà là tác giả duy nhất năm lần đoạt giải Sách của năm và chủ nhân giải Thành tựu trọn đời do Hội các nhà văn lãng mạn Mỹ trao. Hiện bà sống tại ngoại ô Chicago với chồng và hai con trai lớn.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Phoebe Somerville đã xúc phạm tất cả mọi người bằng việc mang một con chó xù Pháp và một anh chàng người tình Hungary đến đám tang của cha mình. Cô ngồi bên huyệt như một nữ hoàng điện ảnh hồi thập niên năm mươi với con chó xù nhỏ xíu trắng muốt chễm chệ trong lòng và cặp kính râm kiểu mắt mèo nạm hạt lấp lánh che hết cả mắt. Những người đến phúng viếng chẳng dễ gì kết luận được ai trong số họ trông lạc lõng hơn - con chó xù với bộ lông được xén tỉa đẹp đẽ diện đôi nơ bằng vải sa tanh màu anh đào đồng bộ, anh bạn người Hungary đẹp trai đến khó tin của Phoebe với đuôi tóc dài thắt bím có đính hạt, hay chính bản thân Phoebe.

Mái tóc vàng tro nhuộm high-light màu bạch kim đầy nghệ thuật của Phoebe xõa xuống che một bên mắt trông không khác gì Marilyn Monroe trong phim *The Seven Year Itch*. Đôi môi đầy đặn, căng mọng phủ lớp son hồng màu hoa mẫu đơn ngọt ngào hơi hé mở khi cô nhìn chăm chăm về phía chiếc quan tài đen bóng loáng chứa đựng những gì còn lại của Bert Somerville. Cô mặc vest màu trắng ngà và áo khoác lụa chần bông, nhưng chiếc áo chên nâng ngực màu vàng kim bóng bẩy kia trông phù hợp với buổi biểu diễn nhạc rock hơn là một đám ma. Và chiếc váy bó sát, được thắt ngang eo bằng sợi xích vàng (mỗi mắt xích được tô điểm bằng một chiếc lá sung treo lủng lẳng), lại xẻ bên hông lên đến tận giữa cặp đùi săn chắc.

Đây là lần đầu tiên Phoebe quay trở lại Chicago kể từ khi cô bỏ đi hồi mười tám tuổi, vì vậy trong số những người đến chia buồn hôm nay, chỉ có vài người đã từng gặp cô con gái hoang tàng của Bert Somerville. Tuy nhiên, từ những câu chuyện họ nghe được, chẳng ai ngạc nhiên khi Bert truất quyền thừa kế của cô. Có người cha nào lại muốn trao cơ ngơi của

mình cho đứa con gái đã từng là nhân tình của một người đàn ông lớn hơn mình đến bốn mươi tuổi cơ chứ, cho dù người đàn ông đó có là họa sĩ nổi tiếng người Tây Ban Nha, Arturo Flores, đi chăng nữa? Rồi còn sự nhục nhã từ những bức tranh nữa. Đối với một người như Bert Somerville, tranh khỏa thân là tranh khỏa thân, và cái thực tế là hàng tá tranh khỏa thân trừu tượng mà Flores đã họa Phoebe giờ đang góp phần tô điểm cho những bức tường của các viện bảo tàng trên khắp thế giới cũng không thể làm dịu bớt phán xét của ông.

Phoebe có vòng eo thon và đôi chân săn chắc, thanh mảnh, nhưng bộ ngực và bờ hông của cô lại tròn trịa đầy nữ tính, gợi nhớ đến cái thời kỳ gần như đã bị lãng quên khi phụ nữ vẫn còn trông giống đàn bà. Cô sở hữu thân hình của một cô gái hư hỏng, kiểu thân hình mà dù ở độ tuổi 33, vẫn có thể được phô ra với một cái khuyên xuyên qua rốn khi treo trên bức tường viện bảo tàng. Đó là thân hình của một bimbo[1] - không thêm tính đến chuyện bộ óc bên trong cực kỳ thông minh, bởi vì Phoebe thuộc loại đàn bà hiếm khi được đánh giá bằng bất cứ thứ gì trừ vẻ bề ngoài.

Gương mặt của cô cũng không bình thường hơn thân hình là mấy. Trong cách sắp xếp các đường nét trên khuôn mặt có sự thiếu cân đối nào đó, mặc dù rất khó nói chính xác nó là gì bởi vì sống mũi của cô rất thẳng, khuôn miệng rất đẹp và quai hàm rất sắc nét. Có lẽ đó là cái nốt ruồi màu đen nhỏ xíu gợi cảm đến hoang dại nằm cao cao trên gò má của cô. Hoặc có lẽ là đôi mắt. Những người đã có dịp nhìn thấy đôi mắt đó trước khi cô tròng đôi kính râm nạm hạt lấp lánh vào đã nhận ra chúng xé lên ở phía khóe mắt, có phần quá ma mị không thể hài hòa với những bộ phận khác trên khuôn mặt. Arturo Flores thường cường điệu hóa đôi mắt màu hổ phách đó, thi thoảng vẽ chúng to hơn cả hông của cô, thi thoảng thêm chúng vào phía trên bộ ngực tuyệt vời của cô.

Trong suốt đám tang, Phoebe có vẻ thờ ơ và bình thản, mặc dù không khí tháng Bảy trĩu nặng hơi ẩm. Ngay cả dòng nước cuồn cuộn dưới con sông

Du Page gần đó, vốn chảy xuyên qua mấy khu ngoại ô phía Tây Chicago, cũng không hề làm dịu bớt hơi nóng hầm hập. Một tán dù màu xanh thẫm che bóng cho cả cái huyệt lẫn những hàng ghế dành cho quan chức quây thành hình bán nguyệt xung quanh chiếc quan tài bằng gỗ mun đen nhánh, nhưng tán dù không đủ lớn để che cho tất cả người tham dự, vậy nên phần lớn đám đông ăn vận trang trọng đó đang phải đứng phơi mình dưới ánh nắng, và trông họ bắt đầu có vẻ ủ rũ, không chỉ do độ ẩm mà còn vì mùi hương sực nức của gần một trăm vòng hoa chất đầy xung quanh. May thay, phần nghi lễ diễn ra ngắn gọn, và bởi vì sau đó không tổ chức tiệc chiêu đãi nên họ có thể sớm dạt về các vũng nước ưa thích để được hạ nhiệt và âm thầm tận hưởng cái thực tế rằng số của Bert Somerville đã đến thay vì số của chính họ.

Chiếc quan tài màu đen bóng lộn được đặt trên tấm thảm màu xanh lục trải trên mặt đất, ngay phía trước mặt Phoebe, lúc này đang ngồi giữa cô em mười lăm tuổi cùng cha khác mẹ, Molly, và gã anh họ Reed Chandler. Trên nắp quan tài bóng loáng là một ngôi sao kết bằng hoa hồng trắng, được tô điểm bằng những dải ruy băng màu vàng và xanh da trời, màu sắc truyền thống của Chicago Stars, đội bóng thuộc Giải vô địch Bóng bầu dục Quốc gia[2] mà Bert đã mua mười năm trước.

Khi phần nghi lễ kết thúc, Phoebe ôm con chó xù trắng đứng dậy, bước ra giữa một vạt nắng làm lóa lên những ánh vàng kim từ chiếc áo chên nâng ngực và làm hai gọng kính râm mắt mèo nạm đá sáng lóa. Cảnh tượng đó mang lại một hiệu ứng kịch tính không cần thiết đối với một người đàn bà vốn đã quá nhiều kịch tính như cô.

Reed Chandler, người cháu trai 35 tuổi của Bert, đứng dậy từ chiếc ghế ngay bên cạnh cô rồi bước tới đặt một bông hoa lên nắp quan tài. Molly, cô em cùng cha khác mẹ của Phoebe, tự giác theo sau. Reed thể hiện vẻ đau buồn tột độ, mặc dù ai cũng biết một bí mật là hẳn ta sẽ được thừa hưởng đội bóng từ ông bác. Theo đúng bốn phận, Phoebe đặt bông hoa của mình

lên quan tài của người cha và kiên quyết không để cho cảm giác cay đắng ngày xưa quay trở lại. Có ích gì cơ chứ? Cô đã không thể chiếm được tình yêu của cha khi ông còn sống, và giờ cuối cùng cô cũng đã có thể từ bỏ nỗ lực đó. Cô với tay ra định an ủi đứa em gái cùng cha khác mẹ vốn đối với cô vẫn chẳng khác gì người xa lạ, nhưng Molly tránh ra, y hệt như phản ứng của cô bé mỗi khi Phoebe cố gắng đến gần.

Reed quay trở lại bên cạnh cô, và theo bản năng Phoebe ngay lập tức lùi lại. Bất chấp tất cả các chương trình từ thiện mà hiện nay hãn đang phụng sự, cô vẫn không thể nào quên được lúc còn nhỏ hãn từng đầu gối đến thế nào. Cô nhanh chóng tránh xa khỏi hãn, và bằng giọng khàn khàn khe khẽ hoàn toàn phù hợp với thân hình bốc lửa của mình, cô lên tiếng chào những người xung quanh.

“Các vị đến tham dự được thế này thật tử tế quá. Nhất là trong cái nóng kinh khủng như vậy. Viktor à, cứng bẽ Pooh được không?”

Cô trao con chó xù nhỏ nhắn trắng muốt cho Viktor Szabo, người lúc này đang làm cho các cô các bà phát cuồng lên, không những vì vẻ đẹp trai đến nao lòng mà còn do có một nét quen thuộc vô cùng nào đó ở anh chàng Hungary lực lưỡng bánh bao này. Vài người đã nhận ra anh ta chính là anh chàng người mẫu mái tóc rối bù, cơ bắp cuồn cuộn thoa dầu bóng mượt với khóa quần mở toang trong chiến dịch quảng cáo trên khắp quốc gia về quần jean dành cho nam giới.

Viktor đón lấy con chó từ tay cô. “Dĩ nhiên rồi, em yêu.” Anh trả lời bằng một chất giọng dù vẫn có thể nghe ra nhưng không nặng bằng giọng của bất cứ người nào trong đám chị em nhà Gabor[3], những người đã sống ở Mỹ trước anh cả mấy thập kỷ.

“Cún cưng của em,” Phoebe gừ gừ, không phải với Pooh, mà là với Viktor.

Viktor thầm cảm thấy Phoebe đang cư xử hơi quá, nhưng anh là người Hungary và thường tỏ ra yếm thế, nên anh gửi một nụ hôn gió về phía cô và âu yếm quan sát cô trong khi ôm con chó xù trên tay và chỉnh đốn tư thế để có thể khoe được tối đa thân hình hoàn hảo như tạc tượng của mình. Thi thoảng anh hơi xoay đầu để ánh nắng bắt được tia sáng lấp lánh của những hạt bạc ẩn trong cái đuôi tóc hóp hờn buông xuống quá vai.

Phoebe chìa bàn tay thanh mảnh với bộ móng dài sơn hồng và đầu móng sơn hình trăng khuyết trắng về phía vị Thượng nghị sĩ Mỹ bề bệ vừa tiến đến chỗ cô và ngắm nghía ông ta như thể ông ta là một gã lực lưỡng đặc biệt ngon lành. “Thượng nghị sĩ, cảm ơn rất nhiều vì ông đã đến. Tôi biết ông hẳn phải bận rộn lắm, ấy vậy nhưng ông vẫn thật đáng mến.”

Bà vợ đẩy đà tóc muối tiêu của Thượng nghị sĩ ném cho Phoebe ánh mắt nghi ngờ, nhưng khi Phoebe quay sang chào, bà ta không khỏi bất ngờ trước nụ cười ấm áp và thân thiện của cô. Sau đó, bà đã nhận ra Phoebe Somerville dường như thoải mái với cánh phụ nữ hơn là với đám đàn ông. Thật đáng tò mò với một cô nàng nóng bỏng lồ lộ như thế.

Nhưng dù sao thì đó cũng là một gia đình kỳ lạ.

Bert Somerville có lịch sử kết hôn với những cô diễn viên thừa sắc thiếu tài ở Las Vegas. Người đầu tiên trong số họ, mẹ của Phoebe, đã chết từ nhiều năm trước trong khi cố gắng sinh ra một đứa con trai mà Bert hằng khao khát. Người vợ thứ ba của ông ta, mẹ Molly, thì bỏ mạng trong một tai nạn máy bay nhỏ mười ba năm trước khi đang trên đường đến Aspen để ăn mừng vụ ly dị của mình. Chỉ có người vợ thứ hai của Bert là vẫn còn sống, và bà ta thậm chí còn không thèm băng qua đường để tham dự lễ tang của ông ta, chứ đừng nói là từ Reno bay đến đây. Tully Archer, huấn luyện viên hàng phòng ngự danh tiếng của đội Chicago Stars, rời khỏi Reed để tiếp cận Phoebe. Với mái tóc bạc trắng, hai hàng lông mày hoa râm và chiếc mũi đỏ ửng, ông ta trông như một ông già Noel không có râu.

“Kinh khủng quá, cô Somerville. Kinh khủng quá.” ông ta hăng giọng với tiếng hức hức nhịp nhàng. “Thật không thể tin nổi chúng ta chưa từng gặp nhau. Cũng lạ là chúng tôi quen biết nhau từng ấy năm mà tôi chưa hề gặp con gái của Bert. Bert và tôi đã biết nhau lâu lắm rồi, và thế nào tôi cũng sẽ nhớ anh ấy lắm. Nói thế không có nghĩa là hai chúng tôi luôn đồng ý với nhau về mọi việc. Anh ấy có thể ngang bướng bỏ cha lên được. Nhưng dù sao thì chúng tôi cũng biết nhau lâu lắm rồi.”

Ông ta tiếp tục lắc tay cô và nói liên hồi mà không hề nhìn thẳng vào mắt cô. Bất kỳ ai không theo dõi tình hình bóng bầu dục có lẽ sẽ thắc mắc làm thế nào mà một người dường như đang trên bờ vực lâm cầm này lại có khả năng huấn luyện một đội bóng chuyên nghiệp, nhưng những người từng quan sát ông ta làm việc sẽ không bao giờ mắc phải sai lầm đánh giá thấp khả năng huấn luyện của ông ta.

Tuy vậy, ông ta thích nói, và khi ông ta không cho thấy bất kỳ dấu hiệu nào là sẽ dừng lại, Phoebe liền cắt ngang. “Và chẳng phải ông thật ngọt ngào biết bao khi nói thế hay sao, thưa ông Archer. Một viên kẹo trứng chim hoàn hảo.”

Trong đời mình Tully Archer đã bị gọi bằng rất nhiều tên, nhưng chưa ai từng gọi ông ta là một viên kẹo trứng chim, và cách gọi đó làm ông tức thời á khẩu, mà có lẽ đó chính là mục đích của Phoebe bởi vì cô lập tức quay đi, chỉ để rồi ngay sau đó lại nhìn thấy một đoàn quái vật đang xếp hàng chờ nói lời chia buồn.

Trong những đôi giày to như chiếc tàu thủy, họ chuyển từ chân nọ sang chân kia vẻ không thoải mái. Cùng hàng ngàn kí lô cơ bắp căng tràn sức sống với các bắp đùi trông như những phiến gỗ phá thành, họ có những cần cổ gân guốc, dày cui mọc trên bờ vai vạm vỡ. Tay họ siết lại phía trước không khác gì cái móc sắt, cứ như thể họ đang chờ bài quốc ca để sẵn sàng lao vào trận đấu; và thân hình quái đản, quá khổ của họ được bó trong chiếc áo đồng phục cộc tay màu xanh da trời cùng quần màu xám. Từng giọt mồ

hôi vì cái nóng buổi trưa lấp lánh trên những làn da đủ mọi sắc màu từ xanh-đen bóng loáng đến trắng r ám nắng. Như những tên nô lệ đồn điền, toàn bộ đội bóng Chicago Stars của Giải Vô địch Bóng bầu dục Quốc gia đã đến để bày tỏ lòng kính trọng đối với người đàn ông từng là ông chủ họ.

Một gã cổ rụt mắt ti hí bước lên phía trước, trông như thể đang lãnh đạo cuộc nổi loạn tại một nhà tù có hệ thống an ninh tối tân nhất. Anh ta cố gấn chặt ánh mắt vào gương mặt Phoebe, vẻ cương quyết lộ rõ đến nỗi ai cũng có thể nhận thấy anh ta đang phải ép mình không được trợn tầm nhìn xuống bộ ngực ngoạn mục của cô. “Tôi là Elvis Crenshaw, cầu thủ mũi chặn trung tâm. Thực sự rất lấy làm tiếc về ông Somerville.” Phoebe nhận lời chia buồn của anh ta. Anh chàng cầu thủ mũi chặn bước tiếp, giữa chừng liếc mắt một cách tò mò về phía Viktor Szabo. Viktor, lúc này đang đứng cách Phoebe vài bước, đã tạo ra dáng đứng Rambo của riêng mình, một kỳ công không dễ gì thực hiện nếu xét đến chuyện anh đang bế con chó xù nhỏ xíu trắng muốt trên tay thay vì khẩu Uzi. Dù vậy, anh có thể nhận thấy tư thế đó đang phát huy hiệu quả bởi vì gần như tất cả các bà các cô trong đám đông đều đang ngăm nhìn anh. Giờ, chỉ cần anh thu hút được sự chú ý của cái sinh vật gợi tình với cặp mông tuyệt cú mèo kia thôi thì ngày hôm nay của anh sẽ trở nên hoàn hảo.

Thật không may, cái sinh vật gợi tình với cặp mông tuyệt cú mèo đó vừa dừng lại trước mặt Phoebe và chỉ dán mắt vào cô mà thôi.

“Cô Somerville, tôi là Dan Calebow, huấn luyện viên trưởng của đội Stars.”

“Chà, hè-lố anh Calebow,” Phoebe ngâm nga bằng một giọng mà Viktor nghe như thể là một sự giao thoa kỳ dị giữa Bette Midler và Bette Davis[4] nhưng dù sao anh cũng là người Hungary, nên anh thì biết gì cơ chứ.

Phoebe là người bạn tốt nhất trên đời của Viktor, và anh sẽ làm bất cứ điều gì vì cô, một sự tận tụy đang được anh chứng tỏ bằng cách đồng ý

đóng vai người tình của cô trong cái trò vờ vịt ngớ ngẩn rùng rợn này. Tuy nhiên, vào giây phút này, anh chỉ muốn lôi ngay cô tránh xa mối hiểm nguy trước mắt. Phoebe dường như không hiểu rằng cô đang đùa với lửa khi bỡn cợt người đàn ông máu nóng đó. Hoặc cũng có thể cô hiểu. Nếu cảm thấy bị dồn vào thế bí, Phoebe có thể lôi hết đồng vũ khí phòng ngự ra để sử dụng, và rất hiếm khi những vũ khí đó được chọn lựa một cách khôn ngoan.

Dan Calebow không thèm liếc Viktor lấy một cái, vì vậy anh chàng Hungary có thể dễ dàng xếp anh ta cùng loại với những gã điên khùng không sẵn sàng chấp nhận ý tưởng mới mẻ về một lối sống khác. Là điều đáng tiếc đấy, nhưng với bản tính hiền hòa đặc thù của mình thì đây cũng là thái độ Viktor sẵn lòng chấp nhận.

Phoebe có thể không nhận ra Dan Calebow, nhưng vốn vẫn theo dõi tình hình bóng bầu dục Mỹ nên Viktor biết rõ Calebow từng là một trong những tiền vệ công bùng nổ nhất và thích gây gỗ nhất của giải NFL cho đến khi anh ta giải nghệ năm năm trước để bước vào sự nghiệp huấn luyện. Vào giữa mùa giải mùa thu năm ngoái Bert đã sa thải huấn luyện viên trưởng của đội Stars và thuê Dan, lúc đó đang làm việc cho đối thủ cạnh tranh là đội Chicago Bears, để thay thế vị trí đó.

Calebow to lớn như một con sư tử lông vàng, khoác lên mình cái uy vũ của một người không có chút kiên nhẫn nào với cảm giác thiếu tự tin. Anh ta cao hơn một chút so với chiều cao 1m83 của Viktor, và lực lưỡng hơn hầu hết những tiền vệ công chuyên nghiệp khác. Anh ta có vầng trán cao, rộng và một cái mũi cứng cáp hơi gồ lên trên sống mũi. Môi dưới hơi đầy đặn hơn so với môi trên, và một vết sẹo nhỏ màu trắng nằm ngay giữa miệng và cằm.

Nhưng nét quyến rũ nhất của anh ta không nằm ở khuôn miệng hấp dẫn đó, cũng không phải mái tóc dày màu hung hay vết sẹo đầy nam tính trên cằm. Thay vào đó, lại là đôi mắt màu xanh nước biển như muốn ăn tươi nuốt sống người khác mà ngay lúc này đây đang sẫm soi cô nàng Phoebe

tội nghiệp với sự chú tâm đến nỗi Viktor có phần ngờ rằng làn da của cô đã bắt đầu bốc hơi.

“Tôi thực sự rất tiếc về chuyện của Bert,” Calebow nói, gốc gác miền Alabama vẫn còn lộ rõ trong giọng anh ta. “Chắc chắn chúng tôi sẽ rất nhớ ông ấy.”

“Thật tử tế biết bao khi nói thế, anh Calebow.”

Một ngữ điệu ngoại lai phảng phất đã được thêm vào trong giọng nói trầm khàn của Phoebe, và Viktor nhận ra cô đã bổ sung Kathleen Turner[5] vào trong vốn tiết mục bao gồm các giọng nữ quyến rũ của mình. Thông thường cô không điệu đà đến thế, nên anh biết cô hẳn đang luống cuống. Thế không có nghĩa là cô để bất cứ ai nhận ra điều đó. Phoebe nổi tiếng là một cô nàng nóng bỏng luôn ngẩng cao đầu.

Sự chú ý của Viktor quay trở lại với huấn luyện viên trưởng đội Stars.

Anh nhớ đã đọc ở đâu đó rằng suốt thời làm cầu thủ, Dan Calebow được đặt cho biệt danh “Băng Giá” vì thái độ lạnh lùng không chút thương xót dành cho đối thủ. Viktor không thể trách Phoebe vì đã trở nên bối rối trước mặt anh ta. Người đàn ông đó thật ghê gớm.

“Chắc chắn Bert rất yêu bóng bầu dục,” Calebow tiếp tục, “và ông ấy là một ông chủ tốt.”

“Tôi chắc là thế.” Mỗi âm tiết kéo dài mà cô thốt ra dường như là một lời hỗn hển hứa hẹn về những khoái lạc xác thịt, một lời hứa mà Viktor biết quá rõ là Phoebe không hề có ý định giữ lời.

Anh nhận ra cô căng thẳng đến mức nào khi cô quay lại và chìa hai tay về phía anh. Đúng đắn đoán ra là cô muốn dùng Pooh để đánh lạc hướng, anh liền bước về phía trước, nhưng ngay khi cô đón lấy con chó, một chiếc xe

tải đậu sắn trong nghĩa trang bỗng nhiên nổ máy, làm con chó xù giật bản mình.

Pooh kêu ăng lên một tiếng rồi nhảy vọt ra khỏi tay cô. Cô nàng cú đã bị kèm hãm quá lâu, thế là nó bắt đầu lao bừa qua đám đông, sủa ăng ăng đình tai nhức óc, đuôi vẫy loạn xạ đến nỗi chòm lông đuôi xù tròn tròn trông như thể sẵn sàng văng ra khỏi thân hình và bay rít trong không khí như chiếc mũ của Oddjob[6].

“Pooh!” Phoebe kêu lên, vội vã đuổi theo đúng lúc nàng cú nhỏ nhắn trắng muốt tông sầm vào đám chân kim loại mảnh khảnh đang đỡ tháp hoa lay ơn cao chót vót.

Trong những hoàn cảnh thuận lợi nhất thì Phoebe cũng không phải vận động viên điền kinh cừ khôi gì. Lại còn bị vướng víu trong chiếc váy bó chặt, nên cô không thể tóm kịp con chó hòng ngăn chặn thảm họa. Tháp hoa lao đảo rồi đổ ngược ra phía sau, làm bố nhào vòng hoa tang bị nhồi nhét sát bên, rồi đến lượt vòng hoa đó lại lật đổ một chùm thực dực khổng lồ. Các vòng hoa bị nhồi nhét quá sát nhau nên không thể thoát khỏi cảnh vòng này ngã xuống sẽ hất đổ vòng khác, thế là hoa lá nước nôi bắt đầu bắn tung tóe. Những người đến chia buồn đang đứng gần đó nhảy dựng ra xa cố bảo vệ quần áo của mình và thành ra lại làm đổ thêm nhiều vòng hoa khác. Như những quân cờ đô mi nô, đầu của quân này ngã đập vào quân kia, cho đến khi cả quang cảnh bắt đầu trông giống như cơn ác mộng tồi tệ nhất của Merlin Olsen[7].

Phoebe giật phắt cặp kính râm ra để lộ đôi mắt xéch màu hổ phách đầy ma mị. “Đứng lại, Pooh! Đứng lại, mẹ kiếp! Viktor!”

Viktor lúc này đã xông sang phía bên kia chiếc quan tài định chặn đầu cô nàng chó điên cuồng, nhưng trong lúc vội vàng anh đã tông đổ vài chiếc ghế, và đến lượt những chiếc ghế đó lại bay vào một loạt những vòng hoa khác, bắt đầu một phản ứng dây chuyền mới.

Một phụ nữ có vai vế ở thành phố Gold Coast, vốn vẫn tự huyễn hoặc bản thân mình là một chuyên gia về các loài chó nhỏ kể từ khi bà ta sở hữu một con chó xù Nhật, bèn nhảy về phía con cún điên cuồng nhưng nửa chừng phải đổi ngược trở lại khi Pooh cụp đuôi xuống, nhe răng ra, và tấp lầy bà ta như một Kẻ Hủy Diệt thuộc loài cẩu. Bình thường Pooh là con chó hiền lành nhất trong loài chó, nhưng không may vị nữ khách vai vế kia lại xức loại nước hoa Eternity của Calvin Klein, thứ mùi Pooh ghét cay ghét đắng kể từ khi một người bạn của Phoebe, vốn tắm mình trong loại nước hoa đó, gọi nó là một con chó ngu si đần độn và đá nó dưới gầm bàn.

Phoebe, với chiếc váy xê hông phơi bày quá nhiều phần da thịt trên đùi, xông thẳng vào giữa hai anh chàng cầu thủ hàng phòng ngự tiền trạm.

Họ nhìn cô với vẻ thích thú không che giấu khi cô khoa tay múa chân về phía con chó xù. “Pooh! Đẳng này, Pooh!”

Molly Sommerville, điếng người nhục nhã trước cảnh tượng mà người chị cùng cha khác mẹ của mình đang gây ra, cố gắng lẩn vào đám đông lộn xộn.

Khi Phoebe lách qua một chiếc ghế, những cái lá sung kim loại màu vàng nặng trĩu treo lủng lẳng trên mắt xích thắt lưng đập vào phần cơ thể đáng lẽ phải được đám lá sung đó che đậy. Cô định túm lấy đám lá trước khi bị thâm tím vĩnh viễn, nhưng đúng lúc đó hai đế giày da cao gót trơn tuột của cô dẫm vào một mề hoa loa kèn ướt nhẹ. Hai chân cô trượt vèo đi, và với một tiếng hự thở hắt ra, cô ngã xuống.

Trước cảnh tượng cô chủ trượt mông trên nền đất, Pooh quên luôn bà chức sắc sực nức mùi nước hoa vô cùng khó chịu kia. Lầm tưởng hành động của Phoebe là lời mời mọc chơi đùa, nàng chó sủa nặng lên đầy phần khích.

Phoebe cố gắng lồm cồm bò dậy mà không được, khiến cho cả ngài thị trưởng Chicago và vài cầu thủ của đội Bears kinh địch được dịp no mắt ngắm nhìn bắp đùi cô. Pooh lao qua háng một bình luận viên thể thao vênh váo và chui vào dưới gầm những chiếc ghế xếp xung quanh ngôi mộ đúng lúc Viktor bước ngược về phía nó. Con chó thích chơi đùa với Viktor, và những tiếng ăng ăng của nó càng trở nên nồng nhiệt hơn. Pooh nhảy phốc tới trước, nhưng đột ngột phanh kết lại khi nhận ra mình đang bị một giỏ hoa lật úp và một tảng cỏ lớn ướt đẫm chặn đường - một chướng ngại vật kinh khủng đối với con vật vốn không thích làm ướt móng vuốt của mình. Bị dồn vào thế bí, cô nàng liền nhảy vọt lên một chiếc ghế xếp. Khi chiếc ghế bắt đầu bập bênh, nó hoảng hốt ăng lên một tiếng và nhảy qua chiếc ghế khác, rồi từ đó tiếp tục nhảy lên một bề mặt rắn chắc, bằng phẳng.

Đám đông đồng loạt ồ lên khi những bông hồng trắng và các dải ruy băng màu xanh màu vàng bay tung tóe.

Rồi mọi người nín bật.

Phoebe, lúc này vừa mới vật lộn đứng dậy được, đông cứng người lại. Viktor khẽ nguyên rủa bằng tiếng Hungary.

Pooh, vốn luôn nhạy cảm đối với những người mà nó yêu mến, bèn ghéch đầu sang bên như thể cố gắng tìm hiểu xem vì sao tất cả mọi người lại nhìn chăm chăm vào nó như thế. Cô nàng cảm thấy mình đã làm điều gì đó vô cùng sai trái, và bắt đầu run bần lên.

Phoebe nín thở. Pooh mà cảm thấy hoảng sợ thì chẳng hay ho gì. Cô nhớ lại lần gần đây nhất chuyện đó xảy ra và bước vội về phía trước. “Không, Pooh!”

Nhưng lời cảnh cáo của cô đến quá muộn. Cô nàng cún run rẩy đã ngồi chồm hồm xuống. Khuôn mặt nhỏ nhắn lông lá toát lên vẻ biết lỗi, Pooh bắt đầu tè lên trên nắp quan tài của Bert Somerville.

Cơ ngơi của Bert Somerville được xây dựng hồi thập niên 1950 trên vùng đất rộng mười mẫu ở khu Hinsdale giàu có thuộc vùng ngoại ô Chicago, tọa lạc ở trung tâm hạt I 5285 Du Page. Đầu thế kỷ XX toàn bộ hạt này là vùng nông thôn, nhưng sau nhiều thập kỷ, các thị trấn bé nhỏ ở đó đã cùng nhau phát triển cho đến khi chúng hình thành nên một chiếc giường ngủ khổng lồ cho mấy tay giám đốc điều hành ngày ngày đến Loop[8] bằng vé tháng trên những chuyến tàu hỏa tuyến Bắc Burlington, và còn cho cả những kỹ sư làm việc trong ngành công nghiệp kỹ thuật cao đang phát triển nhảy vọt dọc con đường cao tốc Đông-Tây. Dần dần, bức tường gạch bao quanh cơ ngơi đó đã được vây xung quanh bởi những khu dân cư rậm rạp.

Hồi nhỏ, Phoebe hiếm khi sống ở ngôi nhà Tudor trang nghiêm nằm ở khu ngoại ô phía Tây giữa những cây sồi, cây thích và cây óc chó đó. Bert gửi cô vào trường tư thục nội trú ở Connecticut đến tận mùa hè, rồi vào mùa hè ông lại gửi cô đến khu cắm trại dành riêng cho nữ. Trong những chuyến về thăm nhà hiếm hoi, cô luôn cảm thấy ngôi nhà đó thật tối tăm ngột ngạt, và sau lễ tang của cha mình, khi trèo lên cái cầu thang uốn lượn dẫn tới tầng hai, Phoebe rút ra kết luận rằng cho đến giờ, vẫn chẳng điều gì có thể làm cô thay đổi quan điểm đó.

Từ trên vách tường đầu cầu thang dán giấy bồi bọc nhung màu hạt dẻ, đôi mắt oán trách của một chú voi đã bị bắn chết bất hợp pháp từ một trong những cuộc săn bắn của Bert ở châu Phi đang chăm chăm nhìn cô. Hai vai cô sụm xuống chán nản. Vết cỏ dây đầy trên áo vest màu ngà, lớp tất chân mỏng tang thì bẩn thỉu và rách toét tả. Mái tóc vàng hoe xù lên tứ phía, và cô đã ăn sạch lớp son màu hồng mẫu đơn từ đời tám hoánh.

Tự dưng, gương mặt của tay huấn luyện viên trưởng đội Stars hiện ra trong đầu cô. Anh ta chính là người đã túm gáy Pooh nhắc ra khỏi nắp quan tài. Đôi mắt màu xanh lục của anh ta thật lạnh lẽo và đầy vẻ lên án khi anh ta trao con chó cho cô. Phoebe thở dài. Vụ lộn xộn trong đám tang của cha cô đã chõng thêm một sự thảm bại khác vào cái thế giới vốn đã đầy ắp

những điều thất bại. Cô những muốn cho mọi người biết rằng cô không quan tâm đến chuyện bị cha cô truất quyền thừa kế, nhưng như thường lệ, cô đã đi quá xa và tất cả mọi thứ lại gây ông đập lưng ông.

Cô khựng lại một lúc trên đầu cầu thang, tự hỏi liệu cuộc đời của mình có khác đi không nếu mẹ cô vẫn còn sống. Cô đã không còn nghĩ quá nhiều về người mẹ thừa sắc thiếu tài mà cô không thể nhớ được đó nữa, nhưng khi còn là một đứa trẻ cô độc, cô đã theo dệt nên những giấc mơ huyền ảo về bà, cố gắng dựng lên trong tưởng tượng của mình một người phụ nữ dịu dàng, xinh đẹp sẽ dành cho cô toàn bộ tình yêu thương mà cô đã bị người cha chối bỏ.

Cô tự hỏi liệu Bert có bao giờ thực sự yêu ai đó không, ông không coi trọng phụ nữ nói chung, với một đứa con gái nhỏ vụng về, béo ị và nhất là không có chút chính kiến nào thì lại càng không. Theo những gì cô còn có thể nhớ được, ông đã luôn nói cô là kẻ vô dụng, và giờ đây, cô ngờ rằng có thể ông đã đúng.

Ở độ tuổi 33, cô đang thất nghiệp và gần như trắng tay. Arturo đã chết bảy năm trước. Trong hai năm đầu tiên sau khi ông chết, cô tổ chức các buổi triển lãm những bức họa của ông, nhưng sau khi bộ sưu tập đó được trưng bày vĩnh viễn trong bảo tàng Orsay ở Paris, cô liền chuyển về Manhattan. Số tiền Arturo để lại cho cô sau khi chết dần tiêu hao sau khi giúp cô chi trả viện phí cho nhiều người bạn đã chết vì bệnh AIDS. Cô không tiếc một đồng nào. Nhiều năm liền cô đã làm việc trong một phòng trưng bày nhỏ nhắn nhưng độc đáo ở vùng West Side chuyên về các tác phẩm nghệ thuật tiên phong. Nhưng chỉ mới tuần vừa rồi, ông chủ luống tuổi của cô đã đóng cửa phòng trưng bày, khiến cô lâm vào cảnh ăn không ngồi rồi trong lúc tìm kiếm một hướng đi mới cho đời mình.

Cô bất chợt nghĩ rằng mình bắt đầu mệt mỏi vì cứ cố phải ra về ngang tàng rồi, nhưng cô đang cảm thấy quá yếu đuối nên chẳng thể đương đầu

với cuộc chiến nội tâm được, vì thế cô tiếp tục hướng về phía phòng ngủ của đứa em gái và gõ cửa. “Molly, chị Phoebe đây. Chị vào được không?”

Không có câu trả lời.

“Molly, chị vào được không?”

Thêm vài giây nữa trôi qua trước khi Phoebe nghe thấy một âm thanh nghèn nghẹt, ừ ừ, “Chắc được.” Thầm lên dây cót cho bản thân, cô xoay nắm đấm cửa và bước vào trong căn phòng từng là phòng của cô hồi nhỏ. Hằng năm, trong vài tuần cô sống ở đây, căn phòng thường bừa bộn sách, vụn thức ăn và những băng nhạc cô ưa thích. Giờ thì nó cực kỳ ngăn nắp như chính chủ của nó vậy.

Molly Somerville, cô em gái mười lăm tuổi cùng cha khác mẹ mà Phoebe chỉ biết qua loa, đang ngồi trên chiếc ghế tựa cạnh cửa sổ, vẫn mặc nguyên bộ váy nâu rộng thùng thình như trong lễ tang. Không giống Phoebe, vốn béo phì khi còn nhỏ, Molly gầy như que củi, và mái tóc nâu dày ngăn ngang cằm của cô bé cần được cắt tỉa gọn gàng. Cô bé trông chẳng có gì nổi bật, với làn da xanh xao, nhợt nhạt trông như thể chưa bao giờ được nhìn thấy ánh mặt trời, còn các đường nét thì vừa không rõ rệt vừa chẳng có gì đặc biệt.

“Em thế nào rồi, Molly?”

“Ồn.” Cô bé không rời mắt khỏi cuốn sách đang đặt trong lòng.

Phoebe thầm thở dài. Molly không hề giấu giếm chuyện nó ghét cô chị đến tận xương tủy, nhưng bao năm qua, hai chị em họ tiếp xúc với nhau quá ít đến nỗi cô không biết chắc vì sao.

Khi Phoebe quay trở lại Mỹ sau cái chết của Arturo, cô đã đến Connecticut vài lần để thăm Molly ở trường, nhưng Molly quá không cởi mở nên dần dần cô đành đầu hàng. Tuy vậy, cô vẫn tiếp tục gửi quà nhân

dịp sinh nhật và Giáng sinh, thi thoảng kèm thêm vài lá thư, và tất cả đều không có hồi âm. Thật mỉa mai biết bao khi Bert truất quyền thừa kế của cô đối với mọi thứ trừ một thứ đáng lẽ nên là phần trách nhiệm quan trọng nhất của ông.

“Chị lấy cho em thứ gì đó nhé? Thứ gì đó để ăn chẳng hạn?”

Molly lắc đầu và sự im lặng lại bao trùm.

“Chị biết chuyện này rất khó khăn. Chị thực sự rất tiếc.”

Đứa trẻ nhún vai.

“Molly, chúng ta cần nói chuyện, và mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn cho cả hai chị em ta nếu như em nhìn vào chị.”

Molly ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách và nhìn Phoebe bằng đôi mắt kiên nhẫn, trống rỗng, làm Phoebe có cảm giác không thoải mái như thể cô là đứa trẻ còn em gái cô mới là người trưởng thành. Cô ước gì mình vẫn còn hút thuốc, bởi vì lúc này cô đang cần đến tuyệt vọng một liều thuốc lá.

“Em biết từ giờ chị là người giám hộ hợp pháp của em rồi đấy.”

“Ông Hibbard đã giải thích với em rồi.”

“Chị nghĩ bây giờ chúng ta cần nói chuyện về tương lai của em.”

“Có gì để nói đâu.”

Cô vén một lọn tóc vàng ửng ngạnh ra phía sau tai. “Molly, em không buộc phải quay trở lại trại hè nếu em không muốn. Chị sẽ rất vui nếu ngày mai em bay đến New York với chị và ở đó cho đến hết hè. Chị đã thuê lại căn hộ của một người bạn lúc này đang ở châu Âu. Đó là một chỗ ở tuyệt vời.”

“Em muốn quay lại.”

Nhìn nước da tái nhợt của Molly, Phoebe không tin rằng em gái cô lại hứng thú với hội trại hơn cô hồi xưa. “Nếu em thực sự muốn thế thì không vấn đề gì cả, nhưng chị hiểu rõ cái cảm giác dường như ta không có một mái nhà. Đừng quên là Bert cũng đã gửi chị đến trường Crayton, và hè nào cũng tổng cổ chị đến trại hè. Chị ghét chuyện đó. New York mùa hè rất thú vị. Chúng ta có thể có một khoảng thời gian tuyệt vời và tìm hiểu kỹ hơn về nhau.”

“Em muốn đến trại hè,” Molly bướng bỉnh lặp lại.

“Em có hoàn toàn chắc chắn về chuyện này không?”

“Em chắc. Chị không có quyền cấm em quay lại đó.”

Bất chấp thái độ thù nghịch của đứa trẻ và cơn đau đầu đang bắt đầu hình thành trên thái dương, Phoebe không sẵn lòng để vấn đề đó trôi qua quá dễ dàng như thế. Cô quyết định thử chiến thuật mới và hất cằm về phía cuốn sách trong lòng Molly. “Em đang đọc gì thế?”

“Dostoyevski. Em sẽ làm một bài nghiên cứu độc lập về ông ấy vào mùa thu này.”

“Ấn tượng đấy. Mấy cuốn đó khá nặng đối với lứa tuổi mười lăm.”

“Không phải với em. Em khá sáng dạ.”

Phoebe muốn cười, nhưng Molly thốt lên câu nói đó với giọng hiên nhiên đến nỗi cô không thể cười. “Phải. Ở trường em học rất giỏi, đúng không?”

“Chỉ số IQ của em cao một cách khác thường.”

“Thông minh hơn người khác là phúc mà cũng có thể là họa.” Phoebe nhớ lại chuỗi ngày đau buồn của chính cô lúc còn đi học khi cô thường tỏ ra

sáng dạ hơn quá nhiều bạn cùng lớp. Đó cũng là một nhân tố khác nữa làm cô cảm thấy mình lạc lõng so với mọi người.

Vẻ mặt Molly không hề thay đổi. “Em khá biết ơn trí thông minh của mình. Hầu hết bọn con gái trong lớp đều dần dần.”

Cho dù Molly đang hành động như một con nhóc tự phụ đáng khinh, Phoebe vẫn cố gắng không phán xét con bé. Cô biết rõ hơn bất kỳ ai rằng con gái của Bert Somerville phải tự tìm cách đối mặt với cuộc sống. Hồi niên thiếu, cô giấu cảm giác bất an phía sau thân hình béo phì. Sau đó, cô đã trở nên ngang tàng. Còn Molly lúc này đang nấp sau bộ não của mình.

“Chị không phiền chứ, Phoebe. Em đang đọc đến một đoạn đặc biệt thú vị, và em muốn quay trở lại với nó.”

Phoebe phớt lờ lời xua đuổi rõ ràng của đứa em gái và lại cố gắng thuyết phục nó đến Manhattan. Nhưng Molly không đổi ý, vậy nên cuối cùng Phoebe đành chấp nhận thua cuộc. Trước lúc rời khỏi phòng Molly, cô dừng lại ở ngưỡng cửa. “Nếu cần gì thì em sẽ gọi chị chứ?”

Molly gật đầu, nhưng Phoebe không tin con bé. Đứa trẻ này hẳn là thà ăn thuốc chuột còn hơn phải cầu viện sự giúp đỡ từ cô chị tai tiếng.

Cô cố gắng xua đuổi cảm giác chán nản khi trở xuống dưới nhà. Cô nghe thấy tiếng Viktor nói chuyện điện thoại với quản lý của anh trong phòng khách. Cần chút riêng tư để trấn tĩnh lại, cô lên vào phòng làm việc của cha cô, nơi Pooh đang nằm ngủ trên cái ghế bành đặt trước tủ đựng súng được lắp kính ở mặt trước. Cô nàng chó ngẩng phắt mái đầu xù trắng muốt lên. Nó nhảy khỏi ghế, vẫy vẫy túm đuôi tròn xoe và chạy băng qua tấm thảm về phía cô chủ.

Phoebe quỳ xuống ôm lấy con chó. “Này, đồ hư hỏng, hôm nay mày đã quậy ra trò đấy, đúng không?”

Pooh thè lưỡi liếm cô chủ với vẻ biết lỗi. Phoebe định thắt lại đám nơ đã tung cả ra phía sau tai con chó, nhưng các ngón tay run lấy bầy nên cô đành đầu hàng. Dù sao thì Pooh cũng sẽ lại làm tung ra thôi.

Cô nàng chó này là nỗi hổ thẹn cho phẩm giá của giống nòi. Nó ghét nơ buộc và vòng cổ kim cương giả, không chịu ngủ trên giường dành cho chó, và không hề kén chọn thức ăn. Nó ghét bị xén tĩa lông, ghét được chải lông hay tắm tấp và không chịu mặc cái áo len in chữ mà Viktor mua cho. Thậm chí Pooh còn không phải con chó bảo vệ giỏi. Năm ngoái trong lúc Phoebe bị trấn lột ngay giữa thanh thiên bạch nhật ở khu Thượng Tây, Pooh chỉ biết cọ người vào chân kẻ tấn công cầu xin hãn ta đừng nện.

Phoebe dụi đầu vào bộ lông mềm mại của nàng chó. “Bên dưới cái nòi hay hóm đó, mày chỉ đơn thuần là một kẻ ngu si đần độn, đúng không Pooh?”

Đột nhiên, Phoebe chẳng thể tiếp tục cuộc đấu tranh mà cô đã cố gắng duy trì suốt cả ngày hôm đó, và cô nấc lên nghẹn ngào. Một kẻ ngu si đần độn. Cô là thế đấy. Ăn diện điệu đà như một con chó xù Pháp.

Viktor tìm thấy cô trong thư viện. Tỏ ra tế nhị hơn thường ngày, anh phớt lờ chuyện cô vừa mới khóc xong. “Phoebe, cún cưng,” anh dịu dàng nói, “luật sư của cha em đang ở đây và muốn gặp em.”

“Em không muốn gặp ai cả,” cô sụt sịt, quờ quạng tìm khăn giấy nhưng chẳng thấy cái nào.

Viktor lôi chiếc khăn tay màu mận chín từ trong túi áo khoác lụa màu xám và đưa cho cô. “Chẳng sớm thì muộn em cũng phải nói chuyện với ông ta thôi.”

“Em đã nói chuyện với ông ta rồi. Ông ta gọi cho em nói về quyền giám hộ đối với Molly ngay sau hôm Bert chết mà.”

“Có lẽ lần này là về tài sản của cha em.”

“Em không liên quan gì đến chuyện đó.” Cô hí mũi âm ỉ vào khăn tay. Cô luôn giả vờ không thèm bận tâm đến chuyện bị truất quyền thừa kế, nhưng cũng thật đau đớn khi phải mang trên mình một bằng chứng công khai và rõ ràng đến thế về sự khinh bỉ của cha mình.

“Ông ta khá kiên quyết.” Viktor nhặt chiếc ví cô để trên cái ghế bành mà Pooh vừa nằm ngủ, mở nó ra. Đó là chiếc ví không quai đã qua sử dụng hiệu Judith Lieber mà anh tìm thấy trong một hiệu cầm đồ ở East Village, và anh liếc nhìn Phoebe về không tán thành khi thấy một thanh sô cô la Milky Way nằm ở dưới đáy. Gạt nó sang bên, anh lôi chiếc lược ra chỉnh sửa tóc cô cho ngay ngắn. Xong xuôi, anh lấy ra hộp phấn và thổi son. Trong khi cô chỉnh lại lớp trang điểm của mình, anh dành thời gian ngắm nhìn cô với vẻ thích thú. Viktor phát hiện ra những nét không cân đối đã truyền cảm hứng cho mấy bức tranh tuyệt vời nhất của Arturo Flores lại có sức cuốn hút hơn rất nhiều so với những gương mặt có cặp môi sưng vù của các cô người mẫu biếng ăn mà anh chụp ảnh cùng. Nhiều người khác cũng nhận ra điều đó, bao gồm cả nhiếp ảnh gia nổi tiếng Asha Belchoir, người vừa thực hiện xong một bộ ảnh cùng cô.

“Cởi đôi tất tả tôi này ra đi. Em trông như thành viên trong bầu đoàn Những người khốn khổ ấy.”

Trong khi cô với xuống phía dưới váy để làm theo lời Viktor thì anh nhét đồ trang điểm trở lại ví. Rồi anh chỉnh ngay ngắn chiếc thắt lưng lá sung của cô và dẫn cô về phía cửa phòng. “Em không muốn gặp bất cứ ai cả, Viktor.”

“Em sẽ không lùi bước vào lúc này.” Sự hoảng loạn tràn ngập đôi mắt màu hổ phách. “Em không thể chịu đựng chuyện này thêm được nữa.”

“Vậy tại sao em không thôi cố gắng đi?” Anh cọ ngón tay cái lên má cô.
“Có khi mọi người không quá hà hê như em nghĩ đâu.”

“Em không thể chịu đựng được cái ý nghĩ ai đó cảm thấy thương hại em.”

“Em thà để cho mọi người không thích em sao?”

Cô cố nặn một nụ cười vênh vác trên môi khi chạm vào năm đấm cửa.
“Em chẳng thấy có vấn đề gì khi bị khinh bỉ. Chỉ có lòng thương hại là em không chịu được.”

Viktor nhìn bộ quần áo chẳng chút phù hợp với hoàn cảnh và lắc đầu.
“Phoebe khốn khổ. Khi nào em mới thôi sáng tạo bản thân đây?”

“Khi nào em thấy thích hợp,” cô khẽ nói.

Chú thích

[1] Bimbo: những người phụ nữ xinh đẹp và hấp dẫn nhưng đầu óc rỗng tuếch, lại vô cùng phóng túng, lăng lợ.

[2] National Football League, gọi tắt là NFL.

[3] Magda (1914-1997), Zsa Zsa (1917-), Eva (1919-1995): ba chị em nhà Gabor gốc Hungary, là những diễn viên có tiếng hồi thập niên 1950.

[4] Bette Midler và Bette Davis: hai nữ diễn viên kiêm ca sĩ người Mỹ.

[5] Mary Kathleen Turner, một nữ diễn viên Mỹ.

[6] Oddjob: tay sai của tên giết người Auric Goldfinger trong Goldfinger, bộ phim thuộc series về James Bond, có vũ khí đặc biệt là chiếc mũ quả dưa sắc như dao cạo.

[7] Merlin Olsen: diễn viên đồng thời là cầu thủ bóng bầu dục Mỹ chuyên nghiệp hồi thập niên 60-70.

[8] Loop: một quận trung tâm kinh tế của Chicago, Illinois.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Brian Hibbard xáo động giấy tờ trong lòng. “Tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô quá sớm sau lễ tang thế này, cô Somerville, nhưng bà quản gia báo cho tôi biết rằng cô đang có kế hoạch bay trở lại Manhattan vào tối mai. Tôi không biết là cô sẽ quay về sớm thế.” Gã luật sư là người thấp lùn phục phịch, gần năm mươi tuổi, có làn da hồng hào khỏe mạnh và mái tóc muối tiêu. Bộ com lê màu xám lông chuột được cắt may rất đẹp không che giấu hết được vòng eo đã bắt đầu phệ ra. Phoebe ngồi đối diện ông ta trên chiếc ghế bành có tay đặt gần cái lò sưởi bằng đá khổng lồ choán gần hết phòng khách. Cô vốn luôn ghét căn phòng tối tăm, tường ốp gỗ, treo đầy chim chóc nhồi bông cùng đầu thú vật, và một cái gạt tàn được chế tạo một cách dã man từ móng hươu cao cổ này.

Khi cô bắt chéo hai chân, chiếc lắc vàng nhỏ xíu quanh cổ chân cô lập lòe trong ánh điện. Hibbard nhận thấy, nhưng giả vờ như không biết gì.

“Không có lý do gì để tôi ở lại lâu hơn nữa, ông Hibbard à. Chiều mai Molly sẽ quay trở lại trại hè, và chuyến bay của tôi sẽ cất cánh sau chuyến bay của con bé vài giờ thôi.”

“Tôi e rằng sẽ có chút khó khăn cho chuyện này. Di chúc của cha cô hơi phức tạp.”

Cha cô đã để cô biết rất rõ về các chi tiết trong bản di chúc của ông, thậm chí còn trước cả sáu tháng cuối cùng trong cuộc đời khi ông được chẩn đoán ung thư tuyến tụy. Cô biết ông đã lập một tài khoản ủy thác cho Molly và Reed sẽ thừa hưởng đội bóng Stars yêu quý của ông.

“Cô có được biết chuyện cha cô gặp phải một số khó khăn về mặt tài chính trong vòng vài năm vừa qua không?”

“Không chi tiết lắm. Chúng tôi không thường xuyên nói chuyện.”

Họ đã trở nên hoàn toàn xa cách trong gần mười năm, kể từ hồi cô mười tám cho đến khi cô quay trở lại Mỹ sau cái chết của Arturo. Sau đó, thi thoảng họ có gặp nhau khi ông đi công tác ở Manhattan, nhưng cô đã không còn là đứa trẻ béo ị, nhút nhát mà ông có thể ức hiếp được nữa, và những lần gặp mặt của họ đã trở thành những cuộc chạm trán đầy giận dữ.

Mặc dù cha cô vẫn có nhân tình và kết hôn với nhiều người trong giới giải trí, nhưng thời thơ ấu bần cùng nghèo khổ đã làm ông thêm khát sự tôn trọng, và phong cách sống của cô khiến ông cảm thấy nhục nhã. Ông kịch liệt kỳ thị giới đồng tính, cũng như rất khinh bỉ các bộ môn nghệ thuật. Ông căm ghét những câu chuyện về cô thi thoảng xuất hiện trên báo và tạp chí, và tuyên bố rằng sự giao thiệp của cô với “bọn bóng” làm ông không khác gì một thằng đàn trước các đối tác kinh doanh.

Hết lần này đến lần khác ông ra lệnh cho cô quay trở về Chicago làm quản gia không ăn lương cho ông. Nếu lời đề nghị đó xuất phát từ tình yêu thương, cô hẳn đã làm theo, nhưng Bert chỉ đơn thuần muốn kiểm soát cô, giống như ông đã kiểm soát tất cả mọi người khác xung quanh mình. Ông vẫn cứ cứng đầu và không chịu thỏa hiệp cho đến phút cuối cùng, sử dụng tình trạng bệnh tật trong giai đoạn cuối như một chiếc dùi cui để nhắc nhở cô rằng cô đã làm ông thất vọng đến chừng nào. Thậm chí ông còn không cho phép cô đến thăm ông ở Chicago khi ông sắp lìa đời, nói rằng ông không cần bất cứ sự chăm sóc chết tiệt nào từ cô. Trong lần nói chuyện cuối cùng qua điện thoại, ông đã nói rằng cô là thất bại duy nhất của đời ông.

Khi chớp chớp mắt để ngăn dòng lệ vừa chọt trào lên, cô nhận ra Brian Hibbard vẫn đang nói. Vì thế cơ ngơi của cha cô thực ra không rộng lớn được như hồi thập niên 80. Ông ấy đã chỉ đạo bán ngôi nhà này, và số tiền

thu được sẽ đổ vào khoản tài sản ủy thác của em gái cô. Tuy nhiên, căn hộ chung cư cao cấp của ông ấy sẽ chưa thể đưa ra rao bán ít nhất là trong vòng một năm tới, vì vậy cô và em gái vẫn có thể sử dụng nó cho đến lúc đó.”

“Căn hộ chung cư cao cấp? Tôi không biết gì về chuyện đó cả.”

“Nó không xa Khu liên hợp Stars lắm. Ông ấy... ờ... giữ nó với mục đích riêng.”

“Cho những cô nhân tình của ông ấy,” Phoebe nói thẳng tuột.

“Phải, đúng thế... Căn hộ bỏ không sáu tháng nay, kể từ khi ông ấy lâm bệnh. Thật không may, đó là tài sản duy nhất không liên quan đến Stars mà ông ấy vẫn còn nắm giữ. Tuy nhiên, tình hình tài chính của ông ấy cũng không hoàn toàn ảm đạm.”

“Tôi không nghĩ thế. Đội bóng của ông phải trị giá hàng triệu đô ấy chứ.”

“Nó khá đáng giá, mặc dù chính nó cũng có những khó khăn về mặt tài chính.” Hần là nét mặt Phoebe đã bộc lộ phần nào đó cảm xúc của cô bởi vì ông ta bỗng hỏi, “Cô không thích bóng bầu dục à?”

“Không, tôi không thích.” Cô trả lời quá lên gân và ông ta quan sát cô với vẻ tò mò. Cô vội vàng phẩy tay với vẻ biếng nhác. “Tôi thiên về kiểu người lang-thang-trong-phòng-triển-lãm-và-ăn-tối-ở-Le-Cirque-trước-khi-đi-xem-hòa-nhạc. Tôi ăn đậu phụ, ông Hibbard à.”

Cô nghĩ câu nói của mình sắc sảo cực kỳ, nhưng ông ta thậm chí còn không thèm nhếch mép cười. “Thật khó có thể tin rằng con gái của Bert Somerville lại không thích bóng bầu dục.”

“Tai tiếng thật, tôi biết mà,” cô nói hào hứng. “Nhưng thế đấy. Tôi bị dị ứng với mồ hôi - dù là của tôi hay là của người khác. May thay, ông anh họ

thần thánh Reed của tôi lại luôn có lượng mồ hôi dồi dào, vì thế giờ triều đại bóng banh của gia đình vẫn có thể trường tồn.”

Tay luật sư do dự, rõ ràng trông rất khổ sở. “Tôi e là mọi chuyện không quá đơn giản như thế.”

“Ý ông là gì?”

“Vài tháng trước khi mất, cha cô đã lập bản di chúc mới. Trong một thời gian ngắn, ít nhất là thế, Reed đã bị truất quyền thừa kế.”

Vài giây trôi qua trong khi cô cố thẩm thấu mẫu thông tin vô cùng sừng sốt đó. Cô nhớ lại gã anh họ của cô đã tỏ ra bình tĩnh như thế nào tại đám tang. “Rõ ràng Reed không biết chuyện này.”

“Tôi đã giục Bert nói cho cậu ấy biết, nhưng ông không chịu. Tôi và cộng sự bắt buộc phải làm nhiệm vụ thông báo tin này khi chúng tôi gặp cậu ấy tối nay. Cậu ấy sẽ không vui vẻ tử tế gì trước chuyện Bert tạm thời chuyển giao đội bóng lại cho con gái của ông ấy đâu.”

“Con gái của ông ư?” Và rồi cô nghĩ đến cô bé tuổi teen đang đọc Dostoyevski ở trên tầng hai và nhoẻn miệng cười. “Em gái tôi sẽ đi vào lịch sử làng bóng bầu dục chuyên nghiệp cho xem.”

“E là tôi không hiểu ý cô lắm.”

“Có bao nhiêu cô gái mười lăm tuổi sở hữu riêng một đội bóng ở NFL chứ?”

Hibbard có vẻ lo lắng. “Tôi xin lỗi, cô Somerville. Hôm nay là một ngày dài, và tôi đã không nói rõ ràng ý của mình. Cha cô không để lại đội bóng cho em gái cô.”

“Không ư?”

“Ồ, không, ông ấy đã để lại nó cho cô.”

“Ông ấy làm gì?”

“Ông ấy để lại đội bóng cho cô, cô Somerville. Cô là bà chủ mới của đội Chicago Stars.”

Buổi tối hôm đó, khi lang thang khắp các phòng trong ngôi nhà xấu xí của cha mình, Phoebe cố gắng cầu nguyện cho những con thú đã chết đang bị treo trên tường. Cô cũng cố gắng cầu nguyện cho bản thân vì cô sợ rằng mình có thể sẽ trở thành một kẻ cay độc cứ giữ khư khư những nỗi cay đắng xưa như một khúc xương quý giá và gặm nhấm nó mãi cho đến hết đời.

Tại sao ba lại làm điều này với con, hả Bert? Ba vẫn muốn kiểm soát con đến mức từ dưới đáy mồ ba vẫn phải bắt con tuân theo ý ba sao?

Khi Brian Hibbard tuyên bố Bert để lại đội Stars cho cô, Phoebe đã được trải nghiệm một khoảnh khắc hạnh phúc không thể tin được đến độ chẳng thốt nổi thành lời. Cô không nghĩ về tiền bạc, quyền lực hay thậm chí là về chuyện cô ghét bóng bầu dục thế nào. Cô chỉ cảm thấy hoan hỉ vì sau bao nhiêu năm thù địch như thế cuối cùng cha cô cũng đã chứng tỏ rằng ông có quan tâm đến cô. Cô nhớ là mình đã ngồi chết đếng tại chỗ trong khi tay luật sư nói nốt mọi chuyện với cô.

“Thành thật mà nói, thưa cô Somerville, tôi không tán thành những điều khoản mà cha cô đã áp đặt đối với quyền thừa kế đội Stars của cô. Cả tôi lẫn các cộng sự đều cố gắng làm ông ấy đổi ý, nhưng ông ấy không chịu nghe. Tôi rất tiếc. Bởi vì lúc đó đầu óc ông ấy hoàn toàn minh mẫn, nên cả cô lẫn Reed đều không thể không thừa nhận bản di chúc của ông ấy.”

Cô nhìn chăm chăm vào ông ta với ánh mắt trống rỗng. “Ý ông là gì? Những điều khoản gì?”

“Tôi đã nói với cô quyền thừa kế này chỉ là tạm thời.”

“Làm sao quyền thừa kế lại là tạm thời được?”

“Nếu bỏ qua ngôn ngữ pháp lý thì khái niệm này khá đơn giản. Điều kiện để cô duy trì quyền sở hữu đội bóng là đội Stars phải đoạt chức vô địch AFC vào tháng Giêng tới đây, một điều gần như không thể. Nếu họ không vô địch, cô sẽ được nhận 100.000 đô la và quyền sở hữu đội bóng sẽ được chuyển giao cho Reed.”

Ngay cái thông tin mình có thể được nhận một số tiền khổng lồ như thế cũng không thể ngăn niềm vui sướng của cô nhạt dần. Trái tim chùng hẫng xuống, cô nhận ra đây chỉ là một trò thao túng khác của cha cô mà thôi.

“Ý ông là tôi sẽ chỉ sở hữu đội bóng đến tháng Giêng, và rồi Reed sẽ tiếp quản nó?”

“Trừ khi đội Stars vô địch AFC, trong trường hợp đó đội bóng sẽ là của cô mãi mãi.”

Cô run rẩy gạt tóc ra khỏi mặt. “Tôi... tôi không biết gì về bóng bầu dục cả. Cái trò tranh chức vô địch đó hả? Có phải là Siêu Cúp[9] không?”

Đáng khen cho Hibbard, ông ta kiên nhẫn giải thích. “Nó trước Siêu Cúp một bước. Giải vô địch bóng bầu dục quốc gia NFL được phân chia thành hai giải nhỏ, là AFC và NFC. Các đội xuất sắc nhất trong mỗi giải này sẽ thi đấu với nhau để giành chức vô địch giải, và hai đội vô địch giải sẽ gặp nhau trong trận tranh Siêu Cúp.” Cô muốn bảo đảm là mình đã hiểu. “Và điều kiện để tôi duy trì được quyền sở hữu là đội Stars sẽ phải đạt danh hiệu vô địch giải AFC đó?”

“Đúng thế. Và thành thật mà nói, thưa cô Somerville, về cơ bản thậm chí cơ hội để họ tiến tới gần cái đích đó thôi đã là không có rồi. Họ là một đội giỏi, nhưng hầu hết cầu thủ vẫn còn quá trẻ. Khoảng hai ba năm tới thì họ

có thể làm được điều đó, nhưng tôi e là mùa giải này thì không thể. Ngay lúc này, AFC đang được thống trị bởi đội San Diego Chargers, đội Miami Dolphins, và dĩ nhiên, nhà vô địch Siêu Cúp năm ngoái, đội Portland Sabers.”

“Bert đã biết rằng Stars sẽ không thể chiến thắng vào năm nay đúng không?”

“Tôi e là ông ấy biết. Di chúc của ông ấy cũng nói rõ rằng cô không thể nhận 100.000 đô la trừ khi cô đến làm việc tại Khu liên hợp Stars hằng ngày chừng nào cô còn sở hữu đội bóng. Dĩ nhiên cô sẽ phải chuyển về Chicago, nhưng cô không cần phải quan tâm đến chuyện chưa được chuẩn bị sẵn sàng để điều hành một đội bóng chuyên nghiệp. Carl Pogue, giám đốc điều hành của Stars, sẽ điều hành những công việc thực tế.” Một cảm giác nhức nhối chậm chậm lan tỏa trong ngực cô khi ý định của cha cô bắt đầu trở nên rõ ràng. “Nói một cách khác, tôi đơn thuần là một kẻ bù nhìn.”

“Carl không có quyền hạn ký những giấy tờ pháp lý. Đó là trách nhiệm của người chủ sở hữu.”

Cô không thể nào giấu được cảm giác đau đớn trong giọng nói của mình. “Tại sao Bert lại làm một chuyện như thế chứ?”

Chính lúc đó Hibbard trao cho cô lá thư.

Phoebe thân mến,

Như cô biết, ta coi cô là sự thất bại duy nhất trong cuộc đời. Trong nhiều năm trời, cô đã công khai sỉ nhục ta bằng cách chạy loăng quăng với bọn biến thái bệnh hoạn đó, nhưng ta sẽ không để cô coi thường ta thêm nữa. Chỉ một lần trong đời cô sẽ phải làm những gì ta bảo. Có khi trải nghiệm lần này cuối cùng cũng có thể dạy cô điều gì đó về trách nhiệm và tính kỷ luật.

Môn bóng bầu dục làm cho những thằng nhóc trở thành người đàn ông. Hãy xem liệu nó có thể làm cô trở thành một phụ nữ hay không.

Mà cũng đừng phá thối chuyện này lên.

Bert

Cô đọc mẫu thư đến ba lần trong khi tay luật sư ngồi nhìn, và mỗi lần đọc cục nghẹn trong cổ họng cô lại lớn hơn. Cho dù đã ở trong mơ, Bert vẫn quyết tâm kiểm soát cô cho bằng được. Bằng cách kéo cô ra khỏi Manhattan, ông nghĩ rằng ông có thể nhào nặn cô thành một người đúng theo ý ông. Cha cô luôn thích trò may rủi, và rõ ràng ông đã biết chắc rằng chỉ trong vài tháng ít ỏi thì cô sẽ không thể gây nhiều thiệt hại cho đội bóng quý giá của ông được. Rốt cuộc giờ ông sẽ có được đích xác những gì ông muốn. Reed cuối cùng sẽ tiếp quản Stars, trong khi cô phải nhảy theo điệu nhạc của cha mình. Cô ước gì có thể ép mình tin rằng hành động của ông là dựa trên tình yêu thương và sự quan tâm. Như thế hẳn là cô sẽ có thể tha thứ cho ông. Nhưng cô hiểu quá rõ rằng Bert chỉ quan tâm đến quyền lực chứ chẳng biết chút gì về tình yêu thương.

Vì vậy tối hôm đó cô lang thang trong hành lang ngôi nhà của cha cô, lẩm bẩm cầu nguyện cho linh hồn những con thú đã chết và cho những cô gái nhỏ không được yêu thương, trong khi nhắm đếm thời gian cho đến khi cô có thể chạy khỏi cái nơi đã khiến cô biết đến quá nhiều bất hạnh này. Peg Kowalski, quản gia của Bert trong tám năm qua, đã bật sáng duy nhất một bóng điện trong phòng sinh hoạt rộng rãi trải dài phía sau nhà. Phoebe bước về phía cửa sổ nhìn ra sân và cố gắng kiểm tìm cây gỗ thích già nua từng là nơi ẩn nấp yêu thích hồi cô còn bé.

Thông thường cô sẽ cố tránh nghĩ về thời thơ ấu của mình, nhưng tối nay, khi cô nhìn chăm chăm vào trong bóng đêm, khoảng thời gian đó dường như cách đây không lâu lắm. Cô có thể cảm thấy mình bị lôi ngược trở về quá khứ, về chỗ cây gỗ thích già nua và giọng nói đáng sợ của kẻ bắt nạt...

“Mày đây rồi, Bọ Chết Béo Ị. Xuống đây nào. Tao có quà cho mày đây.” Dạ dày Phoebe nhộn nhạo khi nghe thấy giọng nói oang oang của thằng anh họ Reed phá tan không gian vắng lặng. Nó nhìn xuống và thấy hấn ta đang đứng bên dưới gốc cây vốn vẫn là thiên đường của nó trong suốt những khoảng thời gian ít ỏi nó phải ở nhà. Sáng mai nó sẽ đến trại hè, và cho tới lúc này nó đã tìm được đủ mọi cách để không phải ở một mình với hấn, nhưng hôm nay nó đã buông lỏng sự cảnh giác. Thay vì ở lại trong nhà bếp với chị đầu bếp hay giúp đỡ Addie cọ rửa nhà tắm, nó lại trốn ra vườn cây vắng vẻ này.

“Tôi không muốn quà gì cả,” nó nói.

“Tốt hơn hết mày nên xuống đây. Nếu không, mày sẽ phải hối tiếc đấy.”

Reed thường không đe dọa suông, và Phoebe đã học được từ lâu rằng nó còn khuya mới có thể chống lại hấn. Cha nó sẽ nổi điên lên với nó nếu nó phàn nàn rằng Reed trêu chọc hay đánh nó. Bert nói nó là đứa nhu nhược và ông sẽ không chiến đấu hộ nó. Nhưng ở tuổi mười hai, Reed lớn hơn nó hai tuổi và khỏe hơn nó rất nhiều, và nó không thể tưởng tượng nổi chuyện phải đánh nhau với hấn.

Nó không hiểu vì sao Reed lại ghét nó đến thế. Có thể là nó giàu có trong khi hấn nghèo khổ, nhưng mẹ hấn đâu có chết khi hấn lên bốn tuổi như mẹ nó, và hấn không bị gửi đi học xa. Reed và cô Ruth, em gái của cha nó, sống trong một căn hộ lát gạch cách nhà nó hai dặm kể từ khi cha Reed bỏ đi. Bert trả tiền thuê nhà và đưa tiền cho cô Ruth, mặc dù ông không yêu quý cô ấy đến thế. Nhưng ông yêu quý Reed vì hấn là con trai, và hấn chơi thể thao giỏi, đặc biệt là bóng bầu dục.

Nó biết Reed sẽ trèo lên cây nếu bị thách thức, và nó rút ra kết luận sẽ có cảm giác an toàn hơn nếu đối mặt với hấn ở dưới nền đất rắn chắc. Trong nỗi sợ hãi ngập tràn, nó bắt đầu tụt xuống cây gỗ thích, cặp đùi mồm mồm của nó tạo nên âm thanh sột soạt kinh tởm khi chúng cọ vào nhau. Nó hy

vọng hẳn không ngẩng lên nhìn vào phía trong quần đùi của nó. Hẳn luôn cố nhìn vào đó, cố chạm vào nó, hay nói những thứ bần thiêu về mông nó mà nó chỉ hiểu được một phần. Nó vụng về hạ xuống đất, thở hổn hển vì đã phải trèo xuống khá khó khăn.

Reed vốn không cao lắm so với độ tuổi mười hai, nhưng hẳn chắc nịch, với đôi chân ngắn khỏe mạnh, bờ vai rộng và bộ ngực dày cui. Chân tay hẳn lúc nào cũng đầy vảy sẹo và vết bầm tím vì hoạt động thể thao, vì tai nạn xe máy và những vụ đánh đấm. Bert rất thích kiểm tra những vết thương của Reed. Ông nói rằng Reed là “thằng con trai đích thực”. Còn nó thì ục ịch và nhút nhát, thích đọc sách hơn chơi thể thao. Bert gọi nó là con Mông Mỡ và nói rằng tất cả những điểm A nó đạt được ở trường sẽ chẳng đưa đời nó đi đến đâu cả nếu như nó không thể đứng dậy nhìn thẳng vào mắt người khác. Ở trường Reed không thông minh, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì với Bert bởi vì Reed là ngôi sao trong đội bóng bầu dục trường.

Gã anh họ của nó mặc cái áo phong cộc tay màu cam rách mướp và đi đôi giày thể thao mòn vẹt, đúng như loại áo quần nhàu nhĩ mà nó thích mặc những lúc vui chơi, chỉ có điều bà quản gia của cha nó không cho phép nó mặc. Bà Mertz mua tất cả quần áo của Phoebe trong một cửa hàng quần áo trẻ em đắt tiền, và hôm nay nó mặc quần soóc trắng làm nổi bật cái bụng tròn lẳn cùng với cái áo cotton không tay có hình một quả dâu tây to bự ở phía trước và ngăn thít vào dưới nách nó.

“Đừng bao giờ nói rằng tao không bao giờ làm điều gì tử tế với mày; Bọ Chét Béo ỉ” Reed giơ một mảnh giấy trắng dày chỉ to hơn bìa sách một chút. “Đoán xem tao có cái gì này?”

“Tôi không biết.” Phoebe nói một cách thận trọng, quyết tâm tránh bất cứ bẫy mìn nào mà Reed đang âm mưu lôi nó vào.

“Tao có một bức ảnh của mẹ mày.”

Tim Phoebe thốt lại. “Tôi không tin anh.”

Hắn lật ngược tờ giấy lại, và nó thấy đó đúng là một tấm ảnh, mặc dù hắn thấy tấm ảnh quá nhanh làm nó không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì ngoài gương mặt thấp thoáng của một phụ nữ xinh đẹp.

“Tôi thấy nó mắc kẹt phía sau cái ngăn kéo gi sét của mẹ tao,” hắn nói, đưa tay bòn chòn vén món tóc mái đen dày lờm chờm phía trên lông mày.

Hai chân nó mềm nhũn, và nó biết cả đời này nó chưa từng muốn bất cứ thứ gì nhiều như tấm ảnh đó. “Làm thế nào anh biết được đó là mẹ tôi?”

“Tôi hỏi mẹ tao.” Hắn khum bức ảnh trong tay để Phoebe không thể nhìn thấy. “Đó là một bức ảnh thật sự đẹp đấy Bọ Chết Béo I.”

Trái tim Phoebe nện thành thạch đến mức nó sợ là hắn có thể nhận thấy. Dù muốn giật bức ảnh ra khỏi tay hắn nhưng nó vẫn đứng im vì rất nhiều kinh nghiệm đau thương đã cho nó biết rằng nếu nó cố làm thế, hắn sẽ chỉ cần giơ bức ảnh ra khỏi tầm với của nó.

Nó chỉ có một bức ảnh của mẹ nó, và bức ảnh đó được chụp quá xa làm nó không thể nhìn thấy mặt bà. Cha nó không nói gì nhiều về bà, ngoại trừ chuyện bà là một sinh vật tóc vàng hoe ngu ngốc trông rất tuyệt trong cái quần lót dây, và thật quá mức tệ hại khi nó không kế thừa thân hình của bà thay vì bộ óc của ông.

Mẹ kế của Phoebe, Cooki, người mà cha nó đã ly dị năm ngoái sau khi bà sảy thai thêm lần nữa, đã nói rằng mẹ Phoebe có lẽ không tệ như những gì Bert đã nói, mà chỉ tại Bert là một thằng cha khó chịu không thể sống chung được. Phoebe rất yêu quý Cooki. Bà đã sơn móng chân của nó bằng loại sơn hồng Pink Parfait và đọc cho nó nghe những câu chuyện hồi hộp về cuộc đời thực từ tạp chí True Confessions.

“Mày sẽ cho tao cái gì để đổi lấy bức ảnh này?” Reed hỏi.

Nó biết nó không thể để Reed nhận ra bức ảnh này quý giá với nó như thế nào, nếu không hẳn sẽ làm điều gì đó kinh tởm để ngăn nó không có được bức ảnh đó. “Tôi đã có rất nhiều ảnh của mẹ rồi,” nó dối, “vì thế tại sao tôi lại phải cho anh cái gì chứ?”

Hắn giơ bức ảnh ra phía trước. “Thôi được. Tao sẽ xé nó đi vậy.”

“Không!” Nó lao về phía trước, lời phản đối buột ra khỏi miệng trước khi nó kịp ngăn lại. Đôi mắt tối tăm của hắn nheo lại với vẻ đắc thắng quý quyết, và nó cảm giác như thể hàm răng sắc nhọn của một cái bẫy bằng thép vừa mới sập lại xung quanh nó. “Mày muốn có nó đến mức nào?”

Nó bắt đầu run rẩy. “Hãy đưa nó cho tôi.”

“Tụt quần xuống rồi tao sẽ đưa cho.”

“Không!”

“Vậy thì tao sẽ xé nát nó.” Hắn kẹp chặt ngón tay vào mép bức ảnh như thể sắp xé nó ra đến nơi.

“Đừng!” Giọng nó run rẩy. Nó cắn chặt phía trong miệng, nhưng không thể ngăn dòng nước mắt dâng lên. “Anh không cần nó mà Reed. Làm ơn đưa nó cho tôi.”

“Tao đã nói mày phải làm gì rồi đấy, Mông Mỡ.”

“Không, tôi sẽ mách ba tôi.”

“Và tao sẽ nói với ông ấy rằng mày là một đứa dối trá vênh vác. Mày nghĩ xem ông ấy sẽ tin tao hay mày?”

Cả hai đứa đều biết câu trả lời cho câu hỏi đó. Bert luôn luôn đứng về phía Reed.

Một giọt nước mắt rời khỏi cằm nó rơi xuống chiếc áo cotton, làm thành một vết ẩm sẫm màu trên chiếc lá của quả dâu tây. “Xin anh đấy.”

“Tụt quần xuống, nếu không tao sẽ xé.”

“Không!”

Hắn xé một đường nhỏ ở phía đầu bức ảnh, và nó không thể kìm tiếng nước nở đau đớn.

“Tụt quần xuống!”

“Làm ơn, đừng! Xin anh đấy!”

“Mày có định tụt không đấy, đồ mít ướt?” Hắn kéo vết xé dài hơn.

“Có! Dừng lại! Dừng lại rồi tôi sẽ làm theo.”

Hắn hạ bức ảnh xuống. Qua làn nước mắt nó nhìn thấy hắn đã xé một đường nham nhở khoảng hơn hai phân ở phía đầu bức ảnh.

Đôi mắt của hắn trượt xuống người nó và yên vị tại điểm hai chân nó gặp nhau, nơi bí ẩn mà vài sợi lông vàng tơ vừa mới bắt đầu mọc ra. “Nhanh lên trước khi ai đó tới.”

Cảm giác buồn nôn kinh tởm dâng lên trên cổ họng nó. Nó lập cập mở cái cúc phía bên sườn quần soóc, nước mắt dâng ngập trên mắt trong khi nó vật lộn với khóa quần.

“Đừng bắt tôi phải làm điều này,” nó thì thào, giọng run rẩy ngắt ngứ như thể cổ họng đang chứa đầy nước. “Làm ơn! Hãy chỉ đưa tôi bức ảnh thôi.”

“Tao bảo mày nhanh lên. “Hắn thậm chí còn không thèm nhìn mặt nó mà chỉ dán mắt vào giữa hai chân nó. Mùi vị kinh khủng trong miệng nó trở

nên tởm lợm hơn khi nó từ từ kéo chiếc quần đùi qua bụng, qua đùi rồi thả rơi xuống. Chiếc quần quây xung quanh cổ chân nó thành một hình số tám méo mó. Nó cảm thấy lạnh run vì nhục nhã trong khi đứng trước mặt hân trong chiếc quần lót bằng cotton màu xanh dương với đầy những bông hồng vàng nhỏ xíu.

“Đưa bức ảnh cho tôi,” nó cầu xin.

“Tụt quần lót của mày xuống trước.” Nó cố gắng không nghĩ về chuyện đó. Nó cố gắng kéo quần lót xuống để có thể có được bức ảnh của mẹ nó, nhưng tay của nó không thể cử động. Nó đứng trước mặt hân trong khi nước mắt chảy thành dòng trên má và chiếc quần soóc quây xung quanh cổ chân mũm mĩm, và nó biết rằng nó không thể để hân nhìn thấy chỗ đó.

“Tôi không thể,” nó thều thào.

“Làm đi!” Đôi mắt của hân tối sầm lại vì giận dữ.

Nức nở, nó lắc đầu.

Miệng trề ra xấu xí, hân xé tan bức ảnh quý giá thành hai, rồi lại xé đôi một lần nữa trước khi thả những mảnh giấy bay lơ lửng xuống mặt đất. Hân đi chúi xuống để giày và rồi bỏ chạy về phía ngôi nhà.

Vấp ngã do vướng vào chiếc quần soóc, nó lò cò mò mẫm về phía những mảnh giấy bị xé. Khi khụy đầu gối xuống, nó nhìn thấy mọi đôi mắt to xéch lên ở đuôi mắt giống y hệt mắt nó. Nó khẽ run rẩy nấc lên và tự nhủ mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nó sẽ vượt phẳng và dán các mảnh lại với nhau.

Tay nó run lẩy bẩy khi nó sắp xếp bốn miếng ảnh nhẵn nhúm lại theo đúng thứ tự, hai miếng phía trên trước rồi đến hai miếng phía dưới. Chỉ đến sau khi bức ảnh đã được ráp lại thì nó mới nhìn thấy hành động hiểm độc cuối cùng của Reed. Một hàng ria mép dày cộm, đen sì đã được bôi nhem nhuộm ngay phía trên đôi môi mềm mại của mẹ nó.

Chuyện đó xảy ra hai mươi ba năm về trước, nhưng Phoebe vẫn có thể cảm thấy nổi nhức nhối trong lồng ngực khi cô đứng trước khung cửa sổ nhìn chằm chằm ra sân. Tất cả những thứ vật chất xa xỉ mà cô được nhận trong thời thơ ấu không bao giờ có thể bù đắp nổi cho chuyện phải lớn lên dưới sự ức hiếp tàn nhẫn của Reed và sự khinh bỉ của cha.

Có cái gì đó quét qua chân cô, và khi nhìn xuống, cô thấy Pooh đang ngược nhìn mình với đôi mắt ngưỡng mộ. Cô quỳ xuống bế nó lên, rồi ôm nó đến ghế sofa và ngồi xuống vuốt ve bộ lông trắng muốt mềm mại của nó. Chiếc đồng hồ quả lắc trong tủ đứng tích tắc ở góc nhà. Năm cô mười tám, chiếc đồng hồ đó đã ngự trị trong phòng làm việc của cha cô. Cô thọc những ngón tay sơn hồng vào đám lông trên đầu Pooh và nhớ lại buổi tối tháng Tám kinh hoàng đó khi thế giới của cô rốt cuộc đã chấm dứt.

Mẹ kế Lara của cô đã đưa cô bé Molly hai tháng tuổi đến thăm bà ngoại ở Cleveland. Phoebe lúc đó mười tám tuổi, đang ở nhà gói ghém đồ đạc chuẩn bị cho năm thứ nhất đại học của mình tại Mount Holyoke. Thông thường cô hẳn sẽ không được mời đến buổi tiệc của đội bóng bầu dục Northwest Illinois, nhưng Bert lại tổ chức buổi tiệc đó tại nhà và vì thế cô cũng có phần. Hồi đó Bert vẫn chưa mua đội Stars, và ông khao khát được sở hữu đội Northwest. Reed chơi cho đội bóng đó, và những đóng góp hào phóng của Bert vào quỹ vận động viên đã làm cho hẳn ta trở thành một nam sinh có tầm ảnh hưởng vô cùng lớn. Cô đã trải qua cả ngày vừa mong chờ vừa khiếp hãi buổi tiệc tối hôm đó. Mặc dù phần lớn lượng mỡ dư thừa thuở niên thiếu của cô đã tan biến mất, nhưng cô vẫn tự ti về hình dáng của mình và thường mặc quần áo rộng thùng thình không eo ót để che giấu bộ ngực đầy đặn. Những trải nghiệm của cô với Reed và cha cô đã làm cô nghi ngại đám đàn ông, nhưng đồng thời, cô không thể không mơ mộng rằng một trong những gã nổi tiếng ở đó sẽ chú ý đến mình.

Trong suốt khoảng thời gian đầu buổi tiệc cô đứng ở phía ngoài, cố gắng ẩn mình. Khi Craig Jenkins, bạn thân nhất của Reed, bước tới mời cô khiêu

vũ, cô gần như không thể gạt nổi đầu. Tóc sẫm và đẹp trai, Craig là cầu thủ ngôi sao của đội Northeast và ngay cả trong những giấc mơ hoang đường nhất cô cũng không thể tưởng tượng được rằng hẳn ta sẽ chú ý đến cô, chứ đừng nói đến chuyện hẳn ta quàng tay quanh vai cô sau khi bản nhạc kết thúc. Cô bắt đầu thấy thoải mái. Họ lại nhảy thêm một bản nữa. Cô tán tỉnh một chút, và phá lên cười trước những câu chuyện tếu của hẳn.

Và rồi mọi chuyện bắt đầu xấu đi.

Hẳn ta đã uống quá nhiều và cố gắng sờ mó ngực cô. Ngay cả khi cô bảo hẳn dừng lại, hẳn cũng không chịu nghe. Hẳn trở nên thô bạo hơn, và cô đã bỏ chạy ra ngoài giữa cơn gió bão mịt mù để trốn trong cái nhà kho kim loại nhỏ bên cạnh bể bơi.

Đó là nơi Craig đã tìm thấy cô và là nơi, trong bóng tối mịt mù và nóng bức, hẳn đã cưỡng hiếp cô.

Sau đó, cô đã phạm phải một sai lầm mà rất nhiều nạn nhân của những vụ cưỡng hiếp đã phạm phải. Choáng váng và vẫn còn chảy máu, cô lê người vào trong phòng tắm, nôn thốc nôn tháo và kỳ cọ sạch sẽ những dấu vết của trận cưỡng hiếp trong bồn tắm chứa đầy nước bông giã. Một giờ sau đó, vẫn còn nức nở và gần như không thể nói mạch lạc, cô dồn được Bert trong phòng làm việc của ông khi ông vào lấy một điếu xì gà Cuba. Cô vẫn nhớ như in sự hoài nghi của ông khi ông thọc ngón tay vào mái tóc húi cua màu xám thép và quan sát cô. Cô đứng trước ông trong bộ quần áo thể thao mặc ở nhà màu xám rộng thùng thình mà cô đã xỏ vào sau khi bước ra khỏi bồn tắm, và cô chưa bao giờ cảm thấy mong manh đến thế.

“Mày muốn tao tin rằng một thằng con trai như Craig Jenkins lại đói khát đàn bà đến mức phải cưỡng hiếp mày à?”

“Đó là sự thật,” cô thì thào, gần như không thể thốt ra lời từ cái cổ họng đang thít chặt lại.

Khói xì gà bay lên cuộn quanh đầu Bert như một chiếc nơ bần thủ. Ông nhú hai hàng lông mày muối tiêu bờm xờm. “Đây lại là một trò khác nhằm kiểm sự thương hại của tao, đúng không? Mà có thực sự tin rằng tao sẽ hủy hoại sự nghiệp bóng banh của thằng bé đó chỉ vì mày muốn nhận được chút quan tâm không?”

“Không phải thế! Hấn đã cưỡng hiếp con!”

Bert bật thốt một âm thanh ra chiều ghê tởm rồi thò đầu ra cửa sai người đi tìm Craig, và vài phút sau, hấn ta xuất hiện cùng với Reed. Phoebe cầu xin cha cô đuổi Reed ra ngoài, nhưng ông không chịu, vậy là gã anh họ của cô đứng trong một góc phòng vừa nhấm nháp chai bia vừa nghe cô ngắt ngứ thuật lại câu chuyện của mình.

Craig kịch liệt bác bỏ lời buộc tội của Phoebe, nói một cách thuyết phục đến nỗi nếu không biết rõ sự thật thì có lẽ chính cô cũng sẽ tin lời hấn. Thậm chí không cần nhìn cha cô, cô cũng nhận ra mình đã thua, và khi ông ra lệnh cho cô không bao giờ được lặp lại câu chuyện đó một lần nữa thì một phần trong con người cô đã chết.

Cô bỏ đi ngay ngày hôm sau, cố gắng chạy trốn khỏi những gì đã trở thành nỗi nhục nhã của mình. Tài khoản séc dành cho việc học đại học của cô đủ cho cô có thể đến Paris, và tại đây cô đã gặp Arturo Flores, để rồi cuộc đời cô từ đó đã thay đổi mãi mãi.

Trong thời gian cô ở cùng Arturo, những kẻ bợ đỡ cha cô đã đến thăm cô vài lần để nhắc cho cô những lời đe dọa và lệnh triệu hồi của Bert. Cô bị truất quyền thừa kế khi bức tranh khỏa thân đầu tiên của cô được đưa ra trưng bày.

Cô ngả đầu vào lưng ghế sofa và kéo Pooh lại gần. Bert cuối cùng đã vít cô xuống bản di chúc của ông.

Nếu không làm theo lời ông, cô sẽ không nhận được 100.000 đô la, số tiền có thể giúp cô mở một phòng trưng bày nghệ thuật nho nhỏ của riêng mình.

Cô là thất bại duy nhất trong cuộc đời ta, Phoebe. Sự thất bại chết tiệt duy nhất.

Rồi chính lúc đó, quai hàm cô siết chặt lại với vẻ bướng bỉnh. Cha cô, 100.000 đô la của ông, và đội bóng Chicago Stars có thể biến xuống địa ngục. Chỉ bởi vì Bert đã dựng lên trò chơi đó không có nghĩa là cô phải tham gia. Cô sẽ tìm cách khác để kiếm đủ tiền mở phòng trưng bày cho mình. Cô quyết định sẽ nhận lời đề nghị của Viktor, về nghỉ ngơi một thời gian tại căn nhà nghỉ của anh ở gần Montauk. Ở đó, sát cạnh đại dương, cô cuối cùng sẽ có thể cho những bóng ma quá khứ của mình yên nghỉ.

Chú thích

[9] Super Bowl: cúp vô địch của giải NFL, là giải thưởng cao quý nhất của bóng bầu dục nhà nghề Mỹ.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 3

“Chẳng thể nhìn nhận chuyện này theo cách nào khác được đâu, Bằng Giá,” Tully Archer rít lên với Dan Calebow qua khước miệng như thể họ là những gián điệp của phe Đồng minh đang họp mặt ở khu rừng Grunewald để trao đổi các bí mật quân sự. “Dù cậu có thích hay không thì con nhỏ tóc vàng hoe đó vẫn ngồi trên ghế lái.”

“Bert chắc đã nhét não vào đít rồi.” Dan quắc mắt nhìn tay bồi bàn đang bưng khay champagne tiến đến gần, làm cậu này vội lùi lại. Dan ghét champagne. Không chỉ vì vị ẻo lả của nó, mà còn vì cảm giác khi nắm mấy cái ly ngớ ngẩn đó trong bàn tay to lớn đầy sẹo thi đấu của anh. Và anh ghét cay ghét đắng cái ý tưởng cô ả bimbo tóc vàng hoe với thân hình chết người đó sở hữu đội bóng của anh, thậm chí còn ghét hơn cả champagne nữa.

Hai vị huấn luyện viên đang đứng trên khu vực sân thượng rộng lớn của Tháp Sears, vốn không mở cửa cho công chúng vì tối hôm nay ở đó diễn ra buổi quyên góp cho Quỹ United Negro College. Hệ thống cửa sổ lớn nổi từ sàn đến trần nhà phản chiếu những cụm hoa quây quanh các khung vòm mắt cáo, trong khi một ban nhạc năm người chơi kèn và sáo đến từ Dàn nhạc giao hưởng Chicago đang chơi nhạc Debussy. Các thành viên của mọi câu lạc bộ thể thao trên toàn khu vực đang hòa mình với những nhân vật truyền thông, chính trị gia và một số ngôi sao điện ảnh đang có mặt trong thành phố. Dan ghét tất cả các sự kiện đòi hỏi phải mặc lễ phục, nhưng nếu vì nguyên nhân chính đáng thì anh vẫn có thể ép mình chấp nhận. Khởi đầu sự nghiệp bằng vai trò tiền vệ công trong đội hình chính thức của đội bóng Crimson Tide ở trường Đại học Alabama, những chiến công của Calebow cả trong lẫn ngoài sân cỏ đã trở thành huyền thoại. Trên phương diện một

cầu thủ chuyên nghiệp, anh từng là kẻ man rợ luôn thách-thức-thăng-mặt, sẵn sàng gây sự, và khát máu. Anh là một tiền vệ công thuộc dạng người-lao-động, chứ không phải kiểu cậu-chàng-quyến-rũ, và ngay cả hàng phòng ngự dữ dằn nhất cũng không thể nào làm anh hoảng sợ, bởi vì trong bất kỳ một cuộc đối đầu nào, Dan Calebow cũng cho rằng mình hoặc khỏe mạnh hơn hoặc thông minh hơn đối thủ. Cho dù là trường hợp nào thì anh cũng luôn dự định trở thành người chiến thắng.

Ở bên ngoài sân cỏ anh cũng là người hung hăng không kém. Đã rất nhiều lần anh bị bắt giam vì tội gây rối trật tự an ninh, phá hoại tài sản công dân, và trong những ngày đầu khởi nghiệp, còn là tội tàng trữ thuốc cấm.

Tuổi tác và sự trưởng thành đã làm anh khôn ngoan hơn trong một số lĩnh vực, nhưng ở nhiều lĩnh vực khác thì lại không được như thế, và giờ anh nhận ra mình đang quan sát nữ nghị sĩ mới nhất của bang Illinois khi cô ta đứng giữa một nhóm người ăn mặc trang trọng phía sau Tully.

Cô ta mặc váy dạ hội màu đen trông đơn giản nhưng có lẽ còn đắt tiền hơn cả một bộ gậy đánh golf Ping mới coóng. Mái tóc màu nâu nhạt của cô ta được buộc sau ót bằng chiếc nơ vải nhung cùng màu. Nữ nghị sĩ thật xinh đẹp và sành điệu.

Cô ta cũng thu hút được kha khá sự chú ý, và Dan có thể thấy rằng anh thuộc thiểu số người không được cô ta tìm kiếm trong đám đông tụ tập. Thay vào đó, một cô nàng lòe loẹt tóc hạt dẻ mặc váy bó màu bạc đi đến trước mặt anh. Quay lưng lại Tully, cô nàng ngắm nghía Dan qua hai hàng lông mi chải mascara dày cộp đến mức anh thấy ngạc nhiên là cô nàng vẫn còn có thể chớp mắt.

“Ở đây anh trông cô đơn quá đấy, huấn luyện viên.” Cô nàng liếm môi. “Em đã xem anh đấu với đội Cowboys ngay trước khi anh giải nghệ. Hôm đó anh thật hoang dã.”

“Ngày nào mà anh chẳng hoang dã hả cưng.”

“Em cũng nghe thế đấy.” Anh cảm thấy bàn tay cô nàng trượt vào trong túi áo khoác của anh và biết rằng cô ta đang để lại số điện thoại. Anh cố gắng nhớ lại xem liệu anh đã lôi hết đồ ra khỏi túi áo sau cái lần cuối cùng mặc bộ tuxedo này hay chưa. Với một nụ cười ướm át hứa hẹn tất cả mọi thứ, cô nàng quay người bước đi.

Tully đã quá quen với chuyện các cô nàng lợi dụng tình dục xen ngang vào giữa cuộc nói chuyện của ông với Dan nên ông vẫn tiếp tục như thể chưa hề có sự gián đoạn nào. “Toàn bộ chuyện này làm tôi cay cả mũi. Làm sao Bert có thể để một chuyện như thế xảy ra chứ?”

Những gì Phoebe Somerville đang gây ra cho đội bóng của anh làm Dan điên tiết đến mức không muốn nghĩ về nó khi xung quanh chẳng có gì để anh có thể tung nắm đấm. Anh tự làm mình xao nhãng bằng cách đưa mắt tìm nữ nghị sĩ xinh đẹp và thấy cô ta đang nói chuyện với một ủy viên Hội đồng thành phố Chicago. Khuôn mặt quý phái của cô ta toát lên vẻ điềm tĩnh, cử chỉ tiết chế và thanh lịch. Cô ta là người thượng lưu từ đầu đến chân, không phải loại phụ nữ mà anh có thể tưởng tượng ra cảnh bị bột mì dính trên mũi và một đứa bé trên tay. Anh quay đi. Ở quãng đời này, một phụ nữ lấm lem bột mì, cống hiến cuộc đời cho việc nướng bánh và đẻ con chính xác là mẫu hình anh đang tìm kiếm.

Sau những tháng năm quậy phá nhiều đến nỗi anh chẳng màng tính đến, cộng thêm một cuộc hôn nhân vốn là sai lầm nghiêm trọng, Dan Calebow giờ đây thực sự muốn ổn định. Giờ đã 37 tuổi, anh ao ước có con cái, một ngôi nhà đông đúc trẻ thơ và một người phụ nữ hứng thú với việc thay tã lót hơn là tiếp quản tập đoàn Chrysler.

Anh đang sắp sửa bước vào trang đời mới. Không cần những phụ nữ thành đạt, không cần mấy cô nàng rục rủa, không cần thêm quả bom sex nào nữa. Anh đang tìm kiếm một phụ nữ toàn tâm toàn ý vì gia đình, kiểu

người thấy thích thú khi bị một đứa bé mới chập chững vò rối bù mái tóc, một người phụ nữ quan niệm thời trang cao cấp là chiếc quần jean xanh và cái áo ni cũ của anh, một phụ nữ bình dị không ngoảnh mặt làm ngơ khiến cho đàn ông phát điên. Và một khi anh đã tự ràng buộc mình, những ngày tháng rong chơi của anh sẽ kết thúc. Anh đã không lừa dối cô vợ đầu tiên của mình, và anh cũng sẽ không lừa dối người vợ cuối cùng.

Bên cạnh anh, Tully Archer vẫn đang lải nhải về Phoebe Somerville. “Cậu biết rõ tôi không thích nói xấu người khác, đặc biệt là người khác giới, nhưng con nhóc vàng hoe đó đã gọi tôi là viên kẹo trứng chim. Mẹ kiếp, Băng Giá. Đó không phải là loại người nên nắm quyền sở hữu một đội bóng.”

“Cái này thì ông đúng.”

Khuôn mặt ông già Noel của Tully phụng phịu như mặt đứa bé. “Con nhỏ đó có một con chó xù, Dan ạ. Cả hai ta đều biết các huấn luyện viên của Bears luôn bất đồng với Mike McCaskey, nhưng mẹ kiếp, chí ít thì bọn họ cũng không phải làm việc cho một ông bầu lúc nào cũng vác một con chó xù Pháp đi loanh quanh. Nói cho cậu nghe nhé, tôi đã phải tránh mặt tất cả bọn họ kể từ sau cái đám tang đó. Tôi cá là bọn họ đang cười chúng ta đến chảy cả nước mắt.”

Một khi Tully đã bị kích động thì rất khó có thể chặn ông ta lại, và rồi ông ra chuyển sang đề tài kế tiếp. Dan nhận thấy nữ nghị sĩ đang tiến về phía thang máy, một nhóm trợ lý vây quanh khi cô ta rời khỏi đó. Anh liếc nhìn đồng hồ.

“Năm nay được coi là năm quá độ của chúng ta, Băng Giá,” Tully nói. “Bert đã sa thải Brewster tháng Mười một vừa rồi và thuê cậu về làm huấn luyện viên trưởng. Chúng ta đã gặp may với thị trường chuyển nhượng tự do, thành công hơn dự tính trong đợt chiêu mộ cầu thủ từ các trường đại học, và thậm chí còn thắng mấy trận vào cuối mùa giải nữa. Nhưng ai mà

ngờ được Carl Pogue lại bỏ đi và cuối cùng chúng ta phải chịu quyền điều hành của Ronald chứ?”

Quai hàm Dan giật giật.

Tully lắc đầu. “Phoebe Somerville và Ronald McDermitt, bà chủ mới và Giám đốc điều hành lâm thời của Stars. Để tôi nói cho cậu nghe nhé, Băng Giá, thậm chí cả Vince Lombard[10] cũng đang cười vào mũi chúng ta, mà hãy thử nghĩ xem ông ta đã chết bao lâu rồi.”

Bầu không khí chìm trong im lặng khi ý nghĩ của hai người đi theo những con đường âm đạm ngang nhau. Suốt sáu tuần từ sau lễ tang của Bert, Phoebe đã biến mất, đẩy tình trạng kinh doanh của đội bóng vào tình cảnh bế tắc bởi vì không ai khác được ủy quyền ký kết các hợp đồng. Khi không thể tìm ra cô đang ở đâu, Carl Pogue, giám đốc điều hành của Stars, đã giận dữ bỏ đi và ngay sau đó nhận một chân trong Văn phòng Hội đồng thành phố. Bây giờ, Ronald McDermitt, trợ lý cho Carl Pogue trước đây, trở thành giám đốc điều hành lâm thời của Stars, hoàn tất biên niên ký những thảm họa.

Những điều khoản trong di chúc của Bert đã lọt vào tai giới truyền thông, làm mọi người chết đứng. Giống như tất cả những người khác, Dan đã cho rằng Bert sẽ chuyển giao Stars cho Reed ngay lập tức, chứ không phải đợi đến tận cuối mùa giải. Mặc dù Reed Chandler có tiếng tăm khá tốt trong cộng đồng, nhưng Dan vẫn luôn cảm thấy hấn hơi lơ lửng, vậy nên anh không mấy mong chờ chuyện làm việc cho hắn. Tuy nhiên, lúc này, anh sẵn sàng từ bỏ mọi thứ chỉ để được nhìn thấy Reed ngồi trong văn phòng cũ của Bert.

“Howie bảo tôi là cậu đã cố gắng liên hệ với Ray Hardesty. Cậu không cảm thấy có lỗi về chuyện cuối cùng cũng đã để tôi loại nó đấy chứ, Dan?”

Dan lắc đầu, mặc dù vụ sa thải đó vẫn còn làm anh buồn bực. “Chúng ta phải làm vậy thôi.”

“Hẳn nhiên rồi. Nó tập thì ít nghỉ thì nhiều, và không thể vượt qua cuộc kiểm tra chất kích thích.”

“Tôi biết điều đó.” Cái chết của Lyle Alzado vì lạm dụng chất steroid[11] chẳng dạy được cái quái gì cho những kẻ như Ray Hardesty hết.

Dan biết Tully đã đúng khi nhất quyết loại Ray ra khỏi đội bóng, và anh đáng lẽ đã phải ra tay từ lần thứ hai trong năm Ray bị bắt giữ vì tội lái xe trong tình trạng không tỉnh táo. Ấy vậy nhưng anh cứ lần lữa mãi, trao cho anh chàng hậu vệ chốt kỳ cựu của Stars những cơ hội chót nhiều hơn anh có thể trao cho bất cứ người nào khác. Hardesty từng là một cầu thủ xuất sắc cho đến khi rượu và ma túy vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cậu ta, và Dan đã muốn áp dụng tất tần tật những biện pháp mình có. Anh đã cố gắng hết sức để đưa Ray vào trại cải tạo. Anh đã nói đi nói lại cho đến khi phát cáu, khuyên bảo cậu ta phải đến tập đúng giờ và ít nhất cũng nên giả vờ tuân thủ luật lệ, nhưng Ray chẳng chịu nghe bất cứ ai ngoài tên dưng sĩ đường phố của cậu ta.

Tully kéo mạnh cổ áo. “Cậu có biết là vài ngày sau khi Carl bỏ đi, Ronald đã kéo riêng tôi ra bảo tôi tạo thêm áp lực để cậu loại bỏ Hardesty không?”

Dan ghét chuyện trò về tay Giám đốc điều hành lâm thời của Stars cũng ngang với việc anh không muốn nói chuyện về bà chủ mới. “Tại sao Ronald không nói riêng với tôi?”

“Nó sợ cậu chết khiếp lên được. Kể từ khi cậu khóa nó trong phòng thay đồ ấy.”

“Hẳn ta làm tôi phát điên lên.”

“Từ trước tới giờ Ronald chỉ là tay chạy việc cho Carl.” Tully lắc đầu.

“Tất cả mọi người đều biết nó vớ được cái vị trí đó chỉ bởi vì Bert mang ơn cha nó. Tôi biết Bert sẽ không bao giờ để cô con gái chạm tay vào đội Stars nếu như anh ấy biết Carl sẽ bỏ đi. Ronald chỉ là một thằng ẻo lả bất tài thôi, Băng Giá ạ. Tôi đã kể cậu nghe trò đùa sau buổi tập của Bobby Tom hồi mùa giải trước, hôm Ronald ra sân tập chưa? Cậu biết Bobby Tom rồi đấy, chỉ đùa bỡn chút thôi, nói rằng Này Ronnie, tụi này đang tìm một tay chụp bóng mới đấy. Rồi Bobby Tom lộp bóng về phía thằng nhãi đó một cách nhẹ nhàng, hẳn là không thể xa hơn năm mét được. Dù sao thì Ronald cũng đã giơ tay lên bắt bóng và rồi bị gập ngón tay. Thế rồi nó bắt đầu xua xua tay như thể bị ai đó giết vậy. Bobby Tom cười muốn vỡ cả bụng. Làm sao có thể tôn trọng tay giám đốc điều hành thậm chí còn không bắt nổi một cú lộp bóng như thế chứ?”

Màn độc thoại của Tully bị cắt ngang bởi một trong những nhân vật chính của câu chuyện, cầu thủ bắt bóng chính thức của Stars mùa giải năm ngoái, Bobby Tom Denton. Bobby Tom thích ăn mặc chải chuốt, và bộ vest tuxedo màu đen hoàn hảo của cậu ta được mặc kèm với chiếc sơ mi lễ phục màu trắng có diềm trước ngực, nơ con bướm màu bạc lấp lánh, đôi boots da cá sấu và một chiếc mũ cao bồi Stetson màu đen to tổ chẳng.

Theo những gì người ta biết, khoảng thời gian duy nhất Bobby Tom bỏ chiếc mũ Stetson ra là khi cậu ta tròng chiếc mũ sắt bảo vệ vào. Một trong các cô bạn gái của Bobby Tom đã nói với tờ National Enquirer rằng thậm chí lúc làm tình cậu ta vẫn còn đội nó. Tuy nhiên, lời nói của cô ta cũng khá đáng ngờ, bởi cô ta cũng nói với tờ Enquirer rằng Bobby Tom là con ngoài giá thú của Roy Orbison[12], lời tuyên bố làm mẹ Bobby Tom nổi xung lên, dù rằng bất cứ người nào từng nghe Bobby Tom hát cũng đều có thể hình dung ra đó là điều bịa đặt.

Bobby Tom gật cái mũ Stetson chào Tully và Dan. “Chào ngài huấn luyện viên. Xin chào huấn luyện viên.”

Dan gật đầu chào lại. “Chào cậu, Bobby Tom.”

Anh chàng bắt bóng quay sang Tully. “Thầy thấy sao, huấn luyện viên? Em bé tóc đỏ đầu kia nói với em rằng tất cả bạn gái của em đều nghĩ em là tay bắt bóng ưa nhìn nhất trong toàn giải. Thầy thì sao? Thầy có nghĩ thân hình của em ngon lành hơn Tom Waddle[13] không?”

Vừa ngắm nghía chàng cầu thủ bắt bóng, Tully vừa tỏ ra quan tâm một cách nghiêm túc đến câu hỏi của cậu ta. “Tôi không biết, Bobby Tom. Sống mũi của Waddle thẳng hơn của cậu thì phải “

Bobby Tom thường hay sừng cồ lên mỗi khi có ai đó chê bai vẻ đẹp trai của mình, và tối nay cũng không phải ngoại lệ. “Thật sao? Cho thầy biết nhé, em đó nói em trông giống anh chàng ngôi sao điện ảnh... tên hẳn ta là gì nhỉ? Christian Slater.” Bobby Tom cau mày. “Hai thầy có ai biết Christian Slater không?”

Không ai biết.

Trong một thoáng Bobby Tom trông dần cả mặt. Rồi cậu ta chộp lấy một ly champagne từ chỗ tay bồi bàn vừa đi ngang qua và cười nhả nhỏ.

“Chà, để em nói hai thầy nghe về hẳn ta nhé. Hẳn ta là một thằng chó đẻ cực kỳ bảnh trai.”

Tất cả bọn họ cùng cười vang. Dan rất thích anh chàng Bobby Tom bên ngoài sân cỏ, nhưng anh thậm chí còn thích cậu ta khi trên sân cỏ hơn. Một trong những cầu thủ bắt bóng giỏi nhất Dan từng gặp trong nhiều năm qua, cậu ta có gan, có đầu óc, và có đôi bàn tay mềm mại đến mức khi cậu ta bắt bóng người ta thậm chí còn không nghe thấy tiếng va đập.

Cái cậu ta không có chính là bản hợp đồng mới đã được ký, và thực tế đó đang khiến Dan chỉ muốn ám sát một cô ả bimbo vàng hoe nào đó.

Bert đã chết ngay khi vừa tiến hành xong những cuộc thương lượng phức tạp với tay đại diện dữ dằn xảo quyệt của Bobby Tom. Giờ không ai trong

công ty Stars có đủ thẩm quyền ký bản hợp đồng chốt ngoại trừ Phoebe Somerville, người mà theo như máy trả lời tự động thông báo thì hiện nay đang trong kỳ nghỉ và không thể nào liên lạc được.

Bobby Tom không phải cầu thủ duy nhất của Dan chưa được ký hợp đồng. Anh có một anh chàng tiền vệ chặn tên là Darnell Pruitt, tài năng đến mức kinh hoàng, và một trung vệ trẻ là chủ trò trong những pha cướp bóng của Stars hồi mùa giải năm ngoái. Không ai trong số họ được lên đường đến Meadowlands cuối tuần này để chơi trận đấu thứ tư trước mùa giải gặp đội Jets. Và nếu không sớm có chuyện gì đó khác thì không ai trong số họ có thể mặc đồng phục ra sân trong trận khai mạc mùa giải sẽ diễn ra trong hai tuần nữa.

Nhờ cô nàng bimbo đang mất tích đó mà Dan Calebow đang đứng trước nguy cơ đánh mất ba trong số những cầu thủ hứa hẹn nhất giải. Anh hiểu cách vận hành của NFL, và không cần phải bói toán chiêm tinh gì cũng biết rằng có cả tá ông bầu đang rình rập sau cánh gà với quyển séc mở rộng trong tay, nước dãi chảy thành dòng xuống cằm, hy vọng ba cầu thủ này sẽ mất kiên nhẫn với cái đội bóng đang nhanh chóng trở thành trò cười cho thiên hạ đó.

Khi còn nhỏ, nỗi đau phải nhận từ sợi dây thắt lưng của cha mình đã dạy Dan biết rằng chỉ có chiến thắng mới là thứ có giá trị trong cuộc sống. Anh đã luôn luôn là một đối thủ hung hãn, giẫm đạp lên bất cứ chướng ngại vật nào chắn ngang đường đi, và ngay lúc này anh tự lập một lời hứa với chính mình. Nếu như có lúc nào đó chạm được tay vào cô ả bimbo đầu óc rỗng tuếch, anh sẽ dạy cho cô ta một bài học khiến cô ta sẽ không thể một sớm một chiều quên đi được.

“Chào huấn luyện viên, em là Melanie.”

Ánh mắt Bobby Tom quét khắp thân hình một kiều nữ trẻ trung thon gọn đang chỉ dán mắt vào Dan. Anh chàng bắt bóng trẻ tuổi lắc đầu. “Mẹ kiếp,

huấn luyện viên à. Thầy có nhiều đàn bà hơn cả em.”

“Tôi xuất phát trước cậu một cái đầu, Bobby Tom à. Cậu sẽ bắt kịp thôi.” Anh quàng tay quanh cô gái. “Nào, cứng vừa nói tên cứng là gì ấy nhỉ?” Dan nghe thấy tiếng còi báo động ngay khi anh vừa tiến đến đầu xa lộ Eisenhower nơi con đường cao tốc East West chia làn về phía bên trái. Anh đã bỏ rơi Melanie ở quầy tiếp tân một giờ trước, và khi liếc nhìn vào gương chiếu hậu, anh cảm thấy mừng vì những ngày say xỉn của mình đã ở lại sau lưng.

Anh tấp chiếc Ferrari 512 TR màu đỏ của mình vào lề đường. Chiếc xe quá nhỏ đối với anh, nhưng anh chịu đựng cảnh thiếu chỗ để chân bởi vì Testarossa là con xe đẹp nhất trên thế giới. Tuy vậy, 200.000 đô la là một số tiền bần thủ khi bỏ ra để mua một chiếc xe hơi trong khi người ta còn phải nằm ngủ trên đường phố, thế nên sau khi mua xe anh đã viết một tấm séc có giá trị tương đương gửi cho một trong những hội từ thiện yêu thích của anh. Hầu hết những năm qua số tiền anh cho đi đều nhiều hơn số anh dùng để chi tiêu, và anh cho rằng điều đó cũng đúng thôi nếu xét đến chuyện bản thân anh đáng giá bao nhiêu.

Khi viên cảnh sát tuần tra xa lộ tiến đến bên phía ghế tài xế của chiếc xe thì Dan đã hạ cửa sổ xuống. Viên cảnh sát đã nhìn ra tấm biển cá nhân “BĂNG GIÁ 11” đặc trưng của chiếc Testarossa. Ông ta chống khuỷu tay lên mui xe và cúi xuống. “Chào huấn luyện viên.”

Dan gật đầu.

“Tôi đoán là cậu đang vội.”

“Sao anh dừng tôi lại vậy?”

“Cậu đã chạy với tốc độ 140km lúc vượt qua Mannheim.”

Dan cười nhả nhổ và vỗ vào vô lăng. “Mẹ kiếp, tôi yêu con xe này. Tôi cũng đã hăm nó lại đấy chứ. Tối nay trên đường có nhiều bọn ngu ngốc quá.”

“Đồng ý với cậu về điều đó.” Viên cảnh sát dành vài giây chiêm ngưỡng chiếc xe trước khi quay trở lại với Dan. “Cậu định sẽ làm thế nào để đấu lại với bọn Jets cuối tuần này?”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Bobby Tom đã ký chưa?”

“E là chưa.”

“Tệ quá.” Ông ta cất tay đi. “Chà, dù sao thì cũng chúc may mắn. Và cậu sẽ nói lỏng chân ga ra chứ, huấn luyện viên? Bọn tôi có vài thằng nhóc làm nhiệm vụ tối nay vẫn đang nuôi mỗi hận vì cái chiến thuật lẩn tránh do cậu chỉ đạo trong hồi chơi bốn-một cái lần cậu để thua bọn Browns năm ngoái đấy.”

“Cảm ơn vì đã cảnh báo nhé.”

Đã gần một giờ sáng khi Dan quay trở lại xa lộ, và giao thông lúc này khá thưa thớt. Anh đã cởi chiếc áo khoác của bộ tuxedo, và khi lao vào làn đường bên trái, anh giật tung chiếc nơ bướm và nói lỏng cổ áo sơ mi.

Bất chấp cái lý lịch nhơ nhuốc với luật pháp của mình, anh vẫn thích cảnh sát. Họ đã đứng về phía anh kể từ khi anh còn là một thằng nhóc du côn mười hai tuổi bị bắt vì tội ăn cắp bia. Cảnh sát ở Tuscaloosa đã đóng góp công sức nhiều hơn ông già anh rất nhiều trong việc đưa anh quay trở về con đường chính đạo khi anh còn chơi cho đội Tide. Vào một đêm sau khi cảnh sát dẹp yên vụ gây lộn âm ỉ giữa Dan và vài tên lớp trên đến từ Auburn tại một quán bar có tên gọi là Cu Gõ, một người trong số họ thậm chí còn thuyết phục được anh tin vào giá trị của việc học đại học.

“Cậu có đầu óc đấy con trai. Khi nào thì cậu mới bắt đầu sử dụng nó?” Viên cảnh sát đã nói chuyện với anh gần hết đêm và làm cho anh bắt đầu suy nghĩ về tương lai lâu dài của mình. Bóng bầu dục là tấm vé giúp Dan thoát khỏi cảnh nghèo khổ từng bám theo anh suốt thời thơ ấu, nhưng người cảnh sát đó đã làm anh nhận ra rằng anh sẽ không thể nào chơi bóng mãi được.

Và rồi trong vài học kỳ tiếp theo, anh đã dần dần thay những khóa rèn luyện thể chất và các lớp mỹ thuật công nghiệp bằng những khóa học về kinh doanh, toán học và tài chính. Đến năm học thứ ba anh đã theo kịp chương trình học khắt khe, bắt chập những đêm chè chén say sưa khuya khoắt. Cảm giác mãn nguyện lớn nhất của anh ở đại học Alabama là khi anh nhận ra mình cũng có một bộ óc chứ không chỉ là tài năng của một vận động viên.

Anh rời khỏi đường Cermak để rẽ vào khu Oak Brook ngổn ngang lối nhỏ và lái xe lòng vòng theo những con phố bên rìa cho đến khi nhìn thấy một cửa hàng tiện ích phía tay phải. Anh lái xe vào bãi đậu, tắt máy, rồi bước ra khỏi chiếc xe nhỏ nhả sang trọng.

Có năm người bên trong cửa hàng tiện ích, nhưng chỉ có hai phụ nữ. Một cô nhuộm tóc đỏ và anh bỏ qua cô ta ngay lập tức. Người còn lại trông quá trẻ để có thể có mặt tại một cửa hàng tiện ích 7-Eleven vào lúc khuya khoắt thế này. Cô ta đang đứng bên cạnh quầy trưng bày của Hostess, nhai kẹo cao su và chăm chú ngắm nghía đồng bánh kem Ho Hos. Tóc mái của cô ta lò xo trước trán, nhưng phần tóc còn lại được vén hết ra sau kẹp vắt trên đỉnh đầu bằng một cái cặp tóc màu bạc. Mặc dù trời đêm khá nóng và oi bức, nhưng cô ta vẫn thọc cả hai tay vào túi áo khoác đồng phục của trường trung học với dòng chữ in hoa “ĐỘI CỔ VŨ TRƯỜNG ĐẠI HỌC” bên ngực trái.

Cô ta nhìn thấy anh tiến đến, và miệng cô ta ngừng nhai. Chiếc váy Spandex bóng ngấn cũn cỡn bó sát người thò ra được vài phân phía bên

dưới chiếc áo khoác đồng phục. Chân cô ta mảnh mai và dễ trần, hai bàn chân xỏ trong đôi giày bệt màu đen. Khi dừng lại trước mặt cô ta, anh nhận ra cô ta trang điểm quá đậm đúng theo cách các cô gái trẻ thi thoảng vẫn làm.

“Em biết ông là ai,” cô ta nói.

“Biết thật à?”

“Ừ hử.” Cô ta chặc chặc ba tiếng - nghe có vẻ bồn chồn, nhưng không rúc rích, “ông là huấn luyện viên của đội bóng bầu dục Stars. Dan... ờ... Ông Calebow.”

“Đúng rồi.”

“Em là Tiffany.”

“Ra thế.”

“Em đã nhìn thấy ông trên ti vi rất nhiều.”

“Cứng bao nhiêu tuổi?”

“Mười sáu.” Mắt cô ta bắt đầu rà soát khắp người anh với vẻ thành thạo vượt xa độ tuổi của mình, “ông dễ thương ghê.”

“Còn cứng thì trông già dặn hơn nhiều so với tuổi mười sáu.”

“Em biết.” Cô ta nhai miếng kẹo cao su thêm vài giây rồi nhìn xuống mũi giày. “Ông bà già em đi vắng cả đêm. Ông có muốn về nhà với em không, ông Calebow?”

“Để làm gì?”

“Ông biết mà. Để quan hệ.”

“Em không nghĩ là em hơi quá trẻ khi chọn một ông già như tôi sao?”

“Em mê mệt với bọn con trai rồi. Em muốn làm điều đó với một người đàn ông.”

Một chiếc máy video game gần cửa ra vào kêu bíp một tiếng.

“Tôi thì thích những người phụ nữ của mình trưởng thành hơn một chút.”

Cô ta rút một tay ra khỏi túi áo khoác đồng phục và tiến tới sát anh đủ để không ai trong cửa hàng có thể nhìn thấy cô ta đang làm gì, cô ta vuốt dọc lên xuống bên trong đùi anh. “Em sẽ rất tuyệt cho ông xem.” Bàn tay cô ta trở nên bạo dạn hơn. “Đi mà. Em hứa đấy. Em sẽ để ông làm bất cứ điều gì ông muốn.”

“Khi đã hứa hẹn như thế, bé à, em làm tôi khó có thể từ chối được.”

Cô ta rút tay lại như thể cảm thấy xấu hổ vì hành động trơ trẽn của mình và rời khỏi ra từ túi áo khoác một chùm chìa khóa. “Em sẽ lái xe của ông già em. Đi theo em nào.”

Xe của cô ta là một chiếc Mercedes đời mới. Dan giữ khoảng cách để vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn hậu của nó khi anh lái xe xuyên qua những con phố vắng vẻ rợp bóng cây vào trong một khu vực dân cư riêng biệt. Ngôi nhà, một căn nhà gạch màu trắng hai tầng bề thế, tọa lạc trong một khu um tùm cây cối. Khi rẽ sang lối vào gara, anh nhìn thấy ánh sáng từ chiếc đèn chùm bằng pha lê vô cùng tinh xảo tỏa mờ mờ qua khung vòm hình bán nguyệt lắp kính màu chạm trổ phía bên trên cửa ra vào.

Ngôi nhà có một cái gara chứa được ba xe có cửa hướng ra bên hồi nhà, và cánh cửa bên trái trượt lên. Cô ta lái chiếc Mercedes vào trong. Anh đậu xe của mình ngay phía sau rồi ra ngoài. Khi anh đã ở bên trong gara, cô ta liền nhấn nút đóng cửa.

Chiếc váy Spandex ngăn cũn của cô ta ôm gọn mọi đường cong trên mông khi cô ta bước lên hai bậc thềm dẫn vào phía bên trong ngôi nhà. “Ông có muốn uống bia không?” Cô ta hỏi khi họ bước vào trong căn bếp trắng đèn sáng mờ mờ được trang bị những vật dụng hiện đại nhất và có một cái tủ lạnh to ngang cái nhà hàng làm bằng inox.

Anh lắc đầu.

Ánh sáng hắt vào nhẹ nhàng trên gương mặt trang điểm quá đậm của cô ta. Cô ta thả túi xách xuống và đá đôi giày bệt ra khỏi chân. Không rời bỏ chiếc áo khoác đồng phục, cô ta với tay xuống phía dưới váy và tuột chiếc quần lót ra. Nó có màu xanh nhạt.

Cô ta thả nó xuống sàn nhà lát gạch màu trắng. “Ông muốn ăn bim bim, kẹo cao su hay cái gì đó không?”

“Phải đấy, tôi muốn thứ gì đó, được thôi”

Cô ta đứng im như tượng trong vài giây. Thế rồi cô ta dẫn anh ra khỏi bếp. Anh bước theo cô ta qua hành lang mờ mờ dìu dịu và vào trong phòng khách rộng rãi với đồ nội thất bằng gỗ sồi màu trắng giả bạc được bọc kín trong lớp vải dày màu ngọc. Những bức tường bằng đá cẩm thạch giả trưng bày các bức tranh Sơn dầu nghệ thuật gốc cỡ đại và những trần tường lát đá phô bày mấy tác phẩm điêu khắc.

“Ông bô hần là phải có túi tiền lớn nhỉ,” anh lè nhè.

“Bọn em là người Ý. Ông già chơi với bọn xã hội đen, nhưng không ai được phép biết điều đó cả. Ông có muốn xem một trong mấy khẩu súng của ông ấy không?”

“Thôi cho qua đi.”

Cô ta nhún vai và dẫn anh sang một căn phòng tối thui rồi bật công tắc trên chiếc đèn bàn có chụp giấy màu đen. Ánh đèn cho thấy cô ta đã chọn phòng làm việc thay vì phòng ngủ. Một chiếc bàn đen bóng lộn kê ở một đầu ngay phía trước một loạt giá sách. Thêm nhiều thứ đồ nghệ thuật đắt tiền nữa treo trên những bức tường, một hệ thống cửa chớp che phủ các khung cửa sổ. Cô ta dừng lại giữa một chiếc sofa bọc da màu nâu chín và một chiếc ghế bành đồng bộ.

“Ông chắc là không muốn uống thứ gì chứ, ông Calebow?”

“Chắc mà.”

Cô ta nhìn anh một lát, và rồi hai bàn tay lần mò lên hàng cúc phía trước chiếc áo cánh màu trắng. Từng chiếc từng chiếc một, cô ta tháo chúng ra. “Em nghĩ thế nào về chuyện nhỡ bỏ miếng kẹo cao su đó đi hộ tôi?”

Cô ta bước về phía chiếc bàn, vể mặt sưng sía, và rồi lấy miếng kẹo màu hồng to dùng ra khỏi miệng. Với tay qua một chồng giấy, cô ta nhét nó vào trong chiếc gạt tàn bằng thạch cao được chạm trổ. Cô ta không mặc áo lót, và anh nhìn thấy bộ ngực của cô ta khi cô ta cúi tới trước. Ánh sáng từ chiếc đèn bàn như mạ vàng lên hai núm vú nhỏ nhắn của cô ta. “Ngồi lên bàn đi cưng.”

Chiếc váy Spandex trượt cao lên trên đùi khi cô ta tựa hông lên mép bàn. Cô ta dang hai chân ra, giữ hai lòng bàn chân tỳ lên trên tấm thảm.

Anh bước về phía cô ta, tháo chiếc khăn thắt lưng trên bộ vest ra. “Cưng là một cô bé hoang dã xinh đẹp, đúng không nào?”

“Ừ hử. Em dính vào rất nhiều rắc rối rồi đấy.”

“Tôi cá là thế.” Anh luồn tay vào trong chiếc áo khoác đồng phục và rồi xuống dưới chiếc áo cánh, kéo nó ra khỏi cạp váy của cô ta. Bàn tay to lớn của anh chu du ngược lên sống lưng cô ta và rồi di chuyển ra phía trước.

Anh khum lấy hai bầu ngực nhỏ nhắn của cô ta và dùng ngón tay cái chà chà lên núm vú.

Tay cô ta mò mẫm xuống khóa quần của anh. Trong một lúc cô ta không làm gì cả, và rồi cô ta run lên. “Nói cho em biết ông muốn em làm gì nào.”

“Dường như em có thể tự mình làm được mọi chuyện rất tốt.”

“Nói cho em biết đi, mẹ kiếp!”

“Thôi được, em yêu. Mở khóa quần anh ra đi.”

“Như thế này à?”

“Chỉ như thế thôi.”

“Giờ thì sao?”

“Sờ xung quanh một lát và xem xem liệu em có thể tìm thấy bất cứ thứ gì làm em thích thú không.”

Hơi thở của anh trở nên dồn dập hơn khi cô ta làm theo từng lời hướng dẫn của anh.

“Ông thật to quá.” Cô ta nâng niu anh trong tay trong khi ưỡn lưng sao cho ngực cô ta tỳ mạnh hơn vào lòng bàn tay của anh. “Em thấy sợ rồi đấy.”

“Ồ, tôi sẽ thật nhẹ nhàng với em.”

“Thật không?”

“Hứa mà.”

“Nếu đau một chút thì cũng không sao.”

“Tôi không muốn làm em đau.”

“Không sao đâu. Thật đấy.”

“Nếu em nói thế.” Anh ngửi thấy mùi kẹo cao su trong hơi thở của cô ta khi anh tóm lấy đầu gối cô ta kéo ngược lên, rồi chống hai gót chân của cô ta lên mặt bàn. Chiếc váy xô lại thành một nhúm ngang bụng cô ta. Anh di chuyển vào giữa hai đùi đang mở rộng và trượt một ngón tay vào bên trong cô ta.

“Có đau không?”

“Ôi, vâng. Vâng! Ông định làm gì với em thế?”

Anh nói cho cô ta biết. Thô bạo. Dứt khoát.

Hơi thở của cô ta trở nên nặng nề hơn và anh có thể cảm thấy hơi nóng toát ra từ làn da của cô ta. Anh lột chiếc áo khoác đồng phục ra, trượt tay xuống dưới cặp mông trần, nhấc cô ta ra khỏi bàn. Cô ta quàng hai chân quanh hông anh và tỳ hai bầu ngực vào nếp gấp phía trước áo sơ mi của anh khi anh mang cô ta về phía chiếc ghế bành bọc da to lớn. Anh ngồi vào trong ghế và đặt hai gối của cô ta sang hai bên hông anh sao cho cô ta ngồi dạng ra phía trên anh. Chiếc áo cánh của cô ta mở toang phơi bày bộ ngực đã hồng lên vì ma sát với áo sơ mi của anh. Hai chân mở rộng để lộ ra túm lông xoắn óng ánh giữa hai đùi. Người anh rần rật, anh định kéo cô ta xuống để cô ta có thể nuốt chửng lấy anh, nhưng cô ta kháng cự lại.

“Ông không phát vào mông em trước à?”

Anh rên lên.

“Không à?” cô ta lại hỏi.

Anh đầu hàng trước điều không thể tránh khỏi. “Em đã làm điều gì sai à?”

“Em không được phép cho bất cứ ai vào nhà khi ba mẹ em đi vắng.”

“Vậy thì tôi đoán là tôi sẽ phải đánh cho đến khi em chừa, đúng không?”

“Không, đừng mà!” Mí mắt cô ta đóng sập lại với vẻ háo hức.

Anh đã sẵn sàng để bùng nổ và không còn tâm trạng dàu dàu mà chơi đùa nữa. Quyết định sẽ không để chuyện này kéo dài lâu, anh đẩy cô ta ngồi xuống trên bụng mình và đẩy chiếc váy lên hết phía trên eo của cô ta. Với cặp mông trần bày ra trước mắt, anh phát tay vào phần thịt đầy đặn, mềm mại đó.

Anh là người mạnh bạo, nhưng anh cẩn thận kiểm chế sức mạnh của mình, chỉ mạnh hơn một chút so với những gì cô ta muốn. Cô ta thử hắt ra và quần quai dưới phát đánh của anh, trở nên càng hứng tình hơn nữa.

Khi mông cô ta đã trở thành màu hồng nhạt, anh nghĩ đến tất cả những rắc rối mà cô vợ cũ của anh đã gây ra cho anh. Những cuộc gọi giữa đêm khuya khi cô ta đập tan tàn chí khí của anh, những tranh cãi pháp lý, và cuộc phỏng vấn trên báo đó.

“Oái! Mạnh quá thế!”

Một lần nữa mu bàn tay anh lại tiếp xúc với thịt da mềm mại của cô ta.
“Em sẽ ngoan chứ, em yêu?”

“Vâng!”

“Ng ngoan thế nào?”

“Ồi! Dừng lại!”

“Nói tôi nghe xem em sẽ ngoan thế nào.”

“Ngoan! Em sẽ ngoan mà, mẹ kiếp!” Anh lại phát cô ta lần nữa. “Không thêm vụ đào bới bản thi u nào trên báo chí nữa.”

“Được rồi. Dừng lại!”

“Không thêm những bài diễn thuyết trên điện thoại vào lúc nửa đêm nữa.”

“Anh đang làm hỏng hết chuyện đấy!” Anh trượt tay vào giữa hai đùi cô ta. “Anh không nghĩ thế đâu.” Và rồi anh nhắc cô ta lên.

Ngay lập tức cô ta tự xuyên mình vào anh. “Ồ khốn kiếp.”

Anh tiến vào thật sâu. “Đúng thế, anh là đồ khốn kiếp.”

Cô ta cười lên anh một cách điên cuồng. Máy điện thoại trên bàn bắt đầu đổ chuông, nhưng cả hai bọn họ cùng phớt lờ nó. Những tiếng rên rỉ khàn khàn thoát ra từ cổ họng cô ta khi cô ta túm lấy mái tóc vàng sậm của anh trong nắm tay. Anh vùi mặt vào giữa hai bầu ngực của cô ta trong khi những ngón tay anh bấu vào mông cô ta.

Tiếng chuông điện thoại dừng lại và máy trả lời tự động kích hoạt.

Cô ta ngẩng mặt và hét lên khi vỡ tan ra thành từng mảnh.

Đây là Valerie Calebow. Tôi không thể nghe điện thoại vào lúc này. Nếu bạn để lại lời nhắn, tôi sẽ gọi lại trong thời gian sớm nhất.

Chiếc máy kêu bíp và rồi một giọng nói vang lên. “Thưa bà nghị sĩ, tôi Stu Blake đây. Tôi xin lỗi vì đã gọi muộn thế này, nhưng...”

Giọng nói vẫn đều đều tiếp tục.

Với một tiếng rên rỉ, Dan tuôn trào bên trong cô ta. Cô ta sụm xuống người anh khi lời nhắn đến hồi kết thúc.

Bíp.

Chú thích

[10] Vicent Thomas Lombardi (1913- 1970): huấn luyện viên bóng bầu dục nổi tiếng những năm 1960.

[11] Steroid: một loại thuốc kích thích hay được dùng trong thể thao.

[12] Roy Orbison: ca sĩ, nhạc sĩ Mỹ nổi tiếng với chất giọng đặc biệt và khô.

[13] Tom Waddle: cựu cầu thủ bắt bóng chuyên nghiệp của Chicago Bears.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Dan mở cửa tủ lạnh lôi ra một hộp sữa rồi mở nắp. Anh nghe thấy tiếng Valerie bước vào gian bếp của ngôi nhà nơi họ từng một thời sống chung. Anh nhắc hộp sữa lên miệng và tu một hơi vì biết rằng điều đó sẽ làm cô tức điên.

“Vì Chúa, Dan, lấy cốc đi,” cô kêu lên bằng cái giọng khinh khỉnh mà anh vốn ghét cay ghét đắng.

Anh tu một hơi nữa trước khi đóng nắp và nhét hộp sữa trở lại tủ lạnh. Tựa hông vào cánh cửa, anh quan sát cô. Cô đã rửa sạch lớp trang điểm, để lộ ra cấu trúc xương sắc cạnh trên gương mặt cùng với chiếc mũi hơi dài nhưng lại được cân đối bởi vầng trán cao và phẳng mịn. Mái tóc màu nâu nhạt của cô lúc này đã được giải thoát khỏi chiếc kẹp bạc và đổ xuống hai bên vai, bộ quần áo sính một của các cô bé tuổi teen đã được thay bằng chiếc áo choàng tắm màu xanh thẫm viền đàng ten đen. “Em lấy cái áo khoác đội cổ vũ đó ở đâu thế?”

“Từ con gái của bà thư ký. Em nói với bà ta là em sắp tham dự một buổi tiệc hóa trang.” Cô châm một điếu thuốc mặc dù biết anh ghét ở gần nơi có khói thuốc.

“Trò phiêu lưu tối nay đã chuyển thành ghê rợn rồi đấy. Kể từ khi anh mười hai tuổi thì những cô nàng mười sáu đã không còn làm anh nổi hứng được nữa.”

Cô nhún vai và thở ra. “Chuyện này khác, thế thôi.”

Không quá khác đâu, anh nghĩ. Bằng cách này hay cách khác, tất cả những ý tưởng kỳ quặc về tình dục của Valerie thường đều dẫn đến mục tiêu điều khiển đàn ông. Điều này cực kỳ nực cười nếu xét đến chuyện cô đã là một kẻ kiểm soát đàn ông hạng A rồi. Thật không may, người duy nhất anh có thể chia sẻ câu chuyện tức cười đó lại chính là Valerie, và anh biết rằng cô sẽ không cười. Ngoài ra, cô sẽ nổi cơn tam bành nếu như anh chỉ trích bất cứ kịch bản kỳ dị nào mà cô đã lập ra, trong khi họ đã có đủ những thứ khác để mà cãi vã rồi.

Cô đưa tay ra phía sau mông, xoa xoa qua lớp vải tơ màu xanh thẫm và nhìn anh chăm chăm với vẻ oán giận. “Đáng lẽ anh không nên đánh em đau thế.”

“Cưng à, anh đã kiểm chế rồi đấy.” Nhìn vẻ mặt của cô anh có thể thấy cô đang phải cố gắng quyết định xem có nên cảm phập rảng vào anh hay không. Rõ ràng cô đã quyết định là không bởi vì cô bước về phía chiếc bàn bếp nhỏ nhắn và lật cuốn sổ tay Filofax cô để ở đó. “Trong vài tuần tới em chưa phải đến Washington. Kế hoạch cuối tuần của anh thế nào?”

“Anh sẽ đến Meadowlands. Bọn anh sẽ đấu với đội Jets.” Anh rời khỏi chiếc tủ lạnh và nhón một quả chuối từ trong chiếc tô đựng hoa quả làm bằng inox trông giống hệt trong phòng đón khách ở sân bay Dulles. Cô đeo cặp kính đọc sách để trên bàn và đặt điều thuốc xuống chiếc gạt tàn pha lê màu đen bè bè. “Thế tối thứ Năm trước khi anh lên đường thì thế nào?”

“Họp. Nhưng tối thứ Sáu thì được.”

“Phó Tổng thống sẽ có mặt ở thành phố vào tối hôm đó, và sẽ có tiệc chiêu đãi nữa.”

“Tối thứ Tư nếu như sau nửa đêm.”

“Nghe có vẻ ổn đấy. Ngoại trừ...” Cô đóng sập cuốn sổ lại. “Em sẽ đến kỳ.” Tháo cặp kính ra, cô xoa xoa lên sống mũi, rít một hơi thuốc nữa, rồi

nói nhanh, “Sẽ tìm ra cách sắp xếp thôi. Trước đây mình đã từng thế.”

“Chúng ta đã ly dị được gần một năm rồi, Val à. Em không nghĩ đã đến lúc chúng ta nên nói đến chuyện kết thúc chuyện này rồi sao?”

“Giờ chưa cần phải kết thúc. Chúng ta đã đồng ý đây là cách sắp xếp thuận tiện nhất cho đến khi một trong hai ta tìm được người khác.”

“Hoặc là cho đến khi chúng ta giết lẫn nhau, tùy vào chuyện điều nào sẽ đến trước.”

Cô phớt lờ giọng mỉa mai của anh và thể hiện vẻ yếu đuối hiếm hoi vốn luôn làm anh dao động. “Em chỉ... Em chỉ không thể tưởng tượng được phải giải quyết chuyện đó ra sao. Em bị cuốn hút trước những người đàn ông mạnh bạo. Làm thế nào em có thể nói với một người như thế rằng em sẽ không ngủ với anh ta cho đến khi em có thể nhìn thấy kết quả xét nghiệm máu của anh ta chứ?”

Anh quăng vỏ chuối vào trong bồn rửa. “Tình dục thập niên 90. Nó tạo ra những kẻ đồng sàng dị mộng.”

“Chẳng có ai nên ngủ với bạn đời cũ của mình chỉ vì người đó tình cờ lại âm tính với HIV cả.” Cô dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

“Đồng ý với chuyện đó.” Anh không thích sự sắp xếp này còn hơn cả cô, nhưng bất cứ khi nào anh cố gắng chấm dứt trò đó, cô lại làm anh cảm thấy mình như một kẻ ti tiện. Tuy nhiên, ngay khi tìm thấy người phụ nữ biết sinh con đẻ cái của anh, anh sẽ đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

“Cả hai ta đều quá khôn ngoan để chấp nhận chơi trò tình dục qua đường,” cô nói.

“Còn em thì phát điên lên với cơ thể của anh.”

Dạo gần đây cô không được hài hước cho lắm, và câu mỉa mai lém lỉnh của anh đã làm cô bùng nổ. Lỗ mũi của cô bắt đầu thở ra lửa, và rồi ngay sau đó cô buộc tội anh vì sự vô tâm, hành vi cấu thả, đồ đạc bừa bãi, vì không quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài chuyện chiến thắng trong những trận bóng, và vì sự không trung thực trong tình cảm.

Bởi vì cô nói khá chính xác nên anh đành phớt lờ cô trong khi ăn nốt quả chuối. Nói một cách công bằng, anh biết những vấn đề của cô tồi tệ hơn của anh, và một phần do cảm thấy tội nghiệp cho cô nên anh mới chiều theo sự sắp xếp bệnh hoạn này. Là một nữ thành viên trong Hạ viện, cô bị phán xét bởi những tiêu chuẩn đạo đức nghiêm khắc hơn nhiều so với các đồng nghiệp nam giới. Cử tri có thể tha thứ chuyện lùm xùm của các nam nghị sĩ, nhưng chắc chắn họ sẽ không bỏ qua nếu nó đến từ một phụ nữ. Với một người đam mê sex nhiều như Valerie nhưng lại không có chồng hay một người đàn ông mà cô quan tâm thì đó rõ là một rắc rối. Hơn nữa, cô là một trong số ít những người liêm khiết trong cơ quan lập pháp ở Washington, nên anh hình dung đây như là một nhiệm vụ ái quốc của mình vậy.

Nói thế không có nghĩa là chuyện này không đem lại cho anh lợi ích gì. Hồi mới vào nghề, anh đã trải qua một thời gian quá dài sống buông thả về tình dục đến mức giờ đây, anh đã đánh mất ham muốn đối với đời sống lang chạ. Anh cũng không ngu ngốc, và không hứng thú mạo hiểm với các cô nàng cố động viên. Nhưng bất chấp những kịch bản vật vãnh lập dị đến bệnh hoạn của Valerie, với anh từ lâu sex đã không còn mấy hay ho.

Giờ thì anh biết rằng hai người đã không hợp nhau ngay từ lúc đầu, nhưng họ đã phát tiết ra quá nhiều hơi nóng nhục dục đến mức cả hai không ai nhận ra điều đó cho đến khi họ mắc phải sai lầm là kết hôn với nhau. Ban đầu Valerie bị mê hoặc bởi nét thô ráp và tính hung hãn dữ dội trong con người anh, cũng là những phẩm chất sau đó đã làm cô phát cáu. Trong khi đó dòng dõi và sự tinh tế của cô đã trở thành sức hút khôn cưỡng đối với một cậu bé lớn lên trong cảnh nghèo khổ dơ dáy ở vùng Alabama xa xôi

héo lánh. Nhưng anh đã nhanh chóng phát hiện ra rằng cô chẳng hề có khiếu hài hước và cũng không có chút khao khát nào đối với cuộc sống gia đình mà anh hằng ao ước.

Tràng đá kích cuối cùng của cô nhằm vào anh đã bắt đầu dịu xuống, và anh nhớ ra mình có quân bài riêng để giải quyết vấn đề. “Nhân dịp giải bày những khúc mắc về nhau ở đây, Valerie này, anh cũng có một chuyện cần phải làm rõ luôn. Nếu em còn thực hiện bất cứ cuộc phỏng vấn nào giống như tuần trước nữa thì luật sư của em sẽ nhận được điện thoại từ luật sư của anh, và chuyện của chúng ta sẽ không còn là một cuộc ly dị trong hòa bình nữa đâu đấy.”

Cô lẩn tránh ánh mắt của anh.

“Nhầm lẫn thôi mà.”

“Như anh vẫn nói với đội bóng đấy. Không có gì nhầm lẫn hết, chỉ là thiếu tầm nhìn mà thôi.”

Anh quá quen trấn áp người khác bằng kích thước cơ thể đến mức nó đã trở thành điều vô thức, và thế là theo bản năng anh bước đến gần hơn cho đến khi anh lừng lững trước mặt cô. “Anh không đánh giá cao việc thiên hạ bàn tán vụ chúng ta chia tay, và anh cũng không thích thú gì chuyện có bất cứ ai ngoài các phóng viên thể thao gọi anh là một kẻ đang sắp sửa trở thành một bệnh nhân tâm thần.”

Cô bắt đầu nghịch nghịch đám ren trên vạt áo trước. “Đó chỉ là một nhận xét ngoài luồng. Lẽ ra tay phóng viên đó không nên cho đăng mới phải.”

“Lẽ ra ngay từ đầu em đã không được đưa ra nhận xét đó. Từ giờ trở đi nếu bất cứ ai hỏi em về vụ ly dị của chúng ta, em sẽ phải tự giới hạn bản thân trong cụm từ mà anh vẫn luôn luôn sử dụng khi bị phỏng vấn. Khác biệt không thể hòa hợp được.”

“Nghe như anh đang đe dọa em ấy.” Cô cố gắng tỏ ra cáu tiết nhưng không thành công cho lắm, vì thế anh biết cô đang cảm thấy có lỗi.

“Anh chỉ đang nhắc cho em nhớ là rất nhiều đàn ông trong thành phố này sẽ không tiếp tục bỏ phiếu cho một phụ nữ nói xấu về người chồng cũ từng thực hiện thành công hai mươi chín cú chuyền trước sự truy cản của hàng phòng ngự đội 49ers chỉ trong một buổi chiều.”

“Thôi được! Em xin lỗi. Chỉ vì khi đó em vừa nói chuyện với anh trên điện thoại, và anh đã làm em nổi điên lên.”

“Valerie, anh luôn luôn làm em nổi điên, vì thế đừng có dùng lý do đó để bào chữa cho việc tấn công nhược điểm của anh.”

Cô khôn ngoan thay đổi chủ đề. “Em nghe nói đám tang của Bert khá vui nhộn. Thật quá tệ khi tất cả những cô nhân tình cũ không có mặt ở đó để có thể chứng kiến cảnh con chó tè lên quan tài của ông ta.” Valerie cười mím chi. “Rốt cuộc thì Chúa cũng tồn tại. Và Bà Ấy biết cách tự chăm lo cho bản thân.”

Dan nhất quyết không lao vào cuộc tranh luận với Valerie về Bert, đặc biệt khi anh biết rằng mình đang đứng ở thế yếu hơn. Đàn ông thích Bert, nhưng phụ nữ thì không. Ông ta thường tỏ ra suồng sã, kể những câu chuyện hài tục tũu và dễ dàng tuôn ra những câu bình luận với vẻ bề trên. Điều đó không hợp với những phụ nữ như Valerie. Cũng chẳng hợp với Dan lắm, nhưng Bert là ông chủ của anh và vì thế anh chẳng nói gì.

“Chuyện đó chẳng có gì buồn cười hết, Val. Một người chết, và con gái của ông ta đã tìm ra cách biến đám tang của ông ta thành rạp xiếc.”

“Em đã nghe nhiều chuyện về cô ta. Cô ta thế nào?”

“Một con điếm hạng sang, chỉ có điều không được thông minh như thế. Nói thật với em, anh không thể nhớ nổi lần gần đây nhất anh gặp một kẻ bất

tài vô dụng đến thế là khi nào.”

“Cô ta đã là nhân tình của Arturo Flores trong nhiều năm. Hẳn là cô ta phải có những phẩm chất khác bù lại.”

“Ngoài cái thứ hiển hiện rõ ràng trên ngực cô ả ra thì anh không thể tưởng tượng ra được cái gì khác. Bert kể về cô ả cho anh nghe vài lần. Ông ta xấu hổ muốn chết khi biết thân hình lồ lộ của cô con gái được phơi bày trên tường của tất cả các viện bảo tàng lớn trên đất nước.”

“Flores là một họa sĩ vĩ đại. Anh không nghĩ rằng thái độ của Bert có lẽ hơi quê mùa hay sao? Nên nhớ là chúng ta đang nói về một người đàn ông từng muốn treo tua rua vàng trên háng các cô nàng trong đội cổ vũ Star Girl.”

“Không ai trong đám đó là con gái ông ta. Và lượng vé bán ra lúc đó đúng là khá chậm.”

Cô nhảy dựng lên. “Thái độ phân biệt giới tính rõ ràng đó cũng không buồn cười chút nào đâu.”

Anh thở dài. “Chỉ là chuyện đùa thôi mà Val. Thoải mái một chút đi nào.”

“Anh thật kính tởm. Mọi thứ liên quan đến giới tính đều là câu chuyện đùa vui đối với anh, đúng không?”

“Anh kính tởm! Nào giờ thì cứ việc sửa lại nếu anh nói sai nhé, nhưng không phải chính em là người đã nghĩ ra tất cả những kịch bản ái ân bệnh hoạn đó sao, bao gồm cả cái hoạt cảnh dính mùi ấu dâm đáng ghê tởm tối nay nữa? Và không phải anh luôn là người làm nóng cái mông của em bất cứ khi nào em quyết định là mình muốn nó được nóng lên hay sao, cho dù đánh phụ nữ chưa bao giờ là trò kích dục được anh đánh giá cao?”

Cô cứng người lại. “Em không định nói chuyện đó, nhưng như thường lệ, anh đã chọn cách hiểu sai. Em đang nói về thái độ của anh đối với phụ nữ. Bao nhiêu năm qua anh đã quá quen với đời sống tình dục phóng túng đến mức anh đã quên mất phụ nữ không chỉ là mông và vú rồi.”

“Đúng là một lời hay ho từ một đại diện của chính phủ Mỹ.”

“Anh không chịu nói về những cảm giác của anh. Anh không chịu chia sẻ cảm xúc của mình.”

Anh suýt nữa đã buột miệng nhắc cho cô nhớ rằng bất cứ khi nào anh cố gắng chia sẻ cảm xúc của anh với cô, cô đều biến nó thành một cuộc nói chuyện thâu đêm về tất cả mọi thứ không ổn ở anh.

“Và phụ nữ cứ bỏ qua cho anh,” cô tiếp tục. “Đó mới là chuyện thực sự khó chịu nhất. Họ cứ bỏ qua cho anh bởi vì... Thôi đừng bận tâm. Em không thể nói chuyện với anh.”

“Không, Valerie. Tiếp tục đi. Nói nốt những gì em đang nói đi. Nếu anh tòi tẹt đến mức đó, tại sao phụ nữ lại cứ bỏ qua cho anh?”

“Bởi vì anh giàu có và ưa nhìn,” cô trả lời hơi quá nhanh.

“Đó không phải điều em định nói. Em là người lúc nào cũng nói với anh rằng anh cần phải cởi mở hơn trong giao tiếp. Có lẽ em nên thực hành những gì em hay thuyết giảng đi.”

“Họ bỏ qua cho anh bởi vì anh quá tự tin,” cô nói với vẻ cứng nhắc. “Anh dường như không có cái cảm giác tự ti giống như tất cả mọi người khác trên đời này. Ngay cả những phụ nữ thành đạt cũng thích cái cảm giác an toàn khi biết rằng có một người đàn ông như thế đứng phía sau mình.” Mặc dù đối với một người đàn ông khác những lời cô nói có thể sẽ là sự tâng bốc, nhưng với anh tác động lại hoàn toàn ngược lại. Anh có thể cảm thấy một cơn giận cuồn cuộn bùng cháy từ sâu thẳm bên trong, một cơn giận đưa anh

quay trở lại với thời niên thiếu khi mà bày tỏ quá nhiều cảm xúc cũng đồng nghĩa với việc sẽ được du ngoạn đến chiếc lều chứa củi và nhận thêm một trận đòn thừa sống thiếu chết từ sợi dây thắt lưng của ông già anh.

“Đàn bà các người đúng thật là,” anh nhếch mép khinh bỉ. “Đến khi nào cô mới chịu nhận ra rằng Chúa đã tạo ra hai giới là có lý do đây? Cô không thể nào có được cả hai thứ. Hoặc một người đàn ông cho ra dáng một người đàn ông, hoặc là không. Cô không thể tìm được ai đó mang bản tính của một chiến binh và rồi kỳ vọng anh ta - theo mệnh lệnh của cô - cuộn tròn người trên trường kỳ, thổ lộ cõi lòng, và nói chung là bắt đầu hành động như một con mèo con ẻo lả được.”

“Cút khỏi đây ngay!”

“Rất sẵn lòng.” Anh vồ lấy chùm chìa khóa và hướng về phía cửa. Nhưng trước khi ra đến nơi, anh tung ra cú đấm cuối cùng. “Cô biết vấn đề của cô là gì không, Valerie? Đồ lót của cô không vừa vặn cho lắm, và nó làm cô thành ra tầm thường. Vì thế lần tới khi đi mua hàng, sao không thử xem liệu cô có thể mua cho mình một cái quần lót nam treo hông[14] cỡ bự hơn.”

Anh lao ra khỏi nhà và leo vào xe. Ngay khi đã yên vị, anh tổng cuộn băng Hank Jr. vào trong hộp băng và vặn to loa. Mỗi khi anh thấy bức bối như thế này, người duy nhất anh cần ở bên cạnh là một kẻ nổi loạn khác. Trận đấu trước mùa giải với đội Jets vào buổi chiều Chủ nhật là một thảm họa. Nếu như Stars đấu với một đội có danh tiếng thì thất bại đó không đến nỗi nhục nhã đến thế, nhưng bị đánh bại với tỷ số 25-10 bởi bọn vô dụng Jets, cho dù là trận đấu trước mùa giải, thì thật quá sức chịu đựng của Dan, đặc biệt là khi anh nghĩ đến cảnh ba cầu thủ chưa được ký hợp đồng của anh đang nằm ườn ra trong bồn tắm nóng ở Chicago, xem trận đấu này qua màn hình ti vi rộng lớn.

Jim Biederot, tiền vệ công chính thức của Stars, đã bị chấn thương trong lần tập cuối cùng của đội và cầu thủ dự bị thế chỗ cậu ta bị dẫn dây chằng

háng một tuần trước đó, vì thế Dan bắt buộc phải sử dụng C.J. Brown, một cầu thủ mười lăm tuổi với hai đầu gối bị gắn chặt bằng keo dán máy bay. Nếu Bobby Tom được ra sân, cậu ta có thể sẽ tìm ra khoảng trống để C.J. chuyển được bóng, nhưng Bobby Tom lại không thể tham gia.

Vấn đề càng tồi tệ hơn khi bà chủ mới của Stars rõ ràng là đã quay trở lại sau kỳ nghỉ, nhưng cô ta không thèm nghe bất cứ cuộc điện thoại nào. Dan đá thủng một lỗ trên tường trong phòng thay đồ của đội khách khi Ronald McDermitt thông báo cho anh mẫu tin đặc biệt đó, nhưng điều đó cũng chẳng giúp được gì. Anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi mình có thể ghét thứ gì hơn thất bại trong một trận bóng bầu dục, nhưng đó là trước khi Phoebe Somerville bước vào cuộc đời anh.

Xét một cách tổng thể, đó là một tuần vô cùng ảm đạm. Ray Hardesty, cựu cầu thủ hậu vệ chốt của Stars, vốn bị Dan loại ra khỏi đội vào đầu tháng Tám và là kẻ thường xuyên lái xe trong tình trạng say xỉn, đã tông xuyên qua giải phân cách trên xa lộ Calumet. Cậu ta chết ngay lập tức, cùng với cô bạn gái mười tám tuổi đồng hành. Trong suốt thời gian diễn ra lễ tang, khi quan sát khuôn mặt đau đớn của cha mẹ Ray, Dan cứ tự hỏi liệu ngày trước anh còn có thể làm gì khác không, về lý mà nói anh biết là không thể làm gì hơn, nhưng dù vậy thì đó cũng là một bi kịch. Điểm sáng duy nhất của anh trong tuần là tại một trường mầm non của hạt Du Page, địa điểm anh đến để quay một mẫu quảng cáo cộng đồng cho tổ chức phi lợi nhuận United Way. Khi anh bước qua ngưỡng cửa, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt anh là một cô giáo có mái tóc màu đỏ, với gương mặt như nàng tiên trong truyện cổ tích đang ngồi trên sàn nhà kể chuyện cho một nhóm trẻ bốn tuổi. Trong anh dấy lên một cảm giác vô cùng dịu dàng và ấm áp khi anh quan sát sống mũi lốm đốm tàn nhang và vết sơn hình ngón tay màu xanh trên quần cô.

Sau buổi quay phim, anh mời cô đi uống cà phê. Tên cô là Sharon Anderson, cô là người ít nói và nhút nhát, một sự tương phản đáng hoan nghênh so với tất cả những phụ nữ có đôi mắt bạo dạn mà anh quen gặp.

Mặc dù còn quá sớm để suy diễn, nhưng anh không thể không tự hỏi liệu có phải anh không thể tìm được người phụ nữ đơn giản, yêu cuộc sống gia đình mà anh đang tìm kiếm hay không.

Nhưng dư âm sáng sủa từ cuộc gặp với Sharon đã nhạt nhòa vào ngày diễn ra trận đấu với đội Jets, và trong suốt thời gian chịu đựng những thủ tục sau trận đấu, anh vẫn còn nguyên cảm giác sôi sục vì thất bại. Nhưng phải mãi đến khi đứng trên con đường trải sỏi chờ chiếc máy bay thuê sẽ đưa họ quay trở lại O'Hare thì anh mới sủa lên.

“Chó má!”

Anh đột ngột xoay người, đâm sầm vào Ronald McDermitt, húc tay Giám đốc điều hành lâm thời loạng choạng đánh rơi cả quyển sách đang cầm trên tay. Đó là điều thẳng nhãi này xứng đáng phải nhận, Dan nhận tâm nghĩ, vì sinh ra đã là một kẻ yếu ớt. Mặc dù không cao quá 1m77 nhưng trông Ronald không hề xấu trai chút nào, chỉ có điều hăn ta quá chần chừ, quá lịch sự, và quá trẻ để có thể điều hành đội Chicago Stars.

Trong những đội bóng chuyên nghiệp, giám đốc điều hành chỉ đạo toàn bộ các hoạt động, bao gồm thuê và sa thải các huấn luyện viên, vì thế trên lý thuyết thì Dan đang làm việc cho Ronald. Nhưng Ronald quá sợ anh đến mức quyền lực của hăn ta chỉ mang tính lý thuyết.

Tay Giám đốc điều hành lật cuốn sách lên và nhìn anh với vẻ thận trọng làm Dan phát điên. “Xin lỗi huấn luyện viên.”

“Tôi va vào cậu cơ mà, Chúa ạ.”

“Phải, chà...”

Dan nhét túi hành lý vào tay Ronald. “Bảo ai đó quăng cái này qua nhà tôi. Tôi sẽ bắt chuyến bay muộn hơn.” Ronald trông có vẻ lo lắng. “Anh định đi đâu?”

“Thế này này, Ronald. Tôi sẽ đi làm cái công việc của cậu.”

“Tôi... tôi xin lỗi, huấn luyện viên, nhưng tôi không biết anh nói thế là có ý gì.”

“Ý tôi là tôi sẽ đi lòng bà chủ mới của chúng ta, và rồi tôi sẽ nhồi vào sọ cô ta vài thực tế về cuộc sống trong cái thế giới NFL rộng lớn xấu xa này.” Ronald nuốt nước bọt mạnh đến mức yết hầu anh ta nhấp nhô. “Ừm, huấn luyện viên này, đó có lẽ không phải là ý hay. Có vẻ như cô ấy không muốn bị làm phiền bởi công việc của đội bóng.”

“Thế thì quá tệ nhỉ,” Dan kéo dài giọng trong khi bỏ đi, “bởi vì tôi đang định sẽ làm cô ta phiền đến chết đây.”

Chú thích

[14] Nguyên văn: jockstrap - loại quần lót các VĐV nam thường sử dụng, phần hạ bộ được bảo vệ bằng vải dày và chắc hơn đồ lót thông thường, trong khi phần hông sau chỉ là hai vành đai thun vòng qua cơ hông.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Pooh bị xao nhãng bởi một cu cậu chó đốm Dalmatian khi họ băng qua đại lộ số 5 ngay phía trên Viện Bảo tàng Metropolitan. Phoebe kéo mạnh sợi dây buộc.

“Thôi nào đồ sát nhân. Không có thời gian ve vãn đâu. Viktor đang chờ mình đấy.”

“Viktor may mắn,” chủ của con chó đốm vừa đáp lại cùng nụ cười toe toét vừa tiến về phía Phoebe và Pooh từ lề đường đối diện.

Phoebe quan sát anh ta qua cặp kính râm Annie Sullivan và nhận thấy đó chỉ là một anh chàng trẻ tuổi vô hại. Anh ta ngắm nhìn chiếc váy bó sát màu xanh nõn chuối của cô, rồi đôi mắt nhanh chóng tìm đường lướt xuống vạt đăng ten bắt chéo trên thân áo trên để mở. Quai hàm anh ta trễ xuống.

“Nói xem nào? Cô không phải Madonna sao?”

“Tuần này thì không.”

Phoebe lướt qua anh ta. Khi đã sang đến lề đường bên kia, cô liền giật phắt cặp kính râm ra để không ai lặp lại sự nhầm lẫn đó một lần nữa.

Thiên địa quý thần ơi... Madonna, lạy Chúa lòng lành. Một ngày nào đó, đúng là cô phải bắt đầu ăn mặc một cách đứng đắn mới được. Nhưng Simone bạn cô, người đã thiết kế cái váy này, sẽ tham dự bữa tiệc mà tối nay Viktor chuẩn bị đưa cô đến, và Phoebe muốn cố vũ tinh thần cô ấy. Cô và Pooh rời đại lộ số 5 để rẽ vào những con phố tĩnh lặng hơn của khu 80 Thượng. Những cái khuyên ngoại cỡ đung đưa trên tai, đám còng vàng va

vào nhau lách cách trên hai cổ tay, đôi xăng đan gót to gõ lộp cộp lên vỉa hè, và đám đàn ông ngoạn đầu nhìn lại khi cô đi ngang qua. Bờ hông cong cong của cô lắc lư theo một nhịp điệu nghịch ngợm như thể nó có ngôn ngữ riêng.

Hot cha cha

Hot cha cha

Hot hot

Cha cha cha cha

Đó là tối thứ Bảy, nhiều người dân New York giàu có đang xúng xính chuẩn bị đi ăn tối và xem hát đã bắt đầu túa ra từ dãy nhà phố xây bằng gạch và đá nâu trên những con phố hẹp. Cô tiến về phía đại lộ Madison và tòa nhà ốp đá granite xám có chứa cái quần thể đang được cô thuê lại với giá hữu nghị từ một người bạn của Viktor.

Ba hôm trước, khi từ Montauk quay trở lại thành phố, cô đã thấy hàng chục tin nhắn điện thoại đang chờ mình. Hầu hết chúng đến từ văn phòng của Stars, và cô phớt lờ tất cả. Không có tin nào từ Molly nói rằng con bé đã đổi ý về chuyện sẽ đi thẳng từ trại hè đến trường nội trú. Cô cau mày nhớ lại những cuộc điện thoại căng thẳng hằng tuần giữa hai chị em. Cho dù cô có nói gì đi chăng nữa thì dường như cũng không thể làm sút mẻ thái độ thù nghịch của đứa em gái.

“Chào cô Somerville. Chào Pooh.”

“Chào Tony.” Cô trao cho anh chàng gác cửa một nụ cười mê hồn khi họ bước vào trong tòa nhà cao tầng. Anh ta nuốt nước bọt, rồi vội vàng cúi xuống vỗ vào túm đuôi của Pooh. “Tôi đã để khách của cô vào như cô dặn rồi đấy.”

“Cảm ơn anh. Anh đúng là chàng hoàng tử.” Cô băng qua hành lang, gõ giày lộp cộp lên sàn nhà đá hoa màu hường, và rồi bấm nút thang máy.

“Thật không tưởng tượng nổi anh chàng lại hấp dẫn đến thế,” người gác cửa nói với sau lưng cô. “Một người như anh ấy.”

“Dĩ nhiên anh ấy là anh chàng hấp dẫn rồi.”

“Vậy nên tôi thấy thật áy náy vì những cái tên tôi vẫn thường gán cho anh ấy.”

Phoebe nổi cáu khi theo Pooh vào trong thang máy. Cô luôn thích Tony, nhưng đây là chuyện cô không thể bỏ qua được. “Anh nên cảm thấy áy náy đi. Chỉ vì một người đàn ông là đồng tính không có nghĩa là anh ta không xứng đáng được tôn trọng như những người khác.”

Tony trông có vẻ sững sốt. “Anh ta đồng tính á?”

Cửa thang máy đóng lại.

Cô gõ nhịp mũi giày lên sàn trong lúc thang máy đi lên. Viktor vẫn luôn bảo cô đừng có cư xử như một lính thập tự chinh thế, nhưng quá nhiều người cô quan tâm là dân đồng tính, và cô không thể nhắm mắt làm ngơ trước sự phân biệt đối xử mà nhiều người trong số họ phải đối mặt.

Cô nghĩ đến Arturo và tất cả những điều ông đã làm cho cô. Những năm sống cùng ông ở Seville đã giúp cô rất nhiều trong việc phục hồi niềm tin vào mặt tốt của con người. Cô nhớ thân hình thấp lùn của ông vươn thẳng trước giá vẽ, một vệt màu vạch ngang trên chiếc đầu hói của ông khi ông lơ đãng xoa tay lên đỉnh đầu và gọi cô, “Phoebe, querida[15], lại đây nói anh nghe em nghĩ gì nào?”

Arturo là người phong nhã lịch thiệp, một nhà quý tộc theo lối xưa, vì ý thức bẩm sinh về sự riêng tư nên đã luôn chống lại ý tưởng để cho cả thế

giới biết về tính dục đồng giới của mình. Mặc dù họ chưa bao giờ thảo luận về điều đó nhưng cô cũng biết rằng ông cảm thấy thoải mái khi cô xuất hiện trước công chúng với tư cách là nhân tình của ông, và cô ước gì mình có thể báo đáp tất cả những gì ông đã làm cho cô bằng cái cách nhỏ nhặt đó.

Cửa thang máy mở ra. Cô băng qua khu hành lang trải thảm và mở khóa cửa căn hộ trong khi Pooh giật mạnh sợi dây buộc, sửa ăng ẳng với vẻ háo hức. Cúi xuống, cô tháo chiếc móc ra. “Chuẩn bị tinh thần đi Viktor. Kẻ Hủy Diệt đang trong cơn thịnh nộ đấy.”

Khi Pooh bắn thẳng vào nhà, cô giơ tay lên vuốt mái tóc vàng óng của mình. Cô đã không sấy khô nó sau khi tắm, quyết định để nó xoắn tự nhiên theo cái kiểu sexy gió thổi mà cái váy tuyệt vời của Simone đòi hỏi. Một giọng đàn ông xa lạ với âm điệu miền Nam nhừa nhựa vang lên sang sảng từ phòng khách. “Năm xuống, đồ chó! Năm xuống, mẹ kiếp!”

Cô há hốc miệng và vội lao tới trước, để giày trượt trên sàn đá hoa cương hình ô bàn cờ màu trắng-đen khi cô ngoặt vào góc hành lang. Mái tóc tung bay, cô loạng choạng khựng lại khi nhìn thấy Dan Calebrow đang đứng giữa phòng khách. Cô nhận ra anh ngay lập tức, mặc dù mới chỉ nói chuyện qua loa với anh ở lễ tang của cha cô. Tuy vậy, anh không thuộc kiểu người mà ta có thể dễ dàng quên được, và trong sáu tuần vừa qua, không hiểu sao gương mặt anh đã hơn một lần nhảy vào suy nghĩ của cô.

Tóc vàng, đẹp trai và gây ấn tượng mạnh mẽ, anh trông như một kẻ gây rối bẩm sinh. Thay vì áo thun và quần chinos[16], lẽ ra anh nên mặc một bộ vest trắng nhàu nhĩ và đi xuôi một con đường phượng Nam bắn thiu nào đó trên chiếc Cadillac to đùng cũ kỹ có treo những lon bia trên nóc. Hoặc đứng trên bãi cỏ phía trước một tòa nhà kiểu tiền Nội chiến, ngẩng đầu về phía mặt trăng cất tiếng hú vang trong khi một Elizabeth Taylor trẻ trung đang nằm trên cái giường bằng đồng uốn lượn ở trên gác chờ đợi anh quay trở về nhà.

Trong cô lại dấy lên cảm giác không thoải mái mà cô từng trải nghiệm khi họ gặp nhau lần đầu tiên. Mặc dù trông anh không có nét nào giống với gã cầu thủ đã cưỡng hiếp cô nhiều năm về trước, nhưng cô vẫn có một nỗi sợ hãi thâm kín đối với những người đàn ông cường tráng. Tại lễ tang cô có thể che giấu sự bất an của mình phía sau vẻ lả lơi, một phương tiện tự vệ từ nhiều năm trước đã được cô phát triển thành một loại hình nghệ thuật tinh tế.

Nhưng tại lễ tang họ không chỉ có một mình.

Vốn luôn coi sự cự tuyệt như là một thách thức đối với bản thân, Pooh điếu vòng quanh Dan, lưỡi thè ra, chòm đuôi tròn đập liên hồi với nhịp điệu yêu-em-yêu-em-yêu-em-yêu-em.

Anh nhìn từ con chó sang Phoebe. “Nếu nó tè lên chân tôi, tôi sẽ lột da nó.”

Phoebe vội bước tới trước để chộp lấy con chó cứng của mình. “Anh đang làm gì ở đây? Làm sao anh vào nhà được?”

Anh đang quan sát gương mặt chứ không phải những đường cong của cô, điều đó ngay lập tức làm anh trở nên khác biệt so với hầu hết những gã đàn ông khác. “Tay gác cổng của cô là fan bự của đội Giants. Một gã cực tử tế. Chắc chắn cậu ta rất thích các câu chuyện tôi kể về những lần tôi chạm trán với L.T.”

Phoebe không biết L.T. là gã nào, nhưng cô nhớ lại cái chỉ dẫn suông sã mà cô đã để lại cho Tony khi cô dắt Pooh đi dạo. “Tôi đang chờ một quý ông,” cô đã nói thế. “Anh cứ để anh ấy vào nhé.”

Cuộc nói chuyện vừa rồi giữa cô với anh chàng gác cổng bỗng trở nên sáng tỏ dưới một ánh sáng mới.

“L.T. là ai?” cô hỏi trong lúc cố gắng vỗ về Pooh, cô nàng chó đang cố vùng ra khỏi vòng tay cô.

Dan nhìn cô như thể cô vừa rơi xuống từ một hành tinh khác. Móc ngón tay vào túi quần, anh nhẹ nhàng nói, “Thưa quý cô, những câu hỏi kiểu như thế sẽ lôi cô vào một đồng rắc rối trong những cuộc họp với ông bầu của các đội bóng đấy.”

“Tôi sẽ không tham dự bất cứ cuộc họp với các ông bầu nào,” cô trả lời với lượng đường đủ để cung cấp cho một hội nghị của Weight Watchers[17], “vì thế chuyện đó sẽ không thành vấn đề.”

“Thật không?” Nụ cười toe toét của cậu bé thôn quê không ăn nhập gì với vẻ lạnh giá trong đôi mắt anh. “Chà chà, thế thì thưa quý cô, Lawrence Taylor đã từng là nhà huấn luyện của đội New York Giants. Một quý ông thực sự dễ chịu đã dẫn dắt tất cả chúng tôi trong những buổi cầu nguyện trước mỗi trận đấu.”

Cô biết mình đang không nắm bắt được hết vấn đề, nhưng cô sẽ không hỏi thêm nữa. Sự xâm nhập của anh vào nhà cô đã làm cô chán động, và cô muốn giữ bỏ anh càng nhanh càng tốt. “Anh Calebow, tôi cũng thích có những vị khách không mời tự dưng xuất hiện dọa cho tôi sợ vỡ mật ra lắm, nhưng e rằng lúc này tôi không có thời gian nói chuyện.”

“Chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

Cô có thể thấy là không thể nào tổng cổ anh ra khỏi nhà cho đến khi anh nói xong chuyện của mình, vì thế cô cố gắng hết sức để tạo ra một bầu không khí buồn tẻ có chủ ý. “Vậy thì năm phút, nhưng tôi phải giải thoát cho con cún của tôi trước đã.” Cô bước về phía bếp để nhốt Pooh. Con chó xù trông rất đáng thương khi Phoebe đóng sầm cánh cửa trước mặt nó.

Khi cô quay trở lại với vị khách không mời thì Dan đang đứng giữa phòng ngắm nhìn cách bài trí rất hợp một của chủ nhân ngôi nhà. Những

chiếc ghế mỏng manh được uốn bằng kim loại kê bên cạnh những chiếc trường kỷ bọc vải bố màu xám than. Bốn bức tường quét sơn nước và sàn nhà lát đá phiến làm nổi bật vẻ lạnh lẽo, khắc nghiệt của căn phòng. Các đồ nội thất ấm cúng và không quá xa hoa của cô vẫn còn trong kho - tất cả trừ bức tranh lớn đang treo trên bức tường duy nhất còn nguyên vẹn trong phòng.

Bức tranh khỏa thân u ám đó là bức đầu tiên Arturo vẽ cô, và mặc dù nó khá có giá nhưng cô sẽ không bao giờ lìa xa nó. Cô nằm trên một chiếc giường khung gỗ giản dị trong căn chòi nhỏ của Arturo, mái tóc vàng óng trải dài trên gối trong khi cô nhìn đăm đăm ra ngoài khung vải. Ánh mặt trời loang lổ trên làn da trần hắt từ luồng sáng chiếu xuyên qua khung cửa sổ duy nhất phía trên cao bức tường trát vữa trắng.

Cô treo bức tranh trong căn phòng công khai nhất của căn hộ này không phải để khoe khoang mà vì ánh sáng tự nhiên từ những khung cửa sổ rộng lớn đã phô bày nó ra một cách thích hợp nhất. Bức chân dung mang tính chân thực hơn rất nhiều so với những miêu tả sau này của Arturo về cô, những đường cong mềm mại và các sắc màu nhã nhặn của nhân vật trong bức tranh luôn làm cô có cảm giác thật yên bình. Một đốm đỏ cam làm nổi bật đường dốc nghiêng nghiêng trên ngực, một mảng vàng chanh tươi rói soi sáng đường cong trên hông, và thoáng tím mong manh đan kết lại như những sợi tơ xuyên qua làn lông mu nhàn nhạt. Cô hiếm khi nghĩ nhân vật trong bức tranh là chính mình mà thường cho rằng đó là một người nào đó tuyệt vời hơn nhiều, một người phụ nữ không hề bị đánh cắp bản năng giới tính của mình.

Dan đứng quay lưng về phía cô, công khai nhìn bức tranh theo cái lối nhắc cô nhớ lại chính xác cơ thể của ai đang được trưng bày ở đó. Khi anh quay lại đối diện với cô, cô chuẩn bị sẵn tinh thần cho một câu nhận xét lấy lòng.

“Đẹp lắm.” Anh bước về phía chiếc ghế tựa mảnh mai. “Cái này có chịu nổi tôi không?”

“Nếu nó gãy, tôi sẽ gửi hóa đơn cho anh”

Khi anh ngồi xuống, cô nhận ra cuối cùng anh cũng đã bị phân tâm bởi những đường cong mà chiếc váy bó sát của Simone đã phơi bày ra một cách rõ ràng, và cô thầm thở ra nhẹ nhõm. Ít nhất đây cũng là địa hạt quen thuộc.

Cô mỉm cười thả hai cánh tay đang bắt chéo để anh được nhìn no nê. Từ nhiều năm trước cô đã phát hiện ra rằng, khi đóng vai nàng tiên cá gợi tình, cô có thể kiểm soát mối quan hệ với những gã thích tình dục khác giới một cách tốt hơn nhiều so với lúc tỏ ra ngây thơ e thẹn. Bằng cách làm một kẻ công kích đầy nhục dục, cô có thể khéo léo làm chủ tình hình. Cô là người đặt ra luật của trò chơi chứ không phải người đàn ông, và khi cô đá kẻ theo đuổi đi, anh ta lại cho rằng đó là vì anh ta không đọ được với tất cả những người đàn ông khác trong cuộc đời cô. Không ai trong số họ từng hình dung ra rằng có điều gì đó không ổn ở chính bản thân cô.

Cô thêm âm điệu của Kathleen Turner vào giọng nói khàn khàn tự nhiên của mình. “Anh nghĩ gì trong đầu thế, anh Calebow? Ngoài cái điều hiển nhiên ấy?”

“Điều hiển nhiên nào?”

“Bóng bầu dục, dĩ nhiên rồi,” cô trả lời với vẻ ngây thơ. “Tôi không thể tưởng tượng ra được một người đàn ông như anh có thể nghĩ về bất cứ điều gì khác. Tôi biết cha tôi là người như vậy.”

“Vậy thì có lẽ cô sẽ sững sốt trước những gì mà một gã đàn ông như tôi nghĩ đến đấy.”

Giọng nói nóng-bỏng-đêm-hè nhừa nhựa của anh như quỳện lấy cơ thể cô, dập tắt hết thầy tiếng chuông báo động phía trong cô. Ngay lập tức cô

nhấc hông lên tựa vào góc chiếc kệ ti vi nhỏ mạ kẽm, làm cho chiếc váy bó sát trên đùi cô còn hếch lên cao hơn nữa. Để chiếc xăng đan đu đưa trên đầu ngón chân, cô thốt ra lời nói dối bằng một giọng mượt mà. “Rất tiếc, anh Calebow, nhưng tôi đã có quá nhiều khối[18] treo trên cột giường đến mức không biết làm gì với chúng rồi.”

“Thế bây giờ thì sao?”

Cô cúi đầu xuống và liếc nhìn anh qua một lọn tóc nhuộm highlight móm chạm nơi khóe mắt, một tư thế mà cô đã hoàn thiện hóa từ nhiều năm về trước. “Chơi với dân thể thao qu-a-a-a-a-á là kiệt sức. Tôi đã chuyển sang mẫu đàn ông mặc quần đùi lót[19] rồi.”

“Phố Wall à?”

“Quốc hội.”

Anh bật cười. “Cô đang làm tôi cảm thấy hối tiếc vì đã để những ngày hoang đàng lại phía sau đây.”

“Quá tệ. Cải đạo à?”

“Không hay ho thế đâu. Huấn luyện viên phải là người làm gương.”

“Chán thế.”

“Mấy người chủ đội bóng cũng thế.” Cô trượt xuống khỏi mép kệ ti vi, cẩn thận chọn vị trí sao cho anh có thể nhìn thấy những đường cong của ngực cô phơi bày bên dưới lớp đăng ten bắt chéo màu vàng, “ôi trời ơi. Sao tôi lại có cảm giác là sắp diễn ra một bài thuyết giảng đấy nhỉ?”

“Có lẽ vì cô biết cô đáng bị một bài như thế.”

Cô muốn trùm người trong chiếc áo choàng tắm cũ kỹ nhất, dày cộp nhất mà cô có. Thay vào đó, cô đưa lưỡi mình lướt nhẹ qua môi. “Quát tháo sẽ

làm tôi buồn bực, vì thế làm ơn hãy tỏ ra dịu dàng.”

Mắt anh tối sầm lại với vẻ kinh tởm. “Thưa cô, cô thật là. Tôi cho rằng tôi có lý do để quát tháo, xét đến chuyện cô đang hủy hoại đội bóng của tôi.”

“Đội bóng của anh? Trời đất ơi, anh Calebow này, tôi đã nghĩ rằng nó là của tôi cơ đấy.”

“Vào lúc này, con cừ non đáng yêu à, đội bóng dường như không là của ai cả.”

Anh đột ngột bật dậy khỏi chiếc ghế tựa, làm cô giật mình lùi lại. Cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh bằng cách vờ như đang định ngồi xuống. Chiếc váy màu xanh nõn chuối co dãn trượt lên cao khi cô ngồi thụp xuống trường kỷ. Cô uể oải bắt chéo chân, phô ra chiếc lắc chân mảnh bằng vàng, nhưng anh không thèm chú ý đến. Thay vào đó, anh bắt đầu đi đi lại lại. “Cô dường như không có một tí ý tưởng nào về những rắc rối mà đội bóng đang gặp phải. Cha cô chết, Carl Pogue bỏ đi, và tên Giám đốc điều hành lâm thời thì vô dụng. Cô có những cầu thủ chưa được ký hợp đồng, những hóa đơn chưa được thanh toán, một hợp đồng thuê sân bãi sắp sửa đến kỳ đáo hạn. Và thực tế là, cô là người duy nhất còn lại có vẻ như không biết rằng đội bóng đang từ từ sụp đổ từ bên trong.”

“Tôi không biết gì về bóng bầu dục, anh Calebow. Anh thật may mắn vì tôi đã để tất cả các anh tự do hành động.” Cô nghịch nghịch đám ren trên ngực mình, nhưng anh không mắc bẫy.

“Cô không thể chỉ quay lưng bỏ đi trước một đội bóng của NFL!”

“Tôi không thấy có lý do nào khiến tôi không thể làm thế.”

“Để tôi nói cho cô biết về một trong những tài năng thuần khiết nhất mà cô đang có - một thằng nhóc tên là Bobby Tom Denton. Bert chọn cậu ta

trong cuộc tuyển chọn vòng đầu từ trường Đại học Texas ba năm trước, và chuyện đó cũng đáng đồng tiền bát gạo, bởi vì Bobby Tom vẫn đang trên đà trở thành một trong những cầu thủ xuất sắc nhất.”

“Sao anh lại nói với tôi chuyện này?”

“Bởi vì, thưa cô Somerville, Bobby Tom đến từ Telarosa, Texas, và chuyện bị bắt buộc phải sống ở bang Illinois dù mỗi năm chỉ trong một thời gian cũng đã là thách thức cho quan điểm về đàn ông tính của cậu ta. Cha cô hiểu điều đó, vì thế ông ấy đã tìm cách đàm phán ký lại hợp đồng với Bobby Tom trước khi thằng nhóc đó bắt đầu nghĩ quá nhiều về chuyện cậu ta sẽ thích sống quanh năm ở Dallas như thế nào. Các cuộc thương lượng chỉ được hoàn tất ngay trước khi Bert chết.” Anh lùa tay vào mái tóc vàng sẫm bờm xờm.

“Giờ cô đang sở hữu Bobby Tom Denton, cùng với một tiền vệ chặn xuất sắc tên là Darnell Pruitt và một trung vệ tự do không thích gì hơn là buộc các đối thủ phải mất bóng. Thật không may, cô sẽ không thể làm tiền đề ra tiền từ bất cứ ai trong bọn họ bởi vì họ đang không thi đấu. Và cô có biết vì sao không? Bởi vì cô quá bận rộn với những cái quần đùi lót đó đến mức không thể ký vào những bản hợp đồng chết tiệt của họ.”

Một tia lửa thịnh nộ bắn xuyên qua người cô, và cô bật dậy khỏi chiếc ghế tựa. “Tôi vừa chợt có một giây thông suốt, anh Calebow. Tôi vừa mới nhận ra rằng Bobby Tom Denton không phải là người duy nhất mà tôi sở hữu. Cứ việc sửa lại nếu tôi nói sai nhé, nhưng chẳng phải tôi cũng đích thực là bà chủ của anh sao?”

“Điều đó đúng, thưa quý cô.”

“Vậy thì, anh đã bị sa thải.”

Anh nhìn cô một lúc lâu trước khi gạt đầu cụt lùn. “Được thôi.” Không nói thêm một lời nào, anh dậm bước ra khỏi phòng.

Cơn giận của cô tiêu tan cũng nhanh như khi nó đến, và thay vào đó là hồi chuông báo động. Cô đã làm gì thế này? Thậm chí một kẻ ngớ ngẩn cũng có thể hình dung ra một người mù tịt về cách điều hành đội bóng không nên cứ thích là sa thải huấn luyện viên trưởng. Đây chính xác là loại thái độ bốc đồng mà Viktor đã luôn cảnh báo cô.

Cô nghe thấy tiếng bước chân chắc nịch của anh gõ lên mặt sàn đá hoa và vội vàng chạy ra hành lang. “Anh Calebow, tôi...”

Anh quay lại phía cô và giọng nói nhừa nhựa của anh ứa ra như một liều thuốc độc. “Năm phút của tôi đã hết, thưa quý cô.”

“Nhưng tôi...”

“Cô chính là người đã đặt ra giới hạn thời gian.”

Ngay khi anh với lấy nắm đấm cửa, một chiếc chìa xoay trong ổ khóa và cánh cửa bật mở để lộ ra Viktor đang đứng ở bên ngoài. Anh mặc áo lụa cộc tay màu đen ôm sát người và quần rằn ri, dây đeo quần bằng da thuộc màu cam và một đôi ủng đi mô tô. Mái tóc đen của anh đổ xuống bóng mượt thẳng tắp trên vai, và anh cầm một túi giấy màu nâu. Anh rất đẹp và đáng yêu, và Phoebe không thể nhớ được đã có khi nào cô cảm thấy vui mừng đến thế khi gặp ai đó chưa.

Trong một vài tích tắc, đôi mắt của Viktor dường như nhìn thấu tất cả - vẻ hoảng loạn của cô, nét mặt lạnh căm của Dan Calebow. Anh liền nở một nụ cười đẹp tuyệt trần với cả hai bọn họ.

“Một bữa tiệc đây! Anh đem đến cho em bánh gạo và kim chi cải bắp, Phoebe à, cùng với chapch’ae và pulgogi[20] cho anh. Em biết đồ ăn tối nay sẽ dở tệ thế nào rồi đấy, vậy nên anh nghĩ rằng chúng ta nên củng cố cái dạ này của mình trước đã. Anh có thích đồ ăn Hàn Quốc không, huấn luyện viên Calebow?”

“Tôi không nhớ đã từng ăn bất cứ món nào. Giờ mong anh thứ lỗi...” Viktor, vốn đứng cảm hơn hầu hết đàn ông, bước đến đứng ngay trước mặt Dan. “Làm ơn mà. Tôi năn nỉ thật đấy. Ta có nhà hàng Hàn Quốc ngon nhất New York chỉ cách đây chưa đến ba tòa nhà.” Anh chìa tay ra cho Dan. “Viktor Szabo. Thật không tin nổi chúng ta đã gặp nhau tại cái lễ tang khủng khiếp đó, nhưng tôi là một fan bự của bóng bầu dục Mỹ. Tuy vậy tôi vẫn còn phải học hỏi nhiều, và tôi rất mong có cơ hội được đưa ra vài câu hỏi cho một chuyên gia. Về chiến thuật tấn công oanh tạc, ví dụ thế... Phoebe, bọn anh phải uống bia! Khi đàn ông Mỹ nói chuyện về bóng bầu dục, họ phải uống bia. Bia Miller time nhé?”

Viktor đã dần ép Dan lùi lại vài bước vào trong căn hộ, nhưng lúc này vị huấn luyện viên đã dừng chân lại, rõ ràng anh đã đi quá xa so với dự định. “Cảm ơn vì lời mời, anh Viktor, nhưng tôi sẽ phải bỏ qua thôi. Cô Somerville vừa mới sa thải tôi, và tôi dường như không có tâm trạng bầu bạn lúc này.”

Viktor bật cười thả gói thức ăn vào tay Phoebe. “Anh phải học cách khi nào thì nên chú ý đến Phoebe và khi nào thì phớt lờ cô ấy. Cô ấy chính là cái thứ mà người Mỹ các anh gọi là...” Anh do dự, dò tìm từ ngữ thích hợp. “Đồ quái thai.”

“Viktor!”

Viktor chồm người về phía trước và hôn phớt lên trán cô. “Hãy nói với huấn luyện viên Calebow là em không có ý định sa thải anh ấy đi.”

Cô đẩy anh ra, lòng kiêu hãnh của cô bị chọc tức. “Em thực sự có ý sa thải anh ta.”

Viktor chặc lưỡi. “Giờ thì nói thật xem nào.”

Cô sẽ giết chết Viktor vì chuyện này. Bấu vùi vào những mảnh vụn vỡ còn lại của lòng tự trọng, cô chậm rãi lên tiếng. “Em đã có ý sa thải anh ta,

nhưng có lẽ em không nên làm thế. Tôi xin lỗi vì sự nóng nảy của mình, anh Calebow, mặc dù anh là người đã khiêu khích tôi. Hãy xem như anh được thuê lại.”

Dan quay sang trừng mắt nhìn cô.

Cô cố đáp trả ánh mắt đó, nhưng mùi gia vị của đồ ăn Hàn Quốc đang chọc vào mũi làm nước mắt cô chảy ra, vì thế cô biết rằng mình không gây được ấn tượng nhiều lắm.

“Công việc đó không còn quá hấp dẫn với tôi nữa,” Dan nói.

Viktor thở dài. “Vẫn còn nhiều thứ phải thảo luận, tôi biết thế, và chúng ta sẽ làm điều đó cùng đồng thức ăn. Tôi chỉ có thể xử lý mỗi lúc một kẻ cứng đầu đến vô vọng thôi, huấn luyện viên Calebow à. Anh không dùng bữa cùng chúng tôi sao?”

“Tôi không nghĩ thế.”

“Làm ơn đi. Vì lợi ích lớn lao hơn của đội bóng. Và vì tương lai khải hoàn của đội Chicago Stars.”

Dan cân nhắc một lúc trước khi gật đầu cụt lủn. “Thôi được.”

Viktor rạng rỡ như một người cha tự hào, anh vò tóc Phoebe và đẩy cô về phía nhà bếp. “Hãy làm công việc của người phụ nữ đi. Đàn ông chúng tôi đói rồi.”

Phoebe mở miệng định bảo anh thôi đi, nhưng rồi lại ngậm lại. Không chỉ vì Viktor là bạn cô, mà còn vì anh rất giỏi đối nhân xử thế, và cô phải tin tưởng anh. Cô vênh vác bước tới trước, trừng phạt tay huấn luyện viên đội bóng bằng cách lắc lư mạnh hơn cặp hông mà anh ta sẽ không bao giờ có cơ hội chạm vào.

Khi hai người đàn ông theo cô bước vào căn bếp màu xanh trắng, Pooh liền trở nên điên cuồng, nhưng vì cô nàng chú tập trung sự chú ý vào Viktor chứ không phải vào tay huấn luyện viên nên Phoebe không cần phải chạy đến cứu nguy.

Mười phút sau ba người bọn họ đã ngồi trên những chiếc ghế kim loại trắng lát gỗ mỏng cạnh chiếc bàn tròn uống rượu đồng bộ kê ở phía cuối căn phòng bếp. Phoebe bày đồ ăn Hàn Quốc ra những chiếc đĩa sứ trắng toát, mỗi chiếc đều được vẽ hình một con cá chép xanh cách điệu tiếp màu với tấm lót đĩa. Chỉ có chai bia mà cô để nguyên cho Viktor nhằm giúp anh cứu vớt vẻ đàn ông của mình là thứ duy nhất phá hủy cách phối hợp màu xanh và trắng của cô.

“Pulgogi là loại thịt nướng kiểu Hàn Quốc,” Viktor giải thích, sau khi hai người đàn ông đã kết thúc một cuộc thảo luận không thể hiểu nổi về chiến thuật tấn công oanh tạc. Anh dùng nĩa xiên một miếng thịt mỏng dính tấm sốt vùng. “Phoebe không thích nó nhưng tôi thì nghiện một trăm phần trăm. Anh nghĩ thế nào?”

“Tôi không tin là nó có thể làm cho McDonald phá sản, nhưng cũng không tệ lắm.”

Phoebe đã lén lút quan sát Dan hòng tìm ra các dấu hiệu kỳ thị người đồng tính và thất vọng khi thấy anh không thể hiện chút nào, bởi vì anh sẽ không cho cô lý do để quăng anh ra ngoài nữa. Cô quan sát gương mặt anh. Anh chắc chắn không ưa nhìn bằng nhiều người bạn của Viktor. Có một khối u trên sống mũi anh, vết sẹo mỏng màu trắng trên cằm. Tuy vậy, sẽ là dối lòng nếu cô phủ nhận rằng anh là một người đàn ông hấp dẫn đến kinh ngạc. Thậm chí nếu muốn anh còn có thể trở nên rất quyến rũ, và vài lần cô đã phải ép mình không được mỉm cười trước khả năng hài hước kỳ lạ của anh.

Viktor đặt nĩa xuống và lấy khăn ăn lau miệng. “Giờ thì, Dan này, có lẽ anh muốn chia sẻ với tôi nguyên nhân dẫn đến cuộc tranh cãi giữa anh và Phoebe của tôi. Tôi đảm bảo với anh, cô ấy là người đáng yêu nhất trên đời.”

“Hẳn là do khẩu vị khác nhau. Như đối với thức ăn Hàn Quốc chẳng hạn
“

Viktor thở dài. “Dan ơi là Dan. Thế này sẽ không có ích gì hết, anh biết thế mà. Cô ấy khá nhạy cảm. Nếu phải làm việc cùng nhau thì hai người cần đạt được một thỏa thuận ngừng bắn nào đó.”

Cô mở miệng định nói với Viktor rằng điều đó là vô phương, nhưng rồi cảm thấy bàn tay của anh bộp mạnh trên đùi cô.

“Vấn đề là, Viktor, chúng tôi sẽ không làm việc cùng nhau bởi vì Phoebe của anh sẽ không nhận bất cứ trách nhiệm nào đối với đội bóng của cô ta.”

Viktor vỗ về tay Phoebe. “Đó là điều may mắn, Dan ạ, khi cô ấy để các anh tự do hành động. Cô ấy không biết tí gì về thể thao.”

Tính kẻ cả của các đấng mày râu đậm đặc trong không khí, làm cho Phoebe gần như không thể thở được, nhưng cô cố giữ vẻ hòa hoãn Dan hất Pooh ra khỏi chân phải. Cô nàng chó xù lại yên vị trở lại trên chân trái của anh. “Cô ấy không cần phải biết bất cứ điều gì về thể thao. Cô ấy chỉ cần sa thải Giám đốc điều hành hiện thời, thuê ai đó có nhiều kinh nghiệm hơn, và ký những giấy tờ được đặt trước mặt cô ấy.” Một cách ngắn gọn, anh trình bày sơ lược về những khó khăn mà đội Stars đang phải đối mặt kể từ khi Bert mất.

Viktor, vốn rất nhanh nhạy về kinh doanh và khét tiếng chặt chẽ với tiền bạc, cau mày lại. “Phoebe cứng à, anh e rằng Dan có lý đấy.”

“Anh biết điều khoản trong di chúc của cha em rồi đấy. Ông để Stars lại cho em chỉ vì ông muốn dạy em một bài học. Em sẽ không tham gia vào cái trò hề của ông.”

“Có vài trò chơi mà nếu quay lưng bỏ đi, cô không thể không làm tổn thương đến rất nhiều người, cô Somerville ạ.”

“Tôi sẽ không hăng đem mất ngủ vì một đám đàn ông trưởng thành khóc tu tu trước những chai bia chỉ bởi vì họ không chiến thắng trong các trận bóng bầu dục đâu.”

“Vậy còn các nhân viên sắp sửa mất việc thì sao? Lượng vé bán ra của chúng tôi đã tụt dốc từ năm ngoái, và điều đó đồng nghĩa với việc phải cắt giảm nhân sự. Gia đình họ thì thế nào, hả cô Somerville? Liệu cô có mất ngủ vì họ không?”

Anh đã làm cô cảm thấy mình như một con mọt ích kỷ. Cô đã quá khép kín trong cảm giác của riêng mình đến mức chẳng thèm bận tâm xem xét đến những hậu quả mà cái quyết định quay lưng lại với đội Stars sẽ có thể gây ra cho người khác. Giá như cô có thể tìm ra một cách nào đó để sống thật với bản thân mà không phải làm tổn thương đến bất kỳ ai khác. Vài giây trôi qua trong khi cô cân nhắc những lựa chọn của mình. Cuối cùng, cô chán chường thở dài. “Thôi được, anh Calebow. Anh đã hủy hoại tôi hoàn toàn rồi. Tôi sẽ không chuyển đến Chicago, nhưng anh có thể cho người chuyển đám giấy tờ đến đây cho tôi, và tôi sẽ ký chúng.”

“Tôi e rằng chuyện đó sẽ không có tác dụng, thưa quý cô. Phòng trường hợp cô quên mất, xin được nhắc là cô đã sa thải tôi. Nếu muốn thuê lại tôi, cô sẽ phải thỏa mãn một số điều kiện của tôi.”

“Điều kiện gì?” Cô nhìn anh với vẻ thận trọng.

Anh ngả người ra lưng ghế trông như Ông Bồ Vĩ Đại[21] sau bữa tối bảy món, ngoại trừ chuyện Ông Bồ Vĩ Đại thì béo phệ và xấu xí chứ không phải

là một vận động viên cơ bắp rắn chắc với bộ ngực mạnh mẽ và nụ cười chết người như anh.

“Như thế này. Tôi muốn cô có mặt ở văn phòng của Khu liên hợp Stars vào buổi chiều thứ Ba để ký ba bản hợp đồng kia. Rồi chúng ta sẽ ngồi xuống cùng với Steve Kovak, giám đốc nhân sự của cô, và thảo luận về những ứng cử viên đủ năng lực cho vị trí giám đốc điều hành. Cho đến cuối tuần cô sẽ phải thuê một trong số những ứng cử viên đó, và kể từ đó cho đến khi đội bóng không còn là nghĩa vụ của cô nữa, cô sẽ xuất hiện ở văn phòng như mọi người khác và ký những giấy tờ mà anh ta đặt trước mặt cô.”

Chỉ có ánh mắt cảnh cáo của Viktor mới ngăn cho cô không trút sạch chỗ pulgogi còn lại vào trong lòng tay huấn luyện viên bóng bầu dục đó. Cô có thể cảm thấy tấm lưới của cha cô đang thít chặt lại xung quanh mình, và cô nghĩ về những tuần lễ đã trải qua ở Montauk, đi dạo trên bãi biển và cố gắng phục hồi lại sự yên bình trong cuộc đời mình. Nhưng làm thế nào cô có thể một mình yên ổn nếu như những người vô tội sắp sửa phải chịu đau đớn vì cái lòng kiêu hãnh bướng bỉnh của cô cơ chứ?

Cô cân nhắc đến 100.000 đô la. Chiếu theo những gì Dan Calebow đã nói với cô, nó dường như không còn giống tiền tử tuất cho lắm. Tất cả những gì cô phải làm để kiếm được nó là chịu đựng trong vòng ba hoặc bốn tháng tới. Khi khoảng thời gian đó trôi qua, cô sẽ có một lương tâm thanh thản và số tiền cọc mà cô cần để mở phòng trưng bày nghệ thuật của riêng mình.

Với cảm giác đây là chuyện muốn tránh cũng không được, cô trao cho Dan nụ cười rạng rỡ giả dối. “Anh đã thuyết phục được tôi, anh Calebow. Nhưng tôi cảnh cáo anh luôn bây giờ. Tôi sẽ không đến xem bất cứ một trận bóng bầu dục nào đâu đấy.”

“Điều đó chắc cũng ổn thôi.”

Viktor dang hai tay ra và trao cho hai người họ mỗi người một nụ cười tán thành. “Đấy. Hai người đã thấy cuộc sống dễ dàng đến thế nào khi những người cứng đầu sẵn lòng thỏa hiệp với nhau chưa?”

Phoebe chưa kịp đáp trả thì chuông điện thoại đã vang lên. Mặc dù có thể trả lời điện thoại ngay tại đó, nhưng cô tận dụng cơ hội để thoát ra ngoài và xin phép cáo lui. Pooh lóc cóc chạy theo cô khi cô lẩn ra khỏi nhà bếp.

Cánh cửa đóng lại sau lưng cô, và hai người đàn ông thăm dò lẫn nhau một lúc lâu. Viktor lên tiếng trước. “Tôi phải có lời hứa của anh, huấn luyện viên, rằng anh sẽ không làm cô ấy tổn thương.”

“Tôi hứa.”

“Anh hứa hơi quá nhanh so với giác quan của tôi. Tôi không thật lòng tin anh lắm.”

“Tôi là người giữ lời, và tôi hứa là tôi sẽ không làm cô ta đau.” Dan duỗi bàn tay ra. “Khi giết cô ta, tôi sẽ làm điều đó thật nhanh để cô ta không phải cảm thấy bất cứ điều gì.”

Viktor thở dài. “Đó chính xác là những gì tôi lo ngại đấy.”

Chú thích

[15] Tiếng Tây Ban Nha dùng để gọi người tình.

[16] Quần làm bằng vải cotton thô dệt chéo, thường có dáng ống côn, skinny và xắn gấu.

[17] Weight Watchers: một tập đoàn quốc tế cung cấp hàng loạt đồ ăn kiêng và các dịch vụ hỗ trợ cho việc giảm và duy trì cân nặng.

[18] Nguyên văn: jockstraps - khố đeo dành cho các vận động viên. Ý nghĩa của việc treo khố trên cột giường: thể hiện chiến tích về tình dục với

các vận động viên.

[19] Nguyên văn: boxer shorts - loại quần lót nam cotton ngắn như quần sóc, thường được mặc bên trong đồ công sở. Hàm ý ở đây là những người làm việc văn phòng, để đối nghịch với jockstraps là dân chơi thể thao.

[20] Chapch'ae, pulgogi: món mì và thịt nướng của Hàn Quốc.

[21] Nguyên văn: Big Daddy - nhân vật trong bộ phim hài cùng tên của Mỹ

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 6

“Đây rồi, cô Somerville.”

Chiếc Buick Park Avenue rời đường cao tốc rẽ sang một con đường hai làn được đánh dấu bằng tấm bảng gỗ màu xanh-trắng đề Đường Stars. Annette Miles, người tài xế đã đón Phoebe tại sân bay O’Hare, từng là thư ký của Bert trong nhiều năm. Chị ta gần năm mươi, hơi thừa cân và có mái tóc hoa râm ngắn cũn. Mặc dù lịch sự nhưng chị ta cũng không đặc biệt cởi mở lắm, và hai người họ nói chuyện với nhau rất ít.

Phoebe đã mệt lử vì phải dậy từ lúc bình minh để bắt chuyến bay sớm và cô cảm thấy căng thẳng vì những gì đang chờ đợi mình ở phía trước. Cố gắng thả lỏng người, cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe về phía khung cảnh um tùm cây cối. Hàng dãy sồi, óc chó, thích và thông nằm dọc theo hai bên đường, và qua một khoảng trống giữa các thân cây phía bên tay phải, cô có thể thoáng nhìn thấy một dãy hàng rào mắt cáo.

“Cái gì ở đằng kia vậy?”

“Một sân tập nền cỏ có kích thước tiêu chuẩn cùng với một sân bóng 70 yard. Cây cối xung quanh giúp khu vực này tránh xa được mọi con mắt tò mò.” Chị ta vượt qua con đường nhánh với một tấm bảng hiệu hình chữ nhật màu xanh-trắng đánh dấu lối vào kho. “Cha cô mua khu đất này từ nhà thờ Công giáo năm 1980. Trước đã từng có một tu viện ở đây. Khu liên hợp này không được tối tân cho lắm, không giống như cơ sở vật chất của đội Cowboys hay 49ers, nhưng vẫn sử dụng được, và sân vận động Midwest Sports không xa đây lắm. Đã có rất nhiều tranh cãi khi sân vận động đó được xây dựng, nhưng nó đã đem lại cả đồng tiền cho hạt Du Page.”

Con đường vòng sang phía bên phải và hơi dốc lên đến một tòa nhà hai tầng hình chữ L với kiến trúc không mấy ấn tượng được làm bằng thép và kính xám. Nét dễ chịu nhất của nó là cách các lớp kính phản chiếu đám cây cối xung quanh, làm dịu bớt vẻ thực dụng của tòa nhà.

Annette chỉ về một khu đất lát gạch được đánh dấu là chỗ đỗ xe riêng. “Tôi đã cho người đem xe của cha cô từ nhà đến đây như cô yêu cầu. Nó đỗ bên cạnh lối vào. Thường thì cô sẽ cần đến nó đấy, nhưng hôm nay tôi sẽ đưa cô vào qua sảnh.”

Chị ta đỗ xe vào bãi dành cho khách, chỗ gần với cửa ra vào nhất và tắt máy. Phoebe bước ra ngoài. Khi tiến đến gần tòa nhà, cô ước gì mình đã mang Pooh theo như một tấm chắn bảo vệ thay vì để nó lại với Viktor. Cô bắt gặp hình ảnh phản chiếu của mình trong cánh cửa đôi làm bằng kính. Bộ cánh này, áo vest quần âu màu xám ngọc trai, là thứ trang phục đậm chất công sở nhất mà cô có. Cô mặc áo sát nách bằng lụa màu chàm bên trong áo khoác ngắn và đi đôi xăng đan cũng màu chàm đồng bộ với quai trước là một sợi xích vàng thanh mảnh. Mái tóc uốn thành những lọn vàng óng bóng mượt vểnh lên. Sự phù phiếm duy nhất cô tự cho phép mình thể hiện là một chiếc ghim cài bằng gỗ hình con gấu trúc màu tía và trắng gắn trên ve áo. Và cặp kính râm nạm ngọc giả lấp lánh. Annette mở một trong hai cánh cửa đôi bằng kính cho cô. Mỗi cánh cửa treo một tấm logo của đội bóng là ba ngôi sao vàng lồng vào nhau trong một vòng tròn màu xanh da trời. Đây cặp kính râm lên đỉnh đầu, Phoebe bước vào trong thế giới của cha cô. Khu đại sảnh hình bán nguyệt, có thể đoán trước được là cũng trải thảm màu xanh da trời, đặt những chiếc ghế tựa bằng nhựa vàng và một chiếc bàn tiếp tân uốn lượn màu trắng có sọc vân màu xanh-vàng.

Một cái kệ trưng bày giải thưởng đặt ở một đầu, cùng với những câu trích dẫn, poster, và một dãy logo của tất cả các đội bóng trong NFL được lồng khung.

Annette ra hiệu về phía một chiếc ghế. “Cô chờ ở đây một lát nhé.”

“Dĩ nhiên rồi.” Phoebe gỡ cặp kính râm xuống nhét vào trong túi xách. Chưa đến một phút sau, một người đàn ông vạm vỡ vàng bước ra từ khu hành lang phía bên trái.

“Cô Somerville. Xin chào mừng.”

Cô trở mắt nhìn anh ta.

Đấy là một anh chàng Tom Cruise kiểu sách vở, thấp và đáng yêu, với vẻ mặt cung kính, thân thiện đã góp phần quan trọng xoa dịu cái dạ dày đang bồn chồn của cô. Mặc dù có vẻ gần bằng tuổi cô nhưng trông anh ta lại quá trẻ con đến mức nhìn chẳng khác gì cậu nhóc. Cô nắm bàn tay mà anh ta chìa ra và nhìn thẳng vào đôi mắt xanh rạng rỡ như mắt Tom Cruise cũng chỉ ngang tầm mắt cô. “Chắc là cô rất mệt vì chuyến bay.”

Anh ta có hàng lông mi dày nhất mà cô từng thấy ở một người đàn ông. “Tôi xin lỗi vì cô đã không có cơ hội nghỉ ngơi trước khi phải đắm đầu vào tất cả những chuyện này.”

Giọng anh ta dịu dàng, thái độ vô cùng đáng mến khiến cô cảm thấy tia hy vọng đầu tiên kể từ khi Dan Calebow quảng tối hậu thư cho cô. Có thể chuyện này rốt cuộc cũng không quá tệ hại đến thế.

“Tôi ổn mà,” cô trấn an anh ta.

“Cô có chắc không? Tôi biết có cả đồng người đang chờ gặp cô, nhưng nếu cô muốn tôi sẽ cố hết sức giữ họ lại.”

Cô muốn thắt một chiếc nơ quanh người anh ta và đặt anh ta dưới cây thông Giáng sinh. Rađa bên trong người cô không phát ra bất cứ tín hiệu cảnh báo nào cho thấy cô cần phải quyến rũ anh ta giống như cô vẫn thường phải làm mỗi khi ở gần những anh chàng ưa nhìn. Vóc người nhỏ bé và thái độ thân thiện của anh ta đã giúp cô tránh khỏi cảm giác bị đe dọa.

Cô hạ giọng xuống sao cho chỉ mình anh ta nghe thấy. “Sao thay vào đó anh không bám sát bên cạnh tôi? Tôi có cảm giác mình sẽ cần một khuôn mặt thân thiện.”

“Tôi rất sẵn lòng.” Họ mỉm cười với nhau và cô cảm thấy một mối liên hệ dễ chịu với anh ta, như thể họ đã biết nhau nhiều năm rồi vậy.

Anh ta dẫn cô đi qua một cái cổng vòm vào trong khu văn phòng được trang hoàng những quả bóng kỳ niệm, cờ hiệu, những tách trà của đội bóng chứa đầy bút chì. Khi họ đi ngang qua, anh ta giới thiệu cô với vài người đàn ông, hầu hết đều mặc áo phông xanh có in logo của Stars và gần như ai cũng có chức danh: giám đốc, quản lý, trợ lý.

Không như các đồng nghiệp ăn mặc xuề xòa hơn, người bạn đồng minh mới của cô mặc vest sọc chìm màu than chì, áo sơ mi trắng gột hồ với cổ tay kiểu Pháp, cà vạt sọc gân màu đỏ tía và đi đôi giày mũi vênh màu nâu đỏ.

“Anh vẫn chưa nói cho tôi biết tên anh.”

“Chúa ơi.” Anh ta vỗ tay lên trán và cười toe toét, để lộ ra hai lúm đồng tiền quyến rũ. “Gặp cô tôi căng thẳng quá nên quên mất. Tôi là Ron McDermitt, thưa cô Somerville.”

“Anh cứ gọi tôi là Phoebe thôi, Ron à.”

“Rất hân hạnh.”

Họ băng qua dãy bàn nhân viên bận rộn được ngăn vách, rồi rẽ ở góc hành lang vào trong chái nhà dài hơn năm phía sau tòa nhà. Cung cách trang trí ở đây cũng thiếu trí tưởng tượng không kém khu đại sảnh: thảm xanh, tường trắng phủ kín ảnh, và poster của đội lồng trong khung crôm đơn giản.

Anh ta liếc nhìn đồng hồ và cau mày. “Giờ đã đến lúc chúng ta phải có mặt ở văn phòng của Steve Kovak rồi. Ông ấy là Giám đốc quản lý cầu thủ, và ông ấy muốn các bản hợp đồng kia được ký càng sớm càng tốt.”

“Huấn luyện viên Calebow làm như thế những hợp đồng đó là vấn đề sống còn vậy.”

“Đúng là thế đấy, Phoebe. Dĩ nhiên là đối với đội Stars thôi.” Anh dừng lại trước một cánh cửa treo tấm bảng nhỏ bằng đồng cho biết đó là văn phòng của giám đốc quản lý cầu thủ. “Mùa giải trước, đội bóng này đã có bảng thành tích thuộc hạng tệ hại nhất giải vô địch. Fan hâm mộ đã ruồng bỏ chúng ta, và chúng ta đã phải chơi trên sân vận động chứa chưa đầy nửa số khán giả. Nếu như chúng ta đánh mất Bobby Tom Denton thì sẽ lại có nhiều ghế trống hơn nữa.”

“Anh đang nói với tôi rằng tốt hơn hết là tôi nên ký bằng không thì chết à?”

“Ồ không. Cô là bà chủ. Tôi có thể tư vấn cho cô, nhưng đây là đội bóng của cô và cô là người đưa ra quyết định cuối cùng.”

Anh nói với vẻ nghiêm túc đến nỗi làm cô chỉ muốn choàng tay quanh người anh mà hôn đánh chụt một cái thật mạnh lên ngay cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn ấy. Thay vào đó, cô bước qua cánh cửa mà anh vừa mở ra cho cô.

Steve Kovak là một người từng trải với hàng bao nhiêu thập kỷ chinh chiến phía bên ngoài đường biên. Ông ta mặc sơ mi xắn tay giản dị, mái tóc nâu thưa thớt, quai hàm nhọn và nước da hồng hào. Phoebe cảm thấy ông ta vô cùng đáng sợ, và khi họ được giới thiệu với nhau, cô ước gì mình không mặc quần dài.

Vì không thể khoe đôi chân của mình, cô bèn để phanh vạt áo khoác khi ngồi xuống đối diện với ông ta qua chiếc bàn. “Tôi hiểu là tôi cần phải ký

vài bản hợp đồng.”

“Đúng thế.” Ông ta dứt ánh mắt ra khỏi bộ ngực của cô và đẩy một đồng giấy tờ về phía cô. Cô rút từ trong túi xách ra một cặp kính đọc sách với gọng kính lốm đốm như da báo, đeo vào.

Cánh cửa phía sau lưng mở ra và cô cứng người lại vì căng thẳng. Cô không cần phải quay đầu lại mới biết ai vừa bước vào; có một thứ gì đó trong không khí. Có thể đó là mùi cam thoang thoảng mà cô đã nhận thấy khi anh xuất hiện trong căn hộ của cô, cũng có thể đơn giản là sự xáo trộn của không khí khi chất nam tính ứa tràn. Cô thấy hoảng sợ vì mình vẫn còn nhớ anh có mùi như thế nào, và cô nới rộng vạt áo khoác của mình hơn một chút.

“Thật mừng khi thấy cô có thể đến đây, cô Somerville.” Một thoáng mĩa mai sắc lém ẩn dưới giọng điệu Alabama nhừa nhựa. Từ xưa đến giờ, cô chưa bao giờ thấy giọng miền Nam đặc biệt hấp dẫn, nhưng cô bắt buộc phải thừa nhận rằng dứt khoát có một cái gì đó rất cảm dỗ trong cách các nguyên âm được kéo dài ra đó.

Cô ghim ánh mắt trên đám giấy tờ đang nghiên cứu. “Cư xử tử tế đi, anh Calebow, nếu không tôi sẽ xua Pooh vào anh đấy.” Trước khi anh có thể đáp trả, cô ngẩng phắt đầu lên khỏi bản hợp đồng của Bobby Tom Denton. “Tám triệu đô la? Các anh sẽ đưa cho gã này tám triệu đô la chỉ để bắt một quả bóng! Tôi tưởng đội bóng này đang gặp vấn đề về tài chính?”

Dan tựa người vào bức tường phía bên trái cô, tay khoanh lại và rúc các ngón tay xuống dưới nách chiếc áo phông xanh của đội Stars đang được anh mặc kèm quần dài xám. “Cầu thủ bắt bóng giỏi không rẻ chút nào. Cô sẽ nhận ra rằng số tiền đó là cho bốn năm.”

Cô vẫn đang cố gắng lấy lại hơi thở. “Đây là một số tiền quá đáng.”

“Cậu ta đáng giá đến từng xu,” Steve Kovak trả miếng. “Nhân đây nói luôn, cha cô đã chấp thuận bản hợp đồng này.”

“Trước hay sau khi ông chết?”

Dan mỉm cười. Theo bản năng, Phoebe nhìn sang phía người đàn ông duy nhất trong phòng mà cô tin tưởng để xác nhận rằng quả thực, cha cô đã biết về bản hợp đồng khủng này. Ron gật đầu.

Chiếc ghế tựa của Kovak kêu cọt kẹt khi ông ta quay sang phía Dan, gạt cô ra khỏi cuộc nói chuyện. “Anh có biết rằng đội Colts chỉ trả cho Johnny Unitas 10.000 đô một năm không?”

Và đó là sau khi ông ta đã dẫn dắt họ đạt được hai chức vô địch rồi đấy.” Đám đàn ông này dứt khoát là điên rồi, và cô quyết định rằng mình sẽ phải là người có tiếng nói sáng suốt. “Vậy tại sao các anh không loại Bobby Tom Denton và thuê cái gã Unitas đó? Các anh có thể trả gấp ba lần mức đề nghị của Colts mà vẫn còn để dành được vài triệu đô la.” Dan Calebow phá lên cười. Cúi gằm đầu xuống, anh vẫn khoanh hai tay khi ngực đã bắt đầu rung lên bần bật. Steve Kovak trở mắt nhìn cô với vẻ mặt nửa choáng váng nửa kinh hoàng đến đáng thương.

Mắt cô phóng về phía Ron, lúc này anh đang nở một nụ cười dịu dàng trên môi. “Tôi nói sai gì à?” Cô hỏi. Chờm người về phía trước, Ron vỗ nhẹ lên tay cô và khẽ nói. “Johnny Unitas giờ đã giải nghệ rồi. Ông ấy... à... khoảng sáu mươi tuổi. Và ông ấy là một tiền vệ công.”

“Ồ.”

“Nhưng nếu ông ấy vẫn còn chơi bóng và... à ừ... trẻ hơn, đó có thể là một gợi ý xuất sắc.”

“Cảm ơn anh,” cô đáp lại với vẻ nghiêm trang.

Đầu vẫn cúi xuống, Dan quệt khóe mắt bằng ngón tay cái. “Johnny Unitas. Chúa ơi...”

Giờ thì đã hoàn toàn điên tiết, cô vung chân về phía anh, giật phắt cặp kính ra và đập mạnh lên những bản hợp đồng chưa được ký. “Anh có làm ra được nhiều tiền như thế này khi còn chơi bóng không?”

Dan liếc nhìn cô, mắt vẫn còn ươn ướt. “Nếu đã chơi được một thời gian thì tiền vệ công chính thức kiếm được khá hơn thế một chút.”

“Nhiều hơn tám triệu đô la?”

“Ừ.”

Cô quăng những bản hợp đồng xuống mặt bàn. “Tốt. Thế sao anh không đi mà ký cái này đi!” Cô đứng phắt dậy, nghênh ngang bước ra ngoài.

Cô đi hết nửa hành lang thì mới nhận ra mình không biết đi đâu cả. Một văn phòng trống nằm ngay bên tay trái. Cô bước vào trong và đóng sầm cửa lại, ước gì mình đã có thể kiểm chế được tính nóng nảy. Một lần nữa, cô lại để cái miệng kiểm soát bộ óc.

Nhét cặp kính vào trong túi áo khoác, cô bước về phía dãy cửa sổ kính kéo dài từ sàn đến trần ở phía sau chiếc bàn làm việc và trông ra ngoài hai sân tập vắng teo. Cô biết gì về những gã bắt bóng và các hợp đồng tám triệu đô la chứ? Cô có thể nói chuyện với những người yêu nghệ thuật bằng bốn thứ ngôn ngữ khác nhau, nhưng điều đó lúc này chẳng ích lợi gì cho cô cả.

Cánh cửa mở ra phía sau lưng cô. “Cô ổn chứ?” Ron nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi ổn.” Khi quay lại, cô nhìn thấy sự quan tâm trong đôi mắt anh.

“Cô phải hiểu về họ. Về bóng bầu dục.”

“Tôi ghét môn này. Tôi không muốn hiểu.”

“Tôi e là cô phải hiểu nếu cô sắp trở thành một phần trong những thứ này.” Anh mỉm cười buồn bã với cô. “Họ cực kỳ quyết tâm đạt được những gì họ muốn. Bóng bầu dục chuyên nghiệp là hội kín chuyên biệt nhất trên thế giới dành cho phái nam.”

“Ý anh là gì?”

“Nó đóng cửa hoàn toàn với người ngoài. Có những mật khẩu bí mật và những nghi thức phức tạp mà chỉ họ mới có thể hiểu được. Không có luật lệ thành văn nào, và nếu phải hỏi rằng những luật lệ đó là cái gì thì cô sẽ không thể thuộc về thế giới đó. Đó là một xã hội khép kín. Không người phụ nữ nào được phép bước vào. Và cả những người đàn ông thiếu khả năng nữa.”

Cô rời khỏi những khung cửa sổ, bước về phía một kệ hồ sơ và quan sát anh với vẻ tò mò. “Anh đang nói về bản thân mình đấy à?”

Anh bối rối bật cười. “Điều đó hiển nhiên đến đau đớn, đúng không? Tôi đã 34 tuổi rồi. Tôi nói với tất cả mọi người rằng tôi cao 1m83, nhưng tôi còn chưa được 1m77. Và tôi vẫn đang cố gắng gây dựng chỗ đứng cho mình. Đời tôi cứ luôn như thế.”

“Làm thế nào mà chuyện này vẫn còn quan trọng đối với anh được chứ?”

“Chuyện cứ thế thôi. Từ nhỏ tôi đã không thể nghĩ về bất cứ thứ gì khác. Tôi đọc về bóng bầu dục, mơ về nó, đi xem tất cả những trận đấu mà tôi có thể đi - trong sân chơi, trường trung học, các đội chuyên nghiệp, không thành vấn đề. Tôi yêu cái cách thức của môn thể thao này - yêu nhịp điệu của nó và cả cái chuyện nó không có những giá trị đạo đức mơ hồ. Tôi thậm chí còn yêu cả cái tính bạo lực của nó nữa, bởi vì chẳng hiểu sao nó vẫn có vẻ an toàn - không có đám mây hình nấm của bom nguyên tử, không có hàng đồng thi thể người chết khi trận đấu kết thúc. Tôi đã làm tất cả mọi

thứ trừ việc chơi bóng. Tôi quá nhỏ bé, quá vụng về. Tôi vô cùng khát khao được chơi bóng, nhưng tôi lại chẳng bao giờ giữ nổi quả bóng trong tay.”

Anh đút một tay vào túi quần. “Năm cuối ở trường trung học, tôi được học bổng quốc gia và được trường Yale nhận. Nhưng tôi sẵn sàng từ bỏ tất cả mà không hề lưỡng lự nếu như tôi có thể tham gia vào đội bóng. Nếu, chỉ một lần thôi, tôi có thể ôm bóng và chạy được đến vùng cấm địa.”

Cô hiểu nỗi khao khát của Ron ngay cả khi cô không thể hiểu được niềm đam mê của anh đối với bóng bầu dục. Làm thế nào mà một người đàn ông dịu dàng, ngọt ngào thế này lại có nỗi ám ảnh không lành mạnh như thế chứ?

Cô gạt đầu về phía đồng giấy tờ mà anh đang cầm. “Anh muốn tôi ký những thứ đó, đúng không?”

Anh bước đến gần, đôi mắt long lanh háo hức. “Tất cả những gì tôi có thể làm là tư vấn cho cô, nhưng tôi nghĩ rằng đội bóng này có một tương lai đáng chờ đợi. Dan tính khí thất thường và đòi hỏi cao. Thi thoảng anh ấy quá nghiêm khắc với cầu thủ, nhưng anh ấy vẫn là một huấn luyện viên cừ, và chúng ta có rất nhiều tài năng trẻ. Tôi biết những bản hợp đồng này trông có vẻ như cả một gia tài, nhưng trong bóng bầu dục, chức vô địch làm ra tiền. Tôi nghĩ đó là một khoản đầu tư dài hạn khá tốt.” Cô gạt đám giấy tờ từ tay anh và nhanh chóng nguệch ngoạc tên mình vào những chỗ anh chỉ. Khi đã xong, cô thấy chóng cả mặt khi biết rằng mình vừa mới quãng đi hàng triệu đô la. Tuy vậy, xét cho cùng đó là vấn đề của Reed, vậy thì sao cô lại phải lo lắng chứ?

Cánh cửa mở ra và Dan bước vào.

Anh nhìn cây bút trên tay cô khi cô trao trả những bản hợp đồng cho Ron và Ron khẽ gạt đầu xác nhận với anh.

Dan lộ rõ vẻ nhẹ nhõm. “Sao cậu không đưa lại những thứ này cho Steve đi, Ronald?”

Ron gật đầu và rời văn phòng trước khi cô có thể ngăn anh lại. Căn phòng dường như nhỏ đi trông thấy khi cánh cửa một lần nữa đóng lại và họ chỉ còn lại hai người với nhau. Cô đã cảm thấy an toàn khi ở cạnh Ron, nhưng giờ một cái gì đó vô cùng nguy hiểm lại đang cháy xèo xèo trong không khí.

Khi Dan bước ra phía sau bàn làm việc và ngồi xuống, cô mới nhận ra đây là văn phòng của anh. Không như những phần còn lại trong tòa nhà, căn phòng này không có những bức tường tự khoa trương với những thứ giấy khen hay hình ảnh. Những tủ sách bằng thép thiết thực và kệ hồ sơ đứng một bên tường đối diện với cái trường kỳ đã cũ mòn. Chiếc bàn làm việc và chiếc kệ phía sau nó rất bừa bộn nhưng không thiếu tổ chức. Một chiếc ti vi chiếm chỗ ở góc xa cùng với một đầu ghi băng video. Cô rời ánh mắt khỏi một cái lỗ găm ghieếc trên lớp ván ốp tường trông như thể được tạo ra từ một cú đấm vậ.

Cô chờ anh chuẩn bị lôi những lon bia rỗng từ trong ngăn kéo ra và bóp nát trong nắm tay, nhưng anh lại gật đầu về phía một trong những chiếc ghế tựa crôm màu xanh. Cô quyết định ngồi xuống trên trường kỳ bởi vì nó cách xa anh hơn.

Chiếc ghế kêu cọt kẹt khi anh ngả người ra. “Tôi đã ăn trưa rồi, vì thế cô không cần phải tỏ ra quá sợ hãi như thế. Tôi không ăn thịt cô đâu.”

Cô hếch cằm lên và trao cho anh một nụ cười mơ màng. “Thế thì quá tệ, huấn luyện viên à. Tôi lại đang hy vọng là anh đói bụng.”

Anh mỉm cười. “Tôi rất vui mừng vì đã gặp cô vào năm tôi 37 tuổi chứ không phải 17.”

“Vì sao thế?”

“Bởi vì giờ tôi đã khôn ngoan hơn rất nhiều so với khi đó, và cô chính xác là loại phụ nữ mà mẹ tôi đã luôn cảnh báo tôi.”

“Một người mẹ thông minh.”

“Cô luôn là một kẻ-sát-trai trong cả cuộc đời, hay đó chỉ là chuyện mới xảy ra gần đây thôi?”

“Tôi sẵn được anh chàng đầu tiên lúc lên tám. Một cậu nhóc hướng đạo sinh tên là Kenny.”

“Tám tuổi.” Anh huýt sáo ngưỡng mộ. “Tôi thậm chí còn không muốn nghĩ đến những gì cô đã làm cho giới mày râu cho đến khi cô lên mười bảy.”

“Đó không phải là một cảnh tượng đẹp đẽ lắm.” Đùa cợt với người đàn ông này thật căng thẳng, và cô tìm cách thay đổi chủ đề. Nhớ ra hai sân tập vắng tanh, cô liền hát đầu về phía cửa sổ.

“Tại sao các cầu thủ không luyện tập? Tôi cứ tưởng các anh đang thua.”

“Hôm nay là thứ Ba. Đó là ngày nghỉ duy nhất trong tuần của các cầu thủ. Nhiều người trong số họ sử dụng ngày này để xuất hiện trước công chúng, lên tiếng ở các bữa tiệc trưa, những việc kiểu như thế. Các huấn luyện viên cũng vậy. Ví dụ, thứ Ba tuần trước tôi đã bỏ cả buổi chiều để quay một đoạn quảng cáo công cộng cho United Way tại một trường mầm non do hạt điều hành.”

“Tôi hiểu rồi.”

Về đùa bỡn đã biến mất, anh trở nên hoàn toàn nghiêm túc khi đẩy một cặp hồ sơ qua bàn về phía cô. “Đây là lý lịch của ba người mà Steve Kovak và tôi cho rằng đủ năng lực nhất cho vị trí giám đốc điều hành, cùng với nhận xét của chúng tôi. Sao cô không xem qua vào tối nay? Cô có thể để

chúng tôi đưa ra quyết định cuối cùng, hoặc cô có thể nói chuyện với Reed.”

“Chùng nào tôi còn là bà chủ, ngài huấn luyện viên ạ, chùng đó tôi sẽ tự đưa ra quyết định của mình.”

“Tốt thôi. Nhưng cô cần hành động nhanh lên.”

Cô cầm cặp hồ sơ lên. “Thế còn giám đốc điều hành hiện thời thì sao? Anh ta đã bị sa thải chưa?”

“Vẫn chưa.”

Khi anh không nói thêm gì nữa, dạ dày cô như chùng xuống. Cô không thể tưởng tượng ra được bất cứ điều gì tồi tệ hơn việc sa thải một người nào đó, thậm chí là một người cô không hề quen biết. “Tôi sẽ không sa thải anh ta! Tôi muốn người của mình phải sống và đấu tranh.”

“Thường thì đó là công việc của người chủ đội bóng, nhưng tôi cũng đoán là cô có cảm giác như thế nên tôi đã yêu cầu Steve lo chuyện này cho cô. Lúc này có lẽ ông ấy đang nói chuyện với tay giám đốc điều hành rồi.”

Phoebe thở dài nhẹ nhõm.

Dan cứ nhất quyết đòi dẫn cô đi xem qua cơ sở vật chất, và chuyển đi dạo của họ qua tòa nhà hai tầng hình chữ L mất hết một giờ đồng hồ. Cô không khỏi ngạc nhiên trước số lượng phòng học mà cô nhìn thấy nên liền đề cập chuyện đó với Dan.

“Họp hành và xem băng ghi hình là một phần không thể thiếu trong thời gian luyện tập hằng ngày,” anh giải thích. “Các cầu thủ phải học được chiến thuật trong trận đấu. Họ phải chịu phê bình và nghe những bài báo chỉ trích. Bóng bầu dục không chỉ có mồ hôi thôi đâu.”

“Tôi sẽ nhớ lời anh về chuyện này.” Phòng họp của các huấn luyện viên treo một tấm bảng viết ở sát mép tường, trên đó nguệch ngoạc những từ như King, Joker, Jay-hawk, cùng với vài biểu đồ. Phòng tập tạ có mùi như cao su và có một cái cân Toledo to vập vĩa, trong khi phòng chiếu video bé tím chứa những chiếc giá cao từ sàn đến trần chất đầy trang thiết bị kỹ thuật cao đắt tiền.

“Tại sao các anh lại cần quá nhiều trang thiết bị chiếu phim như thế?”

“Trong quá trình huấn luyện, cần xem phim rất nhiều. Chúng tôi có người quay camera riêng và họ quay tất cả các trận đấu từ ba góc độ khác nhau. Trong NFL, mỗi đội phải gửi những cuốn băng về ba trận đấu cuối cùng của mình cho đối thủ tiếp theo đúng một tuần trước khi họ gặp nhau.”

Cô hướng ánh mắt xuyên qua dãy cửa sổ nhìn vào trong phòng chăm sóc thể lực, khu vực thực sự ngăn nắp duy nhất mà cô nhìn thấy trong suốt chuyến tham quan. Những chiếc tủ được xếp thẳng hàng dọc tường. Có những băng ghế đệm dài, vài thùng mát xa thủy lực bằng thép không gỉ, một bình Gatorade[22], một thùng nhựa màu đỏ đề “Chất thải nhiễm khuẩn”, một chiếc bàn chứa hàng chục cuộn băng vải được xếp thành từng chồng cao cả thước.

Cô chỉ về phía các chồng băng. “Sao nhiều thế?”

“Các cầu thủ phải được quấn băng trước mỗi lần luyện tập, thường là hai lần một ngày. Chúng tôi sử dụng chúng rất nhiều.”

“Chuyện đó hẳn là mất rất nhiều thời gian.”

“Chúng tôi có năm người quấn băng ở trại luyện tập, ba trong suốt mùa giải.”

Họ đi tiếp. Cô nhận thấy một số phụ nữ họ gặp rõ ràng là đã nháy dựng lên khi nhìn thấy Dan, trong khi cánh đàn ông chào anh với các mức độ

cung kính khác nhau. Cô nhớ chuyện Ron nói về hội kín chuyên biệt của nam giới và nhận ra Dan chính là thủ lĩnh của hội đó.

Trong phòng thay đồ của cầu thủ, những chiếc tủ mở được chất đầy giày, tất, áo thun và những miếng đệm. Một vài cầu thủ dán ảnh chụp gia đình vào trong tủ đồ cá nhân. Có một chiếc máy chứa nước ngọt có ga ở một góc, cùng với mấy cái điện thoại và những chuồng cu bằng gỗ chất đầy thư của fan hâm mộ.

Sau khi cô hứa với anh sẽ quay trở lại trước mười giờ sáng hôm sau, Dan để cô lại trong sảnh. Quá nhẹ nhõm vì đã thoát khỏi anh mà không phải chịu thêm bất cứ vết thương trầm trọng nào, cô lôi ngay trong túi xách ra chùm chìa khóa chiếc Cadillac của Bert mà Annette đã đưa cho cô ra khỏi túi xách, nhưng rồi sực nhớ ra cô vẫn chưa cảm ơn Ron vì đã giúp đỡ cô trong ngày hôm nay. Cô cũng muốn hỏi ý kiến tư vấn anh về chuyện chọn giám đốc điều hành mới.

Cô đang tiến về khu vực dành cho ban điều hành của đội Stars thì gặp một anh chàng người tầm thước và chắc nịch vác theo các thiết bị quay phim.

“Xin lỗi anh, anh làm ơn chỉ hộ văn phòng của Ron được không?”

“Ron ư?” Anh ta trông có vẻ bối rối.

“Ron McDermitt.”

“Ồ, ý cô là Ronald hả. Phòng cuối cùng phía cuối hành lang.”

Cô bước dọc theo hành lang, nhưng khi bước đến cánh cửa cuối cùng, cô rút ra kết luận mình đã hiểu sai lời chỉ dẫn, bởi vì cánh cửa này treo một tấm bảng bằng đồng có dòng chữ “Giám đốc điều hành”. Bối rối, cô trở mắt nhìn nó.

Và rồi trái tim cô chùng xuống hụt hẫng. Cô lao vào một phòng đợi nhỏ bên trong có một chiếc bàn thư ký và vài chiếc ghế. Điện thoại đang kêu ầm ĩ, tất cả các nút đều nhấp nháy, nhưng không có ai ở đó. Trong vài giây, cô điên cuồng hy vọng rằng Ron là một thể loại trợ lý nào đó, nhưng niềm hy vọng đó chết ngay khi cô xông qua ngưỡng cửa vào văn phòng phía bên trong.

Ron ngồi sau bàn làm việc, chiếc ghế bành của anh quay lưng lại cửa ra vào và hướng ra cửa sổ phía sau lưng. Anh đã xắn tay áo lên, khuỷu tay chống lên hai tay ghế bành.

Cô chậm chạp bước vào trong phòng. “Ron à?”

Anh quay lại. “Chào Phoebe.”

Trái tim cô gần như vỡ nát khi anh trao cho cô một nụ cười ủ rũ. Bất chấp thái độ dụi dàng của anh, cô tự cho phép mình có một tia hy vọng. “Anh đã... anh đã nói chuyện với Steve Kovak chưa?”

“Cô muốn biết ông ta đã sa thải tôi chưa chứ gì? Thế thì rồi.”

Cô nhìn anh buồn bã. “Tôi đã không nhận ra anh chính là giám đốc điều hành. Tại sao anh không nói cho tôi biết?”

“Tôi nghĩ rằng cô biết rồi.”

“Nếu biết, tôi sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra.” Dù nói ra những lời đó, cô vẫn nhớ thỏa thuận của cô với Dan. Một phần trong thỏa thuận đó là cô hứa sẽ sa thải giám đốc điều hành tạm thời của họ.

“Không sao đâu. Thật đấy. Đây là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Nhưng Ron...”

“Tôi có được vị trí trợ lý cho giám đốc điều hành chỉ vì bố tôi và Bert là bạn thân của nhau. Cha cô chưa bao giờ có ấn tượng gì về tôi, và ông hẳn là sẽ sa thải tôi sau sáu tháng làm việc nếu như Carl Pogue không bảo vệ tôi.”

Cô ngã phịch xuống một chiếc ghế.

“Ít nhất thì cũng có người hậu thuẫn cho anh.”

“Tôi thích làm việc cho Carl. Chúng tôi bổ sung hoàn hảo cho nhau, vậy nên Carl mới không muốn Bert sa thải tôi.”

“Ý anh là gì?”

“Carl có bản năng sắc bén về bóng bầu dục và ông ấy là một người chỉ huy mạnh mẽ, nhưng ông ấy lại không đặc biệt thông minh. Tôi có những phẩm chất mà ông ấy không có - khả năng tổ chức, óc kinh doanh - nhưng tôi là một kẻ thất bại hoàn toàn trong vai trò lãnh đạo. Carl và tôi đã dàn xếp được chuyện đó để tôi là người lập kế hoạch và vạch ra chiến lược trong khi ông ấy đưa nó vào thực tiễn.

“Có phải anh đang nói rằng anh mới là người điều hành đội bóng không?”

“Ồ không. Carl là người chịu trách nhiệm.”

“Thực hiện những ý tưởng của anh?”

“Đúng vậy.”

Cô xoa tay lên trán. “Chuyện này thật tồi tệ.”

“Nếu nói thế này có thể an ủi chút nào cho cô, thì phải thừa nhận rằng việc sa thải tôi là một quyết định đúng đắn. Nếu giám đốc điều hành trong một đội bóng chuyên nghiệp làm việc có hiệu quả, thì tất cả mọi người làm việc cho anh ta - từ nhân viên văn phòng cho đến các huấn luyện viên - cần

phải sợ anh ta chí ít là một chút. Các cầu thủ thậm chí còn không tôn trọng tôi, nói gì đến chuyện sợ hãi. Tôi có bộ óc để làm công việc này, nhưng tôi dường như không có bản sắc riêng. Hoặc có lẽ chỉ là tôi không có gan thôi.”

“Tôi có.” Cô ngồi thẳng dậy trên ghế, cũng ngạc nhiên chả kém gì Ron khi nói to lên những gì mà cô mới chỉ vừa nghĩ đến.

“Cô vừa nói gì thế?”

Cô suy nghĩ thật nhanh. Bert đã muốn cô trở thành một kẻ bù nhìn. Ông đã trông chờ cô phải trải qua nhiều ngày nhiều tháng ngồi trong văn phòng cũ của ông, ngoan ngoãn ký các giấy tờ được đặt trước mặt cô và làm những gì cô được bảo. Ông chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có thể cô sẽ cố gắng học được điều gì đó về công việc này.

Cô đã thề sẽ không tham gia vào trò chơi của cha mình, và giờ cô nhìn thấy một con đường có thể thỏa mãn các điều khoản trong bản di chúc nhưng vẫn giữ được lòng tự trọng cho mình. “Tôi có gan,” cô lặp lại. “Tôi chỉ không có kiến thức thôi.”

“Cô đang nói cái gì thế?”

“Cho đến giờ, thứ duy nhất tôi biết về bóng bầu dục là tôi ghét nó đến mức nào. Nếu như cha tôi từng ngờ đến chuyện Carl Pogue sẽ bỏ đi, ông hẳn chẳng đời nào để tôi mon men đến gần đội Stars, chứ đừng nói là trong vòng vài tháng. Tôi bị bẫy vào trong chuyện này, đầu tiên là bởi Bert và sau đó là bởi Dan Calebow, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải làm tất cả mọi thứ theo cách của họ.”

“Tôi vẫn không hiểu...”

“Tôi cần phải học cách điều hành một đội bóng. Ngay cả khi chỉ phải chịu trách nhiệm trong vòng vài tháng, tôi vẫn muốn tự đưa ra quyết định của riêng mình. Nhưng tôi không thể làm điều đó nếu như không có một

người mà tôi tin tưởng tư vấn cho tôi.” Cô ra hiệu về đồng giấy tờ mà cô vẫn đang cầm trên tay. “Tôi không biết bất cứ điều gì về những người này.”

“Những ứng cử viên cho vị trí giám đốc điều hành đúng không?”

Cô gật đầu.

“Tôi chắc chắn rằng cô có thể tin Dan và Steve để chọn ra được người có năng lực nhất.”

“Làm sao tôi biết được điều đó?”

“Có lẽ ông anh họ Reed của cô có thể tư vấn...”

“Không!” Cô buộc mình phải nói một cách bình tĩnh. “Reed và tôi chưa bao giờ hợp nhau. Tôi sẽ không tìm anh ta dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Tôi cần anh.”

“Tôi không thể diễn tả được sự tín nhiệm của cô có ý nghĩa đến thế nào đối với tôi.”

Cô sụm người xuống ghế. “Thật không may, tôi đã hứa với Dan là sẽ loại bỏ anh.”

“Yêu cầu của anh ấy không vô lý đâu. Tôi đã làm việc không hiệu quả.”

“Đó chỉ bởi vì anh ta không hiểu anh có khả năng làm gì. Anh ta không biết anh theo cái cách tôi biết về anh.”

“Tôi đã biết Dan vài năm rồi,” anh nhẹ nhàng chỉ ra. “Cô và tôi mới chỉ gặp nhau hai tiếng trước.”

Cô không có kiên nhẫn với cái kiểu logic đó. “Thời gian không quan trọng. Tôi có giác quan thứ sáu về con người rất nhạy.”

“Dan Calebaw không phải loại người mà cô nên tính đến chuyện đương đầu, và vào lúc này, cô cần anh ấy hơn rất nhiều so với chuyện cô cần tôi. Chiến thắng trong những trận đấu là điều duy nhất có ý nghĩa trong đời anh ấy. Tôi biết điều đó khi tôi thuyết phục Carl thuê anh ấy từ đội Bears.”

“Anh là người đã thuê anh ta?”

Cho đến lúc này, cô đã biết Ron đủ để đoán được câu trả lời.

“Ồ không. Bert và Carl đưa ra quyết định cuối cùng.”

Dựa trên thành quả lao động cật lực của Ron. “Tôi cần chút thời gian suy nghĩ.”

“Tôi không tin rằng còn nhiều điều để suy nghĩ nữa. Cô đã hứa với Dan, đúng không?”

“Tôi đã hứa, nhưng...”

“Vậy thì mọi chuyện là thế.”

Ron nói đúng về một điều, cô ừ ê nghĩ. Cô không thích cái ý tưởng đương đầu với Dan Calebaw một chút nào.

Chú thích

[22] Một loại đồ uống không ga có khoáng chất tăng lực dành cho các vận động viên, được sản xuất bởi công ty Quaker Oats, hiện nay là một phân nhánh trong PepsiCo.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Cơn gió nhẹ ẩm ướt buổi đêm thổi tung những tấm rèm cửa và làm xù mái tóc sẫm màu của Molly khi cô bé ngồi trên chiếc xích đu đặt cạnh cửa sổ phòng ngủ và đọc cuốn Rebecca của Daphne du Maurier. Mặc dù biết rõ mình chỉ đang mon men bên lề cái nghiệp phê bình văn học, Molly vẫn nghĩ rằng Daphne du Maurier là một nhà văn hay hơn Fyodor Dostoyevski nhiều.

Molly cũng thích Danielle Steel hơn Dostoyevski rất nhiều, chủ yếu là vì nhân vật nữ chính trong truyện của bà luôn vượt qua bao nhiêu hoàn cảnh tồi tệ và điều đó giúp cho Molly có thêm dũng khí. Nó biết rằng trong đời thực Danielle Steel có rất nhiều con, và hồi bị cảm cúm ở trại hè, trong những cơn sốt, nó đã có những giấc mơ kỳ diệu mà trong đó Danielle là mẹ của nó. Ngay cả khi đã tỉnh, nó vẫn tưởng tượng ra cảnh Danielle ngồi bên cạnh giường, vừa vuốt ve mái tóc của nó vừa đọc cho nó nghe một trong những cuốn truyện của bà. Nó biết thật trẻ con khi nghĩ đến những chuyện như thế, nhưng nó không thể kìm mình được.

Nó với lấy một miếng khăn giấy và hỉ mũi. Trận cảm đã qua, nhưng nó vẫn bị viêm phế quản nhẹ. Hậu quả là bà hiệu trưởng trường Crayton không cho nó cái đặc quyền là được đến đó sớm. Phoebe đã nhận được thông báo, và Molly bị bắt phải quay trở lại nhà chỉ vài ngày sau khi chị gái nó quay về Chicago. Thế không có nghĩa là ngôi nhà gớm ghiếc này mang lại cho nó cảm giác ấm áp gia đình.

Nó ước gì Phoebe để nó được yên. Chị ta cứ liên tục gợi ý về chuyện thuê phim về xem hay chơi bài cùng nhau, nhưng Molly biết chị ta chỉ làm điều đó vì nghĩa vụ mà thôi. Molly ghét Phoebe, không chỉ bởi vì cái cách chị ta

ăn mặc, mà còn vì cha nó yêu Phoebe. Nó biết cha không yêu nó. Đã hơn một lần ông nói với nó rằng nó đã làm ông thấy “ghê ghê chết tiệt”.

“Chí ít thì chị mày còn có gan đương đầu với tao! Mày thì trông như thể sắp lăn ra ngất xỉu đến nơi mỗi lần tao nói chuyện với mày.” ông nhai đi nhai lại câu đó với nó mỗi khi nó về nhà. Ông chỉ trích kiểu nói chuyện rụt rè của nó, bộ dạng của nó, tất cả mọi thứ về nó, và nó biết ông đang âm thầm so sánh nó với người chị gái tự tin và quá xinh đẹp của nó. Qua nhiều năm, sự căm ghét của nó dành cho Phoebe đã tạo thành một lớp vỏ bọc rắn chắc bao quanh trái tim nó. Âm thanh văng vẳng của chiếc đồng hồ quả lắc điểm chín giờ làm cho ngôi nhà rộng lớn dường như trống vắng hơn khiến Molly cảm thấy nhỏ nhoi hơn và cô độc hơn. Nó bước tới mép giường và quỳ xuống kéo ra một vật mà nó đã giấu ở đó. Quỳ xuống trên bắp chân, nó ôm chặt con khi nhồi bông màu nâu lủng lẳng và bản thủ bị mất một mắt.

Nó tựa má lên một khoảng nhăn nhui giữa hai tai con khi và thì thầm, “Tôi sợ lắm, ông Brown ơi. Chuyện gì sẽ xảy ra với chúng ta đây?”

“Molly?”

Nghe thấy giọng chị gái, Molly vội nhét ông Brown xuống gầm giường, chụp lấy cuốn Anh em nhà Karamazo[23] đẩy cuốn Rebecca của Daphne du Maurier xuống dưới gối, và ngồi trở lại trên xích đu.

“Molly, em có trong đó không?”

Cô bé lật trang sách.

Cửa phòng mở ra và Phoebe bước vào. “Em không nghe thấy chị gọi à?” Molly cẩn thận giấu giếm lòng ghen tị khi nó nhìn chiếc quần jean màu hồng bụi bặm và chiếc áo len móc rất tiệp màu của cô chị. Chiếc áo len có cổ hình chữ V khoét sâu với viền cổ nhấp nhô hình vỏ sò ôm lấy phía trên ngực Phoebe. Molly chỉ muốn ghì chặt cuốn sách của Dostoyevski vào ngực để giấu đi cái màn hình phẳng của nó. Thật không công bằng. Phoebe

đã già rồi, và chị ta không cần phải xinh đẹp lâu thêm nữa. Chị ta không cần nào là mái tóc vàng óng nào là đôi mắt xếch xiên xiên đó nữa. Tại sao Molly không thể là một cô gái xinh đẹp thay vì một cây sậy gầy nhằng, xấu xí với mái tóc nâu nâu tồi tàn cơ chứ?

“Em đang đọc sách.”

“Chị thấy Iròi.”

“Em e là em không có tâm trạng để nói chuyện đâu Phoebe.”

“Sẽ không lâu đâu. Sắp vào năm học rồi và có một vài chuyện chị em mình cần phải thảo luận.”

Con chó xù của Phoebe chạy ào qua ngưỡng cửa và lao về phía Molly, cô bé ngay lập tức lùi lại và trừng mắt nhìn chị gái. “Con chó này ở đâu ra thế?”

“Bởi vì có vẻ như chị sẽ phải ở lại đây một thời gian, nên chị đã bảo Viktor đưa nó lên một chiếc máy bay.”

Molly dịch chân tránh khỏi con chó xù khi Pooh bắt đầu tấn công đôi dép đi trong nhà màu vàng xơ xác của nó. “Em sẽ rất cảm kích nếu chị không để nó vào phòng em. Em bị dị ứng nặng.”

Phoebe ngồi xuống trên mép giường của Molly và cúi xuống búng tay gọi Pooh, con chó liền chạy về bên cạnh cô. “Chó xù không bị rụng lông. Chúng là loại chó rất tốt cho những người bị dị ứng.”

“Em không quan tâm đến chuyện cho mấy con vật lên giường ngủ.”

“Em luôn luôn tỏ ra khó chịu như thế này, hay là chỉ với chị thôi?”

Miệng Molly mím lại thành một đường bướng bỉnh. “Em mệt, và em muốn đi ngủ.”

“Mới có chín giờ.”

“Em mới bị bệnh.”

Phoebe nhìn Molly cúi đầu vào cuốn sách, quyết tâm tống cổ cô ra ngoài. Một lần nữa trong cô lại trào lên cái cảm giác lẫn lộn quen thuộc giữa giận dữ và đồng cảm vốn luôn chế ngự cô bất cứ khi nào cô cố gắng nói chuyện với con bé. Cô quay lại Chicago còn chưa được một tuần thì Molly đã bị chuyển từ trại hè về nhà để hồi phục sức khỏe sau trận cúm. Có lẽ, mối quan hệ giữa chị em họ chỉ trở nên tồi tệ hơn trong hai ngày vừa rồi chứ chẳng cải thiện được gì. Cô giật giật những mũi khâu trên tấm ga trải giường. “Ngôi nhà này sẽ phải đóng cửa sớm để có thể treo biển bán nhà. Thật không may, có vẻ như chị sẽ bị kẹt cứng ở đây trong vòng vài tháng tới, vì vậy chị đã quyết định sẽ chuyển đến căn hộ mà Bert sở hữu cách Khu liên hợp Stars không quá xa. Luật sư nói rằng chị có thể ở đó cho đến đầu năm sau.” Cô cũng đã được cung cấp một khoản sinh hoạt phí để có thể chi trả cho những phí tổn của mình, như thế cũng tốt bởi vì tài khoản ngân hàng của cô lúc này đã rơi vào tình trạng báo động khẩn cấp.

“Bởi vì em sẽ quay trở lại Crayton, nên em không hiểu việc sắp xếp cuộc sống của chị thì có gì liên quan đến em chứ.”

Cô phớt lờ thái độ sừng sĩa của Molly. “Chị không ganh tị với việc em quay lại đây. Chị đã rất ghét nơi đó khi chị buộc phải ở đó.”

“Em không có nhiều lựa chọn, đúng không?”

Phoebe lặng cả người khi một cảm giác nhói nhói kỳ quái chạy dọc lên sống lưng. Khuôn mặt Molly đánh lại vô hồn ngoại trừ một cái nhếch mép khe khẽ. Cô nhận ra gương mặt bướng bỉnh đó, thái độ cự tuyệt yêu cầu giúp đỡ hay thừa nhận bất cứ cảm giác yếu đuối nào. Cô đã từng áp dụng những chiến lược y hệt để có thể vượt qua sự khốn khổ và cô độc thời niên

thiếu. Càng quan sát, cô càng tin rằng cái ý tưởng mà cô đã nghiền ngẫm suốt từ ngày hôm qua là hoàn toàn đúng đắn.

“Crayton rất nhỏ,” cô nói với vẻ thận trọng. “Chị đã luôn nghĩ rằng chị sẽ vui vẻ hơn nếu được ở trong một ngôi trường lớn hơn có cả học sinh nam lẫn nữ. Có thể em cũng sẽ thấy như thế. Có thể em thích đi học ở một ngôi trường gồm cả nam lẫn nữ nào đó.”

Đầu Molly ngẩng phắt lên. “Học ở trường có con trai á?”

“Chị không thấy có gì không được cả.”

“Em không tưởng tượng được sẽ thế nào khi có bọn con trai trong lớp học. Bọn nó có om xòm không?”

Phoebe bật cười. “Chị cũng chưa bao giờ được đi học ở trường có con trai, vì vậy chị không biết gì hết. Có thể thế.” Molly đang biểu lộ dấu hiệu hăng hái đầu tiên mà cô có thể thấy, và Phoebe tiếp tục với vẻ thận trọng. “Có vài ngôi trường công khá tốt ở khu này.”

“Trường công á?” Molly chế nhạo. “Chất lượng giáo dục quá thấp kém.”

“Không hẳn thế. Hơn nữa, bất cứ ai có chỉ số IQ như em đều có thể tự học, vậy có gì khác nhau cơ chứ?” Cô nhìn thẳng vào đứa em gái của mình với vẻ thương xót và dịu dàng nói, “Chị cảm thấy rằng đối với em thì việc tìm được vài người bạn và tận hưởng cuộc sống của một cô bé tuổi teen lúc này quan trọng hơn là đâm đầu vào những phép tính.”

Vỏ bọc bảo vệ của Molly đóng sập lại. “Em có hàng tá bạn. Hàng tá! Và tình cờ là em lại yêu thích môn Toán. Em sẽ không bao giờ bắt mình phải chịu đựng một nền giáo dục thấp kém chỉ để đến học ở một ngôi trường có vài thằng nhóc ngớ ngẩn thò lò mũi xanh, những kẻ mà em chắc chắn là sẽ không thể chín chắn bằng tất cả những thằng bạn trai của em ở Connecticut.”

Phoebe đành chịu thua con bé. Em gái cô sẽ sẵn sàng tranh tráo đến cùng. Mối Molly vầu ra. “Chị không hiểu gì bởi vì chị không phải là một thiên tài.”

“Chị không muốn làm em vỡ mộng, Mol ạ, nhưng chỉ số IQ của chị cũng không phải là thứ có thể khịt mũi vào.”

“Em không tin chị.”

“Vậy thì lấy giấy nháp ra đi. Hãy cùng nhau làm vài bài tích phân xem sao.” Molly khó nhọc nuốt nước bọt. “Em... em chưa học đến phần đó.”

Phoebe cố giấu vẻ nhẹ nhõm. Cô đã không làm kiểu toán đó nhiều năm rồi, và cô không nhớ gì sất. “Đừng có trông mặt mà bắt hình dong, Mol ạ. Ví dụ như, nếu chỉ trông vào vẻ bề ngoài của em, người ta có thể sẽ kết luận rằng em là người không thân thiện và hơi hợm hĩnh. Cả hai ta đều biết rằng đó không phải sự thật, đúng không?” Cô muốn làm Molly phải suy nghĩ, chứ không tìm cách làm con bé phản kháng, và cô cũng cố gắng mỉm cười để làm dịu bớt chút châm chích trong lời nói của mình. Nhưng không có tác dụng.

“Em không phải kẻ hợm hĩnh! Em là người tuyệt đối tử tế với hàng tá bạn bè, và...” Molly bỗng há hốc miệng ra.

Phoebe nhìn theo hướng ánh mắt hoảng kinh của đứa em gái và thấy Pooh đang kéo một con khỉ nhồi bông lướt thướt ra khỏi gầm giường Molly. Cô vội vàng gỡ con thú ra khỏi miệng con chó xù. “Không sao đâu. Pooh không làm đau đồ chơi của em đâu. Nhìn này.”

Gương mặt Molly đỏ lựng. “Em không muốn nhìn thấy con chó đó trong phòng em thêm một lần nào nữa! Không bao giờ! Và nó không phải của em. Em không chơi đồ chơi. Em không biết vì sao nó lại có ở đây. Nó thật ngu ngốc! Quảng nó đi!” Phoebe vốn luôn là người nhạy cảm trước những tâm hồn lầm lạc, và sự phủ nhận của đứa em gái trước con khỉ nhồi bông rõ

ràng là được yêu quý đó đã tác động đến cô theo một cách mà không một thứ gì khác có thể gây ra. Vào giây phút đó, không điều gì có thể khiến cô để mặc đứa em gái nhỏ nhắn, hoang mang, hoảng sợ này đi xa được.

Cô thờ ơ quăng con thú nhồi bông xuống dưới chân giường. “Chị đã quyết định là sẽ không để em quay lại trường Crayton. Chị sẽ giữ em ở lại đây và học trong một ngôi trường công bắt đầu từ học kỳ mùa thu.”

“Cái gì! Chị không thể làm thế.”

“Chị là người giám hộ của em, và dĩ nhiên là chị có thể.” Bế Pooh lên, cô bước về phía cửa. “Chúng ta sẽ chuyển về căn hộ kia trong tuần tới. Nếu ngôi trường ở đây không hiệu quả, em có thể quay trở lại Crayton vào học kỳ hai.”

“Tại sao chị lại làm thế? Tại sao chị lại quá đáng ghét như thế?”

Cô biết đứa bé này sẽ không bao giờ tin vào sự thật, vì vậy cô nhún vai. “Người khốn khổ thích có bầu bạn, đúng không? Chị phải ở lại đây. Sao em lại không nên chứ?”

Phải đến tận lúc xuống đến chân cầu thang, cô mới ý thức được đầy đủ ý nghĩa của hành động vừa rồi. Cô đã bị chôn vùi dưới đám rắc rối mà không biết giải quyết làm sao, và cô vừa mới tạo thêm một rắc rối khác nữa. Đến khi nào thì cô mới có thể học được cách kiềm chế cơn bốc đồng chứ?

Cố gắng thoát khỏi những suy nghĩ rối rắm, cô lững thững đi về phía hàng cửa kính khung gỗ ở phía sau ngôi nhà và bước ra ngoài. Ban đêm thật tĩnh lặng và thơm ngát hương gỗ thông và hoa hồng. Những chiếc đèn pha ở phía sau ngôi nhà chiếu sáng mép vườn phía xa, soi tỏ cả cây gỗ thích già nua từng là nơi trú ẩn của cô hồi cô còn bé. Cô hướng về phía đó. Khi đến dưới gốc cây, cô nhận ngay những cảnh sát mặt đất nhất giờ cũng đã quá cao khiến cô không thể với tới được. Tựa lưng vào thân cây, cô nhìn chăm chăm về hướng ngôi nhà.

Mặc dù không khí buổi đêm rất yên bình, nhưng cô không thể nào giữ bỏ những lo lắng ra khỏi đầu. Cô không biết gì về chuyện nuôi dạy một đứa nhóc đang tuổi dậy thì. Cô phải làm thế nào để vượt qua được sự căm ghét của Molly đây? Cô trượt đầu ngón tay vào trong túi quần. Những rắc rối của cô với cô em gái không phải là tất cả những gì đang khiến cô lo lắng. Cô nhớ Viktor và bạn bè. Cô cảm thấy mình như một kẻ lập dị khi bước vào phía bên trong cánh cửa của Khu liên hợp Stars. Và cô mất quá nhiều thời gian nghĩ về Dan Calebow. Tại sao anh ta phải quá cứng rắn như thế trong việc từ chối cho cô thuê lại Ron chứ?

Cô thở dài. Thái độ của anh ta đối với Ron không phải lý do duy nhất khiến cô giữ hình ảnh của anh trong những suy nghĩ không đâu của cô. Cô quá nhạy cảm về anh. Thi thoảng khi anh ở gần, cô nhận thấy một thứ cảm xúc rất gần với sự hoảng loạn. Nhịp tim của cô tăng vọt lên, mạch đập gấp gáp, và cô có cái cảm giác bồn chồn rằng cơ thể cô đang dần tỉnh dậy sau một giấc ngủ đông rất dài. Đó là một ý niệm kỳ quặc. Cô biết quá rõ rằng mình đã bị tổn thương vĩnh viễn trong vấn đề đàn ông.

Mặc dù buổi đêm ấm áp, cô vẫn rút tay ra khỏi túi quần và chà xát lên hai cánh tay trước cơn ớn lạnh đột ngột. Ký ức tràn ngập trong cô, và khi những âm thanh ban đêm bao phủ lấy cô, cô có thể cảm thấy bản thân mình bị trôi ngược lại những tháng đầu tiên cô đặt chân đến Paris.

Khi đến đó, cô đã tìm một người bạn học cùng ở Crayton và chuyển đến ở trong căn phòng nhỏ bé trên tầng ba ngôi nhà ở Montparnasse của người bạn đó, không cách quá xa giao lộ huyền ảo lờ lờ nổi giữa đại lộ Montparnasse và đại lộ Raspail. Trong nhiều tuần, cô gần như không ra khỏi giường. Thay vào đó, cô nằm nhìn chăm chăm lên trần nhà tự thuyết phục bản thân rằng mình cũng phải có phần nào trách nhiệm trong vụ mình bị cưỡng hiếp. Không ai ép cô phải khiêu vũ với Craig. Không ai ép cô phải cười phá lên trước những câu chuyện đùa của hắn ta và rồi tán tỉnh hắn ta. Chính cô đã làm tất cả những gì có thể để làm cho hắn thích cô.

Dần dần cô bắt đầu tin rằng những gì đã xảy ra đó là do lỗi của cô. Bạn cùng phòng với cô, cảm thấy báo động trước sự thu mình đó, liền cầu xin cô ra ngoài, và dần dần cô cảm thấy nghe theo còn dễ hơn kháng cự. Cô bắt đầu dành các buổi tối uống rượu rẻ tiền và hút cần sa với một đám sinh viên nghèo thường lui tới các vỉa hè và quán rượu ở Montparnasse. Nỗi thống khổ của cô đã phá hủy cảm giác thèm ăn, và những phần mỡ thừa cuối cùng còn sót lại từ thời niên thiếu dần biến mất, làm thon thả đôi chân và trũng sâu thêm những hốc bên dưới gò má. Nhưng bộ ngực cô thì vẫn đầy đặn như xưa, và bất chấp những bộ quần áo không eo ót của cô, bọn con trai vẫn nhận ra điều đó. Thái độ chăm sóc của họ càng đào sâu thêm sự căm ghét bản thân trong cô. Họ biết cô là loại con gái như thế nào. Chính vì vậy họ không chịu để cô yên.

Không rõ chuyện xảy ra như thế nào, nhưng cô đã tự trừng phạt bản thân bằng cách ngủ với một trong số họ, một người lính Đức trẻ đến Paris để tham gia một khóa huấn luyện với UNESCO. Rồi cô để một cậu sinh viên người Thụy Điển râu ria xồm xoàm lên giường với mình, và sau cậu ta là một nhiếp ảnh gia tóc dài đến từ Liverpool. Năm bất động bên dưới họ, cô để họ làm bất cứ điều gì họ muốn bởi vì từ trong thâm tâm cô biết rằng mình không xứng đáng với bất cứ điều gì tốt hơn. Cô căm ghét chính bản thân mình còn hơn cả những thân hình nhầy nhụa mồ hôi và những bàn tay tham lam mò mẫm của họ.

Chỉ mãi về sau cô mới dần tỉnh táo lại. Ghê tởm với những gì mình đã cho phép xảy ra, cô tuyệt vọng tìm cách bảo vệ bản thân. Đàn ông là kẻ thù của cô. Quên đi điều đó có nghĩa là tự đặt chính bản thân vào vòng nguy hiểm.

Cô bắt đầu quan sát những phụ nữ Pháp trẻ trung xinh đẹp hằng tối vẫn dạo qua dạo lại trên đại lộ Montparnasse. Cô ngồi trong quán rượu nhìn họ nghiêng đầu về phía người tình, quyến rũ đối phương bằng cặp mắt thành thạo và táo bạo. Cô nhìn thấy cách họ tự tin bước đi trong chiếc quần jean

xanh bó sát với cặp hông đu đưa và bộ ngực chồm tới trước. Một đêm khi cô quan sát một cô nàng trẻ trung xinh đẹp có bộ mặt đầy nhục cảm hé mở đôi môi để anh chàng người tình đang mê mẩn có thể bón một miếng ngêu ngọt ngào vào giữa hai bờ môi ấy, tất cả bỗng trở nên rõ ràng với cô. Những cô gái Pháp này sử dụng sex để kiểm soát đàn ông, và những người đàn ông trở nên bất lực không thể bảo vệ chính bản thân.

Đó là lúc cô bắt đầu sự biến đổi của mình.

Cho đến lúc Arturo Flores tìm ra cô đang làm việc trong một cửa hàng bán đồ nghệ thuật ở gần ga Madeleine thì những bộ quần áo rộng thùng thình, che giấu cơ thể của cô đã được thay thế bằng những chiếc quần jean Pháp bó chặt và áo hai dây bé xíu ôm sát người phơi bày bộ ngực. Những dải bạch kim lồi kéo ánh mắt của cánh đàn ông đến với mái tóc dài mềm mại uốn lượn trên bờ vai cô. Bằng đôi mắt dạn dĩ, cô đưa ra sự đánh giá không thành lời và đầy nhục cảm tới từng người trong số họ.

Anh có thể nhìn, chère[24], nhưng anh vẫn chưa đủ nam tính để có thể chạm đến em.

Cảm giác nhẹ nhõm mà cô có được khi họ ve vãn cô, chỉ để rồi bọn họ phải cụp đuôi tiu ngửu khi cô từ chối họ, làm cô cảm thấy ngất ngây khuây khỏa. Cuối cùng cô cũng đã tìm được cách giữ an toàn cho bản thân. Arturo không giống những người khác. Ông lớn tuổi hơn nhiều, một người đàn ông cô độc, tài giỏi và dịu dàng, chỉ muốn tình bạn của cô. Khi ông hỏi liệu ông có thể vẽ cô không, cô đã đồng ý mà không hề do dự, không hề mơ đến chuyện cô sẽ tìm được bảy năm thư thả với ông.

Arturo là một phần trong cái vòng khép kín những người đàn ông châu Âu giàu có lỗi lạc đồng tính nhưng không để ai biết và những người bạn được ông chọn lựa cẩn thận cũng đã trở thành bạn của cô. Họ là những người dí dỏm, có phong văn hóa cao, thường hay bản gắt nhưng nhìn chung đều tốt bụng, và thứ họ đòi hỏi ở cô không phải là về thể xác. Họ muốn sự

quan tâm của cô, sự thông cảm của cô và tình thương yêu của cô. Để đổi lại, họ dạy cô về nghệ thuật và âm nhạc, lịch sử và chính trị. Nền giáo dục cô đón nhận từ những người bạn của Arturo tinh tế hơn nhiều sự giáo dục mà những người bạn cùng trường nội trú với cô nhận được từ trường đại học.

Nhưng họ không thể làm cô quên đi được. Sự tổn thương tinh thần của cô đã bám rễ quá sâu nên không dễ gì có thể vượt qua, và vì thế cô tiếp tục trừng phạt những người đàn ông dị tính luyến ái mà cô gặp bằng những trò tàn nhẫn nho nhỏ: một nụ cười dụ dỗ, một bộ quần áo khiêu khích, một lời tán tỉnh yêu mê. Cô học được rằng cô có thể kiểm soát tất cả bọn họ bằng cách để cơ thể cô đưa ra những lời hứa hẹn mà cô sẽ không bao giờ cho phép mình giữ lời.

Thật xin lỗi nhé, Monsieur[25], Herr[26], Senor[27], nhưng anh chưa đủ nam tính để có thể chạm đến em. Và rồi cô quay bước xa rời bọn họ, bỏ hông đóng đưa theo cái nhíp điệu mà các cô nàng người Pháp đã thống trị đại lộ Montparnasse.

Hot cha cha

Hot cha cha

Hot hot

Cha cha cha cha

Đến tận năm 26 tuổi cô mới cho phép một người đàn ông khác chạm vào mình, anh chàng bác sĩ trẻ tuổi đến chăm sóc cho Arturo trong suốt quá trình ông lâm bệnh. Anh ta đẹp trai và tử tế, và đôi tay thầy thuốc của anh ta rất dịu dàng với những cái vuốt ve. Cô đã tận hưởng cảm giác thân mật, nhưng khi anh ta cố gắng thân mật hơn nữa, cô liền đông cứng lại. Anh ta vẫn kiên nhẫn, nhưng cứ mỗi lần bàn tay anh ta luồn vào dưới áo quần của cô, những ký ức về cái đêm bên trong cái kho nhỏ cạnh bể bơi đó lại ùa về

xâm chiếm cô, những ký ức về bao nhiêu gã trai trẻ mà cô đã cho phép dày vò người cô. Anh chàng bác sĩ lại quá quân tử không thể nói thẳng ra rằng cô không đủ đàn bà đối với anh, và rồi anh ta biến mất khỏi cuộc đời cô. Cô buộc bản thân phải chấp nhận sự thật rằng đối với sex cô đã bị tổn thương không thể hàn gắn được và cô chọn giải pháp không cho phép bản thân trở nên cay đắng hơn. Sau khi tan nát cõi lòng trước cái chết của Arturo, cô tìm thấy những lối thoát khác cho các cảm xúc ôn hòa hơn của mình.

Ở Manhattan, cô đắm mình vào những anh chàng đồng tính lịch thiệp, và cô đã ôm vài người trong vòng tay khi họ qua đời. Những người đàn ông này đã nhận được toàn bộ tình yêu và lòng thương mến dạt dào của cô. Đó là những người đàn ông đã thay thế cho các nhân tình mà sự hiện hữu của họ chỉ gọi cho cô nhớ mình chưa hẳn là một người đàn bà.

“Xin chào, em bé.”

Thở hắt ra nghèn nghẹn và xoay người lại, cô nhìn thấy Reed Chandler đang đứng trong một vùng ánh sáng ở rìa bãi cỏ, cách đó chưa đến vài mét.

“Vẫn trốn trong những bụi cây à, Bọ Chết Béo Ị?”

“Anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Chỉ là bày tỏ lòng ngưỡng mộ thôi.” Cô không còn là một đứa trẻ không có khả năng tự vệ nữa, và cô chống lại nỗi sợ hãi mà hẳn vẫn khơi dậy trong cô. Trong suốt lễ tang cô đã quá tê liệt không thể nhận thấy những thay đổi trên vẻ bề ngoài của hẳn, nhưng giờ cô đã nhìn thấy, mặc dù nét mặt đã chín chắn hơn nhưng trông hẳn vẫn y hệt như những ngày còn ở trường đại học. Cô hình dung ra cánh đàn bà vẫn còn bị cuốn hút vì cái vẻ ưa nhìn như tên cướp ngày của hẳn: mái tóc dày màu xanh đen, làn da ô liu và thân hình chắc nịch. Nhưng đôi môi đầy đặn mà hàng loạt các cô bạn gái của hẳn từng cảm thấy vô cùng gọi cảm thì đối với cô vẫn chỉ luôn có vẻ tham lam. Cái miệng há danh há lợi đó nhắc cô nhớ lại Reed đã luôn

ham muốn nhiều như thế nào trong cuộc sống, và nhiều thứ mà hẳn muốn đó lại thuộc về cô.

Cô nhận rằng giờ hẳn đã ăn mặc giống một ông chủ nhà băng hơn là một tên cướp ngày. Chiếc áo sơ mi công sở sọc xanh trắng và chiếc quần màu xanh hải quân trông như được cắt may riêng, và khi hẳn châm điều thuốc, cô thoáng nhìn thấy chiếc đồng hồ đắt tiền trên cổ tay hẳn. Cô nhớ cha cô đã nói với cô rằng Reed làm việc cho một hãng kinh doanh bất động sản. Thoạt tiên cô khá ngạc nhiên khi thấy hẳn không làm việc cho Stars, nhưng rồi cô nhận ra rằng Reed quá quý quýệt nên chẳng muốn trao cho Bert quá nhiều quyền kiểm soát như thế đối với cuộc đời của hẳn.

“Làm thế nào anh tìm được tôi ngoài này?”

“Anh luôn có thể tìm được em, Bọ Chết Béo I. Ngay cả trong bóng tối, mái tóc vàng óng đỏ của em thật khó mà không nhìn thấy được.”

“Tôi ước gì anh không gọi tôi như thế.”

Hẳn mỉm cười. “Anh luôn nghĩ rằng cái tên đó thật dễ thương, nhưng nếu em không thích nó, anh hứa là anh sẽ sửa lại cách gọi của mình. Anh có thể gọi em là Phoebe, hay em muốn anh xưng hô với em trang trọng hơn?”

Câu nói đùa của hẳn thật nhẹ nhàng và cô thả lỏng người ra một chút. “Phoebe là được rồi.”

Hẳn cười và giơ gói thuốc ra cho cô. Cô lắc đầu. “Anh nên bỏ thuốc đi.”

“Anh đã từng. Nhiều lần rồi.” Khi hẳn rút vào, cô lại một lần nữa ý thức được đôi môi dày tham lam đó.

“Thế tình hình hòa nhập của em thế nào rồi? Mọi người đối xử với em có tốt không?”

“Họ lịch sự.”

“Nếu có ai gây khó dễ gì cho em, hãy cho anh biết.”

“Tôi chắc mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Cô chưa bao giờ thấy bắp bênh hơn, nhưng cô sẽ không thừa nhận điều đó.

“Chuyện Carl Pogue bỏ đi thật xui xẻo. Nếu Bert nhận ra chuyện đó có thể xảy ra, anh biết ông ấy sẽ không làm thế này. Em đã thuê giám đốc điều hành mới chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Đừng chần chừ quá lâu. McDermitt quá ít kinh nghiệm cho vị trí đó. Có lẽ sẽ là ý kiến hay nếu để Steve Kovak đưa ra quyết định cuối cùng. Hoặc là anh sẽ rất vui mừng được giúp đỡ.”

“Tôi sẽ nhớ điều đó.” Giọng cô vẫn lững lơ thận trọng.

“Bert thích điều khiến người khác. Ông không làm cho mọi chuyện trở nên dễ dàng với cả hai chúng ta, đúng không?”

“Đúng vậy.”

Hắn dứt một tay vào trong túi rồi lại rút ra, trông có vẻ bứt rứt. Sự im lặng kéo dài giữa hai người họ. Hắn cựa quậy, rít một hơi thuốc dài, rồi nhả khói ra thành một dải mỏng manh méo mó. “Nghe này Phoebe, có một điều mà anh cần phải nói với em.”

“Ồ?”

“Đáng lẽ anh nên nói với em về chuyện đó từ lâu rồi, nhưng anh cứ lảng tránh mãi.”

Cô chờ đợi.

Ánh mắt của hắn rời khỏi cô. “Vài năm sau khi bọn anh tốt nghiệp, Craig Jenkins và anh đã tham dự một bữa tiệc.”

Mọi thứ thật trên người cô trở nên căng cứng. Trời đêm đột nhiên có vẻ vô cùng tối tăm và ngôi nhà trở nên xa tít.

“Craig uống say và kể cho anh nghe chuyện thực sự đã xảy ra tối hôm đó. Nó kể cho anh nghe rằng nó đã cưỡng hiếp em.”

Một tiếng kêu cảm thán trôi tuột ra khỏi môi cô. Thay vì cảm giác được minh oan, cô lại thấy mình thô thiển và bị phơi bày. Cô không muốn nói về chuyện này với bất cứ ai, với Reed thì lại càng không.

Hắn hăng giọng. “Anh xin lỗi; anh đã luôn nghĩ rằng em nói dối. Anh đã ngay lập tức đến gặp Bert, nhưng ông ấy không muốn nói đến chuyện đó. Lẽ ra anh nên ép ông mạnh hơn, nhưng em biết ông ấy thế nào rồi đấy.”

Cô không thể thốt nên lời. Hắn có nói thật không? Cô không biết liệu hắn có chân thành không hay chỉ đơn giản là cố gắng chiếm được lòng tin của cô để hắn có thể tác động đến những quyết định của cô trong thời gian cô sở hữu đội Stars. Cô không muốn tin rằng cha cô mặc dù đã biết được sự thật nhưng lại không bao giờ thừa nhận nó. Tất cả những cảm giác đau đớn và bị phản bội xưa cũ lại chiếm lấy cô.

“Anh có cảm giác mình cần phải bù đắp chuyện này cho em bằng một cách nào đó, và anh muốn em biết rằng anh ở đây là vì em. Anh nghĩ rằng anh nợ em một món nợ. Nếu có bất kỳ điều gì anh có thể làm để giúp khoảng thời gian của em ở đây trở nên dễ dàng hơn - bất cứ sự giúp đỡ nào mà anh có thể làm cho em - hãy hứa với anh rằng em sẽ cho anh biết.”

“Cảm ơn Reed. Tôi sẽ làm như thế.” Những lời cô nói ra nghe có vẻ cứng nhắc và không tự nhiên. Phía bên trong cô đang căng như dây đàn làm cô có cảm giác như thể cô sẽ vỡ tan ra thành từng mảnh nếu như không tránh

xa khỏi hẳn. Bất chấp sự bày tỏ mối quan tâm của hẳn, cô vẫn không bao giờ có thể tin hẳn.

“Có lẽ tốt hơn hết tôi nên vào trong. Tôi không muốn để Molly một mình quá lâu.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Họ bước về phía ngôi nhà trong sự im lặng căng thẳng. Khi đến rìa bãi cỏ, hẳn dừng lại và nhìn cô. “Theo anh thì chúng ta bị dính vào chuyện này cùng nhau, em bé ạ. Anh thật lòng đấy. Thật thế.”

Hẳn cúi xuống, lướt đôi môi tham lam của hẳn trên má cô và rồi bước đi.

Chú thích

[23] Một cuốn tiểu thuyết của Dostoyevsky.

[24] Cưng (tiếng Pháp).

[25] Thưa ông (tiếng Pháp).

[26] Thưa ông (tiếng Đức).

[27] Thưa ông (tiếng Tây Ban Nha).

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Một mạch máu nổi phồng lên trên thái dương Dan khi anh hét lên.

“Fenster! Với lệnh chuyển bóng đến vạch 32 trái, thì cầu thủ hậu công phải chạy sang trái! Không thì đã gọi là chuyển sang vạch 32 phải mẹ nó rồi!” Anh nện bìa kẹp hồ sơ xuống sân.

Ai đó xuất hiện bên cạnh anh, nhưng anh đang quan sát cầu thủ hậu công quá chăm chú đến mức phải qua vài phút anh mới nhìn sang. Khi quay sang, anh không nhận ra ngay cái gã đứng bên cạnh mình, và suýt nữa đã bảo hấn ta biến ngay khỏi sân tập của anh trước khi anh nhận ra đó là ai.

“Ronald?”

“Chào huấn luyện viên.”

Thằng nhóc này trông không giống bản thân hẳn một chút nào; anh ta trông như một tên đã đực Nam Mỹ. Mái tóc bóng mượt chải ngược ra sau, anh ta đeo kính râm, mặc áo thun màu đen, quần rộng thùng thình, đi kèm áo khoác thể thao kiểu châu Âu vuông vức với cổ áo dựng đứng và tay áo được xắn lên đến tận khuỷu.

“Chúa ơi, Ronald, cậu đã làm gì với bản thân thế?”

“Tôi đã thất nghiệp. Tôi không cần phải ăn mặc chải chuốt làm gì nữa.” Dan nhìn thấy một điếu thuốc trên tay thằng nhóc. “Cậu hút thuốc từ bao giờ?”

“Hút rồi bỏ. Tôi chỉ không nghĩ rằng làm việc đó trước mặt các cầu thủ là một ý kiến hay ho thôi.” Ron cảm điều thuốc lên khoe miệng và hất đầu ra hiệu về phía sân cỏ. “Vậy là anh đang bắt đầu với kỹ thuật càn quét mới của cầu thủ hậu công?”

“Nếu Fenster có thể phân biệt được bên trái và bên phải.”

“Bucker trông có vẻ ổn.”

Dan vẫn còn bị phân tâm bởi sự thay đổi của Ronald, không chỉ trong hình dáng mà còn cả ở thái độ bình tĩnh khác thường nữa. “Cậu ta đang hòa nhập.”

“Thế Phoebe đã chọn giám đốc điều hành mới chưa?” Ronald hỏi.

“Quý tha ma bắt, chưa.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Dan khịt mũi với vẻ ghê tởm. Phoebe đã có một danh sách ứng cử viên kể từ cái ngày cô xuất hiện ở đây hơn một tuần trước, nhưng thay vì đưa ra sự lựa chọn, cô lại nói với anh rằng cô muốn Ronald quay trở lại. Anh đã nhắc cho cô nhớ rằng họ đã có thỏa thuận và bảo cô tốt nhất là nên chấp nhận điều đó nếu không thì cô có thể tự tìm cho mình một huấn luyện viên trưởng khác. Khi nhận ra anh thực sự nghiêm túc, cô liền ngừng tranh cãi. Nhưng họ đã lại thua trận đấu cuối cùng trước mùa giải vào cuối tuần vừa rồi và sắp có trận mở đầu mùa giải mới gặp Broncos vào Chủ nhật này, vậy mà cô vẫn chưa chịu phỏng vấn bất cứ một ứng cử viên nào.

Thay vì làm việc, cô ngồi sau chiếc bàn trong văn phòng cũ của Ronald và đọc tạp chí thời trang. Cô không chịu sử dụng văn phòng của Bert vì cô nói cô không thích cách trang trí của nó. Khi có bất cứ ai đó đưa cho cô dù chỉ là một mẫu biểu đơn giản nhất để ký, sống mũi của cô liền nhăn lại và cô nói sẽ xem xét sau, nhưng cô không hề xem xét gì cả. Vào thứ Hai, khi

anh lao ầm ầm vào văn phòng cô bởi vì chẳng hiểu sao cô đã tìm ra cách để hoãn thanh toán lương cho tất cả mọi người, thì cô đang sơn mấy cái móng tay chết tiệt! Lúc đó anh đã nổi điên lên, nhưng anh còn chưa kịp quát tháo gì thì đôi môi của cô đã bắt đầu run rẩy và cô bảo rằng anh không thể nói chuyện với cô theo cái kiểu như thế vì cô đang phải chịu các triệu chứng tiền kinh nguyệt.

Trong tuần này đã có lúc Phoebe vượt qua Valerie trong khả năng làm cho anh phát điên. Các ông chủ của các đội bóng trong NFL thường phải tạo được lòng tôn trọng, sự kính nể cùng niềm khiếp hãi từ phía nhân viên của mình. Thậm chí cả các huấn luyện viên trưởng thời vụ cũng phải đi lại cẩn trọng trước mặt một người như Al Davis, ông bầu vô cùng kiên quyết và cứng rắn của đội Raiders. Dan biết rõ anh sẽ không bao giờ có thể ngăn cao đầu trở lại nếu bất cứ ai đó phát hiện ra chuyện bà chủ đội bóng của anh lại không thể chịu được một cơn quát tháo chỉ bởi vì cô ta đang phải chịu các triệu chứng tiền kinh nguyệt!

Không còn nghi ngờ gì nữa, cô ta là thể loại ngu xuẩn, nhu nhược nhất và vô dụng nhất mà anh từng gặp trong suốt cuộc đời của mình.

Ban đầu anh tự hỏi liệu cô ta có thể kém thông minh hơn những gì cô ta thể hiện ra không, nhưng giờ thì anh khẳng định rằng cô ta còn đần độn hơn những gì cô ta thể hiện, một bimbo có hạng trên đời đang hủy hoại đội bóng bầu dục của anh.

Giá như cô ta không có cái thân hình chết người đó. Thật khó có thể phớt lờ ngay cả với một người như anh, người đã nhìn thấy gần như tất cả những gì mà một người đàn bà có thể dâng hiến trước khi anh bước sang tuổi 21. Anh biết dư luận nghĩ cuộc sống của những cầu thủ bóng bầu dục chuyên nghiệp là một trời phóng đảng, và thực ra thiên hạ cũng đoán khá chính xác. Thậm chí ngay bây giờ, khi tình dục chứa đầy nguy cơ tiềm ẩn thì phụ nữ vẫn xếp thành hàng dài trong sảnh khách sạn và bãi đỗ xe của các sân vận

động và kêu réo tên các cầu thủ, nhá hàng số điện thoại được viết trên những khoảng bụng trần, thi thoảng còn nhá ra nhiều hàng hơn thế.

Anh nhớ lại ngày mới chơi bóng, khi anh chọn một, đôi lúc là hai trong số bọn họ, và rồi chìm đắm trong những đêm dài lăm lặc với whisky và sex. Anh đã làm những điều mà phần còn lại của cả thế giới đàn ông chỉ dám mơ đến, nhưng khi cảm giác mới lạ đã biến mất, anh bắt đầu cảm thấy có cái gì đó thật thảm hại trong những cuộc chơi bởi xa hoa đó. Khi bước sang tuổi 30, anh thay thế đám nữ cổ động viên bằng những người đàn bà mang trong mình nhiều thứ hơn chỉ là một thân hình nóng bỏng, và tình dục đã lại một lần nữa trở nên thú vị. Thế rồi anh gặp Valerie và bắt đầu cái hình xoay tuột dốc không phanh hiện nay. Nhưng cái hình xoắn ốc đó đang bắt đầu đổi hướng khi Sharon Anderson xuất hiện trong cuộc đời anh.

Vào chiều thứ Ba anh đã xoay sở để có thể ghé lại trường mầm non để thăm cô và bọn trẻ rồi rủ cô đi uống cà phê sau khi bọn nhóc ra về. Quần áo cô dính vài vết lem nhem làm anh chỉ muốn ôm chầm lấy cô: nước nho, bột hồ, một vệt đất bẩn. Cô trầm lặng và ngọt ngào, chính xác những gì anh muốn ở một người đàn bà, điều đó làm cho cái phản ứng sinh lý của anh với Phoebe Somerville thậm chí còn trầm trọng hơn. Cô ả đó thuộc về những đôi nốt da và bít tất, cách càng xa đám trẻ con ngây thơ trong sáng càng tốt.

Ronald gác một chân lên chiếc ghế băng dài và nhìn chăm chăm ra phía sân tập. “Phoebe cứ bắt tôi gợi ý cho cô ấy xem ứng cử viên tốt nhất cho vị trí giám đốc điều hành là ai.”

Dan bắn cho Ronald một cái nhìn sắc lém. “Cậu đã gặp cô ta à?”

“Bọn tôi... à... có khá nhiều thời gian bên nhau.”

“Vì sao?”

Ronald nhún vai. “Cô ấy tin tôi.”

Dan chưa bao giờ để lộ điều gì, và anh cố che đậy vẻ không thoải mái của mình. Liệu Phoebe có phải là người phải chịu trách nhiệm cho sự thay đổi ở Ronald? ‘Tôi cho là mình đã không nhận ra hai người là bạn bè.’

“Không hẳn là bạn.” Ronald rít một hơi thuốc. “Phụ nữ cảm thấy thú vị với tôi. Tôi đoán rằng Phoebe cũng không phải ngoại lệ.”

“Cậu nói thú vị là có ý gì?”

“Chuyện nhà Cruise ấy mà. Hầu hết đàn ông không nhận ra, nhưng phụ nữ nghĩ rằng trông tôi giống Tom Cruise.”

Dan khịt mũi về ghê tởm. Đầu tiên Bobby Tom kết luận rằng cậu ta trông giống một ngôi sao điện ảnh và giờ là Ronald. Nhưng rồi khi quan sát Ronald kỹ hơn, anh không thể phủ nhận rằng có một nét tương đồng nào đó giữa anh ta và Tom Cruise. “Ồ, tôi đoán là trông cậu giống thật. Tôi chưa bao giờ nhận ra.”

“Điều đó làm phụ nữ có cảm giác họ có thể tin tưởng tôi. Cùng với những thứ khác nữa.” Ronald lại rít một hơi thuốc nữa. “Nó làm cho cuộc sống tình ái của ta rối tinh lên, tôi có thể khẳng định với anh điều đó.”

Giác quan thứ sáu về sự nguy hiểm của Dan cũng nhanh nhạy không kém gì cái giác quan của một người lính được tôi luyện trong chiến trường, và lông tóc sau gáy anh dựng đứng cả lên.

“Ý cậu là sao?” Anh hỏi với vẻ thận trọng.

“Phụ nữ có thể thật đòi hỏi.”

“Tôi ngờ là tôi chưa bao giờ nghĩ về cậu như là một kẻ sát gái đến thế.”

“Tôi xử lý ổn cả.” Ronald quăng điếu thuốc xuống đất và di nó dưới mũi giày. “Tôi phải đi rồi. Chúc may mắn với Phoebe. Cô ấy thực sự là một con

mèo hoang, và anh sẽ phải chuẩn bị tinh thần phân công công việc trước đi thôi.”

Dan đã nghe đủ. Anh vung cánh tay ra, chụp lấy vai Ronald, suýt chút nữa xô ngã anh ta. “Đẹp những chuyện dễ thương đi. Cái quái quỷ gì đang xảy ra thế?”

“Ý anh là gì?”

“Cậu và Phoebe.”

“Cô ấy là một người khác thường.”

“Cậu đã nói gì với cô ta về những ứng cử viên cho vị trí giám đốc điều hành?”

Mặc cho Dan đang siết chặt vai mình, ánh mắt Ronald rất bình tĩnh và tự tin đến mức làm người ta bối rối. “Tôi sẽ nói cho anh nghe những gì tôi không nói với cô ấy. Tôi không nói với cô ấy rằng Andy Carruthers là ứng cử viên khá nhất cho vị trí đó.”

“Cậu biết anh ta là người khá nhất.”

“Sẽ chẳng khá gì nếu như anh ta không thể điều khiển được Phoebe.” Dan từ từ thả Ronald ra, và giọng anh trở nên nhỏ nhẹ một cách nguy hiểm. “Chính xác là cậu đang cố nói điều gì?”

“Tôi nói rằng anh đang gặp rắc rối to đấy, Dan ạ, bởi vì ngay lúc này người duy nhất cô ấy tin tưởng mà lại có một chút kiến thức chết tiệt về bóng bầu dục chính là tôi. Và tôi thì đã bị sa thải.”

“Cậu xứng đáng bị sa thải! Cậu đã không đảm nhiệm được công việc của mình.”

“Tôi đã làm cho cô ấy ký những bản hợp đồng đó vào ngày đầu tiên, đúng không? Từ những gì tôi nghe thấy thì không một ai khác đã có thể làm được nhiều đến thế.”

“Cậu đã có thời gian sau khi Bert chết để tự chứng tỏ bản thân, và cậu đã chẳng chứng tỏ được gì. Không hoàn thành được việc gì cả.”

“Tôi không có quyền hành động bởi vì Phoebe không nghe điện thoại của tôi.” Ronald đốt một điếu thuốc mới và thậm chí còn dám nhoẻn cười. “Nhưng tôi đảm bảo là giờ cô ấy sẽ nghe.”

Tính nóng nảy của Dan bị châm ngòi, anh túm ve chiếc áo khoác kiểu châu Âu mỹ miều của Ronald. “Thằng khốn. Mà đã ngủ với con ả đó chứ gì?”

Dan phải khá khen cho thằng nhãi này. Da Ronald hơi tái đi một chút, nhưng anh chàng vẫn ngoan cường. “Đó không phải chuyện của anh.”

“Không chơi trò mèo vờn chuột nữa. Mà đang theo đuổi cái gì?”

“Anh không ngu mà Dan. Hãy tự mình hình dung ra đi.”

“Mày sẽ không lấy lại được vị trí đó đâu.”

“Vậy thì anh sẽ gặp rắc rối lớn bởi vì Phoebe sẽ không làm bất cứ điều gì trừ khi tôi bảo cô ấy.”

Dan nghiêng răng. “Tao phải đánh mày vãi cứt ra mới hả.”

Ronald nuốt nước bọt khó nhọc. “Tôi không nghĩ cô ấy thích thế đâu. Cô ấy phát điên vì gương mặt của tôi.” Dan điên tiết suy nghĩ, nhưng anh chỉ có thể đi đến một kết luận.

Ronald đã ghìm anh phía sau vạch xuất phát và không ai mở đường cho anh. Việc nhà bóng là trái với bản chất của anh, nhưng dường như anh

không có sự lựa chọn. Anh từ từ thả cổ áo của thằng nhóc ra. “Thôi được, tạm thời lúc này cậu sẽ quay trở lại vị trí đó. Nhưng tốt hơn hết là cậu nên kiểm soát cô ta nếu không tôi sẽ treo cái mông trần của cậu lên bảng tỷ số. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Ronald búng điều thuốc đi và rồi lấy ngón tay cái dựng lại cổ áo khoác thể thao. “Tôi sẽ nghĩ về điều đó.”

Chết điếng người, Dan nhìn Ronald bước đi.

Đến khi Ronald bước tới chiếc xe hơi của mình thì mồ hôi của anh đã ướt đầm qua cả chiếc áo khoác ngoài. Dan! Anh đã gọi huấn luyện viên trưởng là Dan và anh vẫn còn sống sót. Ôi, Chúa ơi. Ôi, thánh thần ơi. Giữa những điều thuốc và nhịp tim như đánh lô tô, anh bắt đầu thở hỗn hà hỗn hển. Đồng thời, cả đời anh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vời hơn thế. Ngồi ngay ngắn trong ghế tài xế, anh chộp lấy điện thoại. Sau một hồi anh lập cập với các phím số, Phoebe xuất hiện trên đầu dây bên kia.

Anh ngáp ngáp lấy hơi và lôi cuốn băng video Mỗi làm ăn mạo hiểm[28] mà cô đã đưa cho anh ra khỏi hông. “Chúng ta đã thành công, Phoebe à.”

“Không đùa chứ!” Anh có thể hình dung ra nụ cười tươi rói, rạng rỡ của cô.

“Tôi đã làm chính xác những gì cô bảo.” Anh thở hắt ra. “Và nó đã thành công. Ngoại trừ chuyện lúc này tôi cho là tôi đang lên cơn đau tim.”

“Hít thở thật sâu vào; giờ tôi không muốn mất anh đâu đấy.” Cô cười lớn. “Thật không thể tin được.”

“Tôi cũng chẳng tin nổi.” Anh bắt đầu cảm thấy khá hơn. “Để tôi thay quần áo và gột cái đám dầu mỡ này ra khỏi đầu đã. Rồi tôi sẽ quay lại.”

“Vội đến mấy cũng không thừa đâu. Chúng ta có cả tấn công việc ở đây, còn tôi thì không may mắn biết phải làm gì với tất cả đồng này.” Có một khoảng lặng ngắn ngủi. “Ừ... ồ. Tôi phải cúp máy đây. Tôi nghe thấy những bước chân báo điềm gở đang đến gần rồi.”

Vội cúp máy, cô lập cập chộp lấy chiếc gương trang điểm và giơ ngón tay út lên hàng lông mày đúng lúc Dan tung cửa vào trong phòng cô.

Cô thoáng nhìn thấy vẻ mặt sững sốt của cô thư ký phía sau lưng anh trước khi anh sập cánh cửa đánh rầm.

Cửa sổ văn phòng cô quay ra phía sân tập, vì thế đáng lẽ đến lúc này cô đã phải quen với sự hung hãn của anh mới phải. Cô đã nhìn thấy anh quăng cặp hồ sơ và xông vào trong sân cỏ khi anh không thích màn trình diễn của ai đó. Cô đã quan sát anh lao cái thân hình không được bảo vệ của mình vào một cầu thủ được trang bị đồ bảo hộ đầy đủ để giải thích một bước di chuyển bí hiểm nào đó trong môn bóng bầu dục. Và một lần, khi cô ở lại văn phòng muộn và tất cả các cầu thủ đã rời khỏi đó, cô đã ngắm nhìn anh chạy vòng quanh đường biên trong chiếc áo thun ướt đầm mồ hôi và chiếc quần soóc thể thao màu xám để lộ ra đôi chân cơ bắp.

Khó nhọc nuốt nước bọt, cô ngẩng lên nhìn anh với vẻ ngây thơ. “Ôi trời. Chú sói to lớn xấu xa vừa thổi bung cánh cửa của tôi rồi. Lần này thì tôi đã làm gì đây?”

“Cô thẳng.”

“Tốt quá. Thế giải thưởng là gì?”

“Ronald.” Anh rít qua kẽ răng. “Tôi vừa mới quyết định sẽ không ngăn đường cô nếu như cô muốn thuê lại hẳn.”

“Thật tuyệt quá.”

“Từ quan điểm của tôi thì không.”

“Ron không phải người bất tài như anh có lẽ đang nghĩ đâu.”

“Hắn là thằng éo lá.”

“Ồ, còn anh là một miếng xúc xích Đức, vì thế hai người hợp nhau đấy chứ[29]”

Anh quắc mắt lại và rời để ánh mắt đi rộng khắp người cô với một vẻ hỗn xược mà trước đây anh chưa bao giờ thể hiện. “Ronald chắc chắn đã hình dung ra cách đạt được những điều hắn muốn từ cô. Nhưng có lẽ có một điều cô nên biết. Các nữ doanh nhân khôn ngoan không ngủ với bọn đàn ông làm việc cho mình.”

Mặc dù cô không làm điều gì sai trái, nhưng cú đâm vẫn cứ đau, và cô phải ép mình trao cho anh một nụ cười ngọt xót. “Ghen tị vì tôi chọn anh ấy thay vì anh à?”

“Không hề. Tôi chỉ lo ngại là tiếp theo cô sẽ chuyển hướng sang các cầu thủ của tôi thôi.”

Cô siết chặt nắm tay, nhưng trước khi cô có thể đáp trả thì anh đã vênh váo bước ra khỏi văn phòng.

Ray Hardesty đứng dưới bóng râm của những cây thông phía bên ngoài khu hàng rào mắt cáo và quan sát Dan Calebow đang sải bước quay trở lại sân tập. Ray phải sớm có mặt tại chỗ làm, nhưng y không chịu nhấc chân rời đi. Thay vào đó, y ho lộ khụ và châm một điếu thuốc khác, trong lúc đổi chân đứng tiện thể đá lung tung những mẫu thuốc lá đang nằm trên mặt đất. Vài mẫu vẫn còn mới, nhưng phần còn lại đã bị phân hủy trong cơn mưa bão tuần trước, chỉ còn lại những miếng đầu lọc màu vàng trương phềnh.

Mỗi ngày trôi qua y vẫn tự nhủ với bản thân rằng y sẽ không quay trở lại đây nữa, nhưng rồi lần nào y cũng quay lại. Và mỗi ngày khi vợ y hỏi y đã đi đâu, y đều nói là đến True Value[30]. Y chưa bao giờ mang theo bất kỳ món vũ khí nào về nhà, nhưng mẹ vẫn cứ hỏi mãi. Chuyện cứ diễn ra hết lần này đến lần khác, vì thế y trở nên gần như không thể chịu đựng được khi nhìn thấy mẹ.

Ray chà mu bàn tay lên cái cằm lởm chởm của mình và không ngạc nhiên khi chẳng cảm thấy gì. Bắt đầu từ cái buổi sáng khi cảnh sát đến nhà báo cho y biết Ray Con đã chết trong một vụ tông xe, y đã không còn khả năng phân biệt được sự khác nhau giữa nóng và lạnh nữa. Vợ y bảo chuyện đó chỉ là tạm thời, nhưng Ray biết không phải thế, cũng như y biết mình sẽ không bao giờ còn có thể nhìn thấy con trai y chơi bóng bầu dục cho đội Stars được nữa. Kể từ buổi sáng hôm đó, cảm giác của y đã trở nên rối loạn. Y xem ti vi hàng giờ liền để rồi nhận ra mình vẫn chưa hề bật tiếng lên. Y đổ muối vào trong tách cà phê thay vì đường ấy vậy nhưng vẫn không nhận ra vị khác thường cho đến tận khi cái tách gần như cạn sạch.

Không còn điều gì là đúng đắn nữa.

Y đã từng là một kẻ có cựa khi Ray Con chơi cho đội Stars. Đồng nghiệp của y, hàng xóm láng giềng, mấy tay ở quán bar, tất cả mọi người đều đối xử với y bằng vẻ kính trọng. Giờ bọn họ nhìn y với ánh mắt thương hại. Giờ y không là gì cả, và tất cả chuyện đó là lỗi của Calebow. Nếu Ray Con không quá phiền muộn vì bị đuổi ra khỏi đội Stars, nó hẳn sẽ không lái xe tông qua cái thanh chắn đường đó. Vì Calebow mà Ray Cha đã không còn được ngẩng cao đầu nữa.

Nhiều tháng trời Ray Con đã kể cho y nghe Calebow chủ tâm hãm hại nó như thế nào, buộc tội nó vì chuyện uống rượu quá nhiều và quy kết nó là một loại nghiện ngập khi gió nào đó chỉ thổi vì nó dùng vài viên steroid như tất cả mọi người khác trong NFL. Có lẽ Ray Con đã hơi hư đốn một chút, nhưng nhờ thế mà nó trở thành một cầu thủ vĩ đại. Nó chắc chắn không phải

bất cứ loại nghiện ngập nào. Hale Brewster, cựu huấn luyện viên của Stars, chưa bao giờ phàn nàn về nó cả. Chỉ đến khi Brewster bị sa thải và Calebow nhảy vào chiếm chỗ thì mọi rắc rối mới bắt đầu.

Tất cả mọi người đã luôn bàn tán về chuyện y và con trai y giống nhau nhiều thế nào. Ray Con cũng có gương mặt méo mó của một võ sĩ quyền anh, với cái mũi to cộc, đôi mắt nhỏ tí và hàng lông mày rậm rạp.

Nhưng con trai y không sống được đủ lâu để có thể phát phì ra quanh eo, và không có sợi tóc bạc nào trên đầu khi người ta chôn nó.

Cuộc sống của Ray Cha đã tràn ngập những điều thất vọng. Y nhớ lại mình đã từng mong muốn trở thành cớm như thế nào, nhưng khi y nộp hồ sơ, có vẻ như người ta chẳng chọn ai ngoài bọn da đen. Y muốn cưới một người đàn bà xinh đẹp, nhưng cuối cùng lại buộc đời mình với Ellen. Ban đầu ngay cả Ray Con cũng là một nỗi thất vọng. Nhưng ông già của nó đã làm nó cứng cỏi lên, và vào năm cuối trung học, Ray Cha đã cảm thấy mình như một ông vua khi y ngồi trên khán đài ngắm nhìn con trai chơi bóng.

Giờ y lại trở lại là một người vô hình.

Y bắt đầu ho và phải mất cả phút để có thể kiểm soát được cơn co thắt. Từ năm ngoái các bác sĩ đã bảo y phải ngừng hút thuốc bởi vì trái tim yếu ớt và hai lá phổi có vấn đề của y. Bọn họ không nói huých toẹt ra rằng y sắp chết, nhưng dù sao thì y cũng biết điều đó, và y cũng chẳng mấy quan tâm đến nó nữa. Tất cả những gì y quan tâm là phải gỡ hòa với Dan Calebow.

Ray Cha thích thú tận hưởng mọi thất bại của đội Stars vì điều đó chứng tỏ đội bóng đó chả là cái cứt gì nếu không có con trai y. Y đã quyết tâm sẽ sống cho đến ngày tất cả mọi người đều biết rằng cái thằng con hoang đó đã sai lầm đến mức nào khi đuổi Ray Con ra khỏi đội. Y sẽ sống cho đến ngày Calebow phải ăn hết những nhục nhã mà hắn đã gây ra.

Mùi rượu scotch và mùi xì gà đắt tiền bao phủ Phoebe khi cô bước vào phòng VIP[31] của ông bầu đội bóng vào Chủ nhật kế đó. Cô đang làm một điều mà cô đã thề sẽ không bao giờ làm - tham dự một trận bóng bầu dục - nhưng Ron đã thuyết phục cô rằng bà chủ của đội Stars không thể bỏ lỡ trận đấu mở màn trong mùa giải chính thức được.

Sân vận động Midwest Sports hình lục giác thực ra được xây dựng trên một mảnh đất hoang hình thoi lộn nhốn sỏi nằm chính giữa một khu vực rộng hàng trăm mẫu đất chếch về phía Bắc đường cao tốc. Khi đội Stars không chơi bóng, khu mái vòm bằng thép và kính khác biệt này là địa điểm tổ chức mọi sự kiện, từ các chiến dịch vận động tôn giáo cho đến cuộc thi máy kéo. Sân vận động có cơ sở dành riêng để tổ chức yến tiệc, một nhà hàng thanh lịch đủ sức chứa 85.000 người.

“Một món bất động sản đắt tiền,” Phoebe lẩm bẩm với Ron khi cô nhìn quanh phòng VIP của ông bầu được trang bị hai bộ ti vi và bức tường phía trước có những khung cửa sổ nhìn xuống sân đấu. Cô được biết các phòng VIP trong sân vận động Midwest Sports được thuê với giá 80.000 đô la một năm.

“Các phòng VIP là một trong số ít những thứ mang lại lợi nhuận cho chúng ta từ cái hợp đồng thuê sân vận động đau khổ mà Bert đã ký,” Ron nói với cô khi anh đóng cánh cửa phía sau họ. “Đây thực ra là hai phòng hợp thành một.”

Qua lớp khói xì gà, cô quan sát những đồ vật trang hoàng xa xỉ với màu vàng xanh: thảm sàn dày cộp, ghế bành êm ái, một quầy bar bằng gỗ gụ đầy đủ các món. Có tầm chín mươi người đàn ông có mặt ở đó, hoặc là bạn nối khố của cha cô hoặc là những người sở hữu cổ phần của Stars do Bert bán vài năm trước khi ông cần phải tăng vốn huy động. “Ron này, anh có nhận thấy cái gì lạc lõng ở đây không?”

“Ý cô là gì?”

“Là tôi. Tôi là người phụ nữ duy nhất. Không ai trong số những người đàn ông này có vợ hay sao?”

“Bert không cho phép phụ nữ vào trong phòng VIP của ông bầu trong suốt thời gian diễn ra trận đấu.” Một ánh tình quái lóe lên trong mắt anh. “Quá nhiều tiếng huyền thuyên.”

“Không đùa chứ.”

“Các bà vợ có lô ngồi ở bên ngoài. Đó không phải thông lệ kỳ lạ gì ở NFL.”

“Hội kín của phái nam.”

“Chính xác.”

Một người đàn ông béo ị mà cô ngờ ngờ là đã từng gặp ở lễ tang của cha cô bước về phía cô, đôi mắt ông ta hơi lồi ra khi nhìn cô chăm chăm. Cô đang mặc một thứ mà Simone gọi là váy “rửa xe” vì chiếc váy hồng bó sát được xẻ thành những dải ruy băng rộng từ phần trên đầu gối cho tới mép váy dài đến giữa bắp chân. Với mỗi bước đi, đôi chân cô như chơi trò trốn tìm với những dải ruy băng màu hồng chói, trong khi chiếc áo thun ôm không tay cổ tròn bó sát vào ngực. Người đàn ông đó cầm một ly whisky thủy tinh xăm xấp rượu và màn chào hỏi dạt dào tình cảm làm cô ngờ rằng đó không phải ly đầu tiên của ông ta.

“Tôi hy vọng cô sẽ đem vận may đến cho chúng ta, quý cô bé nhỏ.”

Ông ta hau háu nhìn ngực cô. “Năm ngoái chúng ta đã có một mùa giải khó khăn, và vài người trong chúng tôi không chắc rằng Calebow là người phù hợp cho vị trí huấn luyện viên trưởng. Cậu ta đã từng là một tiền vệ công xuất sắc, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu ta có khả năng huấn luyện. Tại sao cô không sử dụng gương mặt xinh xắn đó của cô để làm cho cậu ta mở rộng hàng tấn công hơn nữa? Với một cầu thủ bắt bóng như

Bobby Tom thì ta sẽ phải ném thật xa. Và cậu ta cần phải cho Bryzski chơi chính thức thay vì Reynolds. Cô sẽ nói với cậu ta như thế, nghe chưa?”

Gã đàn ông này thật không thể chịu đựng được, và thế là cô hạ giọng xuống đến khi chỉ còn tiếng khàn khàn. “Tôi sẽ thì thầm điều đó qua gối anh ấy vào ngay đêm nay.” Ronald vội vàng kéo cô rời xa gã đàn ông đang chết sững đó trước khi cô có thể gây thêm bất cứ thiệt hại nào và giới thiệu cô với những người khác. Hầu hết bọn họ đều gợi ý về những điều chỉnh mà họ muốn Dan thực hiện trong đội hình xuất quân và những lối chơi mà họ muốn anh thêm vào. Cô tự hỏi không biết có phải tất cả đàn ông đều có khao khát thầm kín sẽ trở thành huấn luyện viên bóng bầu dục chẳng?

Cô đùa cợt với họ cho đến khi có thể nhẹ nhàng rút lui, rồi cô bước về phía cửa sổ và nhìn xuống sân vận động. Còn chưa tới mười phút nữa tiếng còi khai cuộc sẽ vang lên, và vẫn còn quá nhiều chỗ trống trên khán đài, bất chấp cái thực tế là đội Stars sắp sửa chơi trận mở màn trước đội Denver Broncos lừng danh. Chẳng trách đội bóng đang rất khó khăn về tài chính. Nếu không có thay đổi gì, sự cắt giảm nhân sự mà Dan đã đề cập đến sẽ trở thành hiện thực.

Đám đàn ông trong phòng VIP ngắm nhìn đôi chân cô trong khi cô quan sát anh chàng bình luận viên trên ti vi giải thích lý do đội Broncos sẽ đánh bại đội Stars. Ron xuất hiện bên cạnh cô. Anh chuyển từ chân này sang chân kia với vẻ bồn chồn, và cô nhớ ra rằng anh có vẻ vô cùng căng thẳng và hoảng hốt kể từ khi anh đón cô lên đây. “Có chuyện gì không ổn à?”

“Cô có phiền khi đi với tôi không?”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Cô nhặt cái túi xách nhỏ nhấc lên và theo anh rời phòng VIP vào trong hành lang. “Có chuyện gì mà tôi nên biết không?”

“Không hẳn. Chỉ là...” Anh kéo cô về phía một cái thang máy cá nhân và bấm nút. “Phoebe này, chuyện này thực sự buồn cười.” Cửa thang máy mở

ra, và anh dẫn cô vào bên trong. “Có lẽ cô đã nghe đến chuyện những vận động viên nổi tiếng là mê tín. Vài người trong số họ cứ nhất quyết mặc cùng một đôi tất trong suốt mùa giải hay sắp xếp những vật dụng của mình theo một trật tự chính xác. Rất nhiều cầu thủ qua nhiều năm đã sáng tạo ra những thủ tục phức tạp trước trận đấu - như họ sẽ sử dụng cánh cửa nào, tiếp cận sân vận động ra sao. Họ nhét những chiếc bùa may mắn trong đồng phục. Những chuyện ngớ ngẩn, thật thế, nhưng nó làm cho họ cảm thấy tự tin, vì thế không có hại gì cả.”

Cô nhìn anh với vẻ nghi ngờ khi thang máy bắt đầu đi xuống. “Chuyện này thì liên quan gì đến tôi?”

“Nói đúng ra thì không phải là cô. Mà thực ra là Bert. Và một số cầu thủ trong đội.” Anh liếc nhìn đồng hồ với vẻ bồn chồn. “Nó cũng liên quan đến đội Bears nữa. Và Mike McCaskey.” McCaskey là cháu nội của George Halas, người sáng lập huyền thoại của đội Chicago Bears. Anh ta cũng là chủ tịch đồng thời là CEO đầy tranh cãi của Bears. Nhưng không giống cô, McCaskey biết đôi chút về cách điều hành một đội bóng bầu dục, vì thế Phoebe không thấy có sự liên hệ nào ở đây cả.

Cánh cửa trượt mở ra. Khi cùng Ron bước ra ngoài, cô nhìn thấy ánh mặt trời, dù cô biết rõ họ đang đứng phía bên dưới sân vận động. Cô nhận ra họ đang ở trong một hành lang thông với một đường hầm rộng dẫn ra sân cỏ. Ron kéo cô về phía đó.

“Ron, anh bắt đầu làm tôi cảm thấy vô cùng căng thẳng rồi đấy.”

Ron rút từ túi ngực ra một chiếc khăn tay màu trắng và chậm chậm nó lên trán. “Mike McCaskey thường dành nguyên một hiệp đầu trong mỗi trận đấu của đội Bears đứng trên sân cỏ bên cạnh băng ghế chỉ đạo. Anh ta không can thiệp vào trận đấu, nhưng anh ta luôn luôn có mặt ở đó, và nó đã trở thành một nghi thức.” Anh nhét chiếc khăn tay trở lại vào trong túi. “Bert không thích chuyện McCaskey đứng trên sân trong khi ông lại ở trên

phòng VIP của đội Stars, vì thế vài năm trở lại đây ông đã bắt đầu làm điều tương tự, và điều đó... chà... trở thành một phần thông lệ. Các cầu thủ đã trở nên mê tín về chuyện đó.”

Một cảm giác khó chịu rõ rệt đang lan tỏa trong cô. “Ron này...”

“Cô phải đứng trên sân với đội bóng trong hiệp đấu đầu tiên,” anh vội vã nói.

“Tôi không thể làm điều đó! Thậm chí tôi còn không muốn ở trong phòng VIP chứ đừng nói là đứng trên sân!”

“Cô phải làm điều đó. Các cầu thủ trông chờ chuyện đó. Jim Biederot là tiền vệ công chính thức của cô, và cậu ta là một trong những cầu thủ mê tín nhất mà tôi từng gặp. Tiền vệ công như những giọng nam cao; họ rất dễ bị rối loạn. Mà Bobby Tom lại khá to mồm về chuyện đó trước trận đấu. Cậu ta không muốn nghiệp của mình bị phá vỡ.”

“Tôi không quan tâm đến nghiệp của cậu ta.”

“Thế tám triệu đô la của cô thì sao?”

“Tôi sẽ không ra đó.”

“Nếu cô không ra, coi như cô né tránh trách nhiệm của mình và cô không phải là người như tôi đã nghĩ.”

Câu cuối cùng được thốt ra một cách hấp tấp, và nó làm cô khựng lại. Nhưng cái ý tưởng về chuyện đứng trên sân làm nổi sợ hãi dâng tràn trong cô và cô không muốn đối mặt với nó. Thay vì hoảng loạn, cô lục tìm trong đầu một lời biện hộ khôn ngoan.

“Quần áo của tôi không phù hợp.” Mắt Ron ánh lên vẻ ngưỡng mộ khi anh ngắm nghía cô. “Cô trông rất xinh đẹp.”

Đầu gối và một phần lớn đùi chọc xuyên qua đám ruy băng màu hồng chói khi cô nhắc một chân lên để chỉ cho Ron đôi xăng đan dây dợ với cái gót cao gần tám phân. “Mike McCaskey sẽ không bước ra sân mà ăn mặc như thế này! Hơn nữa, tôi sẽ lún mất.”

“Đó là cỏ nhân tạo; Phoebe à, cô đang trốn tránh một cách vô vọng thôi. Thành thật mà nói, tôi kỳ vọng nhiều hơn ở cô kia.”

“Anh cũng có phần thực sự thích thú chuyện này, đúng không?”

“Phải thừa nhận rằng khi nhìn thấy cô trong chiếc váy đó, tự dưng tôi nảy ra suy nghĩ rằng vẻ bề ngoài đó của cô có thể sẽ thúc đẩy doanh thu bán vé. Có lẽ cô nên vẫy tay với đám đông.”

Phoebe thốt ra một từ mà cô gần như chưa bao giờ sử dụng.

Anh nhìn cô với vẻ quở trách nhẹ nhàng. “Để tôi nhắc cho cô nhớ về thỏa thuận cộng tác ban đầu của chúng ta. Tôi sẽ cung cấp kiến thức còn cô sẽ phải dốc hết can đảm. Ngay lúc này đây, cô đang không tuân thủ phần thỏa thuận của cô đấy.”

“Tôi không muốn bước ra ngoài sân cỏ!” Cô kêu lên với vẻ tuyệt vọng. “Tôi hiểu điều đó. Thật không may, cô bắt buộc phải ra đó.” Nhẹ nhàng cặp cánh tay cô dưới khuỷu tay, anh bắt đầu đưa cô lên đoạn dốc nghiêng nghiêng dẫn đến cuối con đường hầm.

Cô cố gắng giấu cơn hoảng loạn của mình đằng sau vẻ mĩa mai. “Hai tuần trước anh là một gã tử tế không có chút phẩm chất lãnh đạo nào cơ đấy”

“Tôi vẫn là một gã tử tế.” Anh dẫn cô ra khỏi cửa đường hầm vào trong vùng ánh sáng mặt trời sáng chói. “Cô đang giúp tôi phát triển cái phẩm chất lãnh đạo mà thôi.”

Anh hộ tống cô xuống lối đi bộ bằng bê tông, xuyên qua hàng rào và vào trong sân cỏ, dẫn cô qua phía sau đám cầu thủ đánh đấm loạn xạ đến một điểm ở ngay phía bên kia băng ghế chỉ đạo. Cô biết mình đang đỡ mồ hôi, và một làn sóng tức giận dành cho cha cô ào xuyên qua người cô. Đội bóng này là đồ chơi của ông chứ không phải của cô. Khi cô ngậy ra nhìn các cầu thủ, thân hình của họ như được độn thêm trở thành kích thước của những kẻ khổng lồ, cô quá hoảng sợ đến nỗi cảm thấy choáng váng hẳn đi.

Ánh mặt trời đỏ xuống xuyên qua hình lục giác bằng kính nằm ở chính giữa mái vòm chiếu lên chiếc váy màu hồng chói của cô và vài người trong đám đông hét gọi tên cô. Cô thấy ngạc nhiên khi họ biết cô là ai nhưng rồi nhớ ra rằng mọi người đều đã biết câu chuyện về bản di chúc của Bert. Cô đã từ chối hàng tá yêu cầu phỏng vấn với mọi phóng viên, từ những tòa soạn báo địa phương cho đến NBC[32]. Cô ép mình gấn chặt một nụ cười rạn rở trên môi, hy vọng sẽ không có ai phát hiện ra cô loạng choạng đến mức nào.

Nhận ra Ron đang chuẩn bị rời khỏi, cô liền vội vàng túm lấy cánh tay anh. “Đừng đi!”

“Tôi phải đi. Các cầu thủ nghĩ rằng tôi mang vận rủi.” Anh nhét cái gì đó vào tay cô. “Tôi sẽ chờ cô ở trong phòng VIP khi hiệp đấu kết thúc. Cô sẽ làm tốt thôi. Và, ừ - Bert đã luôn vỗ vào mũng Bobby Tom.”

Trước khi cô có thể thấm thấu mẫu thông tin không được chào đón đó thì anh đã vội vàng rút khỏi sân, để lại mình cô với một đám gã trai cầu nhàu, mồ hôi nhễ nhại và được tôi luyện trong chiến trận, những kẻ cứ nhất quyết phải nện cho người khác trở nên tàn tật. Cô mở năm tay ra và trở mắt nhìn vào bàn tay với vẻ hoang mang. Tại sao Ron lại đưa cho cô một thỏi kẹo cao su bạc hà Wrigley nhỉ?

Dan xuất hiện bên cạnh cô, và cô phải cố sức nhận chìm cái khao khát điên cuồng được quăng mình vào vòng tay anh và đòi anh hãy bảo vệ cô.

Nỗi khao khát đó nhạt hẳn đi khi anh xiên qua cô bằng ánh mắt không thân thiện một chút nào.

“Không được rời khỏi chỗ này cho đến khi kết thúc hiệp đấu. Hiểu rồi chứ?”

Cô chỉ có thể gật đầu.

“Và đừng có làm loạn lên. Tôi nghiêm túc đấy, Phoebe. Cô có các nghĩa vụ, và tốt hơn hết cô nên thực hiện từng nghĩa vụ một. Cô và tôi có thể nghĩ rằng sự mê tín của các cầu thủ là kỳ quặc, nhưng họ thì không nghĩ thế.” Không thêm một lời giải thích nào, anh nghênh ngang rời khỏi cô.

Cuộc chạm trán chỉ kéo dài vài giây nhưng cô có cảm giác như thể cô vừa bị tấn công bởi một chiếc xe ủi đất. Cô còn chưa kịp hồi phục thì một cầu thủ đã bước về phía cô dùng đưa chiếc mũ sắt cạnh tấm lưới che mặt. Mặc dù đã tránh xa khỏi các cầu thủ, nhưng cô vẫn nhận ra Bobby Tom Denton qua tấm ảnh của cậu ta: tóc vàng, gò má khoáy đẹt, miệng rộng. Cậu ta trông căng thẳng và cáu kỉnh.

“Cô Somerville, chúng ta chưa gặp nhau, nhưng... tôi cần cô vỗ vào mông tôi.”

“Cậu... ừ... hẳn là Bobby Tom.” Một Bobby Tom vô cùng giàu có.

“Đúng thế, thưa cô.”

Cô tuyệt đối không thể làm điều này. Có lẽ một số phụ nữ được sinh ra là để vỗ mông, nhưng cô không phải là một trong số họ. Nhanh chóng giơ tay lên, cô hôn các đầu ngón tay của mình và dí nó vào môi cậu ta. “Một nghi thức mới thì sao, Bobby Tom?” Cô lo lắng chờ đợi xem liệu cô có làm điều gì không thể cứu vãn đối với nghiệp của cậu ta, và theo đó thổi bay tám triệu đô la hay không. Bobby Tom bắt đầu cau mày và điều tiếp theo cô biết

là những dải ruy băng màu hồng chói quất vào chân cô khi cậu ta vỗ lấy cô nhắc lên khỏi mặt sân và đặt một nụ hôn đánh chụt lên môi cô.

Cậu ta cười toe toét khi đặt cô trở lại mặt đất. “Thậm chí nghi thức này còn bá cháy hơn.”

Hàng trăm người trong đám đông đã chớp được sự kiện đó và khi cậu ta túc tắc bước đi, cô nghe thấy những tiếng cười lớn. Dan cũng đã chứng kiến nụ hôn đó nhưng anh tuyệt đối không cười.

Một con quái vật khác hướng về phía cô. Khi tới gần, cậu ta sửa ra một mệnh lệnh cho một ai đó đằng sau cậu ta và cô nhìn thấy cái tên “Biederot” sau lưng chiếc áo thi đấu màu xanh da trời. Đây hẳn là anh chàng tiền vệ công tính khí thất thường của cô.

Khi cuối cùng cậu ta cũng đã dừng lại bên cạnh cô, cô nhìn thấy mái tóc xanh thẫm của cậu ta, chiếc mũi khoằm khoằm và một cái miệng nhỏ nhắn gần như nữ tính. “Cô Somerville, cô phải... cha cô...” Cậu ta nhìn chăm chăm vào một điểm ngay phía bên kia tai trái của cô và hạ thấp giọng xuống. “Trước mỗi trận đấu, ông ấy luôn nói, “Ăn cứt đi, đồ to xác đần độn.””

Trái tim cô như chùng hẳn xuống.

“Tôi có thể... Liệu thay vào đó, tôi có thể chỉ vỗ mông cậu thôi được không?”

Cậu ta lắc đầu, vẻ mặt vô cùng dữ dội.

Cô cúi gằm mặt và lặp lại câu nói đó nhanh hết mức.

Anh chàng tiền vệ công thở ra nhẹ nhõm. “Cảm ơn cô Somerville.” Cậu ta chạy ra xa.

Đội Stars thắng trong lượt tung đồng xu, và hai đội xếp đội hình để chuẩn bị xuất phát. Thật hoảng kinh, Dan bắt đầu chạy tới phía cô, ánh mắt vẫn dán chặt vào sân cỏ. Anh bị vướng sợi dây dài trên tai nghe điện đài, nhưng nó dường như không gây trở ngại gì cho chuyển động của anh. Anh dừng lại bên cạnh cô, mắt không rời sân cỏ. “Cô có kẹo cao su không?”

“Kẹo cao su á?”

“Kẹo cao su!”

Cô chợt nhớ ra thanh Wrigley mà Ron đã nhét vào tay mình, liền nói lỏng các ngón tay lúc này đang nắm chặt quanh thỏi kẹo ra. “Nó đây.”

“Chuyển nó qua khi cầu thủ phát bóng bắt đầu đá bóng lên. Dùng tay phải của cô. Đưa phía sau lưng. Hiểu rồi chứ? Giờ đừng có mà làm hỏng đấy. Tay phải. Phía sau lưng. Khi cầu thủ phát bóng đá bóng.”

Cô trở mắt nhìn anh. “Ai là cầu thủ phát bóng?”

Anh bắt đầu trông có vẻ hơi phát rồ lên rồi. “Cái gã nhỏ nhắn đứng giữa sân ấy! Cô không biết gì cả à? Cô sẽ làm hỏng chuyện này, đúng không?”

“Tôi sẽ không làm hỏng cái gì cả!” Ánh mắt cô phóng về phía sân cỏ trong khi cô điên cuồng cố gắng nhận diện cầu thủ phát bóng. Cô chọn người nhỏ con nhất trong đám cầu thủ và hy vọng mình đúng. Khi người đó cúi xuống đặt quả bóng, cô vung tay phải ra phía sau lưng và vỗ miếng kẹo cao su vào lòng bàn tay để mở cửa Dan. Anh gặm gù, đút nó vào trong túi, và lao đi mà không có đến một lời cảm ơn. Cô tự nhắc nhở bản thân rằng mới chỉ vài phút trước, anh vừa mới nói rằng sự mê tín của các cầu thủ là kỳ quặc.

Vài giây sau, quả bóng vòng lên không trung và sự huyên náo nổ tung phía trước cô. Không gì có thể giúp cô chuẩn bị tinh thần trước những tiếng ầm ĩ kinh khủng từ hai mươi hai cơ thể của những gã đàn ông trong một

trận chiến hết công lực đang cố gắng giết chết lẫn nhau. Tiếng mũ sắt côm cốp, đệm vai tông sầm vào nhau, và không gian ngập tràn tiếng chửi rủa, tiếng gầm gừ và tiếng kêu la.

Cô ấn chặt hai tay lên tai và hét lên khi một đoàn gã trai mặc đồng phục lao về phía cô. Cô đã đông cứng người lại tại đó trong khi cầu thủ của đội Stars ôm quả bóng cướp được lao về phía cô. Cô há miệng ra định hét lên, nhưng không có âm thanh nào thoát ra cả. Đám đông trở nên điên cuồng khi anh ta chạy đua về phía đường biên và theo sau là một toán quái vật trong bộ quần áo trắng-da cam đến từ địa ngục. Cô nhận ra anh ta không thể dừng lại - anh ta sắp chạy dẫm lên cô - nhưng cô không thể tự cứu mình bởi vì đầu gối cô đã bị khóa cứng. Vào đúng phút chót anh ta thành linh đổi hướng và tổng quả bóng về phía đồng đội trên đường biên.

Tim cô đã nhảy lên tận cổ họng, và cô tưởng mình sắp ngất xỉu đến nơi. Lóng ngóng sờ soạng lên cái túi bé xíu trên vai, cô mò mẫm bên trong và lôi ra cặp kính râm nạm hạt lấp lánh, suýt đánh rơi xuống đất khi vụng về đeo nó vào như một tấm khiên bảo vệ.

Hiệp thi đấu đầu tiên trôi đi một cách chậm chạp đến khổ sở. Cô có thể ngửi thấy mùi mồ hôi của các cầu thủ, nhìn thấy vẻ mặt của họ khi thì sừng sốt, khi thì điên cuồng, nghe thấy những tiếng quát thét tục tũ, các từ ngữ báng bổ liên tu bất tận cho đến khi sự lộn đi lộn lại đã khai quật đến cả những ý nghĩa bản thủ dơ dáy nhất của các từ. Sau một lúc, cô nhận ra giờ cô đứng đó không phải vì bị ép buộc nữa, mà đây giống như một cuộc thử nghiệm về sức mạnh, về sự can đảm của riêng cô. Có lẽ nếu như xử lý được thử thách này, cô sẽ có thể xử lý được phần đời còn lại của mình.

Chưa bao giờ mỗi giây lại dài như từng phút, mỗi phút lại dài như từng giờ như thế. Qua khước mắt, cô quan sát các cô gái đội cổ vũ Star Girl trong những trang phục màu vàng mỏng tang được dát màu xanh da trời và cô hoan hô cổ vũ bất cứ khi nào họ cổ vũ. Cô vỗ tay một cách đầy trách nhiệm khi Bobby Tom liên tiếp bắt được bóng trước một thứ mà sau này cô nghe

tả lại là hàng phòng ngự mạnh mẽ của đội Broncos. Và cô nhận ra mắt cô lạc về phía Dan Calebow thường xuyên hơn cô muốn.

Anh đi đi lại lại phía ngoài đường biên, mái tóc vàng sẫm sáng lên dưới ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuyên qua tâm mái vòm. Hai bắp tay của anh làm căng ống tay ngắn của cái áo thun sơ mi và những mạch máu rần rật trên chiếc cổ lực lưỡng khi anh hét lên chỉ đạo. Anh không đứng yên. Anh đi lại, nổi giận, gầm thét, tổng năm dấn vào không khí. Khi một quyết định của trọng tài đưa ra gần cuối hiệp làm anh nổi giận, anh giật phắt ống nghe ra khỏi tai và dợm lao vào sân cỏ. Ba cầu thủ nhảy vọt ra từ băng ghế dự bị và dùng thân mình kìm anh lại, phản ứng của họ quá nhিপ nhàng làm cô có cảm giác như họ đã từng làm điều đó trước đây. Mặc dù về mặt luật pháp đội bóng này là của cô trong vòng vài tháng tới, nhưng cô biết rằng nó thuộc về anh. Anh làm cô hoảng sợ và làm cô say mê. Cô sẵn sàng trả mọi giá để có thể không còn sợ hãi như thế.

Tiếng còi cuối cùng cũng vang lên, thông báo kết thúc hiệp đấu. Trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, đội Chicago Stars đã cầm chân đội Broncos với tỷ số hòa 7-7.

Bobby Tom lao về phía cô, vẻ mặt từng bừng hơn hờ đến nỗi cô không thể không mỉm cười đáp lại. “Hy vọng cô sẽ ở chỗ nào đó mà tôi có thể gặp được khi chúng ta đấu với đội Chargers vào tuần tới, cô Somerville. Cô đã đem may mắn đến cho tôi.”

“Tôi nghĩ rằng tài năng của cậu đã đem may mắn đến cho cậu.”

Giọng Dan vang lên dữ tợn. “Denton, qua đây ngay! Chúng ta vẫn còn phải chơi ba hiệp nữa, hay cậu quên mất điều đó rồi?”

Bobby Tom nháy mắt và lút cút chạy đi.

Chú thích

[28] Risky Buisness: một bộ phim do Tom Cruise thủ vai chính năm 1983.

[29] Đoạn này chơi chữ. Dan nói Ron là một “weenie”, từ này chỉ những người - đặc biệt là đàn ông - yếu đuối và bất tài, đồng thời “weenie” cũng có nghĩa là một loại xúc xích trần không da làm từ thịt bò hoặc thịt lợn xay mịn thường được hun khói, hay ăn với bánh mì cuộn. Phoebe đáp lại rằng Dan là một “hot dog”, là một loại xúc xích Đức được ăn nóng cùng với bánh mì cuộn loại nhỏ.

[30] True Value Company: một tập đoàn hàng đầu thế giới về kinh doanh vũ khí.

[31] Nguyên văn: skybox: căn phòng kín trong sân vận động, có cửa sổ nhìn xuống sân cỏ và các màn hình TV truyền hình trực tiếp các trận đấu. Thông thường các skybox trong sân vận động thường dành cho các khách VIP của các đội tham gia thi đấu, như ông bầu, Ban điều hành đội bóng, vợ con họ hàng các cầu thủ hay huấn luyện viên...

[32] NBC: Đài Phát thanh và Truyền hình Quốc gia của Mỹ.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Phoebe đứng trong vùng bóng tối lung linh tạo ra từ những ngọn đuốc được đặt cách đều nhau quanh bể bơi trong dinh thự Somerville và quan sát năm cô nàng đang rúc rích vây lấy Bobby Tom Denton. Không ai trong Ban Điều hành và nhân viên của Stars coi cái chết của Bert hay chuyện Phoebe sẽ sớm chuyển khỏi ngôi nhà này như một lý do để hủy bữa tiệc mà Bert vẫn tổ chức hằng năm sau trận đấu mở màn mùa giải. Trong khi Phoebe tham dự trận đấu, thư ký của cô đã giám sát những người cung cấp thực phẩm để chuẩn bị cho sự kiện này. Cô đã thay bộ váy “rửa xe” bằng chiếc váy len màu mơ chín ít lộ liễu hơn.

Thất bại của đội bóng chiều hôm đó trước đội Broncos đã phủ một màn sương mù lên bầu không khí ban đầu, nhưng khi đồ uống bắt đầu được luân chuyển một cách tự do hơn thì mọi thứ đã trở nên sôi động hẳn. Giờ đã gần nửa đêm, những đĩa thịt nướng, đùi lợn hun khói và đuôi tôm hùm đã bị oanh tạc tan nát. Phoebe đã được giới thiệu đến tất cả các cầu thủ cùng với vợ và bạn gái khi họ mới đến. Các cầu thủ vô cùng lịch sự với bà chủ mới của mình, nhưng việc có quá nhiều vận động viên vây xung quanh đã làm cô nhớ lại bao nhiêu ký ức tồi tệ, vì thế cô tự mình tách ra một băng ghế gỗ đặt cạnh một bụi hoa nhài Nhật Bản, xa rời hẳn khu vực bể bơi.

Cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc và cảm thấy choáng váng kỳ lạ khi nhìn về phía mái hiên và trông thấy Dan. Ron đã nói với cô rằng tối Chủ nhật là khoảng thời gian bận rộn nhất đối với các huấn luyện viên khi họ phải đánh giá và chấm điểm các cầu thủ theo phong độ thi đấu buổi chiều hôm đó và bàn bạc kế hoạch thi đấu cho tuần tới. Dù là thế, cô vẫn nhận ra mình cứ đưa mắt tìm anh suốt buổi tối.

Từ trong bóng tối, cô ngấm nhìn anh di chuyển từ nhóm này sang nhóm khác. Dần dần, cô nhận ra anh đang tiến đến gần hơn. Cô thấy anh đeo một đôi kính viền kim loại, và sự tương phản giữa cặp kính trí thức đó với vẻ thô kệch ưa nhìn của anh đã gợi nên những cảm giác kỳ lạ trong cô.

Cô bắt chéo chân khi anh tiến đến trước mặt. “Tôi chưa bao giờ thấy anh đeo kính.”

“Kính sát trùng làm tôi khó chịu sau khoảng mười bốn tiếng.” Anh nhấp một ngụm từ lon bia trên tay và gác một chân lên băng ghế ngay cạnh cô. Anh chàng này thực sự là một giấc mơ nóng bỏng của Tennessee William, cô nghĩ khi bộ phim từ từ lững lờ trôi qua trong đầu cô. Cô có thể nhìn thấy anh trong căn phòng thư viện tồi tàn của một ngôi nhà tá điền đổ nát, chiếc áo sơ mi trắng ướt đẫm mồ hôi vì cuộc gặp gỡ đầy hoan lạc với nàng Elizabeth trẻ trung trên chiếc giường bằng đồng thau trên gác. Một điều xì gà xén hai đầu cắn chặt giữa hai hàm răng khi anh nóng nảy giở một quyển nhật ký cũ để tìm hiểu xem cụ cố của mình đã chôn đồng đô bạc của gia đình ở nơi đâu. Cơ thể cô cảm thấy nóng bừng và uể oải, và cô phải đè nén cái thôi thúc muốn cọ người vào anh như một nàng mèo con xinh xắn.

Tiếng cười lớn nổ tung vọng đến từ phía bể bơi kéo cô quay trở lại hiện thực. Cô liếc nhìn sang đúng lúc thấy năm cô gái của Bobby Tom đẩy cậu ta xuống nước trong tình trạng áo quần đầy đủ. Khi Bobby Tom không ngay lập tức nổi lên để thở, cô nghiêng rặng lại. “Tôi đang phải ép mình không chạy lại đó và kéo cậu ta lên.”

Dan cười khùng khục và nhấc chân khỏi băng ghế. “Thả lỏng đi. Cô đầu tư vào Jim Biederot thậm chí còn nhiều hơn Bobby Tom, mà Jim thì vừa mới quăng thòng lọng lên một ống khói để có thể trèo lên hông nhà đấy.”

“Dứt khoát là tôi không phù hợp với công việc này.”

Bobby Tom nổi lên mặt nước, phun phì phì và kéo hai cô gái xuống cùng mình. Cô thấy mừng vì phòng ngủ của Molly nhìn ra phía bên hông nhà chứ không phải phía sau.

“Tully kể với tôi năm nào Jim cũng trèo lên hông nhà,” Dan nói. “Rõ ràng là thiếu sự kiện đó bữa tiệc sẽ không còn giống mọi năm.”

“Cậu ta không thể chỉ chụp cái chao đèn lên đầu giống như những người khác hay sao?”

“Cậu ta tự hào về bản thân bởi gốc gác của mình.”

Một gã lực lưỡng trong hàng phòng ngự tiền trạm bỗng nằm xuống sàn bê tông cạnh bể bơi và bắt đầu chèn ép một cô nàng trẻ trung đang hét toáng lên. Dan chỉ lon bìa về phía họ. “Đó mới là nơi khởi đầu những rắc rối thực sự của cô.”

Cô đứng dậy để có thể nhìn thấy rõ hơn và rồi ước gì mình không làm điều đó. “Tôi hy vọng anh ta sẽ không làm đau cô bé đó.”

“Điều đó chẳng quan trọng lắm vì cô nàng không phải là vợ cậu ta.”

Vào đúng giây phút đó, một quả cầu lửa nhỏ xíu với bộ tóc xù như của Diana Ross phóng vọt ra từ phía sau mái hiên, hướng về phía Webster Greer, cầu thủ phòng ngự chặn chuyên nghiệp nặng 133kg.

Dan cười tặc lưỡi. “Quan sát và học hỏi đi, Phoebe.”

Quả cầu lửa rít lên chói tai và phanh kết lại trên hai gót giày nhọn hoắt. “Webster Greer, đặt con bé đó xuống ngay lập tức nếu không mông đít anh sẽ tan nát!”

“A, em yêu...” Gã cầu thủ thả cô bé tóc đỏ xuống một chiếc đi văng phơi nắng.

“Đừng có ‘em yêu’ với tôi,” quả cầu lửa rít lên. “Anh muốn nằm ngủ trên cái làn bowling mà anh đã tự xây cho mình trong tầng hầm chứ gì, với tôi thế cũng tốt thôi, bởi chắc như bấp là anh sẽ không được ngủ với tôi nữa.”

“A, em yêu...”

“Và đừng có mà mò đến khóc rữa ra trên vai tôi sau khi tôi lôi cái mông đít của anh đến tòa ly hôn và bòn rút của anh đến từng đồng cắc cuối cùng đấy.”

“Krystal, em yêu, anh chỉ đùa bỡn chút chút thôi mà.”

“Đùa bỡn! Tôi sẽ cho anh biết thế nào là đùa bỡn!” Rụt tay lại, cô ta lấy hết sức thoi một cú chí mạng vào giữa bụng gã cầu thủ.

Gã cầu thủ cau mày. “Nào, em yêu, sao em phải làm thế? Lần trước đánh anh em đã bị đau tay rồi.”

Chắc chắn rồi, Krystal đang phải đỡ lấy tay, nhưng điều đó không ngăn được cái miệng đánh đá chua ngoa của cô ta. “Đừng có lo về cái tay của tôi. Lo cho cái mông đít của anh ấy! Và lo xem liệu tôi có để anh được gặp lại mấy đứa nhỏ nữa hay không ay!”

“Thôi nào, em yêu. Đi đắp ít đá lạnh vào tay nào.”

“Đi mà đắp vào cái giống của anh ấy!”

Với một cú hất tóc điệu nghệ, cô ta quày quả bỏ đi, hướng thẳng về phía Phoebe và Dan. Phoebe không chắc mình có muốn đổi mặt với người đàn bà nhỏ nhắn chua ngoa này hay không, nhưng Dan thì không có vẻ gì là phiền lòng với chuyện đó.

Khi người phụ nữ đó dừng lại trước mặt anh, anh quán bàn tay bị đau của cô ta quanh lon bia của mình.

“Nó vẫn còn lạnh đấy Krys. Có thể nó sẽ làm vết sừng xẹp bớt.”

“Cảm ơn anh.”

“Em phải thôi đánh cậu ta đi, cưng ạ. Một ngày nào đó em sẽ làm gãy tay mình mất.”

“Hắn ta phải thôi làm em phát điên mới đúng,” cô ta đáp trả.

“Có lẽ cô bé đó đã lẻo đẻo theo cậu ta cả đêm. Em đã biết Webster là người cuối cùng trong đội đi đùa bỡn với các cô gái khác rồi đấy.”

“Đó là vì em biết cách kiểm soát anh ta thôi.”

Giọng cô ta quá tự mãn đến mức Phoebe không thể kìm được tiếng cười. Thay vì cảm thấy bị xúc phạm, Krystal mỉm cười đáp lại cô.

“Đừng bao giờ để một gã đàn ông biết anh ta trên cơ nếu như cô muốn có một cuộc hôn nhân hạnh phúc.”

“Tôi sẽ nhớ điều đó.”

Dan lắc đầu rồi quay sang Phoebe. “Điều đáng sợ nhất là Webster và Krystal có cuộc hôn nhân hạnh phúc nhất trong đội bóng này.”

“Em nghĩ tốt hơn hết em nên đi hạ hỏa anh ấy xuống trước khi anh ấy gây chuyện với ai đó.” Krystal lăn lăn lon bìa trên bàn tay đau của mình. “Không phiền nếu em cầm cái này theo để chườm chứ?”

“Cứ tự nhiên.”

Cô ta mỉm cười với Phoebe rồi kiễng chân lên đặt một nụ hôn lên cằm Dan. “Cảm ơn anh bạn. Lúc nào rồi thì ghé qua nhà chơi, em sẽ làm cho anh một suất hamburger.”

“Anh sẽ ghé.”

Khi Krystal quay trở lại với chồng, Dan liền ngồi xuống băng ghế. Phoebe ngồi cạnh anh, duy trì khoảng cách xa nhất có thể giữa hai người.

“Anh biết Krystal lâu chưa?”

“Webster và tôi là đồng đội ngay trước khi tôi giải nghệ, và tất cả chúng tôi từng là bạn khá thân thiết. Không ai trong số họ thích gì ở vợ cũ của tôi ngoại trừ hoạt động chính trị của cô ấy, và Krystal thường xuất hiện trước cửa nhà tôi cùng với sữa và bánh quy khi tôi trong thời gian tiến hành các thủ tục ly dị. Chúng tôi đã không thể gặp nhau nhiều một cách công khai kể từ khi tôi về làm cho Stars.”

“Tại sao?”

“Giờ tôi là huấn luyện viên của Webster.”

“Điều đó có khác biệt à?”

“Danh sách sẽ bị cắt giảm, các cầu thủ bị bán đi. Phải có chút khoảng cách nào đó.”

“Một cách xử lý tình bạn thật lạ lùng.”

“Phải vậy thôi. Tất cả mọi người đều hiểu.”

Mặc dù tất cả mọi người vẫn ở trong tầm mắt, nhưng băng ghế bị khuất xa trong bóng tối của bụi nhài Nhật Bản làm cô bắt đầu cảm thấy như thể họ chỉ có một mình, và cô quá nhạy cảm về anh đến mức da cô nhức nhối như bị kim châm. Cô vui mừng chào đón sự chen ngang khi một người phụ nữ ré lên, và qua một lỗ hổng trên hàng rào, cô thấy một cô nàng giật phắt chiếc áo bikini ra khỏi người. Những tiếng hú hí và la hét kèm theo đó quá

âm ĩ và cô chỉ biết hy vọng là họ sẽ không đánh thức Molly và làm con bé hoảng sợ.

“Bữa tiệc trở nên hơi quá rồi.”

“Không đâu. Tất cả mọi người đều giữ thái độ cư xử tốt vì những cây đa cây đề vẫn còn ở đây.”

“Cây đa cây đề nào?”

“Cô và tôi. Các cậu bé sẽ không làm loạn khi bà chủ và huấn luyện viên trưởng của họ đang thơ thẩn xung quanh đây, đặc biệt là hôm nay khi chúng ta mới thua trận. Tôi nhớ hồi tôi còn chơi bóng, có những bữa tiệc kéo dài đến tận thứ Ba.”

“Anh nói nghe có vẻ luyện tiếc nhỉ.”

“Tôi đã khá vui vẻ.”

“Bị ném xuống bể bơi và làm trọng tài cho những cuộc thi áo phông ướt[33] à?”

“Đừng bảo tôi là cô có điều gì chống lại những cuộc thi áo phông ướt đấy nhé. Đó là thứ gần với các sự kiện văn hóa nhất mà hầu hết các cầu thủ được tham gia đấy.”

Cô bật cười. Nhưng rồi tiếng cười tắt dần khi cô nhìn thấy cách anh đang nhìn cô. Qua hai mắt kính, đôi mắt màu xanh nước biển của anh trông thật bí ẩn, nhưng có điều gì đó dường như đang vỡ rã giữa họ, một luồng điện mà đáng lẽ không nên tồn tại ở đó. Cô cảm thấy run lên, hoảng sợ. Cô cúi gằm xuống, vội nhấp một ngụm rượu vang.

Anh nhẹ nhàng lên tiếng. “So với một người lúc nào cũng ve vãn tán tỉnh bất cứ thứ gì có mặc quần, thì chắc chắn là cô hơi quá căng thẳng với tôi

đấy.”

“Làm gì có!”

“Cô là kẻ nói dối, cưng ạ. Tôi đã làm cô căng thẳng đến phát điên.”

Dù đã có ngụm rượu vang, miệng cô vẫn trở nên khô khốc. Cô ép đôi môi phải nặn ra một nụ cười xảo quyệt. “Chỉ trong những giấc mơ của anh thôi, người yêu ạ.” Chồm người qua đủ gần để hít vào mùi nước gạo râu của anh, cô nói với giọng khàn khàn, “Tôi ăn tươi nuốt sống những gã như anh cho bữa sáng mà vẫn tiếp tục ăn một bữa trưa năm món đấy.”

Anh thốt ra một tiếng cười khụt khịt.

“Chết tiệt, Phoebe, tôi ước gì chúng ta thích nhau hơn một chút, bởi vì nếu thế, chắc chắn là chúng ta đã có thể có một khoảng thời gian tuyệt vời.”

Cô mỉm cười, rồi cố gắng nói gì đó thật mời gọi và cợt nhả nhưng rồi nhận ra mình không thể nghĩ ra bất cứ điều gì. Trong đầu cô những chiếc lò xo của cái giường bằng đồng thau đã lại bắt đầu cọt kẹt, chỉ có điều lần này là cô nằm trên chiếc giường đó thay vì Elizabeth. Cô là người trong chiếc áo lót ren với quai đeo tuột khỏi vai. Cô hình dung ra chính mình đang ngắm nhìn anh khi anh đứng dưới quạt guồng treo trên trần với chiếc áo sơ mi không cài cúc.

“Chết tiệt.” Tiếng chửi thề khẽ thốt ra, khàn đặc, không phải là một phần của giấc mơ mà buột ra qua đôi môi của một người đàn ông thực thụ.

Khi anh nhìn vào mắt cô, cô cảm thấy cơ thể cô như đang giũ bỏ những tháng năm mốc meo phủ đầy mạng nhện để trở nên ẩm ướt và thấm dẫm. Cảm giác đó quá mới lạ làm cô chỉ muốn bỏ chạy thật xa, nhưng đồng thời, cô lại muốn ở lại nơi này mãi mãi. Cô đang bị choáng ngợp bởi cảm giác cảm dỗ muốn chồm tới trước và chạm môi vào môi anh. Và tại sao không cơ chứ? Anh nghĩ rằng cô là một kẻ sát trai không ai địch nổi. Anh không

có cách nào biết được một hành động như thế khác xa tính cách của cô đến thế nào. Chỉ một lần này thôi, tại sao cô không tận dụng cơ hội này chứ?

“Cô đây rồi, Phoebe.”

Cả hai người họ cùng quay phắt lại khi Ron hiện ra qua cái lỗ thủng trên hàng rào. Phoebe run rẩy hít vội một hơi.

Kể từ khi Ron được thuê trở lại, anh và Dan luôn giữ khoảng cách với nhau, và cho đến lúc này vẫn chưa có vụ bùng nổ nào. Cô hy vọng điều đó sẽ không thay đổi vào lúc này. Ron gật đầu chào Dan, rồi nói với Phoebe. “Tôi định về sớm. Sẽ có người lo chuyện dọn dẹp.”

Dan liếc nhìn đồng hồ và đứng dậy. “Tôi cũng phải đi. Paul đã đem cuộn băng đến cho tôi chưa?”

“Tôi vẫn chưa thấy anh ta.”

“Chết tiệt. Anh ta cầm cuộn băng video mà tôi đang muốn xem qua trước khi lên giường đi ngủ.”

Ron mỉm cười với Phoebe. “Dan nổi tiếng với khả năng chỉ cần ngủ bốn tiếng một đêm mà vẫn có thể sống sót. Anh ta đúng là một con ngựa thồ.”

Cuộc chạm trán của Phoebe với Dan đã làm cô run lấy bối vì cô cảm giác mình đã phơi bày quá nhiều về bản thân trước anh. Cô đứng dậy, luồn ngón tay vào trong tóc. “Thật tuyệt khi biết số tiền tôi bỏ ra được bù đắp xứng đáng.”

“Anh có muốn tôi bảo anh ta đem cuốn băng qua nhà anh ngay khi anh ta đến đây không?” Ron hỏi.

“Không. Không cần bận tâm đâu. Nhưng bảo anh ta để nó trên bàn làm việc của tôi trước bảy giờ sáng mai. Tôi muốn xem qua trước khi gặp mặt

các nhân viên.” Anh quay sang Phoebe. “Tôi cần gọi điện thoại. Có cái nào trong nhà mà tôi có thể sử dụng được không?”

Kiểu cách của anh quá trang trọng làm cô tự hỏi liệu có phải cô chỉ tưởng tượng ra cái khoảnh khắc điên rồ, cuồng dại vừa mới trôi qua giữa hai người họ trước đó không lâu hay không. Cô không muốn anh biết rằng anh đã làm cô bối rối đến mức nào, vì vậy cô nói với vẻ cợt nhả. “Không có cái nào trong cái cỗ máy tồi tàn mà anh vẫn lái đó à?”

“Có hai nơi mà tôi không thích đặt máy điện thoại. Một là trong xe hơi, và nơi còn lại là trong phòng ngủ.” Anh đã thắng vòng này, và cô cố gắng hồi phục lại bằng cách lườm biếng ra hiệu về phía một cánh cửa ở phía hông nhà bên kia.

“Chiếc trong phòng sinh hoạt chung là gần nhất.”

“Cảm ơn, cô em bé bông.”

Khi anh bước đi, Ron cau mày với cô. “Cô không nên để anh ta xưng hô với cô quá vô lễ như thế. Một bà chủ đội bóng...”

“Chính xác là tôi nên làm gì để ngăn anh ta lại nào?” Cô trả miếng, trút cơn giận dữ của mình lên Ron. “Và tôi không muốn nghe chuyện Al Davis sẽ làm gì hay Eddie De... gì cũng được.”

“Edward DeBartolo, Jr,” anh kiên nhẫn nói. “ông bầu của đội San Francisco 49ers.”

“Có phải ông ta là người đã tặng cho các cầu thủ và vợ tất cả những món quà xa xỉ đó không?”

“Chính ông ta. Những chuyến đi đến Hawaii. Thẻ quà tặng thời trang hãng Neiman Marcus giá trị lớn.”

“Tôi ghét cay ghét đắng ông ta.”

Anh vỗ vỗ vào cánh tay cô. “Tất cả những thứ đó đều có tác dụng đấy, Phoebe. Hẹn gặp cô sáng mai.”

Khi anh đã để cô ở lại một mình, cô nhìn về phía ngôi nhà nơi Dan vừa mới biến mất. Trong tất cả những người đàn ông đi ngang qua đời cô, tại sao kẻ cuốn hút cô lại phải là con người này chứ? Thật mỉa mai làm sao khi thấy mình bị lôi cuốn một cách quá mãnh liệt trước những gì mà cô lo sợ nhất: một người đàn ông thân hình cường tráng trong điều kiện hoàn hảo. Một người đàn ông, cô tự nhắc nhở mình, làm cho tất cả trở nên nguy hiểm hơn bởi lý trí sắc bén và khiếu khôi hài tinh tế.

Giá như anh không bỏ về quá sớm như thế. Kể từ khi đến Chicago, cô đã cảm thấy như bị đưa tới một vùng đất xa lạ nơi mà cô không hề biết ngôn ngữ hay hiểu về phong tục, và cuộc chạm trán với anh tối nay chỉ làm cái cảm giác đó trở nên mãnh liệt hơn. Cô thấy hoang mang nhưng cũng tràn ngập một cảm giác chờ đợi lạ lùng, một cảm giác rằng - chỉ cần anh ở lại - một điều gì đó vô cùng kỳ diệu có thể sẽ xảy ra.

Molly co hai gối lên nhét xuống dưới chiếc váy ngủ cotton dài màu xanh. Cô bé ngồi cuộn mình trên ghế cạnh cửa sổ trong cái phòng khách rộng hoác, hướng ánh mắt xuyên qua lớp kính nhìn vào một góc bữa tiệc. Peg, bà quản gia, đã bắt nó lên giường từ một giờ trước, nhưng tiếng ầm ĩ làm nó không ngủ được. Nó cũng lo lắng về thứ Tư này, khi nó bắt đầu năm học tại một trường trung học công lập và tất cả bọn trẻ ở đó sẽ ghét nó. Một thứ lạnh lạnh và ẩm ướt quét qua cái chân trần của nó. “Chào Pooh.” Khi Molly cúi xuống để vuốt đám lông đầu mềm mại của cô nàng chó, Pooh liền nhảy lên và đặt hai chân trước lên đùi Molly. Molly nhắc con chó lên lòng và cúi xuống thủ thỉ nhẹ nhàng nũng nịu. “Mày là cô bé ngoan, đúng không Pooh. Một cô nàng cún ngọt ngào, ngoan ngoãn. Mày có yêu Molly không? Molly yêu mày, cún con ạ.”

Một nhúm tóc sẫm của Molly mắc vào mảng lông trắng muốt của Pooh. Khi cô bé tựa má lên túm lông mềm mại như bông phấn của con chó, Pooh liền liếm cằm cô bé. Đã từ rất lâu rồi chưa có ai hôn nó, và nó giữ im khuôn mặt mình ngay đó để Pooh có thể lại liếm nó thêm nữa.

Cánh cửa phía bên phải Molly bật mở. Một người đàn ông to lớn bước vào và nó vội vàng thả Pooh xuống. Căn phòng tối mờ nên anh ta không nhìn thấy nó khi anh ta bước về phía chiếc máy điện thoại đặt trên bàn cạnh ghế sofa. Tuy nhiên, trước khi anh ta có thể bấm số thì Pooh đã nhảy chồm tới đón chào.

“Chết tiệt. Nằm xuống, đồ chó!”

Để tránh bất cứ tình huống ngược ngùng nào có thể xảy ra, Molly lịch sự hắng giọng và đứng dậy. “Nó sẽ không cắn anh đâu.”

Người đàn ông đặt ống nghe xuống và nhìn về phía cô bé. Molly nhìn thấy anh ta có nụ cười dễ thương. “Em có chắc chắn về điều đó không? Nó có vẻ khá hung hãn với tôi.”

“Tên nó là Pooh.”

“Thực ra thì nó và tôi đã gặp nhau, nhưng tôi không nghĩ rằng hai bạn tôi đã được giới thiệu.” Anh bước về phía Molly. “Tôi là Dan Calebow.”

“Hân hạnh làm quen. Em là Molly Somerville.” Nó chìa tay ra và anh nắm lấy với vẻ trang trọng.

“Chào tiểu thư Molly. Chắc em là em gái của Phoebe.”

“Em là em gái cùng cha khác mẹ với Phoebe,” Molly nhấn mạnh. “Bạn em có hai người mẹ khác nhau, và bạn em không giống nhau chút nào cả.”

“Tôi có thể thấy điều đó. Em thức hơi khuya, đúng không?”

“Em không thể ngủ.”

“Đúng là khá âm ỉ. Em đã gặp các cầu thủ và gia đình họ chưa?”

“Phoebe sẽ không cho phép em.” Nó không chắc vì sao nó lại cảm thấy bắt buộc phải nói dối, nhưng nó không muốn nói cho anh biết rằng nó chính là người đã từ chối đi ra ngoài đó.

“Vì sao?”

“Chị ta rất nghiêm khắc. Hơn nữa, em cũng không thích tiệc tùng. Thực ra thì em là người thích ở một mình. Em định khi lớn lên sẽ trở thành một nhà văn.”

“Thật à?”

“Hiện tại em đang đọc Dostoyevski.”

“Thế ư?”

Nó không biết nói gì thêm nữa, vì thế nó vội chuyển qua một chủ đề khác để duy trì sự chú ý của anh. “Em không thể tưởng tượng được là người ta sẽ học Dostoyevski ở trường mới của em. Em sẽ bắt đầu đi học ở đó vào thứ Tư này. Đó là một ngôi trường công, anh biết đấy. Bọn con trai học ở đó.”

“Em chưa bao giờ học ở trường có con trai à?”

“Chưa.”

“Một cô bé dễ thương như em sẽ hòa nhập nhanh thôi.”

“Cảm ơn anh, nhưng em biết là em không thực sự dễ thương. Không như Phoebe.”

“Dĩ nhiên là em không dễ thương giống Phoebe rồi. Em dễ thương theo cách của em. Đó là điều tuyệt vời nhất về phụ nữ. Mỗi người đều có một nét riêng.”

Anh ta gọi nó là một người phụ nữ! Nó cất lời khen làm nó vô cùng cảm động đó sang một bên để có thể thưởng thức lại khi nó chỉ còn một mình. “Cảm ơn anh vì đã tỏ ra tử tế, nhưng em biết những hạn chế của mình.”

“Tôi là một chuyên gia khá tài giỏi trong những vấn đề liên quan đến phụ nữ, tiểu thư Molly à. Em nên lắng nghe tôi.”

Nó muốn tin anh, nhưng không thể. “Anh có phải cầu thủ bóng bầu dục không, anh Calebow?”

“Tôi đã từng là cầu thủ, nhưng giờ tôi là huấn luyện viên trưởng của Stars.”

“Em e rằng em không biết tí gì về bóng bầu dục.”

“Có vẻ như đó là nét di truyền trong phái nữ của gia đình em.” Anh khoanh tay lại. “Chị gái em không đưa em đến xem trận đấu chiều nay à?”

“Không.”

“Thật hồ thẹn. Lẽ ra cô ấy nên làm thế.”

Nó cho rằng nó đã nhận thấy vẻ không tán thành trong giọng nói của anh, và nó chợt nghĩ rằng có lẽ anh cũng không thích Phoebe chút nào.

Nó quyết định thử liều một phen. “Chị gái cùng cha khác mẹ của em không muốn bận tâm đến em. Chị ta bị dính chùm vào em, anh biết đấy, bởi vì cả cha lẫn mẹ em đều đã chết. Nhưng chị ta không thực sự muốn có em.” Chí ít thì điều đó cũng đúng. Lúc này nó đã nhận được sự chú ý hoàn toàn của anh, và vì không muốn làm mất sự chú ý đó, nó liền bắt đầu bịa đặt

thêm. “Chị ta sẽ không để em quay trở lại trường cũ và giấu những lá thư mà em nhận được từ mấy đứa bạn gái.”

“Tại sao cô ấy lại làm những chuyện như thế?”

Sự tưởng tượng của Molly đã chiếm toàn bộ quyền kiểm soát. “Tính cách tàn nhẫn, có lẽ thế. Vài người từ khi sinh ra đã có tính đó, anh biết đấy. Chị ta không bao giờ cho phép em rời khỏi nhà, và nếu không thích những gì em làm, chị ta liền bắt em ăn bánh mì với nước lã.” Nguồn cảm hứng đã bốc lên quá cao. “Và thi thoảng chị ta bạt tai em.”

“Cái gì?”

Molly sợ rằng mình đã đi quá xa, vì thế nó vội vàng thêm vào, “Không đau chút nào đâu.”

“Thật khó tưởng tượng được chị gái em lại làm điều gì như thế.”

Nó không thích nghe anh bảo vệ Phoebe. “Anh là một người đàn ông khỏe mạnh, vì thế vẻ bề ngoài của chị ta đã ảnh hưởng đến những đánh giá của anh.”

Anh thốt ra một âm thanh ghen ghen kỳ cục. “Em có muốn giải thích điều đó không?”

Lý trí của Molly nói với nó rằng không nên nói thêm điều gì nữa, nhưng anh đang tỏ ra quá ân cần và nó muốn anh thích nó nhiều đến nỗi không thể nào dừng lại được nữa. “Chị ta cư xử lúc bên cạnh em khác xa với lúc chị ta ở trước mặt đàn ông. Chị ta giống như Rebecca, người vợ đầu tiên của ông de Winter[34] ấy. Đàn ông ngưỡng mộ chị ta, nhưng bên trong con người chị ta chất chứa khá nhiều hận thù.” Một lần nữa nó nghĩ có lẽ mình đã đi quá xa, vì thế nó vội chỉnh lại câu nói của mình. “Không có nghĩa là chị ta hoàn toàn xấu xa, dĩ nhiên rồi. Chỉ hơi biến thái tí thôi.”

Anh xoa cằm. “Tôi sẽ nói với em điều này nhé, Molly. Đội Stars là một phần trong di sản của gia đình em, và em cần phải biết thứ gì đó về đội bóng. Sẽ thế nào nếu tuần tới tôi yêu cầu Phoebe đem em đến sân tập một hôm nào đó sau khi em đi học về? Em có thể gặp các cầu thủ và tìm hiểu một chút về môn thể thao này.”

“Anh sẽ làm thế à?”

“Chắc chắn rồi.”

Một làn sóng biết ơn mà Molly cảm thấy dành cho anh đã đánh bật cảm giác tội lỗi. “Cảm ơn anh. Em thích chuyện đó lắm.”

Đúng lúc đó Peg thò đầu qua khung cửa và rầy la Molly vì không chịu lên giường. Nó chào tạm biệt Dan và quay trở về phòng. Sau khi Peg rời khỏi, nó lôi ông Brown ra khỏi nơi ẩn giấu và rúc vào dưới chăn cùng con khi nhồi bông, mặc dù nó đã quá cái tuổi ngủ cùng với thú nhồi bông rồi. Ngay khi bắt đầu chìm vào trong giấc ngủ, Molly nghe thấy tiếng cào khe khẽ trên cửa phòng và nó mỉm cười dụi đầu vào gối. Nó không thể mở cửa vì nó không muốn Phoebe phát hiện ra là nó đã để cho Pooh vào phòng mình. Tuy thế, thật dễ chịu khi ta được cần đến.

Chú thích

[33] Wet T-shirt contest: một buổi thi sắc đẹp trình diễn khi các cô gái trẻ mặc áo thun trắng và không mặc áo ngực, sau đó được dội nước vào người để áo trở nên trong suốt bám lấy da thịt, giám khảo thường là đám đông trong cuộc trình diễn, người thắng cuộc là người nhận được nhiều tán thưởng từ đám đông nhất.

[34] Nhân vật trong truyện Rebecca của Daphne du Maurier.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Khi Phoebe nhìn xuống cuộn băng video nằm trên chiếc ghế bên cạnh, cô biết rằng xuất hiện mà không báo trước tại nhà Dan Calebow sẽ là điều ngu ngốc nhất mà cô từng làm. Nhưng thay vì quay đầu chiếc Cadillac của Bert và trở về nhà, cô lại sẫm soi nhìn theo ánh sáng của chiếc đèn pha về phía lề đường và cố gắng tìm cái hộp thư bằng gỗ mà Krystal Greer đã bảo cô tìm. Trong khi tìm kiếm, cô tua lại những gì mình sẽ nói khi đến nơi.

Cô sẽ tỏ ra bình thường, nói với Dan rằng Paul đã xuất hiện cùng với cuộn băng video không lâu sau khi anh rời khỏi bữa tiệc. Cô biết Dan muốn xem cuộn băng này trước khi lên giường, và cô quyết định sẽ đem nó đến cho anh bởi vì tối hôm nay trời thật đẹp đáng để lái xe một vòng. Không rắc rối gì đâu, thật mà.

Cô cau mày. Đã một giờ sáng rồi, vì thế có lẽ cô không nên đề cập đến chuyện buổi tối đẹp trời đáng để lái xe một vòng. Có lẽ cô chỉ đơn giản nói rằng cô không buồn ngủ và cảm thấy muốn lái xe đi một vòng cho thoải mái.

Sự thật là, cô muốn gặp lại anh trước khi cô phát điên lên. Cô đã cực kỳ bị chấn động bởi cái khoảnh khắc khi cô cảm thấy một thôi thúc áp đảo muốn được hôn anh. Giờ cô cần phải gặp lại anh một mình, ở nơi mà họ sẽ không bị xen ngang, để cố gắng khám phá ra những cảm xúc đó thực ra có nghĩa là gì.

Cô có thể nghĩ ra hàng triệu lý do vì sao cô không nên bị anh cuốn hút, nhưng không có lý do nào trong đó giải thích cái cách mà anh đã làm cho cô cảm thấy tối nay, như thể cơ thể cô đang từ từ sống lại. Cảm giác đó làm

cô thấy vừa kinh hãi lại vừa háo hức. Anh không hề giấu giếm là anh không thích cô, nhưng đồng thời, cô lại cảm thấy anh cũng bị cô thu hút.

Đột nhiên, cô cảm thấy nước mắt rơm rớm. Nhiều năm rồi cô thậm chí còn không cho phép mình mơ đến điều gì như thế này có thể xảy ra. Cô có phải là một kẻ ngốc nghếch không hay thực sự có một cơ hội để cô có thể sẵn sàng tìm lại người đàn bà đã mất trong cô?

Hai chiếc đèn pha rọi sáng hộp thư làm bằng gỗ, và cô vội chớp mắt. Không có tên gì trên đó cả nhưng con số thì đúng, cô hăm phanh khi rẽ sang một làn đường quê lát sỏi nhỏ hẹp. Trời đêm mây mù và ánh trăng yếu ớt không soi sáng nổi một vườn cây ăn quả già cỗi. Cô lái xe băng qua một cái cầu gỗ nhỏ và quành qua một khúc quanh trước khi nhìn thấy ánh điện.

Ngôi nhà thôn dã ốp đá trông không hề giống nơi ở của một anh chàng độc thân giàu có mà cô đã tưởng tượng ra. Ngôi nhà được xây bằng gỗ và đá, có ba ống khói và một chái nhà nằm tách hẳn sang bên. Những bậc thềm dẫn lên một cái cổng vòm theo kiểu xưa được vây xung quanh bởi một hàng cột lan can lừng ngang hông. Trong ánh sáng chào mời tỏa ra qua các khung cửa sổ phía trước, cô nhìn thấy những cánh cửa chớp và cửa trước nhà được sơn màu xám ngọc trai.

Lốp xe cô nghiêng lẹo xạo trên con đường rải sỏi khi cô đỗ lại trước ngôi nhà và rồi tắt máy. Đột nhiên, những bóng đèn phía bên ngoài tắt phụt và theo sau đó là ánh sáng phía bên trong. Cô lưỡng lự. Hẳn là cô đã đến đúng lúc anh chuẩn bị lên giường. Tuy vậy, anh vẫn chưa ngủ.

Túm lấy cuộn băng video từ ghế ngồi trước khi đánh mất tinh thần, cô mở cửa xe bước ra ngoài. Một con cú rúc lên từ phía xa xa, âm thanh rờn rợn làm cô cảm thấy thậm chí còn bồn chồn hơn nữa. Khi cô bước thận trọng về phía cổng vòm phía trước, cô ước gì trời không tối quá như thế. Vịn tay lên hàng lan can, cô rón rén trèo lên bốn bậc thang bằng đá. Trong bóng tối thăm thẳm, tiếng kêu lách rích của bọn dế nghe như báo trước điềm

gờ thay vì cảm giác thân thiện, như tiếng bản lề kẻo kẹt trong một ngôi nhà có ma. Cô không thể tìm thấy chuông cửa mà chỉ có một cái đấm cửa bằng kim loại nặng. Cô nhắc nó lên, rồi nhả mặt khi nó đập xuống kêu một tiếng cộc trầm đục.

Vài giây trôi qua, nhưng không ai trả lời. Cảm giác căng thẳng tăng lên, cô đập đấm cửa lần nữa rồi ước gì mình không làm thế bởi vì cô biết rằng mình đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Chuyện này thật đáng hổ thẹn. Không có cách nào để cô có thể giải thích về sự xuất hiện của mình được cả. Cô đã nghĩ đến chuyện gì thế chứ? Cô đang chuẩn bị linh đi thì... Phoebe há hốc khi một bàn tay bịt chặt trên miệng cô. Trước khi cô có thể phản ứng, một cánh tay mạnh khỏe đã ôm lấy eo cô từ phía sau. Máu như rút cạn khỏi đầu và hai chân xoắn lấy nhau khi cô phát hiện ra mình đã bị kẹp chặt.

Một giọng nói đe dọa thì thào bên tai cô. “Anh sẽ đưa em vào trong rừng cây.”

Cô tê liệt vì hoảng sợ. Cô cố gắng hét lên nhưng không thể phát ra một âm thanh nào. Nó giống y hệt cái đêm khi cô mười tám tuổi. Chân cô bị nhắc lên khỏi mặt đất, và hắn ta mang cô xuống các bậc thềm như thể cô không có chút trọng lượng nào. Bóng tối và sự hoảng loạn làm cô ngạt thở. Hắn kéo lê cô về phía rừng cây trong khi miệng hắn tì vào tai cô.

“Chống cự đi,” hắn thì thào. “Chống cự mạnh vào, ngay cả khi em biết rằng điều đó cũng chẳng ích gì cho em cả.”

Âm thanh của giọng nói quen thuộc đó đâm xuyên qua sự hoảng loạn trong cô, và cô nhận ra chính Dan là người đang bắt giữ cô! Đầu óc cô quay cuồng. Chuyện đó lại xảy ra một lần nữa! Cô đã bị cuốn hút về phía hắn, ve vãn hắn, và giờ hắn đang chuẩn bị cưỡng hiếp cô! Tình trạng tê liệt của cô được giải phóng. Cô không thể để chuyện này xảy ra với cô lần thứ hai.

Cô bắt đầu vùng vẫy một cách tuyệt vọng để thoát ra, chân đá lung tung và cố gắng thúc hấn bằng cùi chỏ của mình, nhưng hấn quá khỏe mạnh, khỏe mạnh hơn cô rất nhiều, với những cơ bắp cứng như thép đã được tôi luyện qua nhiều năm nhờ những bài luyện tập về thể chất. Hấn lôi mạnh cô về phía rừng cây như thể cô nặng không hơn gì một đứa trẻ.

Cô cố gắng hét lên, nhưng áp lực bàn tay hấn trên miệng cô thật vô cùng tàn nhẫn.

“Thế là tốt. Em đã chống cự khá mãnh liệt đấy, cưng à. Em đang làm anh phải bỏ sức ra rồi đấy.”

Cô vùng vẫy trong vòng tay hấn và cố gắng hét lên dưới lòng bàn tay của hấn, nhưng hấn túm cô lại thật nhanh. Cô chỉ có thể thấy lờ mờ một khu kiến trúc tròn tròn làm bằng gỗ ở phía trước, và khi hấn kéo cô đến gần hơn, cô thấy đó là một tòa vọng lâu.

“Anh sẽ làm cho em thỏa mãn,” hấn thì thào. “Đúng như cách em thích. Cho em sự đau đớn mà em thèm muốn đến chết đi được.” Hấn nhắc cô lên các bậc thềm, băng qua một lối vào hình vòm trên những bức tường mắt cáo phủ đầy cây thường xuân. Hấn thậm chí còn không hề thở dốc.

“Rồi em sẽ tê liệt. Anh sẽ làm bất cứ điều gì anh muốn với em và em sẽ không thể nào bắt anh dừng lại được.”

Hấn kéo cô vào trong bóng tối, và nỗi kinh hoàng cào xé cô y hệt như nó đã từng xảy ra trong kho hàng nhỏ tối tăm, nóng bức cạnh bể bơi nhiều năm trước đó. Vẫn giữ một tay bịt chặt trên miệng cô, hấn thọc tay còn lại xuống bên dưới chiếc váy và mò mẫm lên thắt lưng quần lót của cô. “Đầu tiên anh sẽ xé tan cái thứ này ra.”

Những âm thanh kinh hoàng phát ra từ sâu trong cổ họng cô bị bóp méo dưới sức ép của lòng bàn tay của hấn. Cô không muốn điều này. Làm ơn,

Chúa ơi, đừng để điều này xảy ra với cô lần nữa. Một lần nữa, cô lại nghe thấy tiếng thì thào ghê tởm đó trên tai.

“Thay vào đó có lẽ anh nên bắt đầu ở đây. Đó có phải là điều em muốn anh làm không?”

Hắn thả miệng cô ra và túm lấy thân áo trên của chiếc váy trong nắm tay. Bằng một cú giật mạnh, hắn xé tan thân áo.

Hai sự việc xảy ra đồng thời cùng một lúc. Một tiếng hét dữ dội thoát ra từ đôi môi của cô. Và bàn tay úp trên ngực cô đông cứng lại.

“Val hả?”

Dan mò mẫm ngực cô. Toàn thân anh chết sững. Và rồi anh nhảy ngược ra sau như thể cô là một thứ chất phóng xạ nào đó.

Cô bắt đầu nấc lên. Ánh sáng màu hổ phách từ một bóng đèn mờ vàng vàng đặt bên trên một cột trụ bất ngờ tràn ngập bên trong tòa vụng lâu nhỏ, chiếu sáng đám bàn ghế ngoài trời, một tấm thảm dày, và Dan đang trở mắt nhìn cô với vẻ kinh hoàng. “Phoebe! Chúa ôi... Chúa ôi, Phoebe, tôi xin lỗi, tôi... tôi không biết đó là cô. Tôi... Val mới là người...”

Hai hàm răng của cô đang va vào nhau lách cách và toàn bộ thân hình cô bắt đầu run lên bần bật. Ở trên thân váy nơi anh đã xé tan, vạt áo hở hoác ra để lộ một bên ngực. Cô túm lấy miếng vải trong khi lùi lại, nước mắt túa ra giàn dụa trên má.

“Phoebe...” Anh bước vội về phía cô. Cô nhảy giật lùi lại, điên cuồng túm lấy chiếc váy tơ tã của mình. “Đừng có chạm vào tôi!” cô khóc nấc lên. Anh chết sững và vội lùi lại, giơ hai tay lên. “Tôi sẽ không làm cô đau. Tôi có thể giải thích. Tất cả chỉ là nhầm lẫn. Tôi không biết đó là cô. Tôi... tôi tưởng cô là vợ cũ của tôi. Cô ấy dự định gặp tôi ở đây.”

“Điều đó sẽ làm cho mọi việc khá hơn sao?” Hai hàm răng của cô không thể ngừng va vào nhau, và ngực cô co thắt lại khi cô cố gắng nuốt những tiếng nước nở xuống.

Anh bước tới một bước nữa, và một lần nữa cô giật lùi lại. Ngay lập tức anh khựng lại. “Cô không hiểu.”

“Đồ khốn kiếp! Anh là thằng khốn dân đảng!”

“Dan!”

Phoebe đông cứng lại khi nghe thấy một giọng phụ nữ vang lên.

“Dan! Anh đâu rồi?”

Cảm giác nhẹ nhõm dâng trào khi cô nhận ra họ không chỉ còn một mình nữa. Thế rồi cô nhìn thấy vẻ khẩn nài trong mắt Dan và thấy anh đưa một ngón tay lên môi, đề nghị cô im lặng. “Đây!” cô hét lên. “Ở đây!”

Anh rũ đầu xuống. “Cứ thật.”

“Dan?” Một phụ nữ thanh mảnh, hấp dẫn mặc váy cotton in hoa giản dị bước vào trong vọng lâu. “Em nghe thấy một...”

Cô ta á khẩu khi nhìn thấy Phoebe. Ánh mắt cô ta phóng vọt sang Dan. “Có chuyện gì ở đây thế?”

“Những gì bọn anh có ở đây,” anh rầu rĩ nói, “là một trường hợp nhận dạng nhầm lẫn.”

Người phụ nữ nhìn chiếc váy rách tởm và mái tóc rối tung của Phoebe. Mắt cô ta mở lớn thất thần. “Ôi, Chúa ơi.”

Khi nỗi kinh hoàng của Phoebe đã bắt đầu dịu đi, cô nhận ra ở đây đang có chuyện gì đó cô không hiểu được. “Trời thì tối,” Dan nói với người phụ

nữ, “và anh cứ tưởng cô ấy là em.” Người phụ nữ ấn đầu ngón tay vào thái dương. “Cô ta có kín đáo không?”

“Kín đáo, quý tha ma bắt! Cô ấy sợ muốn chết! Em không thấy anh đã làm gì với cô ấy à?”

Giọng người phụ nữ trở nên quá lạnh lùng và sòng phẳng làm Phoebe ngay lập tức thấy ghét cô ta. “Cô ta là ai?”

“Phoebe Somerville,” anh trả lời, rõ ràng nhận ra Phoebe đang không ở trong tâm trạng có thể tự trả lời.

“Bà chủ của Stars à?”

“Chính xác.” Anh quay lại với Phoebe và nhẹ nhàng lên tiếng, “Phoebe này, đây là Valerie Calebow, vợ cũ của tôi. Cô ấy cũng là thành viên Hạ viện Mỹ, nhưng dù thế, cô có thể tin cô ấy. Valerie sẽ giải thích cho cô biết rằng tôi không cố ý làm cô đau, và cô ấy sẽ nói cho cô biết chính xác cô bị vướng vào chuyện gì.”

Trán Valerie rúm ró lại với vẻ hốt hoảng. “Dan, em không thể...”

“Nói đi!” anh quát, vẻ mặt như muốn giết người. “Lúc này cô ấy không tâm trạng nào mà lắng nghe anh nói đâu.” Cô ta chọn từ ngữ thật cẩn thận, vẻ mặt cứng đờ. “Cô Somerville, mặc dù Dan và tôi đã ly dị, nhưng chúng tôi vẫn chọn cách tiếp tục mối quan hệ gần gũi. Cả hai chúng tôi đều là những người tình thích phiêu lưu mạo hiểm, và...”

“Nói về chính mình ấy, Val. Anh đã rất hạnh phúc với một cái giường đôi và vài cuốn băng của John Mathis.”

“Và anh đổ lỗi cho em vì những gì đã xảy ra à?”

“Không,” anh thở dài. “Đó là lỗi của anh. Cả hai người cùng có màu tóc sáng và cao tương đương nhau. Trời thì tối.”

“Dan và tôi đã hẹn gặp nhau tối nay. Tôi phải tham dự một cuộc họp quan trọng và đến hơi muộn một chút. Thật không may, cô Somerville, anh ấy đã nhầm cô là tôi.”

Một cách chậm chạp, Phoebe bắt đầu hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô chỉ có thể trở mắt ra nhìn người phụ nữ đó với vẻ hoang mang. “Cô đang nói với tôi rằng cô muốn anh ta đối xử với cô như thế này ư?”

Valerie tránh ánh mắt của cô. “Tôi e là tôi phải đi rồi. Tôi xin lỗi vì cô đã phải hoảng sợ như thế. Tôi chỉ hy vọng cô hiểu chuyện này tế nhị đến chừng nào. Là một nghị sĩ được bầu chọn, sẽ vô cùng bất tiện cho tôi nếu ai đó phát hiện ra chuyện này.”

“Vì Chúa Val...”

Cô ta quay ngoắt sang anh. “Im đi, Dan. Chuyện này có thể đặt dấu chấm hết cho sự nghiệp của em. Em muốn nghe cô ấy cam đoan là sẽ không nói với bất cứ ai.”

“Tôi sẽ nói với ai đây?” Phoebe nói với vẻ bất lực. “Dù sao thì cũng sẽ không ai tin tôi cả.”

“Tôi rất tiếc.” Valerie gật đầu về ngưỡng nghịu với cô và rồi nhanh chóng rời khỏi tòa vọng lâu.

Phoebe không muốn ở lại một mình với anh. Cô ngay lập tức ý thức được thân hình to lớn áp đảo của anh, những cơ bắp kéo căng ống tay quá chặt của chiếc áo anh mặc. Cô khép chặt hai vạt trước của cái váy, dậm bước về phía ô cửa chẳng chịt dây nho trĩu giữa bức tường mắt cáo của tòa vọng lâu.

“Xin cô hãy ngồi xuống,” anh lặng lẽ nói. “Tôi hứa sẽ không đến gần cô, nhưng chúng ta phải nói chuyện.”

“Tất cả chỉ là trò chơi của hai người, đúng không?” cô thì thào. “Đó là cách mang lại vui vẻ cho hai người.”

“Đúng vậy.”

“Với tôi đó không phải là trò chơi.”

“Tôi biết. Tôi xin lỗi.”

“Sao hai người có thể làm chuyện như thế?”

“Cô ấy thích thế.”

“Nhưng vì sao?”

“Cô ấy là người mạnh mẽ. Quyền lực. Thi thoảng cô ấy thấy mệt mỏi vì cứ luôn phải là người kiểm soát.”

“Cô ta thật bệnh hoạn, cả anh nữa!”

“Đừng phán xét, Phoebe. Cô ấy không bệnh hoạn, và cho tới tận tối hôm nay, những gì xảy ra giữa hai chúng tôi không ảnh hưởng gì đến bất kỳ người nào khác.”

Cô bắt đầu run rẩy trở lại. “Anh suýt chút nữa đã... Sẽ thế nào nếu anh không dừng lại?”

“Tôi chắc chắn sẽ dừng lại. Ngay lúc tôi sờ thấy...” Anh hăng giọng. “Ngực Valerie hơi phẳng hơn của cô.”

Đầu gối cô sắp không thể giữ được thân hình cô nữa, và cô đổ ập xuống chiếc ghế gần nhất. Anh thận trọng bước về phía cô, như thể anh sợ rằng cô

sẽ lại hét lên lần nữa.

“Cô đang làm gì ở đây thế?”

Cô run run hít vào. “Paul đến dự tiệc không lâu sau khi anh ra về. Tôi... tôi đem cuốn băng video mà anh muốn xem đến cho anh.” Cô khoát tay về bất lực khi nhận ra mình đã đánh rơi nó.

“Nhưng tôi đã bảo Ronald không cần phải gửi nó cho tôi tối nay rồi mà.”

“Tôi đã nghĩ... tôi không buồn ngủ, và... Mà thôi không cần phải bận tâm, đó là một ý tưởng ngu ngốc.”

“Đồng ý với cô về chuyện đó.”

“Tôi đi đây.” Bằng cách chống hai tay lên tay ghế bành, cô đã có thể đứng lên được.

“Cô cần vài phút để lấy lại bình tĩnh trước khi cố gắng lái xe. Nói thật với cô nhé. Tôi đã không ăn được tí gì tại bữa tiệc và giờ tôi đang đói ngấu. Để tôi làm cho chúng ta vài miếng sandwich. Được chứ?”

Vẻ mặt anh toát lên nét háo hức rất trẻ con, điều đó giúp cô xoa dịu nỗi sợ hãi còn sót lại, nhưng anh quá to lớn, quá mạnh mẽ, và cô vẫn chưa hồi phục sau những khoảnh khắc khi quá khứ dường như sắp sửa lặp lại với mình. “Tôi nên về thì hơn.”

“Cô sợ phải ở lại một mình với tôi, đúng không?”

“Tôi chỉ mệt, thế thôi.”

“Cô hoảng sợ.”

“Tôi hoàn toàn bất lực. Anh là người mạnh khỏe. Anh không thể tưởng tượng được điều đó như thế nào đâu.”

“Đúng là tôi không thể. Nhưng giờ mọi chuyện đã qua rồi. Tôi sẽ không làm hại cô. Cô biết điều đó, đúng không?”

Cô chậm chậm gật đầu. Cô thực sự biết điều đó, nhưng cô vẫn chẳng dễ gì thả lỏng người ra.

Anh mỉm cười với cô. “Tôi biết vì sao cô muốn lao về nhà ngay rồi. Cô định sẽ lôi cổ đứa em gái bé bỏng dậy để lại có thể bặt tai nó vài cái chứ gì.”

Cực kỳ hoang mang, cô trở mắt nhìn anh. “Anh đang nói gì thế?”

“Tiểu thư Molly và tôi đã có cuộc trò chuyện khá thú vị lúc tối. Nhưng tôi sẽ không kể cho cô nghe trừ khi cô để tôi nấu thứ gì đó cho cô ăn.”

Cô thấy một tia sáng thách thức lóe lên trong mắt anh. Giờ anh đã lại là một huấn luyện viên, đang thử nghiệm dũng khí của cô, giống như thử nghiệm các cầu thủ của mình.

Cô biết anh sẽ không làm hại cô. Nếu lần này cô bỏ chạy, liệu có khi nào cô dừng lại được không?

“Thôi được. Chỉ một chút thôi đấy.” Thật khó đi đứng cho ra hồn trong bóng đêm trên con đường mòn xa lạ. Cô vấp chân một lần, nhưng anh không nắm cánh tay cô để giúp đỡ, và cô tự hỏi liệu anh có biết rằng cô sẽ vụn vỡ tan tành nếu như anh chạm vào cô trong bóng tối hay không.

Trên đường đi, anh cố gắng làm cô cảm thấy dễ chịu bằng cách kể cho cô nghe về ngôi nhà thôn dã của mình. “Tôi mua nơi này hồi năm ngoái và đã sửa sang lại. Có một vườn cây ăn quả và một cái chuồng ngựa để nếu thích tôi có thể nhốt vài con trong đó. Ở đây có nhiều cây đã hàng trăm tuổi.”

Họ bước đến cổng vòm phía trước.

Anh cúi nhặt cuốn băng video mà cô đã đánh rơi, rồi mở cửa và bật điện lên trước khi để cô vào trong. Cô nhìn thấy một cầu thang ở góc xa bên trái và một lối đi có mái vòm phía bên phải dẫn sang chái nhà. Cô đi theo anh qua lối đó vào trong một khu vực rộng rãi thoáng mát trông rất mộc mạc và hiếu khách.

Lớp đá thô trên bức tường dài nhất sáng óng ánh dưới ánh đèn vừa được anh bật lên. Căn phòng bao gồm một khu vực phòng khách hai tầng rất thoải mái và gian bếp ấm cúng xây theo kiểu cổ với một cái chuồng cu phía trên ngay dưới mái hiên. Sàn nhà lát ván thông đã được mài nhẵn đặt một bộ trường kỳ bọc vải len xanh lục sọc ca rô vàng-đỏ, ghế nệm êm to oạch đi kèm một tủ bát đĩa bằng gỗ thông cũ kỹ. Một băng ghế gỗ mang trên mình hàng thập kỷ vết rạch và sứt sọ do các vật dụng để lại, được sử dụng như một cái bàn cà phê và trên đó là một bàn cờ cũ rích đặt cạnh một chõng sách. Những chân nệm bằng gỗ bè bè chắc nịch, những bình gốm đá, và vài món đồ cổ bằng kim loại đặt trên mặt lò sưởi lớn bằng đá. Cô đã nghĩ rằng vây xung quanh anh sẽ là những bức tượng đàn bà khóa thân bằng đá hoa cương, chứ không ngờ anh lại sống trong cái nơi trú ẩn thôn dã vô cùng dễ chịu trông như thuộc về thảo nguyên Illinois thế này.

Anh đưa cho cô một cái áo sơ mi màu xanh mềm mại. “Có lẽ cô sẽ muốn mặc cái này vào. Có một phòng tắm ở phía bên ngoài nhà bếp.”

Cô nhận ra mình vẫn đang túm chặt lấy vạt trước của chiếc váy. Nhận chiếc áo từ anh, cô cáo lui và chui vào phòng tắm. Khi ngậy người ra nhìn bóng mình trong gương, cô thấy một đôi mắt mở to và vô cùng mong manh, khung cửa sổ dẫn đến tất cả những bí mật của cô. Cô lấy ngón tay chải thẳng mái tóc và dùng một tờ khăn giấy vuốt bỏ những vết bẩn trên mascara. Chỉ đến khi đã cảm thấy bình tĩnh trở lại cô mới rời khỏi phòng tắm.

Chiếc áo anh đưa cho cô buông dài xuống giữa đùi, và cô xắn tay áo lên khi bước vào bếp, thấy anh đang lấy một ổ bánh mì thô và một gói

sandwich ra khỏi tủ lạnh.

“Thịt bò nướng nhé?”

“Tôi không hay ăn thịt bò.”

“Tôi có ít xúc xích Italy ở đây, hay ức gà tây vậy.”

“Phô mai không là được rồi.”

“Phô mai nướng nhé? Tôi thực sự rất giỏi món đó.”

Anh quá thiết tha làm cô không thể không mỉm cười. “Thôi được.”

“Cô có muốn chút vang hay bia không? Tôi cũng có cả trà lạnh đây.”

“Tôi dùng trà lạnh.” Cô ngồi xuống bên chiếc bàn gấp làm bằng gỗ óc chó cũ kỹ.

Anh rót cho cả hai mỗi người một cốc và rồi bắt đầu làm sandwich. Một cuốn Lược sử thời gian của Stephen Hawking để mở trên bàn. Cô tận dụng nó để phần nào khôi phục lại bầu không khí quen thuộc giữa họ. “Với một vận động viên cơ bắp thì đọc cái này cũng khá nặng nề nhỉ.”

“Nếu tôi đọc to thành tiếng mọi từ mọi chữ trong ấy thì cuốn sách cũng không tệ lắm.”

Cô mỉm cười.

Anh quăng đám sandwich vào trong một cái chảo bằng kim loại. “Đó là một cuốn sách thú vị. Cho cô rất nhiều thứ để suy nghĩ: hạt vi lượng, sóng hấp dẫn, lỗ đen. Hồi còn đi học tôi vẫn luôn yêu thích khoa học.”

“Tôi nghĩ tôi sẽ chờ bộ phim.” Hớp một ngụm trà lạnh, cô đẩy cuốn sách sang một bên. “Kể tôi nghe chuyện gì xảy ra với Molly đi.”

Anh tựa hông vào thành lò. “Cô bé ấy cừ đấy. Tôi gặp nó trong nhà lúc đi gọi điện thoại. Nó kể tôi nghe vài chuyện khá rợn tóc gáy về cô.”

“Ví dụ?”

“Như chuyện cô đang giữ con bé như một tù nhân trong nhà. Cô xé thư của nó, bắt nó ăn bánh mì với nước lã mỗi khi cô nổi điên. Và cô hay bạt tai nó.”

“Cái gì!” Phoebe suýt hất đổ cốc trà lạnh.

“Con bé bảo tôi là không đau lắm.” Phoebe chết lặng vì sửng sốt. “Sao nó lại nói thế?”

“Có vẻ như con bé không thích cô cho lắm.”

“Tôi biết. Nó như một bà cô già nặng xị vậy. Nó không chấp nhận cách ăn mặc của tôi; nó không nghĩ rằng những câu chuyện tếu tôi kể là buồn cười. Nó thậm chí còn không thích cả Pooh nữa.”

“Có lẽ con bé đã đánh giá đúng.”

Cô lừ mắt nhìn anh.

Anh mỉm cười. “Thực ra con chó của cô đã quấn quanh chân Molly gần như suốt khoảng thời gian bọn tôi nói chuyện. Hai đứa nó có vẻ là bạn cũ của nhau.”

“Tôi không nghĩ thế.”

“Ồ, có thể tôi sai.”

“Nó nói với anh là tôi bạt tai nó thật à?”

“Đúng thế, thưa quý cô. Con bé nói cô không phải người xấu xa, chỉ hơi biến thái thôi. Tôi nhớ là nó so sánh cô với ai đó tên là Rebecca. Người vợ đầu tiên của de Winter.”

“Rebecca ư?” Cô bắt đầu hiểu ra, và cô lắc đầu. “Cứ nói đủ thứ về Dostoyevski như thế ấy vậy mà con bé lại đang đọc Daphne du Maurier.” Trong một lúc cô có vẻ trầm ngâm. “Làm sao anh biết được nó không nói thật với anh? Người lớn thì thoảng vẫn bặt tai trẻ con đấy thôi.”

“Phoebe, khi cô đứng cạnh đường biên dọc trong trận đấu chiều nay, trông cô như sắp ngã xiêu đến nơi mỗi khi có ai đó tông ầm vào nhau. Hơn nữa, chỉ đơn giản là cô không có thiên hướng giết chóc.” Anh quay lại để lật miếng sandwich. “Lấy ví dụ - cứ sửa lại nếu tôi nói sai nhé - nhưng tôi đoán rằng không chỉ do khẩu vị hay thay đổi nên cô mới từ chối món thịt nướng của Viktor hôm chúng ta cùng ăn trong bếp nhà cô, đó là còn chưa nhắc đến miếng thịt để kẹp sandwich mà tôi có trong tủ lạnh lúc này nữa đấy.”

Anh chàng này rõ ràng đã nhìn thấy quá nhiều thứ. “Tất cả những món giàu nitrat đó chẳng có lợi gì cho sức khỏe cả.”

“Ừ hử. Thôi nào bé con, con có thể nói với Papa Dan về cái bí mật nhỏ nhỏ kinh khủng của con cơ mà. Cô là một người ăn chay, đúng không?”

“Rất nhiều người không ăn thịt,” cô tự vệ.

“Đúng thế, nhưng hầu hết bọn họ đều hô lên cho cả thế giới biết về điều đó. Cô lại không nói một câu nào”

“Chuyện đó không liên quan đến ai cả. Chỉ là tôi không thích các động mạch của mình bị tắc nghẽn, thế thôi.”

“Nào Phoebe, cô lại lảng tránh sự thật nữa rồi. Tôi có cảm giác rằng thói quen ăn uống của cô không liên quan gì đến động mạch cả.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Nói tôi nghe sự thật xem nào.”

“Thôi được! Tôi thích các con vật. Đó không phải là tội ác! Thậm chí từ hồi còn nhỏ tôi cũng không thể chịu đựng được cái ý tưởng ăn thịt bọn chúng.”

“Tại sao cô lại quá bí mật về chuyện đó thế?”

“Tôi không cố ý làm ra vẻ bí mật. Nó chỉ là... Về mặt triết lý tôi không hoàn toàn thuần khiết. Tôi không mặc áo lông thú, nhưng tôi có một cái tủ đầy giày và thắt lưng da thuộc, và tôi ghét tất cả những câu chuyện chẻ sợi tóc làm tư mà người ta cố gắng đẩy tôi vào. Một phần tính trầm lặng của tôi là do thói quen, tôi đoán thế. Cô giám thị ở trường nội trú mà tôi học trước đây đã gây cho tôi khá nhiều khó khăn về chuyện đó.”

“Như thế nào?”

“Năm tôi mười một tuổi, một lần bọn tôi có cuộc thi ăn sườn lợn. Cuối cùng tôi chỉ ngồi yên tại bàn ăn trong gần suốt bữa tối.”

“Nghĩ về Pagle[35], tôi cá là thế.”

“Làm sao anh biết được?”

“Có thể thấy khá rõ ràng cô là một fan cuồng của A.A.Milne, cưng ạ.”
Đôi mắt anh ăm áp với vẻ thích thú. “Tiếp tục đi. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cô giám thị cuối cùng đã gọi cho Bert. Ông đã quát tháo tôi, nhưng tôi vẫn không thể ăn được. Sau đó những đứa bạn gái khác đã đến cứu tôi. Bọn nó luân phiên xúc trộm phần thịt của tôi sang đĩa của bọn nó.”

“Điều đó cũng không hoàn toàn giải thích được vì sao đến giờ cô vẫn bí mật về chuyện đó như thế.”

“Hầu hết mọi người đều nghĩ rằng những người ăn chay hơi có chút lập dị, trong khi chỉ số lập dị của tôi thì đã cao ngất ngưỡng rồi.”

“Tôi không nghĩ là tôi đã từng gặp bất cứ ai khác ngoài các cầu thủ bóng bầu dục lại đầu tư quá nhiều năng lượng để giả vờ mạnh mẽ như cô”

“Tôi rất mạnh mẽ.”

“Chắc rồi.”

Nụ cười toe toét của anh làm cô nổi cáu. “Chỉ bởi vì tôi không đủ khỏe để chống lại anh tối nay không có nghĩa là tôi không mạnh mẽ.”

Ngay lập tức trông anh như thể bị tấn công bất ngờ đến nỗi cô ước gì mình đã giữ mồm giữ miệng.

“Tôi thực sự xin lỗi về chuyện đó. Tôi chưa bao giờ làm đau bất cứ một người phụ nữ nào trong đời. À, ngoại trừ Valerie, nhưng đó là...”

“Tôi không muốn nghe chuyện đó.” Anh tắt bếp và bước về phía bàn.

“Tôi đã giải thích những gì đã xảy ra, và tôi đã xin lỗi bằng tất cả các cách mà tôi biết. Cô có chấp nhận lời xin lỗi chân thành của tôi không, hay chuyện này sẽ bị lôi ra đay nghiến bất cứ khi nào chúng ta ngồi cùng nhau?”

Mắt anh chứa đầy vẻ quan tâm làm dậy trong cô cái thôi thúc gần như không thể kiểm soát được là muốn lao vào vòng tay anh và hỏi anh xem liệu anh có thể ôm cô chỉ một lúc thôi không. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

“Chấp nhận một cách chân thành hay chỉ là một trong những kiểu đàn bà khi mà một người phụ nữ nói với một người đàn ông là cô ta tha thứ cho

anh ta điều gì đó, nhưng rồi cứ có thời gian rảnh rỗi là lại nghĩ ra những cách để làm anh ta cảm thấy có lỗi?”

“Valerie làm thế à?”

“Cưng ạ, tất cả mọi người mà tôi đã ở gần đều đã làm điều đó.”

Cô cố gắng quay lại với vai diễn cũ của mình. “Cuộc sống rất khó khăn khi anh có sức cuốn hút không thể cưỡng lại được đối với những người khác giới.”

“Được nói ra bởi một người trong cuộc.”

Cô cố gắng tung ra một câu trả đũa nhưng lại không nghĩ được điều gì, và cô nhận ra mình chẳng còn chút sức lực nào để đóng tiếp cái vai mà cô đã tạo ra cho bản thân mình nữa. “Chỗ sandwich kia hẳn là đã xong rồi.

Anh quay trở lại bếp lò, lấy muôi kiểm tra phần đáy sandwich, rồi nhấc chúng ra khỏi chảo. Sau khi đã chia chúng ra một cách ngay ngắn, anh quay trở lại bàn với hai chiếc đĩa gốm màu nâu và ngồi vào một trong những chiếc ghế tựa.

Trong vài phút họ ăn trong im lặng. Cuối cùng anh là người phá tan sự im lặng ấy. “Cô không muốn nói chuyện với tôi về trận đấu hôm nay à?”

“Không hẳn.”

“Cô không định bình luận gì về tôi với chiến thuật đảo hướng kép[36] đó à? Máy tay phóng viên thể thao lại sắp lên án chỉ trích gay gắt tôi về chuyện đó cho xem.”

“Đảo hướng kép là gì?”

Anh cười toe. “Tôi bắt đầu thấy có những lợi thế nhất định khi làm việc cho cô rồi đấy.”

“Ý anh là vì tôi không có bất cứ khao khát thầm kín nào muốn tự tay huấn luyện đội bóng chứ gì?”

Anh gật đầu và cắn miếng sandwich.

“Tôi sẽ không bao giờ làm điều đó. Mặc dù tôi thực sự nghĩ rằng anh nên xem xét đến việc mở rộng hàng tấn công hơn nữa và cho Bryzski chơi chính thức thay vì Reynolds.”

Anh trở mắt nhìn cô, và cô mỉm cười. “Vài ông bạn nổi khố của Bert đã gặp tôi trong phòng VIP trên khán đài.”

Anh cười lại. “Các phóng viên đã rất thất vọng khi cô không xuất hiện trong buổi họp báo sau trận đấu. Mọi người rất tò mò về cô.”

“Họ phải chịu đựng chuyện đó thôi. Tôi đã từng xem vài cuộc phỏng vấn sau trận đấu kiểu đó. Một người cần phải thực sự biết gì đó về bóng bính mới có thể trả lời các câu hỏi.”

“Không sớm thì muộn cô sẽ phải tham gia họp báo thôi. Ronald có thể giúp cô vượt qua chuyện đó.”

Cô nhớ lại Dan vẫn nghĩ rằng cô và anh chàng Giám đốc điều hành có quan hệ riêng tư với nhau. “Tôi ước gì anh không nghĩ quá tiêu cực về anh ấy như thế. Anh ấy đang làm việc rất tốt, và tôi chắc chắn sẽ không thể đảm nhiệm được công việc nếu không có anh ấy.”

“Thế cơ đấy.”

“Anh ấy là một người tuyệt vời.”

Anh quan sát cô một cách chăm chú trong lúc cầm một tờ giấy ăn lên và lau miệng. “Cậu ta phải thế thôi. Một người phụ nữ như cô có rất nhiều thứ để người ta lựa chọn.”

Cô nhún vai và lơ đãng nhấm nháp miếng sandwich.

“Chết tiệt. Cô ngồi đó trông giống như một con la cứng đầu đã bị đá quá nhiều lần vậy.”

“Hừ, cảm ơn nhé.”

Anh vo tròn tờ giấy ăn và quăng nó sang một bên. “Thật không thể chịu nổi khi nghĩ là mình sẽ làm chuyện này với cô. Gan góc của cô đâu hết rồi, hả Phoebe? Người phụ nữ đã lừa tôi lôi Ronald trở lại vị trí giám đốc điều hành đâu rồi?”

Cô cứng người lại. “Tôi không biết anh đang nói chuyện gì.”

“Không cái chết tiệt ấy. Cô đã bịp tôi. Phải mất hai ngày tôi mới hình dung ra được cái mưu đồ nho nhỏ gọn ghẽ của cô. Cô và Ronald đã bày trò với tôi. Cậu ta thực sự đã làm tôi tin rằng hai người là nhân tình.”

Cô nhẹ cả người khi thấy anh có vẻ khó chịu hơn là giận dữ, nhưng cô vẫn chọn từ ngữ thật cẩn thận. “Tôi không hiểu vì sao chuyện đó lại khó tin đến thế. Anh ấy là một người đàn ông rất hấp dẫn.”

“Tôi phải thừa nhận điều cô vừa nói. Nhưng thật ra, hai người không phải là nhân tình.”

“Làm thế nào anh biết được?”

“Tôi chỉ biết, thế thôi. Tôi đã nhìn thấy cách cô đối xử với cậu ta khi cô nghĩ rằng tôi đang nhìn: quét mắt khắp người cậu ta, cắn môi dưới, ngân nga thủ thỉ khi nói chuyện.”

“Đó không phải cách phụ nữ vẫn đối xử với người tình của họ sao?”

“Đó mới là vấn đề. Cô đối xử y hệt thế với cả nhân viên quét dọn.”

“Làm gì có.”

“Cô đối xử như thế với hầu hết đàn ông cô gặp.”

“Thế thì sao?”

“Tất cả mọi người trừ tôi.” Anh nhìn cô đẩy miếng sandwich chưa đụng đến ra xa. “Cô cố gắng trêu người tôi bằng cái thân hình đầy đọa đàn ông đó, nhưng cô không thể trình diễn được lâu, và rồi chỉ trong chớp mắt, tôi đã thấy cô đang nhìn chăm chăm vào chân hay là đùa bỡn với mấy cái móng tay.” Anh ngả người ra sau ghế. “Một chuyện cũng không thể thoát khỏi mắt tôi là cô ưỡn ngực ra trước tất cả mọi người trong tầm nhìn, nhưng gần đây có vẻ như tôi chưa kịp trao đổi đến hai câu với cô thì cô đã gập cong vai lại. Nào, vì sao lại thế?”

“Anh có trí tưởng tượng hơi quá phong phú đấy.”

“Tôi không nghĩ thế.”

Cô đứng dậy. “Muộn rồi. Tôi phải về thôi”

Anh cũng đứng dậy, bước vòng qua bàn và chạm vào cô lần đầu tiên kể từ khi xảy ra cái tai nạn trong tòa vọng lâu. Anh cảm thấy nhẹ nhõm khi cô không lùi lại, nhưng ruột anh vẫn quặn thắt khi nghĩ đến những gì anh đã gây ra cho cô.

Khi cô đứng trước mặt anh trong chiếc áo sơ mi màu xanh cũ kỹ của anh, cô trông vừa xinh đẹp lại vừa mong manh, và anh không thể nhớ được mình đã từng gặp một người phụ nữ nào có quá nhiều mâu thuẫn như thế chưa. Anh không muốn thích cô, nhưng dường như điều đó ngày càng trở nên khó khăn hơn.

Anh siết tay lại trên vai cô. “Em vẫn còn sợ tôi à?”

“Dĩ nhiên là không rồi.”

Có thể cô không hoảng sợ, nhưng cô vẫn lả lơi, và lý trí của anh không khoan thứ cho chuyện đó. Hạ tay xuống, anh bắt đầu rất dịu dàng vuốt nhẹ cánh tay cô qua ống tay áo cotton mềm mại. “Tôi nghĩ rằng em vẫn còn sợ. Tôi nghĩ em vẫn lo sợ một cách ngớ ngẩn rằng tôi sẽ biến thành một loại người bất lương nào đó và rồi lại tấn công em.”

“Tôi không có.”

“Em có chắc không?”

“Dĩ nhiên là chắc rồi.”

“Chứng minh đi.”

“Theo anh thì tôi nên làm điều đó như thế nào?”

Anh không biết con quỳ nào đã xúi giục anh; anh chỉ biết rằng sự trêu chọc của anh làm cô mỉm cười, và anh yêu cái cách khoe mắt cô nheo lại khi cười. Với một nụ cười tinh quái của riêng mình, anh chỉ vào cằm. “Hôn tôi một cái. Ngay ở đây. Một nụ hôn thân thiết như giữa bạn bè với nhau.”

“Đừng có kỳ cục thế.”

Mắt cô lại đang nheo lại, và anh không thể nào ngăn mình trêu chọc cô thêm chút nữa, mặc dù nó không còn chính xác là trêu chọc nữa bởi vì anh cứ nghĩ mãi về cảm giác sẽ thế nào nếu thân hình không thể tin được đó áp vào cơ thể anh, mà điều đó, nếu xem xét đến cuộc chạm trán trước đó của họ, không phải là sự phản chiếu hay ho nhất cho tính cách của anh.

“Thôi nào, tôi thách em đấy. Chúng ta đang không nói về những thứ thuộc về lĩnh vực tâm hồn mất vệ sinh đó. Chỉ là một nụ hôn bạn bè ở trên má thôi mà.”

“Tôi không muốn hôn anh.”

Anh nhận ra cô phải mất vài giây dài trước khi kháng cự lại, và đôi mắt nâu vàng đó cũng mềm mại như làn môi của cô. Anh không còn tâm trạng đầu để mà đùa cợt nữa, giọng nói của anh nghe khàn khàn. “Nói dối. Tất cả hơi nóng này không thể nào chỉ đến từ phía tôi.”

Anh cúi đầu xuống, và điều tiếp theo mà anh biết là anh đang rúc vào bên cổ cô, tìm một điểm mềm mại ngay dưới tai cô. Anh không kéo cô vào lòng, nhưng đầu ngực của cô vẫn quét qua ngực anh.

Anh nghe thấy cô thở dài. “Chúng ta không thích nhau.”

“Chúng ta không cần phải thích nhau, cưng ạ. Đây không phải mối quan hệ lâu dài. Nó chỉ là sự cuốn hút về thể xác thôi.” Anh hôn lên nốt ruồi quyến rũ ở trên khóe mắt cô. “Và nó có cảm giác thật tuyệt. Em có cảm giác thật tuyệt “

Cô rên lên và tựa người vào anh.

Anh dịu dàng nắm lấy hai cánh tay cô, và nụ hôn của anh di chuyển xuống thấp hơn cho đến khi anh tìm thấy môi cô.

Môi cô thật mềm mại, không tách ra cũng không mím lại, chỉ mềm mại và đúng đắn. Cô có vị rất tuyệt, mùi rất tuyệt, như bột trẻ em và hoa. Anh cảm giác mình giống như một cậu bé mười sáu tuổi đầu đang động cờn, và khi lướt đầu lưỡi qua đường cong đầy đặn trên môi dưới của cô, anh phải tự nhắc nhở mình rằng anh đã chín chắn không còn thích loại đàn bà như cô từ nhiều năm rồi. Thật không may, cơ thể anh dường như đã quên mất thực tế đó.

Anh hôn cô sâu hơn, tự nhủ rằng có thể anh đã bắt đầu thích cô, nhưng anh không tôn trọng cô, không tin tưởng cô, và nếu không sớm chạm vào bộ ngực đó của cô, anh sẽ nổ tung lên mất. Chỉ có điều sau chuyện xảy ra ở

trong tòa vọng lâu, anh cần phải chậm lại, nhưng Chúa ơi, cô đang làm anh phát điên.

Cô tựa hẳn vào anh và thốt lên những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng giống như một dòng whiskey bơm thẳng vào trong mạch máu của anh. Anh quên mất về chuyện phải chậm lại. Anh quên hết tất cả mọi thứ trừ cô nàng nhỏ bé, nóng bỏng, mềm mại, cô nàng chiếm-lấy-em-đi với cái thân hình đến-với-papa này.

Môi cô tách ra và anh xâm nhập vào phía trong cái miệng ấm nóng của cô, nhưng anh còn muốn nhiều hơn nữa. Anh ôm cô thật chặt, cảm thấy bộ ngực trắng ngần tì vào ngực anh trong khi pháo hoa nổ tung trong đầu anh. Thế rồi một bàn tay của anh lần đến đường cong của cặp mông vô cùng xinh đẹp, và lưỡi anh càng tiến sâu hơn vào trong cô, nhưng ngay cả điều đó cũng không đủ bởi vì anh muốn cuộn nó quanh núm vú của cô, trượt nó vào giữa hai chân cô và nếm vị ngọt ngào từ cô. Anh căng cứng và điên cuồng, hai bàn tay anh ở trên khắp người cô, tình trạng mất trí của anh càng được kích thích thêm bởi những tiếng rên rỉ trong cổ họng mà cô đang tạo ra và những chuyển động bán loạn của cô trong vòng tay anh.

Anh muốn cô chạm vào anh. Anh muốn cô quỳ xuống trên hai gối, trên lưng, hai chân dang ra, rộng mở, bất cứ cách nào mà anh có thể tiến đến với cô, ngay tại đây nơi mà hơi nóng từ cơ thể của họ có thể làm bốc cháy lớp ván lát sàn và đẩy họ đâm xuyên thẳng vào giữa trung tâm cháy bỏng của trái đất.

Anh có thể cảm thấy sự hoang dại ở cô cũng không kém gì anh, hai bàn tay điên cuồng của cô cắm vào cánh tay anh, hông cô chuyển động không ngừng đẩy sát vào anh, xoay tròn chà xát. Cô đang trở nên điên cuồng, điên cuồng không kém gì anh, và đòi hỏi cũng không kém. Và những âm thanh đó, gần như sợ hãi, gần như... Anh trở nên cứng đờ khi nhận ra cô đang cố gắng thoát ra khỏi anh, và anh đang ôm lấy cô trong khi cô chống cự lại.

“Mẹ kiếp!” Anh đẩy mình ra xa, lật ngã một chiếc ghế trong lúc vội vàng. Miệng cô sừng phồng bầm dập vì những nụ hôn của anh. Ngực cô căng lên và mái tóc rối bù, như thể anh vừa mới thọc tay qua đó, điều đó cũng rất có thể là sự thật vì anh chắc như đinh đóng cột là không biết mình đã làm cái gì nữa. Khi nhìn vào trong đôi mắt thất thần của cô, anh cảm thấy muốn bệnh. Anh đã từng ở với rất nhiều phụ nữ, và đây là lần đầu tiên anh có vấn đề trong chuyện suy diễn không thành có. Sự buộc tội trong đôi mắt xéch lên đó làm anh có cảm giác mình như một tên tội phạm, mà điều đó là không đúng bởi vì họ đã cùng nhau lao vào chuyện này. “Tôi sẽ không xin lỗi lần nữa, mẹ kiếp!” anh quát lên. “Nếu em không muốn tôi hôn em, tất cả những gì em phải làm là nói không!”

Thay vì tranh cãi với anh, cô giơ tay lên với vẻ bất lực đến nỗi làm anh có cảm giác mình như kẻ côn đồ tồi tệ nhất thế giới. “Tôi xin lỗi,” cô thều thào.

“Phoebe...”

Cô túm lấy túi xách và chạy ra khỏi bếp, ra khỏi nhà anh, ra khỏi luồng hơi nóng nguy hiểm của hai cơ thể đang bùng lên trong ngọn lửa.

Chú thích

[35] Piglet: một chú lợn con trong phim Winnie-the-Pooh của A.A.Milne.

[36] Nguyên văn: double reverse: một chiến thuật tấn công trong bóng bầu dục. Bóng được chuyền lùi lại phía sau, sau đó lại được chuyền ngược lại một lần nữa cho một cầu thủ đang chạy theo hướng ngược lại, khôi phục hướng tấn công ban đầu.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Phoebe cảm thấy mệt mỏi và suy nhược khi cô nhấp tách cà phê đầu tiên trong buổi sáng. Chậm chạp xoay trong chiếc ghế bành, cô nhìn qua khung cửa sổ ra ngoài khu sân tập vắng tanh. Hôm nay là thứ Hai, “Ngày của những Vết sưng và Bầm tím”, là ngày các cầu thủ nhận bảng điểm mà các huấn luyện viên đã chấm cho phong độ của họ trong trận đấu hôm trước, tiến hành kiểm tra thể chất và xem băng. Họ không luyện tập trở lại cho đến tận thứ Tư, và cô cảm thấy dễ chịu khi không phải trải qua cả ngày dài ngắm nhìn Dan chạy lui chạy tới dọc đường biên trong chiếc áo thun và quần soóc, quát tháo và gào thét và ném bìa hồ sơ như thể anh có thể đẩy đội bóng của mình đến đỉnh vinh quang chỉ nhờ vào mỗi sức mạnh ý chí của anh thôi vậy.

Tại sao tối qua cô lại để anh hôn cô khi cô biết rằng người đàn bà trong mình vẫn chưa thể chấp nhận việc đó? Cô không thể trách anh vì đã nổi giận; cả hai đều biết rằng cô đã tự nguyện ngã vào vòng tay anh.

Nhưng khi nghe thấy hơi thở thô ráp nóng bỏng của anh, cảm thấy sức mạnh của anh, và biết rằng cô không thể kiểm soát anh, cô liền rơi vào trạng thái hoảng loạn.

Cô nhìn xuống cái cơ thể đã tạo nên sự dối trá về con người thật trong cô. Nếu vẻ bên ngoài của cô phản ánh đúng con người bên trong, cô hẳn phải là một cô nàng ngực lép, gầy nhẳng, khô khan thiếu sức sống. Cặp hông cong và bộ ngực đầy đặn thì có ích gì nếu cô không thể để cho một người đàn ông ve vuốt chúng, nếu chúng không bao giờ có thể đem đến cho đời một đứa bé hay nuôi dưỡng cuộc sống mới của nó chứ?

Cô không muốn sống như thế này thêm nữa. Cô muốn quay trở lại những khoảnh khắc trước khi sự sợ hãi bao trùm lên tất cả, khi nụ hôn của Dan đã đem đến một dòng máu mới rần rật suốt cơ thể cô. Cô muốn quay trở lại những khoảnh khắc khi cô lại được thấy mình trẻ trung và muôn thuở đàn bà.

Cô nghe thấy tiếng gõ cửa và rồi cửa văn phòng cô mở ra. “Nào Phoebe, đừng phiền muộn thế.” Ron băng qua tấm thảm về phía cô, ôm theo một chồng báo.

“Một khởi đầu chẳng lành đây.”

“À, về chuyện đó... Tôi cho rằng nó tùy thuộc vào cái nhìn của cô.” Anh trải những tờ báo trước mặt cô.

“Ôi, không!”

Những tấm ảnh màu chụp Phoebe trong chiếc váy rửa xe màu hồng chói lọi cùng cặp kính râm nạm hạt lấp lánh đang tỏa sáng rực rỡ trên những trang báo mà Ron vừa trải trước mặt cô. Trong một bức ảnh, cô đang nhét mấy đốt ngón tay vào miệng. Trên một bức ảnh khác, tay cô đang đặt trên eo và ngực chĩa về phía trước như một hình ảnh gợi dục thời Thế chiến thứ II. Tuy nhiên, hầu hết các bức ảnh đều chụp cảnh cô đang hôn Bobby Tom.

“Cái tí tít đó mới là thứ tôi thích hơn cả.” Ron chỉ về phía một tờ báo.

BÀ CHỦ STARS HOÀN THÀNH MỘT CÚ CHUYỀN LÊN

“Mặc dù cái này nghe có chất thơ hơn.”

BOBBY HÔN BÀ CHỦ BOM TẤN

Phoebe rên lên. “Họ làm tôi trông như một con ngỗng vậy.”

“Đó là một cách nhìn nhận chuyện này. Nhìn từ khía cạnh khác...”

“Thì lại tốt cho doanh thu bán vé.” Cô đã không còn gặp khó khăn trong chuyện đọc ý nghĩ của anh nữa.

Anh ngồi xuống đối diện với cô. “Phoebe này, tôi không chắc là cô hiểu bức tranh tài chính của chúng ta lúc này tối tăm ảm đạm như thế nào. Những cách quảng bá kiểu này sẽ lấp đầy chỗ trống trên khán đài, và chúng ta cần phải làm tất cả những gì có thể để tăng doanh thu ngay lập tức. Với cái hợp đồng thuê sân vận động bóc lột tàn bạo mà chúng ta đang có...”

“Anh cứ nhắc đến hợp đồng thuê sân mãi. Có lẽ tốt hơn hết anh nên cho tôi biết chuyện về nó đi.”

“Tôi nghĩ nên bắt đầu từ đâu.” Anh trông có vẻ trầm ngâm. “Cô có nhận thức được rằng thời đại của những đội bóng thuần gia đình đã gần như chấm dứt rồi không?”

“Còn lại bao nhiêu đội như thế?”

“Chỉ còn hai. Đội Pittsburgh Steelers, được sở hữu bởi gia đình Rooney, và đội Phoenix Cardinals bởi gia đình Bidwell. Đơn giản là bóng bầu dục đã trở nên quá đắt đỏ để một gia đình đơn lẻ có thể sở hữu. Tim Mara đã bán một nửa cổ phần trong đội Giants hồi cuối thập niên 80, nhà McCaskey đã phải buông tay một phần đội Bears, và dĩ nhiên, Bert đã bán 15% cổ phần của Stars cho vài người bạn nối khố của ông.”

“Đó là những người cứ để lại tin nhắn điện thoại mà tôi không trả lời đấy đúng không?”

“Chính là họ. Cho đến giờ, việc đồng sở hữu vi phạm luật lệ của giải, nhưng đó có lẽ là nơi chúng ta đang dần dần tiến đến. Lấy ví dụ nhé, làm thế nào mà đội Green Bay Packers, một đội bóng có cổ phần tự do, có thể đấu lại với tất cả những ông trùm trong ngành bất động sản, trong lĩnh vực dầu khí và xe ô tô mà hiện nay đang bơm tiền cho đội Chiefs và đội Cowboys, đội Lions, đội Saints, tất tần tật các đội còn lại chứ?”

Anh lắc đầu. “Các đội bóng có những khoản chi phí khổng lồ và chỉ có một vài cách để kiếm lợi nhuận: như các hợp đồng phát sóng truyền hình, doanh thu bán vé, các thỏa thuận bản quyền, và với một số đội là hợp đồng thuê sân vận động. Chúng ta không kiếm được một cắc nào từ những thứ đồ ăn hay thức uống bày bán ở sân vận động. Chúng ta không được chia cho một xu từ những hoạt động quảng cáo ở đó, tiền thuê sân của chúng ta thì cực khủng, và chúng ta phải tự trả chi phí an ninh cũng như phí thu dọn vệ sinh.”

“Làm sao mà Bert lại có thể để một chuyện như thế xảy ra?”

“Ông đã để trái tim điều khiển lý trí, tôi e là thế. Trong những năm đầu thập niên 80 khi đội bóng nhà nghề Stars được đưa ra rao bán, Bert tha thiết muốn mua nó đến mức ông không còn đủ cứng rắn trước liên minh những nhà kinh doanh đứng phía sau cái sân vận động, ông cũng đã hy vọng sau này sẽ từ từ thương lượng lại bản hợp đồng đó bằng cách dọa dẫm này nọ và khoe ra chút cơ bắp.”

“Rõ ràng ông đã nghĩ sai.”

“Liên minh sở hữu sân vận động được dẫn đầu bởi Jason Keane. Hẳn là một doanh nhân rắn mặt.”

“Tôi đã nghe về hẳn. Hẳn xuất hiện rất nhiều tại các câu lạc bộ ở Manhattan.”

“Đừng có để cái tiếng tăm dân chơi của hẳn đánh lừa cô. Keane rất thông minh, và hẳn không có ý định đánh mất thương vụ béo bở của hẳn với Stars. Bản hợp đồng sẽ đáo hạn vào tháng Mười hai này, và cho đến giờ chúng ta vẫn chưa có được chút tiến triển nào trong việc cải thiện lại các điều khoản.”

Cô chống khuỷu tay lên bàn, thọc một tay lùa tóc cho khỏi chớm vào má. Đội Stars đã thua ba trận giao hữu cuối cùng cũng như trận đấu mở đầu

mùa giải, vì thế rất ít khả năng đội bóng có thể đi đến được trận tranh chức vô địch AFC. Tất cả các phóng viên thể thao đều đang dự đoán rằng năm nay Portland Sabers sẽ lại thắng tiến đến trận Siêu Cúp một lần nữa, và cô cũng không thể không nhận thấy đội Sabers đã thắng trận mở đầu mùa giải trước Buffalo Bills với tỷ số 25-10.

Bản hợp đồng thuê sân rồi sẽ là vấn đề của Reed, và cô chẳng có lý do gì để lãng phí thời gian nghĩ về nó ngoại trừ một nỗi khao khát không thể lờ đi được là cô muốn đạt được một cái gì đó mà cha cô từng không thể làm được. Nhưng làm thế nào cô có thể mong cải thiện được một tình huống mà Bert đã không thể xoay sở khi cô không biết tí gì về những chuyện như thế chứ?

Reed đã gọi cô vài lần kể từ cái đêm hăn đến thăm cô. Hăn thậm chí còn gửi hoa cho cô trước trận đấu mở màn. Mỗi lần họ nói chuyện hăn đều luôn tỏ ra lịch sự, mặc dù hăn không vui vẻ chút nào với cái hợp đồng hai năm mà cô đã ký với Ron. Cô biết hăn sợ cô sẽ phá hủy đội bóng trước khi hăn có thể tiếp quản. Hăn sẽ không bao giờ có thể hiểu được rằng nhu cầu được trở thành một cái gì đó khác với cái con rối mà cha cô đã hình dung ra còn lớn hơn bất cứ mong muốn nào mà cô có thể có đối với việc trả đũa lại hăn vì những ức hiếp hăn đã dành cho cô suốt thời thơ ấu.

Cô ngậy người nhìn cái máy tính đang nằm biếng nhác ở góc bàn làm việc. “Anh có thể tìm ai đó dạy tôi cách sử dụng cái này được không?”

“Cô muốn học cách vận hành máy tính?”

“Tại sao không chứ? Tôi sẽ sẵn sàng thử bất cứ chuyện gì không làm tôi tăng cân. Hơn nữa, sẽ thật thú vị nếu một lần nữa lại được sử dụng bộ não.”

“Tôi sẽ cử ai đó đến đây.” Ron đứng dậy định rời đi. “Phoebe, cô có chắc là cô không muốn chuyển sang văn phòng của Bert không? Tôi cảm thấy áy náy khi một mình sử dụng hết khoảng không gian đó.”

“Anh cần nó hơn tôi.”

Sau khi Ron rời khỏi, cô liếc nhìn những bức tường xanh xám, chiếc bàn học bằng thép và các hình ảnh minh họa về bóng bầu dục. Cô đã quyết định sẽ không ở lại đây đủ lâu để bận tâm đến chuyện thay những thứ trong văn phòng cũ của Ron bằng đồ dùng cá nhân của mình.

Những đồ đạc thiết thực tạo nên một dấu ấn trái ngược rõ ràng với căn hộ xa xỉ mà cô và Molly sắp sửa chuyển đến. Rõ ràng một trong những cô nhân tình của Bert đã được trời phú cho cái khiếu thẩm mỹ rất khá trong việc trang trí nhà cửa, dù về chuyện lựa chọn đàn ông thì lại không được thế.

Peg Kowalski, quản gia cũ của Bert, sẽ dành cả ngày giám sát việc vận chuyển quần áo và đồ đạc cá nhân của Phoebe và Molly. Peg, một phụ nữ ngoại ngữ tuần và đã mệt mỏi với việc chăm sóc một ngôi nhà rộng lớn, đã ngay lập tức đồng ý giúp đỡ lau dọn, giặt là và mua hộ đồ ăn thức uống cũng như ở lại qua đêm với Molly nếu như Phoebe cần phải đi khỏi thành phố.

Molly tỏ ra không mấy hứng thú đối với vụ chuyển nhà. Con bé cũng đã từ chối lời gợi ý của Phoebe làm một buổi shopping hoành tráng để họ có thể tân trang lại cái tủ quần áo buồn tẻ hết chỗ nói của Molly trước khi nó bắt đầu kỳ học mới vào thứ Tư. Phoebe đã quyết định là cũng chẳng ích gì khi bắt Molly đối chứng với những lời dối trá mà nó đã nói với Dan. Điều đó sẽ chỉ làm cho tình trạng vốn đã tệ lại càng tệ hơn mà thôi.

Cô có những bản báo cáo cần phải đọc, những cuộc điện thoại cần phải trả lời, nhưng thay vào đó một lần nữa cô lại xoay ghế để có thể nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Cô đã đùa bỡn với đàn ông quá lâu rồi, đến mức cô không biết làm cách nào để cho một người biết được là cô thật lòng bị anh ta cuốn hút. Lẫn lộn với cảm giác xấu hổ và buồn bã là sự nuối tiếc.

Giá như người đàn bà trong cô đã trở lại để Dan làm tình với cô, có lẽ hẳn cô đã được chữa lành.

Dan thấy Valerie quan sát anh với vẻ ngờ vực khi anh bước vào văn phòng của cô trong tòa nhà thương mại ốp kính và đá granite trong khu Oak Brook. Cô ra hiệu về phía những chiếc ghế nhỏ nhắn màu hồng đặt quanh một chiếc bàn hội nghị.

“Anh uống cà phê nhé?”

“Không, cảm ơn em.”

Anh ngồi xuống, đẩy chiếc ghế chạy lùi lại trên bánh xe để anh có thể duỗi thẳng chân ra. Khi cô đứng dậy từ phía sau chiếc bàn làm việc và bước về phía anh, anh nhìn bộ vest văn phòng màu xanh kín cổng cao tường và chiếc áo cánh lụa trắng cài cúc lên đến cổ của cô. Biết rõ Valerie, có lẽ cô đang mặc một cái quần lót dây bên trong cũng nên.

“Em nghe nói hôm Chủ nhật vừa rồi anh lại thua,” cô vừa nói vừa ngồi xuống cạnh anh. “Em rất tiếc.”

“Chuyện như thế vẫn xảy ra thường xuyên ấy mà.” Anh đã muốn làm việc này theo cách đúng đắn, vì thế anh bảo cô họ cần nói chuyện và đã yêu cầu cô gặp anh dưới phố để đi ăn tối cùng nhau ở Gordon, nhà hàng ưa thích của cô. Khi cô từ chối và bảo anh hãy đến gặp cô ở văn phòng, anh những tưởng cô biết anh đang nghĩ gì trong đầu và chỉ muốn giải quyết cho xong thôi.

Cô chộp lấy một gói thuốc lá ở giữa chiếc bàn họp. “Vụ ở nhà anh tối qua thật ghê quá. Em hy vọng cô ta giữ kín miệng.”

“Có lẽ cô ấy không nói gì đâu.” Valerie bật cười với vẻ hoài nghi. “Toàn bộ cuộc đời em chợt hiện ra trước mắt khi em nhận ra chuyện gì đã xảy ra.”

“Anh nghĩ rằng cuộc đời cô ấy cũng hiện ra trước mắt cô ấy khi anh kéo cô ấy vào trong rừng cây. Không giống như em, cô ấy không biết rằng anh sẽ không thực sự làm cô ấy đau.”

“Anh có thể làm cô ta bình tĩnh lại được thật à?”

“Bọn anh đã nói chuyện.”

Rít một hơi sâu từ điều thuốc vừa châm, cô thực hiện bước do thám đầu tiên không được tế nhị cho lắm. “Chuyện đó sẽ gây cản trở cho bất kỳ kế hoạch quyến rũ nào mà anh định dành cho cô ta đấy.”

“Tin anh đi Val, kế hoạch duy nhất mà anh dành cho Phoebe là phải tránh xa cô ta càng xa càng tốt.”

Anh cũng thực sự có ý đó. Anh đang tự nổi điên lên với bản thân vì đã để mọi chuyện với Phoebe đi xa đến thế. Đáng lẽ anh không bao giờ nên hôn cô ta, và anh tự hứa sẽ không bao giờ để mình bị cuốn đi như thế một lần nữa. Dù sao thì anh cũng có những ưu tiên của mình ở phía trước.

Val quan sát anh với vẻ thận trọng.

“Vậy chuyện này là về cái gì?”

Anh biết cô sẽ không thích những gì anh sắp phải nói ra, vì thế anh nói thật nhẹ nhàng. “Anh đã gặp một người.”

Cô lạnh tanh, anh phục cô ở điểm đó, và nếu như không biết cô quá rõ, anh hẳn sẽ tin rằng cô không hề bị ảnh hưởng gì trước mẫu thông tin của anh. “Có phải ai đó em biết không?”

“Không. Cô ấy là một giáo viên trường mầm non.” Val sẽ không hiểu nếu như anh nói với cô rằng anh vẫn chưa chính thức hẹn hò với Sharon, nhưng sau vụ tối qua, anh biết anh không thể chiều theo bất cứ trò chơi tình dục

nào với người vợ cũ của mình nữa, một khi anh đã sẵn sàng tiến hành một vụ tán tỉnh nghiêm túc. “Anh và cô giáo viên này đã gặp nhau bao lâu rồi?” Cô rít một hơi dài, giận dữ.

“Chưa lâu lắm.”

“Và cô ta, dĩ nhiên rồi, là tất cả những gì mà em không có.” Mím chặt miệng, cô dúm điếu thuốc vào trong gạt tàn.

Valerie có cái tôi rất lớn và thường thì cô không phó mặc tính nóng nảy của mình, nhưng anh hiểu rằng anh đang làm tổn thương cô. “Anh chắc rằng cô ấy không thông minh như em, Valerie. Cũng không quyến rũ bằng. Nhưng vấn đề là, cô ấy thực sự rất tuyệt với bọn trẻ.”

“Em hiểu rồi. Cô ta đã qua cuộc sát hạch Mẹ Ngỗng của anh.” Cô trao cho anh nụ cười tươi tắn và khắc nghiệt. “Thực ra thì, Dan này, em mừng là chuyện xảy ra thế này, bởi vì em cũng đã muốn nói với anh chuyện tương tự.”

“Ý em là gì?”

“Sự dàn xếp giữa chúng ta không ổn với em.”

Anh giả vờ ngạc nhiên. “Em muốn chấm dứt?”

“Em rất tiếc, nhưng đúng thế. Em chỉ không biết làm sao đề cập đến chuyện này mà không làm anh tổn thương.”

Anh nhảy dựng ra khỏi ghế và tỏ chút giận dữ với cô, đúng phản ứng mà anh biết cô muốn anh thể hiện. “Anh ta là ai? Có phải em có người đàn ông khác không, Val?”

“Đó là chuyện không thể tránh khỏi, Dan à. Vì thế đừng đóng kịch nữa.” Anh nhìn xuống. Dẫm dẫm bàn chân lên tấm thảm một lát. “Chết tiệt,

Valerie, em chắc chắn biết cách khiến cho cánh đàn ông thấy mình không khác gì con lừa. Anh không biết sao mình lại cố gắng nói lời cuối với em. Anh đến đây để cắt đứt mọi chuyện với em, vậy mà suốt bao lâu nay em đã sẵn sàng đá anh rồi.”

Cô quan sát anh với vẻ nghi ngờ, cố gắng tìm xem liệu anh có đang lừa gạt gì cô không, nhưng anh giữ vẻ mặt chân thực giống y như vẻ mặt anh đã sử dụng trong buổi phỏng vấn sau trận đấu hôm Chủ nhật, khi anh nói về chuyện đội Broncos đã chơi tốt thế nào và họ thực sự xứng đáng với chiến thắng ra sao.

Cô gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn và rồi đứng dậy. “Vậy thì, em đoán là chúng ta không còn gì để nói thêm nữa.”

“Anh đoán là không.”

Khi anh nhìn xuống cô, những khoảng thời gian tốt đẹp quay trở lại thay vì những lúc tồi tệ. Hầu hết chúng đều diễn ra ở trên giường, nhưng anh cho rằng thế vẫn là nhiều so với các cặp đôi ly dị khác. Anh không chắc ai đã chủ động, nhưng điều tiếp theo anh biết là họ đã ôm lấy nhau.

“Hãy tự chăm sóc bản thân, em nghe rồi chứ?” anh nói.

“Hãy sống tốt nhé,” cô thì thầm đáp lại.

Hai mươi phút sau đó khi tạt xe vào bãi đỗ của trường mầm non Sunny Days, anh không còn suy nghĩ gì đến Valerie nữa. Thay vào đó, anh đang cau mày nhìn vào gương chiếu hậu. Chiếc xe tải màu xám đã bám theo anh trông giống hệt chiếc xe anh đã thấy đi sau mình vài lần hồi tuần trước. Tấm chắn gầm bên phải của nó bị vỡ. Nếu như anh có một tên phóng viên bám đuôi, thì tại sao lại có cái trò kiểm hiệp bí hiểm đó chứ? Anh cố gắng nhìn mặt người tài xế khi chiếc xe tải vượt qua lối vào nhà trẻ, nhưng cửa sổ xe dán kính màu. Nhún vai rũ bỏ chuyện tình cờ đó, anh đỗ chiếc Ferrari và bước vào trong tòa nhà tháp bé xây bằng gạch, mỉm cười khi nghe thấy

những tiếng âm ã khác nhau trong trường học: tiếng cười ré lên, giọng hát lạc điệu, tiếng ghế cọ quét. Anh phải đến Wheaton trong nửa giờ nữa để nói chuyện trong một bữa tiệc trưa của Rotary[37], nhưng anh không thể ngăn mình ghé qua đây vài phút. Có lẽ chuyện này sẽ gột sạch cảm giác hoang mang trong đầu anh về những gì đã xảy ra với Phoebe tối hôm qua. Ô cửa dẫn đến lớp học của Sharon đang để ngỏ, và khi anh nhìn vào bên trong, ngực anh căng lên. Họ đang nướng bánh quy! Ngay lúc đó, anh đã sẵn sàng quỳ xuống trên gối mà cất lời cầu hôn. Khi còn nhỏ, anh hẳn sẽ từ bỏ bất cứ điều gì để được nướng bánh quy với mẹ. Thật không may, bà còn quá bận rộn với các trận say xỉn. Không phải là anh trách gì bà. Sống với một gã khốn nạn như bố anh sẽ làm cho bất cứ ai cũng phải lao vào con đường rượu chè. Sharon ngẩng lên từ một cái tô lớn trộn bột và đánh rơi chiếc thìa đang cầm trong tay khi nhìn thấy anh. Mặt cô nhem nhuốc các loại màu. Anh mỉm cười khi nhìn thấy cô đang ở trong tình trạng lộn xộn đến thế nào. Mái tóc xoăn đỏ của cô dính đầy bột, và một vệt màu thực phẩm màu xanh trang điểm trên má cô. Nếu sở hữu tờ tạp chí Cosmopolitan, anh hẳn sẽ đưa cô lên trang bìa, chỉ như thế kia thôi. Trong đầu anh, Sharon, với khuôn mặt như một tiên nữ và sống mũi tàn nhang, thậm chí còn quyến rũ hơn rất nhiều so với các cô nàng có bộ ngực vĩ đại trong những chiếc áo kim sa vẩy cá lấp lánh và quần ôm da bóng Spandex.

Hình ảnh Phoebe Somerville nháng qua trong óc anh, nhưng anh gạt nó sang một bên. Anh sẽ không để sự ham muốn thể xác xen vào công cuộc tìm kiếm người mẹ cho những đứa con của anh.

Sharon sờ soạng nhặt lại chiếc thìa gỗ mà cô vừa đánh rơi. “Ồ, ừ... Chào anh. Anh vào đi.”

Sự bối rối của cô làm anh thấy hấp dẫn. Thật dễ chịu khi ở bên người phụ nữ vốn không quen ở cạnh một người đàn ông như anh. “Tôi chỉ ghé qua vài phút để xem anh bạn Robert của mình xoay xử thế nào với cái tay gãy thôi.”

“Robert, có người muốn gặp con này.”

Một cậu nhóc da đen nhỏ xíu xinh xắn mặc quần soóc áo thun chạy ào ra khoe cái tay bó bột của mình. Đan trầm trồ thán phục những chữ ký trên tấm bột, bao gồm cả của anh nữa, một thứ thực ra khá khó chịu khi phải đeo vào người.

“Chú có biết Michael không?” cuối cùng cậu nhóc cũng lên tiếng.

Trong một thành phố như Chicago, không có gì để nghi ngờ thằng bé đang nói tới Michael nào, ngay cả khi câu hỏi đó đến từ một đứa trẻ bốn tuổi.

“Biết chứ. Thi thoảng chú ấy cho chú chơi bóng rổ chung ở nhà chú ấy.”

“Cháu cá là chú ấy đập chú tan tác.”

“Không hề. Chú ấy sợ chú.”

“Michael không sợ bất cứ ai,” thằng bé nghiêm trang nói.

Thế là hết đùa cợt về Jordan nhé, thậm chí cả sau khi anh ta đã giải nghệ.
“Cháu nói đúng. Chú ấy đập chú tan tác.”

Robert dẫn Đan về phía bàn để anh khen ngợi số bánh của nó, và rồi chỉ một lát sau vài đứa trẻ khác cũng đòi anh phải chú ý đến. Chúng dễ thương đến không chịu nổi. Trẻ con làm anh nhộn lên, có lẽ bởi vì anh thích rất nhiều thứ giống như chúng: ăn bánh quy, xem hoạt hình trên ti vi, hay quậy phá lung tung. Mặc dù sắp trở rồi nhưng anh vẫn không thể nào rời khỏi đó được.

Trong lúc đó Sharon đã đổ tràn một cốc đường và đánh rơi một quả trứng. Anh túm lấy một chiếc khăn giấy để giúp cô lau dọn và nhìn thấy cô

lại đỏ bừng mặt mũi lên. Anh thích mái tóc đỏ xoăn xoăn đó của cô và cái cách nó lòa xòa lung tung trên mặt cô như thế.

“Đường như hôm nay em bị phù thì phải,” cô lắp bắp.

“Đó là một trong những từ em không nên dùng trước mặt các anh chàng tiền vệ công. Kể cả mấy gã tiền vệ công đã giải nghệ.”

Phải mất vài giây để cô hiểu ra, nhưng rồi cô mỉm cười.

“Em bị dính màu thực phẩm trên má kìa.”

“Em lộn xộn quá.” Cô ngả đầu chùi má vào vai, để rồi cuối cùng bị dính màu lên cả hai nơi. “Thành thực mà nói, không phải lúc nào trông em cũng thế này”

“Không cần xin lỗi đâu. Em trông rất tuyệt.”

“Ethan lấy kẹo rắc trang trí của con,” một bé gái ré lên.

Sharon ngay lập tức quay lại với đứa trẻ đang giật mạnh quần cô bằng những ngón tay bẩn. Đó lại thêm một điều anh thích ở cô. Ngay cả khi cô đang nói chuyện với người lớn thì lũ trẻ vẫn là ưu tiên hàng đầu của cô. Anh quan sát với vẻ ngưỡng mộ khi cô thương lượng cách dàn xếp mà hẳn sẽ khiến một nhà ngoại giao lấy làm tự hào.

“Người ta có thể sử dụng em ở Trung Đông đấy.”

Cô mỉm cười. “Em lại nghĩ rằng tốt hơn em chỉ nên tập trung chuyên môn vào kẹo rắc trang trí mà thôi.” Anh liếc nhìn đồng hồ. “Tôi phải đi rồi. Lẽ ra tôi đã phải diễn thuyết từ năm phút trước. Thời gian biểu của tôi lúc này khá điên khùng, nhưng khi mọi chuyện thư thư hơn chút thì đi ăn tối với tôi nhé. Em thích đồ ăn Ý không?”

Cô lại đỏ bừng mặt. “Em... có, đồ ăn Ý cũng được.”

“Tốt. Tôi sẽ gọi lại cho em.”

“Okay.” Cô có vẻ hơi sửng sốt.

Trong cơn bốc đồng, anh chồm tới phía trước và đặt lên môi cô một nụ hôn phớt. Trên đường quay ra bãi đỗ xe, anh mỉm cười liếm môi.

Có lẽ chỉ là tưởng tượng thôi, nhưng anh nghĩ mình đã nếm thấy mùi va ni.

Chú thích

[37] Rotary: một tổ chức quốc tế bao gồm những tổ chức tình nguyện phi lợi nhuận, gặp mặt thường xuyên để thực hiện những công việc từ thiện bằng cách hỗ trợ trực tiếp hoặc quyên góp quỹ hỗ trợ.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Phoebe chạm mặt Bobby Tom Denton trong sảnh khách sạn vào lúc 8:30 tối thứ Bảy. Tuy cô vừa mới đến Portland trên một chuyến bay hạng sang từ O'Hare, nhưng đội Stars đã đến đây từ trưa bởi vì luật NFL quy định rằng đội khách phải có mặt tại thành phố sắp sửa diễn ra trận đấu ít nhất là 24 tiếng trước giờ khai cuộc. Trước đó cô cũng đã liếc qua bảng thời gian biểu và biết rằng các cầu thủ đã tham gia một cuộc họp cho đến tận tám giờ tối và lúc này thì hoàn toàn tự do cho đến giờ giới nghiêm vào lúc mười một giờ.

“Chào cô Somerville.” Anh chàng tám triệu đô của cô trao cho cô một nụ cười toe toét có vẻ như rộng không kém gì cái mũ Stetson màu đen trên đầu cậu ta. Chiếc quần jean mòn vẹt và xơ xác rất hợp một bó sát đôi chân vận động viên điền kinh, và đôi ủng cao bồi da rắn đã được chà xát sao cho trông nó không quá mới nhưng cũng chẳng quá tồi tàn. Viktor hẳn sẽ rất ấn tượng đây.

Bobby Tom nói, “Tôi đã lo là cô có thể sẽ không đến.”

“Tôi đã nói với cậu là tôi sẽ đến.”

Cậu ta dùng ngón tay cái đẩy vành mũ cao bồi lên. “Cô sẽ lại đứng trên đường biên dọc suốt thời gian diễn ra hiệp một trong trận đấu ngày mai chứ, đúng không?”

Cô bặm môi. “Thực ra thì, Bobby Tom này, tôi đang có ý khác.”

“Thôi nào. Tôi có thể thấy cô và tôi cần phải nói chuyện nghiêm túc.” Một bàn tay nhanh nhẹn của chàng cầu thủ bắt bóng tóm lấy cánh tay cô và

nhẹ nhàng dẫn cô về phía quầy bar. Lẽ ra cô có thể kháng cự lại, nhưng cô không thích thú gì một buổi tối trong căn phòng khách sạn xa lạ mà thậm chí còn không có cả Pooh để bầu bạn.

Quầy bar của khách sạn yên tĩnh và tối om, họ chọn một băng ghế dài nhỏ nhắn ở phía góc trong khi Bobby Tom gọi một lon bia. “Cô trông giống kiểu người uống vang trắng,” cậu ta nói. “Một cốc chardonnay thì thế nào?”

Phoebe lẽ ra sẽ rất thích một ly chardonnay nhưng cô không chắc là mình thích bị xếp vào “kiểu người uống vang trắng”, vì thế cô gọi một ly margarita. Cô nàng bồi bàn, lúc này đang ngây ra nhìn Bobby Tom với đôi mắt đói khát, biến vào trong để chuẩn bị đồ uống cho họ.

“Các cậu được phép uống bia vào đêm trước trận đấu à?”

“Bọn tôi được phép làm bất cứ điều gì miễn sao bọn tôi cố gắng hết mình cho đội vào ngày hôm sau. Chỉ có uống bia và lệnh giới nghiêm là hai thứ huấn luyện viên không khắt khe cho lắm. Bọn tôi đúng ra là phải ở trong phòng kể từ mười một giờ, nhưng hồi còn là cầu thủ huấn luyện viên cũng nổi tiếng là kẻ nổi loạn, và thầy ấy biết rằng tất cả bọn tôi đều có những cách riêng để xả áp lực.” Bobby Tom cười khoái chí. “Thầy thật sự là một huyền thoại.”

Phoebe đã tự dặn bản thân không được hỏi, nhưng khi chuyện có liên quan đến Dan Calebow, sự tò mò của cô dường như không có giới hạn. “Ý cậu là gì? Huyền thoại kiểu gì?”

“Thế này, một số chuyện về thầy không phù hợp cho phụ nữ nghe, nhưng tôi đoán mọi người đều biết thầy ghét chuyện giới nghiêm đến mức nào. Cô biết đấy, huấn luyện viên chỉ cần ngủ vài tiếng mỗi đêm, và hồi còn chơi bóng, thầy không thể chịu đựng được cái ý tưởng bị nhốt vào chuồng từ lúc mười một giờ đêm. Thầy bảo nếu làm thế, thầy sẽ cảm thấy quá công cho trận đấu. Vì thế thầy thường chuẩn về phòng lúc bị tuần tra và rồi sau đó

lĩnh ra ngoài để tiệc tùng dữ dội hơn nữa. Các huấn luyện viên cũng phát hiện ra chuyện đó, dĩ nhiên rồi. Họ phạt thầy, cho thầy ngồi dự bị; không cách nào hiệu quả, bởi vì thầy vẫn chuồn ra ngoài cho đến giờ các quầy bar đóng cửa. Cuối cùng, thầy bảo với họ là nếu không thích điều đó, họ có thể hoặc bán thầy hoặc bán thầy đi, chứ thầy thì sẽ không thay đổi. Trận đấu duy nhất thầy chơi tồi trong suốt mùa giải đầu tiên của thầy là khi họ đặt một vệ sĩ canh gác bên ngoài phòng của thầy. Ngày hôm sau, thầy đã ném năm quả bị đối phương bắt được. Sau đó, các huấn luyện viên không quấy quả thầy về chuyện đó nữa. Dĩ nhiên thầy đã dụ bớt đi một chút khi tuổi hơn.”

“Không nhiều, tôi cá thế,” cô lẩm bẩm khi đồ uống của họ được đem ra. Bobby Tom nhắc vai bia lạnh toát của mình lên. “Cái này là để đá đít bọn Sabers.”

“Để đá đít.” Cô chạm ly với cậu ta, rồi liếm một khoảng nhỏ trên viền muối phủ và hớp một ngụm margarita.

“Cô Somerville này...”

“Phoebe là được rồi.” Cô nhấp một ngụm nữa. Sau này cô sẽ hối tiếc vì vụ calo, nhưng bây giờ thì không.

“Tôi cho rằng khi chỉ có hai chúng ta thì gọi tên riêng cũng không sao, nhưng vì cô là bà chủ của tôi, tôi sẽ không làm điều đó khi hai ta ở trước công chúng.”

“Sau những bức ảnh trên báo đó, tôi nghĩ rằng không cần phải lo lắng quá nhiều về chuyện bảo vệ danh tiếng nữa.”

“Chúng không tuyệt sao! Thậm chí còn từ góc đẹp nhất của tôi.” vế toe toét của cậu ta nhạt đi. “Cô không nghiêm túc khi nói rằng sẽ không xuất hiện trên đường biên vào ngày mai, đúng không?”

“Tôi không chắc đó là ý kiến hay. Trừ khi chúng ta có thể nghĩ ra một nghi thức chúc may mắn mới.”

“Ồ không. Không thể làm thế được. Mặc dù tuần trước chúng ta thua, nhưng tôi đã có một trong những trận đấu xuất sắc nhất sự nghiệp trước bọn Broncos. Tôi đã chơi bóng bầu dục rất nhiều năm rồi, và khi một điều gì đó có tác dụng với tôi, tôi sẽ bám chặt lấy nó. Thấy không, ngay khi bắt đầu thay đổi rồi thì tôi chỉ suy nghĩ về sự thay đổi đó thay vì chuyện hàng thủ đối phương đã bố trí đội hình như thế nào và liệu tôi có thể mở đường xông qua hay không. Cô hiểu tôi đang nói gì chứ?”

“Bobby Tom, tôi không thích thú gì với chuyện hàng loạt bức ảnh hai ta hôn nhau sẽ chình ình trên tất cả các mặt báo thứ Hai đâu.”

“Thật không ngờ lại phải nhắc nhở cô điều này, Phoebe, nhưng ngày mai chúng ta sẽ đấu với bọn Sabers, và chuyện đánh bại họ quan trọng hơn rất nhiều so với vài bức ảnh trên mặt báo. Họ đã đoạt Siêu Cúp năm ngoái. Cả nước nghĩ rằng chúng ta đang giật nước cuốn trôi mùa giải này xuống bồn cầu. Chúng ta phải chứng tỏ với họ rằng chúng ta có những tư chất để trở thành nhà vô địch.”

“Vì sao?”

“Vì sao cái gì?”

“Vì sao chúng ta phải trở thành nhà vô địch? Khi cậu nghĩ về chuyện đó, vấn đề mất chốt của nó là gì? Đâu có giống như là cậu sẽ tìm ra một phương pháp chữa bệnh ung thư nào đó đâu.”

“Cô nói đúng,” cậu ta nghiêm túc nói. “Nó không giống thế. Nó lớn hơn nhiều. Thấy không, bản thân cô luôn có những điều tốt đẹp và những điều xấu xa. Đó là vấn đề. Đó là điều quan trọng.”

“Tôi thấy khó mà hiểu được cậu đấy, Bobby Tom.”

Cậu ta giơ tay vẫy bồi bàn và xĩa hai ngón tay về phía đồ uống của họ ra hiệu lấy thêm. Đến lúc đó cô mới nhận ra mình đã uống gần cạn ly. Cô không định uống đồ có chất cồn, và cô biết cô nên từ chối một ly khác, nhưng Bobby Tom là một người bầu bạn rất dễ chịu và cô đang tận hưởng cảm giác thoải mái. Hơn nữa, cậu ta sẽ trả tiền cơ mà.

“Cách tôi hình dung chuyện này là thế này,” cậu ta tiếp tục. “Loài người hung hãn từ trong bản chất, cô có đồng ý vậy không?”

“Đàn ông thì có thể, nhưng đàn bà thì không hẳn.”

Bobby Tom rõ ràng không có hứng thú gì với quan điểm về giới tính vì cậu ta phớt lờ lời nhận xét của cô. “Bóng bầu dục giải tỏa bản tính hung hãn của người đàn ông. Nếu không vì NFL, bọn tôi có lẽ đã tham gia chiến tranh ở Nga cả chục lần trong bốn mươi năm qua rồi. Thấy không, đó là con người Mỹ. Mỗi khi chúng ta bị chơi đểu, tự nhiên chúng ta biến ngay thành những kẻ đập cứt. Xin thứ lỗi cho ngôn từ của tôi, Phoebe, nhưng tất cả mọi người đều biết đá đít là một phần trong tinh thần dân tộc của chúng ta. Bóng bầu dục cho bọn tôi một... ta gọi nó là gì nhỉ? Một lối thoát an toàn.”

Thực ra thì những gì cậu ta nói rồi tung cả lên, và chính lúc đó cô biết ly margarita đầu tiên của cô đã bốc lên đến đầu. Cô nhắc ly thứ hai lên, liếm một khoảng nhỏ khác trên vành ly. Bobby Tom túm lấy cánh tay cô và nhìn cô với vẻ nài nỉ. “Vậy ngày mai cô có xuất hiện ở đó vì tôi hay không, bởi vì tôi phải nói cho cô biết sự thật của Chúa - cô là người tử tế, và tôi biết lương tâm của cô không muốn chúng ta nhận thất bại trước bọn Sabers.”

“Tôi sẽ ở đó,” cô thở dài.

“Tôi biết có thể trông cậy vào cô mà.” Cậu ta trao cho cô một nụ cười mê hồn. “Tôi thích cô, Phoebe. Rất nhiều. Nếu chúng ta không phải là người cộng tác làm ăn, tôi có thể sẽ theo đuổi cô thật đấy.”

Cậu ta quá trẻ con, quá đáng yêu, và cô mỉm cười đáp lại. “Cuộc đời không phải luôn chó má hay sao?”

“Cô nói đấy nhé.”

Cho dù không nóng bừng vì margarita thì Bobby Tom Denton cũng vẫn là người vô cùng dễ gần. Họ nói chuyện về đồ ăn Mexico, thắc mắc không biết các đội thể thao có nên được đặt tên theo người dân Mỹ bản địa hay không, và sự giống nhau giữa Bobby Tom và Christian Slater. Cô mất nhiều thời gian hơn với ly margarita thứ hai, nhưng dù vậy cô vẫn cảm thấy rõ ràng tiếng o o khi cậu ta chồm qua và chạm môi vào môi cô.

Đó là một nụ hôn nhẹ nhàng đầy tình thân hữu. Bày tỏ sự tôn trọng. Một dấu ấn của tình đồng chí và hoàn toàn lành mạnh. Một nụ hôn mà một anh chàng 25 tuổi trao cho một người phụ nữ 33 tuổi mà cậu ta muốn lên giường cùng, nhưng biết là mình sẽ không làm điều đó, và không muốn phá hỏng tình bạn bè giữa họ, nhưng vẫn hy vọng nó có thể là cái gì đó hơn bạn bè.

Phoebe hiểu.

Thật không may, Dan thì không. “Denton!” Giọng anh bắn xuyên qua không gian yên tĩnh ở quầy bar như một khẩu đại bác của quân liên minh vang lên phía trên một bãi chiến trường xơ xác. “Cái đồng hồ đắt tiền của cậu không nói cho cậu biết là cậu chỉ có ba phút rưỡi để lê mông về phòng nếu không muốn vi phạm lệnh giới nghiêm hay sao?” Anh hiện ra lù lù phía trên chiếc bàn của họ trong chiếc quần jean và một chiếc áo jean mở toang cổ.

“Chào huấn luyện viên. Thầy muốn nghe điều buồn cười chết giẫm nhất không? Em vừa mới kể với Phoebe đây là thầy đã luôn thoải mái thế nào về chuyện giới nghiêm. Và rồi thầy xuất hiện. Nếu điều đó không...”

“2 phút 45 giây! Và tôi sẽ phạt cậu 500 đô la cho mỗi phút cậu không có mặt trong phòng.”

Trông có vẻ bị tổn thương, Bobby Tom đứng dậy. “Mẹ kiếp, huấn luyện viên, chuyện gì làm thầy nổi điên lên thế?”

“Cậu đã chạy lỗi ba lần hôm thứ Sáu. Bắt đầu bằng chuyện đó thì sao?” Bobby Tom rút vài đồng từ trong ví ra vỗ lên mặt bàn. Rồi cậu ta bắn cho Dan một ánh mắt hậm hực. “Em không nghĩ chuyện này có gì liên quan đến vụ chạy lỗi.” Cậu ta chạm vào vành mũ Stetson và nghiêng về phía Phoebe. “Gặp lại cô trên đường biên vào ngày mai, cô Somerville.”

“Hẹn gặp lại, Bobby Tom.”

Khi cậu ta biến mất, Dan sửa vào cô như một sĩ quan huấn luyện. “Phòng tôi! Ngay bây giờ!”

“Ừm... tôi không nghĩ thế.”

“Khi bắt đầu đùa bỡn với cầu thủ bắt bóng cừ nhất trong AFC thì cô đã bước qua vạch vôi rồi. Giờ, trừ khi cô muốn cái chăn có rận của chúng ta bị phơi ra trước công chúng, tôi khuyên cô nên bắt đầu nhúc nhích đi.” Phoebe miễn cưỡng theo anh rời khỏi quầy bar và đi vào sảnh. Cô biết cô nên nhắc lại cho anh nhớ rằng cô là sếp của anh, nhưng khi họ bước vào trong thang máy và bắt đầu đi lên trong sự im lặng nặng nề đến tận tầng bảy, cô phát hiện ra cô không thể nghĩ ra một lời nào để nói.

Nhưng anh chắc chắn đã nghĩ ra đầy cả một đầu rồi, và sức nóng từ đó đang rùng rục xuyên qua chiếc váy len ngấn màu xanh lam của cô. May mắn cho cô là cô không quan tâm.

Hai ly margarita đã đem đến cho cô cảm giác ấm áp dễ chịu, làm cô chỉ muốn trề môi ra và bảo anh rằng đừng có tỏ ra như một kẻ quê mùa hủ lậu như thế.

Cô đã không biết phòng của họ lại gần nhau như thế cho đến khi anh dừng lại trước một cánh cửa đối diện phòng cô. Anh mở khóa và không-quá-dịu-dàng đẩy cô vào bên trong. Rồi anh xia năm đấm của mình, với ngón trở chìa ra, về phía chiếc sofa bọc nỉ.

“Ngồi.”

Mặc dù trí óc cô đã bắt đầu phát ra những lời cảnh cáo đáng báo động nhất, nhưng cảm giác lơ mơ ấm áp từ rượu tequilla bao phủ lấy cô làm cô không thể nào nghiêm túc để tâm đến chúng, vì thế cô giơ tay đập gót chào chế nhạo khi làm theo mệnh lệnh của anh.

“Vâng, thưa Ngài.”

“Đừng có tỏ ra dễ thương với tôi!” Anh xòe một bàn tay to lớn chống lên hông. “Tránh xa cầu thủ của tôi ra, nghe không? Những cậu bé đó ở đây là để chiến thắng trong trận đấu; họ không phải đồ chơi tình dục của cá nhân cô, và tôi không bao giờ muốn nhìn thấy bất cứ chuyện gì giống như những gì tôi đã thấy tối nay nữa!”

Và đó chỉ mới là bắt đầu. Anh quát tháo và nổi xung lên, mặt đỏ bừng bừng giống y hệt những lần anh đứng bên đường biên thét vào mặt trọng tài. Cuối cùng, anh cũng dừng lại để thở.

Cô trao cho anh nụ cười nhếch mép và rồi trượt đầu ngón tay trở vào trong miệng. “Có chuyện gì thế, anh bạn? Anh chưa bao giờ hôn một cô gái ở quầy bar sao?”

Anh có vẻ choáng váng, như thể anh chưa bao giờ bị một người đàn bà đối xử một cách xác xược như thế. Chúa ơi, anh thật dễ thương. Dễ thương và sexy và thô kệch và tàn nhẫn. ừm. Grrừ... Sẽ phải rất rất đàn bà thì mới thuần hóa được một người đàn ông như anh.

Cô buông đôi chân đang bắt chéo ra. Sẽ phải cần một cái giường nữa. Và mùi hoa nhài thoang thoảng bay vào từ phía cửa sổ mở rộng. Và tiếng cọt kẹt ban đêm của một chiếc quạt guồng treo trên trần trong một ngôi nhà tá điền cũ kỹ.

Cô đứng dậy.

Nàng Elizabeth trẻ trung có thể thuần hóa anh bằng đôi mắt màu tím mơ huyền, và bộ ngực trắng muốt như bánh pudding va ni đang tràn ra qua chiếc áo lót viền ren của mình.

Húuuu! Anh đã quay trở về nhà với cô, anh chàng hú về phía mặt trăng này[38]. Lại say xin. Ăn chơi. Sặc sụa mùi whiskey và mùi nước hoa rẻ tiền từ một con điếm có tên là Lulabelle. Nhưng anh vẫn chưa chán chê, anh chàng máu nóng, ngạo mạn này. Chỉ một người đàn bà có thể làm anh thỏa mãn.

Đến với em nào, cậu bé: em sẽ làm anh cảm thấy thật tuyệt vời. Em là đàn bà, và em biết cách thuần hóa người đàn ông của em.

Cô lững thững bước về phía anh, đôi môi ẩm ướt hé mở, một lọn tóc vàng óng nhảy nhót trên mi, từng lỗ chân lông trên da cô đều cảm thấy hơi nóng của anh và cũng đã sẵn sàng để thiêu cháy anh bằng chính hơi nóng của mình. Tại sao lại có lúc cô cảm thấy sợ anh cơ chứ, một con mèo nóng bỏng, lợi hại như cô? Hãy để anh thấy cô là loại đàn bà thế nào. Hãy để anh cảm thấy nổi sôi sục trong cô.

“Phoebe?”

Cô dừng lại trước mặt anh, úp lòng bàn tay mềm mại lên hai nắm tay đang chống trên hông anh. Cô nhìn chăm chú vào đôi mắt màu xanh nước biển và nhận ra rằng không cần phải sợ hãi sức mạnh của anh khi quyền lực của riêng cô vĩ đại hơn rất nhiều.

Cô ưỡn cong lưng và ngả vào người anh. Cô là một con mèo đang bị kích động, và cô hôn anh bằng đôi môi hé mở, chao nghiêng miệng mình trên môi anh, tuột ra khỏi một chiếc xăng đan để cọ những móng chân màu hồng dọc theo lớp vải jean sờn mòn bao phủ lấy bắp chân anh. Khi anh chấp thuận lưỡi cô, một cảm giác vui vẻ hồ hởi quét xuyên ra người cô, được nuôi dưỡng thêm bởi cái nhận thức về sức mạnh của riêng mình. Tại sao cô lại từng sợ hãi sex khi chuyện này quá dễ dàng, quá tự nhiên như thế chứ?

Anh thốt ra một âm thanh khàn đục, nhẹ nhàng từ trong cổ họng, hoặc có thể âm thanh đó là của cô cũng nên. Miệng họ gắn vào nhau, tay họ gài vào nhau trên hông anh, và cô không để cho nỗi sợ hãi xen vào. Lưỡi anh cướp bóc. Cô tự nhủ với bản thân rằng cô đủ đàn bà để đáp ứng lại nỗi đam mê của anh và rượu đã giúp cô được thả lỏng đủ để trải qua chuyện này đến tận cùng. Lúc đó, có lẽ cô sẽ được tự do.

“Phoebe...” Anh thì thầm tên cô trong cái miệng ấm áp, ẩm ướt đang hé ra của cô, và anh không còn quát thét gì nữa. Hai bàn tay to lớn của anh trượt dọc theo hông lên đến eo cô; ngón tay cái mò lên phía trên sườn. Chỉ trong chốc lát nữa thôi anh sẽ chạm vào phía dưới hai bầu ngực của cô, biến chúng thành mảng thịt da nóng hổi, sống động. Lúc này chúng đã đang nhức nhối, chờ đợi rồi.

“Đừng dừng lại,” cô nài xin trên môi anh. “Cho dù em có nói gì thì cũng đừng dừng lại.”

Choáng váng, anh lùi lại. “Em nói thật chứ?”

“Thật.”

Vài giây trôi qua khi những lời của cô từ từ xâm nhập vào trong đầu óc Dan. Cảm giác thất vọng quét qua người anh, nhanh chóng theo sau đó là sự ghê tởm và rồi là cay đắng. Tại sao anh lại ngạc nhiên cơ chứ?

Đáng lẽ anh nên rút ra bài học từ Valerie và nhận ra tất cả những gì Phoebe đã mong muốn bấy lâu. Cô là một người đàn bà khác nữa muốn được chơi cái trò chơi phức tạp. Tất cả những câu trả lời không của cô tối thứ Bảy vừa rồi đều có nghĩa là có. Cô đã điều khiển anh, và anh đã bị lừa gạt.

Mệt mỏi, anh nhìn chăm chăm xuống những đường cong đầy đặn của cô, đôi lông mi chớp chớp mềm mại vẽ nên đôi mắt xéch màu hổ phách đó, đôi môi căng mọng của cái miệng ướt át, hôn-em-đi đó. Không lẽ mong muốn có một người đàn bà đơn giản, không phức tạp cùng nhau vui vầy trên giường là đòi hỏi quá nhiều? Không có những trò tưởng tượng. Không có những trò lập dị. Chỉ vài tiếng cười và chút khoái lạc ân ái.

Đột nhiên anh cảm thấy giận dữ.

Giận dữ như lúc anh tìm thấy Bobby Tom chảy nước dãi trước cô trong quầy bar. Có lẽ cô đã kích thích cậu ta ở dưới gầm bàn. Cọ vào cậu ta bằng đôi chân dài trần trụi. Chạm nụ hoa của mình vào cánh tay cậu ta.

Tấn công cậu ta với một đồng lời nhảm nhí. Đừng dừng lại chỉ bởi vì em nói không, Bobby Tom. Em thực sự có ý là có.

Có lẽ Valerie đã làm anh lệch lạc, nhưng có vẻ như đàn bà trên cái đất nước này đã trở nên điên rồ không thể cứu vãn được trong những vấn đề liên quan đến sex. Họ hoặc là muốn dặm đôi giày cao gót của mình lên ngực anh hoặc là bắt anh phải cùm tay họ vào cột giường. Dường như không có vùng trung gian nào cả.

Anh đã bị kéo xuống con đường mòn này cả trăm lần rồi, và thậm chí chẳng cần suy nghĩ anh vẫn có thể đóng vai một gã thô bạo. Sau những gì cô đã đẩy anh vào, một chút thô bạo với Phoebe Somerville có lẽ chính là những gì anh cần để giải thoát khỏi những hình ảnh cô khi nó cứ nhảy vào

đầu óc anh vào những lúc tồi tệ nhất. Tối nay, anh sẽ đặt dấu chấm hết cho chuyện này.

“Bất cứ điều gì em nói, bé con.” Phoebe nghe thấy vẻ ác độc trong giọng nói của Dan, nhưng cô đang cảm thấy quá tuyệt nên không để điều đó làm cô hoảng sợ. Anh đưa một tay lên gáy cô và thọc vào trong mái tóc, túm nó trong nắm tay và giật hơi mạnh vào chân tóc. Với tay còn lại, anh bắt đầu mở hàng cúc nhỏ trên cổ váy. Lòng bàn tay anh quét qua ngực cô, và vạt áo mở rộng ra. Anh khịt mũi khi nhìn thấy chiếc áo lót đơn giản màu trắng của cô. Rõ ràng anh đã quen với đồ lót phụ nữ gợi cảm hơn, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy dễ chịu với loại đó. Bờ vai trần của cô bắt được luồng gió lạnh phả ra từ máy điều hòa khi anh đẩy phần thân áo xuống khuỷu tay cô, làm tay cô kẹt lại trong hai ống tay áo. Anh vật lộn với ba cái móc gắn hai dải dây đàn hồi rộng phía sau lưng áo lót của cô.

“Em to lắm, bé con, nhưng em không phải là Dolly Parton[39]. Một cái nịt ngực có gọng nhỏ nhỏ sexy của Victoria’s Secret sẽ có tác dụng hơn.” Vẻ khinh bỉ trong giọng nói của anh xuyên qua màn sương mù tequilla bao quanh cô, xua đi một phần cảm giác quyền lực trong cô. Cô cố gắng rút tay ra khỏi đám váy áo bùng nhùng, nhưng đúng vào giây phút đó chiếc áo lót của cô rơi xuống, và ngực cô bung ra tự do.

“Chết tiệt.” Âm thanh khe khẽ đó nghe như lời thán phục hơn là một câu chửi thề.

Trước khi cô biết chuyện gì xảy ra, anh đã kéo hai cổ tay cô ra phía sau lưng và túm lấy chúng bằng một tay. Động tác thô bạo đó đã làm ngực cô nảy về phía trước và nâng lên cao, và cảm giác bất lực mà cô cảm thấy ở tư thế đó như đã chấp cánh cho cơn hoảng loạn xuất hiện trong dạ dày. Anh cúi đầu xuống. Hơi thở nóng hổi của anh chạm vào da cô cùng với cảm giác ran rã vì lớp chân râu lởm chởm. Anh búng lưỡi vào một bên núm vú. Nó săn lại. Anh liền ngậm nó vào miệng và mút thật mạnh.

Xương sống cô cảm giác như đang oằn lại. Cảm giác vô cùng kích thích làm cô quên mất đôi tay bị trói chặt của mình. Anh di chuyển sang bầu ngực bên kia, liếm láp và rồi ngậm lấy núm vú. Cô quy người vào anh. Khi tay anh luồn xuống phía dưới mép chiếc váy ngắn và úp lấy đùi cô, cảm giác hoảng loạn của cô quay trở lại, và cô biết rằng cô phải giải phóng hai tay trước khi có thể để anh đi xa hơn nữa. Ngón tay anh di chuyển lên phía trên.

“Chờ đã,” cô thì thào, cố gắng lùi lại, nhưng bàn tay lực sĩ của anh nhanh chóng giữ cô lại. “Thả tôi ra.”

“Tôi không nghĩ thế đâu.”

“Tôi nói nghiêm túc đấy.”

“Hắn là thế rồi.”

“Dan!”

“Bất cứ điều gì quý cô muốn.” Anh thả cô ra, nhưng chỉ đủ lâu để kéo chiếc váy của cô tuột xuống qua hông. Áo lót của cô tụt xuống, để lại cô đứng đó trên một chiếc xăng đan, một chiếc lặc phía trên cổ chân và một chiếc quần lót cotton màu trắng kéo cao đến thắt lưng.

“Em chắc chẳng thích bỏ tiền ra mua các loại đồ lót gợi tình nhỉ.”

Sự tự tin của cô biến mất và tất cả những bóng ma quá khứ quay lại. Cô túm lấy chiếc váy để phủ lên mình, nhưng trước khi cô có thể chạm vào nó, anh đã nhắc cô lên và mang cô về phòng ngủ. Khi anh thả cô xuống trên giường, chiếc xăng đan bơ vơ còn lại của cô cũng bay mất.

Anh hiện ra lù lù phía trên cô, không còn là một nhân vật trong tưởng tượng nữa, mà là một người đàn ông thực sự đang giật phăng chiếc áo sơ mi jean ra khỏi người, phơi bày ra một bộ ngực nở nang đến đáng báo động với

cơ bắp căng phồng, bắp tay lực lưỡng và các mạch máu vẫn lên như những sợi dây thừng quấn quanh cánh tay. Một mảng lông ở chính giữa ngực trái ra và gom lại thành hình mũi tên thẳng tắp và biến mất trên cái bụng phẳng và rắn chắc vào phía trong cặp quần jean.

Cô biết anh luyện tập trong phòng tập thể lực hàng ngày, và cô đã nhìn thấy anh chạy vòng quanh sân tập vào buổi tối, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần cho thân hình lực lưỡng khỏe mạnh này của anh. Tất cả những ý nghĩ về cô nàng Elizabeth trẻ trung trong đầu cô biến đi đâu mất. Cô cảm thấy mình như một trinh nữ mười tám thay vì một người đàn bà 33 tuổi có quá nhiều nhưng cũng quá ít tình nhân. Cô đã tự mình lao vào trận đấu với một gã chuyên nghiệp trong khi cô thậm chí còn không thể xử lý được một kẻ nghiệp dư.

Đôi mắt anh gắn chặt trên ngực cô khi anh mở cúc quần jean. Cô túm lấy mép khăn trải giường.

“Thả nó xuống.”

“Không, tôi sẽ không làm chuyện này.” Cô kéo góc tấm chăn chần chần lên tận cằm và cùng lúc đó trượt về phía bên kia giường.

“Đúng như kế hoạch.” Cúi xuống, anh giật cổ chân cô và kéo cô trở lại nằm dài ra trên gối.

Cô thốt lên một âm thanh như bị bóp nghẹt. Sự quyết tâm chết chóc trong đôi mắt màu xanh lạnh lẽo đó làm nổi hoảng sợ chạy xuyên qua người cô. Cô nhớ lại sức mạnh của anh khi anh kéo cô vào tòa vọng lâu, và cô bấu víu lấy chiếc khăn trải giường như sự bảo vệ duy nhất của mình. “Làm ơn, Dan...” Giọng cô nghe bất lực chứ không hề mạnh mẽ, và cô biết cô đã đánh mất hoàn toàn quyền kiểm soát.

“Em chính là người muốn vui vẻ và chơi đùa.”

“Tôi không có. Tôi...”

“Im miệng.” Anh tịt khóa quần jean.

“Nào giờ chìa vú ra đây xem lại nào.” Lời nói sỗ sàng của anh làm cô kích động. Cô xoay người thoát ra khỏi anh về phía bên kia giường, giật mạnh hai chân ra khỏi đồng khắn trái giường xoắn xít. Cô lao ra khỏi giường và chạy về phía cửa. Mụ mắt, cô nghe tiếng anh gầm gừ từ phía sau lưng.

“Tôi đã quá già cho cái trò này rồi.” Cô giật phắt chiếc khăn ấm mà anh quăng trên một chiếc ghế sau khi tắm xong và điên cuồng chạy về phía phòng khách để ra cửa. Ngay khi cô mở cửa ra, anh liền sập nó lại bằng lòng bàn tay.

“Em thậm chí còn điên rồ hơn cả Val!” Anh túm lấy cánh tay cô và lắc cô trở lại. “Em không mặc tí quần áo nào. Em muốn tất cả mọi người nhìn thấy à?”

“Tôi không quan tâm!” cô kêu lên, tim nện thành thịch. “Tôi đã bảo anh dừng lại.”

“Em cũng bảo tôi đừng nghe, và đó là những gì tôi đang làm.”

Anh vắt cô lên trên cánh tay như thể cô không có chút trọng lượng nào, rồi mang cô quay trở lại phòng ngủ và thả cô xuống đệm.

“Tôi sẽ không đánh em, vậy nên nếu như đó là thứ em đang theo đuổi thì em sẽ phải tìm một thằng khốn khác.” Anh quỳ xuống bên cạnh cô, bàn tay to lớn của anh khóa chặt tay cô, và giọng anh gần như lạnh nhạt. “Em muốn thế nào?”

Cô nhận ra chuyện đó lại sắp xảy ra lần nữa. Chết còn đã làm cô buông lỏng sự cảnh giác, và cô hoàn toàn bất lực.

Đó là lúc cô hét lên.

Ngay giây sau anh đã ở trên cô, bịt chặt miệng cô bằng lòng bàn tay trong khi khóa chặt cổ tay cô phía trên đầu bằng tay còn lại. “Chúa ơi,” anh rít lên. “Không âm ỉ thế.” Vải quần jean của anh chà xát vào đùi cô khi anh quắc mắt nhìn cô, trông có vẻ ghê tởm hơn là giận dữ.

Cô trở nên điên cuồng khi nhận ra rằng anh thực sự trông chờ cô giữ im lặng trong khi anh làm việc này với cô. Nước mắt làm mắt cô cay xè khi cô bắt đầu vùng vẫy bên dưới anh, vặn hông và cố gắng giải thoát hai chân. Cô cắn thật mạnh vào tay anh làm anh vội thả cô ra ngay lập tức và thốt lên một tiếng giận dữ. “Hết rồi nhé!” Anh lăn người khỏi cô, thấy tay điên cuồng. “Tôi đã cố gắng buông thả và thấu hiểu, nhưng tôi sẽ không làm chuyện này thêm nữa!”

Cô quá sững sốt đến mức dừng ngay việc vùng vẫy lại.

Anh bật đứng dậy. “Ngay lúc này tôi đã cương cứng muốn chết, nhưng tôi thà biến mất vào trong cái phòng tắm kia với một tờ Penthouse[40] còn hơn là tiếp tục chơi cái trò vũ phu này. Tôi không quan tâm cô đã nói với tôi là dừng dừng lại, bởi vì tôi sẽ dừng lại! Tôi phát ốm và mệt mỏi vì cứ có cảm giác mình giống như một kẻ chậm chạp lười nhác chỉ có thể được thỏa mãn nếu đánh đập đàn bà.” Anh hiện ra phía trên cô. “Nếu cô hỏi tôi, thì cô đã có đủ khố treo trên cột giường để có thêm một chút nhạy cảm đối với đàn ông rồi đấy.” Chống hai tay lên hông, anh quắc mắt nhìn xuống cô. “Từ giờ trở đi, khi một người đàn bà bảo tôi dừng lại, tôi sẽ dừng lại, ngay cả khi cô ta có nói với tôi rằng dừng để ý gì khi cô ta bảo tôi dừng lại.”

Vô cùng hoang mang, cô trở mắt nhìn anh.

“Để thay đổi, có lẽ tôi sẽ thích bị đối xử mạnh tay!” anh nói. “Có lẽ tôi sẽ muốn trở nên sexy không thể cưỡng nổi đến mức mà chính tôi chịu bị trói

lại trên giường thử một lần xem! Liệu như thế có phải là đòi hỏi quá mức không?”

Nhận thức từ từ ập xuống. Cô nhớ ra cô đã thì thầm với anh những gì, nhớ ra cô đã bảo anh đừng có dừng lại cho dù cô có nói gì đi chăng nữa. Cô nhớ mối quan hệ biến thái của anh với Valerie, và khi tất cả những điều đó quay trở lại với cô, cảm giác nhẹ nhõm đột ngột ập xuống và rồi một bong bóng phấn khích xúc cảm dâng lên trong cổ họng cô.

Anh ngồi thụp xuống góc giường, thả căng tay lên hai đầu gối mở rộng và nhìn trân trân ủ dột về phía phòng khách. “Có lẽ đó là quả báo. Khi tôi ngoài hai mươi, tôi đã tham gia quá nhiều những trò lập dị với tất cả những cô nàng cổ động đến mức giờ tôi dường như không thể có được điều gì giản dị và không phức tạp.”

Cô kéo tấm khăn trải giường lên cằm. “Dan... ừ... Tôi có thể nói điều này không?”

“Không nếu nó liên quan đến roi ngựa và vòng cổ chó.” Anh dừng lại. “Hay là nhiều hơn hai người.”

Quả bóng dâng lên cao hơn trong cổ họng cô. Cô thốt lên một âm thanh như mắc nghẹn. “Không phải thế.”

“Vậy thì nói đi.”

Cô nói với tấm lưng của anh, lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. “Tôi không có ý như những gì anh nghĩ đâu. Khi tôi bảo anh đừng dừng lại dù tôi có nói gì đi chăng nữa, là tôi đang nói về nụ hôn. Anh thực sự là một... ừ... một người hôn rất tuyệt.” Cô hít vào thật sâu, tiếp tục nói dù biết mình đang làm rối tung mọi chuyện. “Tôi bị... ừm, tôi có vài nỗi ám ảnh. Không thực sự là ám ảnh; ám ảnh là một từ hơi quá. Giống như... như kiểu dị ứng thì đúng hơn. Dù sao đi chăng nữa, đôi lúc khi hôn một người đàn ông, tôi có kiểu phản ứng như thế.”

Từ cái cách anh quay đầu lại và trở mắt nhìn cô, cô biết mình đang làm nhảm. Ngược anh làm cô phân tâm. Nếu được đúc bằng đồng và đặt trước khung cửa sổ trong phòng trưng bày cũ của cô, nó hẳn sẽ đem đến cho họ cả gia tài.

Cô khó nhọc nuốt xuống. “Tôi chỉ đang cố nói với anh rằng nếu như tôi có... có kiểu phản ứng như thế... thì anh có thể đại loại là...”

“Phớt lờ đi?”

“Đúng thế. Nhưng còn chuyện khác... khi chúng ta không còn hôn nhau nữa. Khi anh chạm vào tôi.” Quả bóng bóng xì hơi. “Khi tôi nói dừng lại, tôi thực sự muốn anh dừng lại.”

Mắt anh thắm lại với vẻ ân hận. “Phoebe...”

“Nếu có bao giờ tôi nói với anh là dừng lại, ý tôi là dừng lại. Luôn luôn thế.” Cô hít vào thật sâu. “Không thắc mắc. Không bình luận. Tôi không phải vợ cũ của anh, và bạo lực trong tình dục không phải là trò chơi của tôi. Với tôi, dừng lại nghĩa là dừng lại.”

“Tôi hiểu, tôi xin lỗi.”

Cô biết cô sẽ òa lên khóc nếu như phải nghe thêm một tràng những lời ân hận khác từ anh, vì điều đó chỉ làm cho cô cảm thấy mình lạc lõng hơn mà thôi.

“Về cái chuyện dị ứng hôn hít này.” Anh xoa cằm, và cô nghĩ rằng cô đã phát hiện ra vẻ thích thú trong mắt anh. “Sẽ thế nào nếu hai chúng ra quyết định hôn nhau lần nữa. Và em lại có cái phản xạ dị ứng đó, và rồi em nói dừng lại. Lúc đó tôi có nên dừng lại không?”

Cô nhìn xuống tấm khăn trải giường. “Ngay cả lúc đó, tôi cho là thế. Tôi sẽ không gửi đi bất cứ tín hiệu nhiều sóng nào nữa.”

Với tay tới trước, lưng bàn tay của anh vuốt nhẹ lên má cô. “Hứa chứ?”

“Hứa.”

Cô đã định đứng dậy mặc quần áo vào, nhưng giờ khi anh chạm vào cô nhẹ nhàng thế này, cô lại không thể động đậy. Cô cảm thấy hơi ấm của anh khi anh đến gần hơn và biết rằng anh lại sắp sửa hôn cô lần nữa. Cô không còn sợ hãi nữa. Thay vào đó, hơi nóng len lõi của nỗi khao khát lại được nhen nhóm trong cô... không phải một ngọn lửa mãnh liệt, mà chỉ là ánh hồng nho nhỏ, ấm cúng.

“Anh không thích đồ lót của em,” cô thì thầm trên miệng anh.

“Không.” Anh nhám nháp môi dưới của cô. “Nhưng anh thích những thứ ở bên trong đó hơn nhiều.” Ngón tay anh chạy dọc theo phần xương sống nhô lên của cô khi miệng anh yên vị trên miệng cô.

Nụ hôn vừa dịu dàng vừa đam mê, vừa bốc lửa vừa ngọt ngào. Và vào khoảnh khắc đó cô ao ước được làm tình với anh hơn bất cứ điều gì cô từng ao ước trong đời. Lưỡi anh xâm chiếm miệng cô. Bàn tay cô trượt lên cánh tay anh, nhưng rồi cô ước gì cô không chạm vào anh ở đó bởi vì cô không muốn bị nhắc nhở lại về sức mạnh của anh, mà chỉ muốn sự dịu dàng của anh thôi. Làm thế nào cô biết được anh có mãi dịu dàng như thế hay không?

“Dan?”

“Ừmm.”

“Em biết anh nói rằng anh không thích bất cứ... anh biết đấy... bất cứ trò lập dị nào.”

Cô có thể cảm thấy anh cứng người lại, và cô gần như mất hết can đảm khi anh lùi ra. Lún người xuống chông gối đang dồn đống lại ở đầu giường,

tấm khăn trải giường vẫn bị túm chặt trên ngực, cô vội vàng lên tiếng.
“Chuyện này hoàn toàn không lập dị. Thật đấy, không phải thế đâu.”

“Có lẽ tốt hơn hết anh nên là người phán xét điều đó. Và anh cảnh cáo em... anh đang trở nên càng lúc càng bảo thủ hơn đấy.”

Lòng can đảm rời bỏ cô. “VẬY THÔI QUÊN NÓ ĐI.”

“Chúng ta đã đi xa đến thế này rồi; có lẽ tốt hơn hết em nên nói ra cho rồi đi.”

“Em chỉ... thôi đừng bận tâm.”

“Phoebe, nếu mọi chuyện tiến triển theo tốc độ hiện giờ thì phải đến tám mươi phần trăm đảm bảo rằng chúng ta sẽ gần gũi nhau trước khi trời sáng, vì thế tốt hơn hết em nên nói cho anh biết trong đầu em có gì đi. Nếu không, trong suốt thời gian chúng ta ở bên nhau, anh sẽ cứ phải căng người ra chờ em sửa vào anh như một con cún hoặc bảo anh gọi em là Howard.”

Cô nhìn anh cười yếu ớt. “Em không nhiều trí tưởng tượng đến thế đâu. Em muốn yêu cầu... ý em là, anh có phiền lắm không nếu như chúng ta...” Cô ngập ngừng và cố gắng lần nữa. “Nếu như chúng ta giả vờ em là...”

“Một người huấn luyện sư tử? Một người gác tù?”

“Một trinh nữ,” cô khẽ nói và cảm thấy mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Anh trở mắt nhìn cô. “Một trinh nữ?” Cô cụp mắt xuống, cảm thấy nhục nhã muốn chết vì những gì mình vừa tiết lộ. “Quên nó đi. Quên những gì em nói đi. Chỉ cần tiếp tục làm chuyện này thôi.”

“Phoebe em yêu, có chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?” Anh cọ ngón tay trở vào môi cô.

“Không có gì cả.”

“Em có thể nói với anh. Có thể nói anh giống một mục sư trong phòng ngủ; anh đã nghe khá nhiều chuyện như thế. Có phải em đã bắn ra khỏi cột giường quá xa đến mức em muốn chỉnh thước đo lùi lại một chút không?”

“Đại loại là thế,” cô lâm bẫm.

“Anh không có nhiều kinh nghiệm với những cô trình nữ để mà áp dụng đâu. Nói thực ra thì anh không nhớ là mình đã từng có cô nào. Tuy vậy, anh nghĩ anh có thể sử dụng trí tưởng tượng.” Và rồi mắt anh nheo lại. “Anh không cần phải giả vờ rằng em mới mười sáu hay gì đó tương tự đúng không, bởi vì mấy thứ trẻ con đó làm anh tụt hứng.”

“33,” cô khẽ nói.

“Già thế ư?”

Anh đang trêu chọc cô và cô biết điều đó, vì thế cô cố làm ra vẻ tự nhiên. “Tại sao không chứ? Có lẽ là một trong những bà cô già khô khốc âm thầm sợ hãi đàn ông. Một người như thế.”

“Giờ thì chuyện này trở nên khá thú vị rồi đây.” Ngón tay cái của anh quét qua phía trên ngực cô, ngay trên mép tấm khăn trải giường. “Anh không cho rằng một phụ nữ như em sẽ để anh được nhìn thêm một lần nữa những gì mà em đang che giấu dưới này chứ nhỉ?”

“Miễn là anh không nói điều gì tục tĩu về chúng.”

“Anh sẽ không làm thế.”

“Có đấy. Anh đã bảo em chừa...”

Anh chặn ngón tay trên môi cô. “Đó không phải là anh. Chỉ một kẻ đê tiện thực sự mới nói như thế.”

Cô nói lỏng nắm tay trên tấm khăn trải giường. Một cách chậm rãi, anh hạ nó xuống, để tấm vải rơi xuống ngang thắt lưng cô.

“Giờ thì một người đàn ông như anh sẽ xuýt xoa một cảnh tượng như thế này.” Cho dù nói thế nhưng anh thậm chí vẫn không nhìn. Thay vào đó, anh vẫn đang quan sát vẻ mặt cô. Trước khi cô nhận ra thì cô đã đang chạm vào anh rồi. Cô chạy lòng bàn tay lên cánh tay anh và dọc theo hai vai. Cô bị mê hoặc bởi sự trái ngược giữa những cơ bắp cứng như thép và cái cách dịu dàng mà anh đang rúc vào cổ cô. Anh thả những nụ hôn dọc theo quai hàm cô, gặm nhấm cô ở cằm, trên khoe miệng. Cuối cùng anh lùi lại và nhìn xuống ngực cô. Chúng đã được Flores vẽ lại và được đám đông ngắm nhìn, nhưng cô cảm giác như thể chúng chỉ vừa mới được nhìn thấy lần đầu tiên. Anh chạm vào cô. Chỉ đầu ngón tay cái của anh lên đỉnh núm vú của cô, và cảm giác quá kỳ diệu làm cô thở hắt ra, một cảm giác khao khát và khoái lạc lan dần đến tận đầu ngón chân. “Năm ra nào,” anh thì thầm.

Cô lún xuống đồng gối. Anh tiếp tục chạm vào cô như thế, chỉ đỉnh nhọn trên núm vú của cô, cho đến khi cô không nghĩ rằng mình có thể chịu đựng điều đó thêm chút nào nữa. Cô chưa bao giờ trải qua cảm giác khát khao như thế, quá nóng bỏng và chan chứa và không có nơi nào cho nỗi sợ hãi. Anh trượt tay vào sâu hơn trong quần lót của cô.

“Dừng lại.”

Anh ngay lập tức rút ra.

Cô mỉm cười. “Em muốn nhìn thấy anh.” Quỳ dậy trên gối, cô với lấy khóa quần của anh, rồi tập trung sự can đảm để trượt nó xuống qua chỗ phòng lên hẳn chắc làm căng lớp vải jean.

“Chờ một chút, em yêu.” Anh giữ tay cô lại trước khi cô có thể tiến xa hơn rồi đứng dậy rời khỏi giường và biến mất vào trong phòng tắm. Anh xuất hiện lại một giây sau đó.

Môi cô cong lại khi anh quăng một đám bao cao su còn nguyên bọc lên bàn phía trên đầu giường. “Thật tình tảo.”

“Làm sao một bà cô già như em mà cũng biết những thứ đó là gì?”

“Phương tiện truyền thông đại chúng.”

Giờ thì anh là người nở nụ cười toe toét, và cô nhận ra đây là lần đầu tiên cô bật cười trên giường với một người đàn ông. Cho đến tận giây phút này, cô chưa bao giờ tưởng tượng được rằng tiếng cười và tình dục lại có thể đi cùng với nhau. “Chúng ta đang ở đâu rồi?”

Cô cảm thấy sững sốt vì sự dạn dĩ của chính mình khi cô với tới cửa quần jean mở hình chữ V của anh. “Ngay đây, như em nhớ.” Cô không thể tin được cái nhu cầu cấp bách muốn nhìn thấy anh nhiều đến mức nào. Thay vì sợ hãi, cô lại đang trải qua một cảm giác hỗn loạn mãnh liệt giữa tò mò và khao khát.

“Đừng có ngắt đấy.”

“Em sẽ cố gắng.” Cô đẩy lớp vải jean ra và rồi nuốt xuống nặng nhọc khi anh bung ra tự do từ phía trong một chiếc quần lót cotton màu trắng.

“Ôi, thánh thần ơi.” Hơi thở hỗn hển của cô không hề là giả vờ.

Anh cười thích thú. “Hít thở sâu vào.”

“Có lẽ chỉ vì hông anh quá hẹp thôi. Sự tương phản...”

“Đó là một cách nhìn.” Anh mỉm cười và tuột nốt phần quần áo còn lại xuống rồi đứng khỏa thân trước mặt cô.

Cô không thể rời mắt khỏi anh. Hai vai anh rộng lớn và mạnh mẽ, đôi hông hẹp với cái bụng gầy như lồm vào. Một bên gối của anh phủ đầy sẹo, cũng giống như bắp chân bên kia của anh.

“Kiểu trình diễn này phải là từ hai phía, em biết đấy.” Anh hất đầu về phần còn lại của cô vẫn đang trốn dưới tấm khăn trải giường lúc này đang vắt ngang lên đến thắt lưng. “Em ngượng quá,” cô khẽ nói và sụm xuống trên hai gót chân.

“Với sự thiếu kinh nghiệm của em và tất cả những thứ khác, anh nghĩ anh có thể hiểu điều đó.” Tấm đệm lún xuống khi anh ngồi xuống trên mép giường. “Anh gợi ý thế này. Vì em là một cô gái đồng trinh, có lẽ sẽ đỡ xấu hổ hơn nếu như em chỉ mò mẫm phía dưới tấm khăn phủ giường, cởi hết những thứ còn lại trên người, và thả nó ra ngoài.”

Cụp mắt xuống, cô nằm tựa người lên chông gối và làm như lời anh gợi ý. Khi thả chiếc quần lót xuống cạnh giường, cô gần như không kiểm soát được cảm giác kích động của mình trước sự mời gọi điên rồ, không thể đoán trước này.

Anh ngả xuống bên cạnh cô trên khuỷu tay, luồn cánh tay còn lại vào dưới tấm chăn và kéo một bên gối của cô lên để đùa nghịch với chiếc lắc chân của cô. “Em chỉ cần nói anh dừng lại bất cứ khi nào em cảm thấy căng thẳng.”

Một dòng cảm xúc choáng ngợp tràn khắp người cô. Mặc dù anh chỉ đang trêu chọc cô, nhưng anh sẽ không bao giờ biết được những lời nói đó có ý nghĩa với cô nhiều đến thế nào. Chờm người về trước, anh lại bắt đầu hôn cô: môi, ngực, những nụ hôn ngọt ngào, nóng bỏng thiêu đốt làn da cô, trong khi cô hôn trả lại anh thì bàn tay anh di chuyển lên cao hơn bên dưới tấm chăn cho đến khi anh nhẹ nhàng vuốt ve phía bên trong đùi cô.

“Mở rộng hơn một chút cho anh nào,” anh thì thầm.

Cô cử động hai chân. Tấm khăn trải giường rơi ra ngoài trừ một góc nhỏ vẫn còn giữ hai đùi cô. Anh đẩy nó sang một bên.

Cô chờ anh đưa ra một câu mĩa mai nào đó về chuyện cô có màu vàng óng tự nhiên, nhưng anh không nói gì cả. Cô hít vào một hơi thật sâu, run rẩy khi anh bắt đầu thám hiểm cô.

“Có thấy dễ chịu không?”

“Có. Ồ, có.”

“Anh rất vui.”

“Anh sẽ dừng lại chứ?”

Anh rụt tay lại.

Niềm vui sướng và cảm giác khát khao cuộn xoáy bên trong con người cô khi cô nhận ra rằng anh đã làm như cô yêu cầu. Sự quy thuận của anh làm cô thêm can đảm. Xoay người lại sao cho cô ở bên trên anh, hai bầu ngực cô nhẹ nhàng đu đưa, hai núm vú khuấy động đám lông trên ngực anh. Cô quan sát vẻ mặt anh khi cô bắt đầu nhiệm vụ mời gọi của riêng mình, kéo lê bàn tay từ trên ngực anh xuống dưới bụng nơi được bao phủ bởi một lớp mồ hôi mỏng lóng lánh.

Cô trượt xuống thấp hơn và chạm vào anh. Anh ngừng thở. Cô cảm thấy anh rắn chắc và rần rật trong tay cô, căng cứng đòi giải tỏa, và một lần nữa, cảm giác sợ hãi hòa lẫn với khát khao. Tuy nhiên, lần này sự khao khát đã mạnh hơn.

“Chúng ta đang tiến gần hơn đến điểm không thể quay lại được nữa,” anh thì thào bằng giọng khàn đục.

Cô lắc đầu. Mơn trớn anh. “Anh đã hứa rồi.”

“Dừng lại,” anh rên lên.

Cô dừng lại.

Anh lăn người lại sao cho một lần nữa có thể nhìn xuống cô. “Để làm em sẵn sàng đã, quý cô đồng trinh,” anh thì thào. “Bởi vì anh không nghĩ rằng anh có thể trì hoãn lâu hơn nữa.”

Điều đó thật tuyệt.

Anh kích thích cô bằng ngón tay như thể cô vẫn còn trinh nguyên. Những cảm xúc mà cô không thể đặt tên tràn ngập trái tim cô trong khi những cái vuốt ve sâu kín của anh tạo nên những ngọn lửa dâng trào phía bên trong. Hơi thở của anh nặng nhọc, làn da anh đỏ bừng. Anh dừng lại với tay lấy một túi bao cao su và bao bọc lấy mình trước khi quay trở lại với những cái vuốt ve.

“Em chặt quá,” anh thì thầm khi nhắc hông lên và điều chỉnh mình để chuẩn bị xâm nhập vào cô. “Gần như...”

“Dừng lại,” cô nức lên, mặc dù cô biết anh đã đi qua cái ngưỡng có thể nghe thấy cô nói.

Nhưng anh lăn người lại. Ngã ngửa ra. Mồ hôi chảy thành từng giọt trên trán anh. “Em đang giết anh,” anh thở dốc, ngực nhấp nhô.

Cô không thể tin anh lại giữ lời hứa, và trong những khoảnh khắc đó cô cảm thấy yêu anh. Cô tự nhủ với bản thân đó chỉ là một cảm xúc tức thời, không phải hạnh phúc mãi về sau, mà chỉ là một tình yêu chóng tàn được sinh ra từ lòng biết ơn. Cùng với trái tim, toàn bộ cơ thể cô mở ra cho anh, đòi hỏi anh lấp đầy cô và tin tưởng anh sẽ không gây tổn thương gì đến cô. Cô nắm chặt lấy vai anh, kéo anh quay trở lại.

Anh siết chặt cô phía sau đầu gối và trải rộng đùi cô ra.

“Chậm thôi,” cô nài xin. “Đừng làm em đau.”

“Ồ, sẽ không đâu, em yêu,” anh nói khi tách cô ra. “Anh sẽ không làm em đau vì bất cứ điều gì.”

Và đúng như vậy. Sự thâm nhập của anh thật chậm chạp đến nhức nhối, và anh nhìn cô trong suốt thời gian đó, đôi mắt màu xanh nửa nhắm nửa mở, bắp thịt trên cổ cứng nhắc, da ướt đẫm mồ hôi. Cô có thể cảm thấy sự kiểm soát sắt đá của anh, ngay cả khi cơ thể cô dần ra để tiếp nhận anh. Anh bắt đầu bơm vào bên trong cô, và sự kiểm soát trong cô bị cuốn trôi đi mất.

“Đúng rồi,” anh thì thầm khi đầu cô giật ngửa ra trên gối và những tiếng rên rỉ nhỏ xíu buột ra từ môi cô. “Kêu lên cho anh nào, em yêu. Cứ hét ầm lên những gì em muốn.”

Anh ấn vào thật sâu, và cô chuyển động cùng anh. Cảm giác đó thật tuyệt vời và thật đáng sợ. Cô bắt đầu thấy quay cuồng, và giờ cô cảm thấy bị đe dọa không chỉ bởi sự mất kiểm soát của anh mà còn của chính cô. Ngón tay cô cắm sâu vào bả vai cứng như thép của anh. Có cái gì đó đang xảy ra với cô. Cái gì đó thật tuyệt vời. Cái gì đó thật đáng sợ. Nếu cô mất kiểm soát... Cô há miệng ra và nước nở, “Dừng lại!”

Âm thanh mà anh phát ra gần như không phải của loài người, một tiếng kêu bóp nghẹn từ sâu trong cổ họng. Lần này cô biết anh sẽ không nghe thấy. Anh đã đi quá xa và yêu cầu của cô đã không còn công bằng nữa. Nhưng anh lùi lại. Người đàn ông có ý chí bằng thép có thể khuất phục cô chỉ trong một giây này đã thuận theo mong muốn của cô và ngã người ra trên gối, làn da anh đỏ ửng, các mạch máu đập rộn ràng trên cổ, ngực nhô cao.

Với sự phục tùng của anh, những xiềng xích đã trói buộc cô bao nhiêu lâu nay cuối cùng đã vỡ tan, và niềm vui sướng nhanh chóng chiếm chỗ. Cô ngã lên người anh, hôn anh bằng lưỡi của mình. Năm lấy tóc anh trong tay khi cô đòi lại người đàn bà trong mình và yêu anh bằng cả trái tim. Đường như là tất nhiên khi cô trèo lên trên anh.

Cô trượt chân qua hông anh và từ từ đón lấy anh vào trong cơ thể mình, kích thích của anh bắt cô phải tiến chậm hơn so với mong muốn để có thể thích nghi với anh. Khi đã hoàn toàn chiếm lấy anh trong mình, cô nhìn xuống anh. Mắt anh đang mở nhưng thần thờ, môi anh căng mọng. Cô bắt đầu chuyển động, nhịp nhàng vuốt ve khi những tiếng nấc nhẹ nhàng thoát ra qua đôi môi mình.

Anh ôm lấy hông cô để cô không thể trượt ra ngoài, ngón tay anh đỡ dành cô nơi hai cơ thể bọn họ gắn kết với nhau.

Cô trải rộng hai tay trên máng lông trên ngực anh, uốn cong lưng, và di chuyển trên anh mỗi lúc một nhanh hơn. Mái tóc cô bắt đầu tung bay. Cô đã trở thành một nữ tướng có mái tóc vàng rực rỡ đang đòi hỏi sự cường tráng nhất của những người đàn ông phục vụ cô. Anh nảy người lên, nhưng cô vẫn ở đó với anh, hai đùi cô kẹp chặt lấy cặp hông khỏe mạnh của anh. Cô đang nắm quyền điều khiển. Anh là của cô và cô đang chiếm lấy anh.

Anh thở hổn hển nặng nhọc. Ngực nhấp nhô khi anh thở dốc hết ra rồi lại hít đầy vào phổi, một vận động viên đang tiến đến giới hạn chịu đựng của mình. Rồi cô hiểu ra rằng anh quyết tâm để cô là người nổ bùng lên trước. Anh là người đàn ông đam mê tính cạnh tranh, và trong trận đấu đặc biệt này vị trí thứ hai sẽ là người giành được cúp chiến thắng. Anh không biết điều đó có ý nghĩa thế nào đối với cô. Anh không hiểu rằng cô không thể làm được điều đó.

Nhưng có một điều mà cô không hiểu được. Với anh, chiến thắng là tất cả. Và anh sẽ gian lận để đạt được điều đó.

Bằng những ngón tay của mình, anh tìm thấy điểm nhạy cảm nhất của cô. Cô há hốc miệng ra để thở, đầu lật ngửa ra sau. Anh đẩy sâu hơn cái đụng chạm không công bằng và đầy xúc cảm đó. Căn phòng chao đảo xung quanh cô, xoay tít ngày càng nhanh hơn, và cái ranh giới giữa những gì là của anh và của cô biến mất.

Điều đó không thể nào xảy ra. Nó không bao giờ xảy ra...

Một tiếng kêu lớn tràn ra từ tận trong trung tâm con người cô. Cô nghe một tiếng gầm hư ảo trả lời và cảm thấy cơn rùng mình dữ dội của anh. Xoay tròn trong trạng thái không trọng lực, họ lao vào sự lãng quên.

Chú thích

[38] Xuyên suốt câu chuyện, Phoebe luôn liên tưởng đến cảnh trong phim *Cat on Hot Tin Roof* do Elizabeth Taylor và Paul Newman thủ diễn, chuyển thể từ kịch bản cùng tên của Tennessee Williams. Elizabeth trong vai người vợ khát tình luôn tìm mọi cách quyến rũ chồng mình, trong khi người chồng lại là người đồng tính, luôn viện cớ say xỉn để tránh gần gũi vợ.

[39] Dolly Parton: là ca sĩ, nhạc sĩ đồng quê, diễn viên và đồng thời là một nhà từ thiện của Mỹ, nổi tiếng không chỉ vì tài năng mà còn vì bộ ngực ngoại cỡ của mình.

[40] *Penthouse*: một tạp chí khiêu dâm dành cho đàn ông.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Má Phoebe áp sát vào ngực Dan và chân cô bị xoắn lại trong một tư thế không chút thoải mái, nhưng cô không quan tâm. Khi cô nằm trong vòng tay anh, trái tim cô tràn ngập lòng biết ơn dành cho người chiến binh dịu dàng đã chiến đấu cật lực để xua tan những kẻ thù trong quá khứ của cô.

Tiếng máy điều hòa rít lên. Trong hành lang ai đó vừa sập cửa. Cô chờ anh lên tiếng vì cô không biết phải nói gì lúc này.

Anh cựa quậy rồi lăn người đi. Cô cảm thấy luồng không khí lạnh giá ập trên tấm lưng trần. Anh kéo cánh tay phía dưới người cô ra và ngồi dậy trên mép giường, quay lưng về phía cô. Cô bắt đầu có cảm giác không thoải mái.

“Em tuyệt lắm, Phoebe.”

Anh quay đầu lại và trao cho cô nụ người giả lả, quá thân thiện. Một cơn ớn lạnh bắn xuyên qua người khi cô tự hỏi liệu đó có phải cách anh đối xử với tất cả các cô bé cố động sau khi anh đã xong việc với họ không. “Anh đã có một khoảng thời gian thật tuyệt. Thật đấy.” Anh với tay lấy quần jean. “Mai là một ngày trọng đại. Phải dậy thật sớm.”

Mọi bộ phận trong cơ thể cô đều trở nên lạnh giá. Cô lóng ngóng với tấm khăn trải giường. “Dĩ nhiên. Đã muộn rồi. Tôi...” Cô tụt ra khỏi giường từ phía bên kia. “Để tôi...” Cô túm lấy đồng váy áo.

“Phoebe...”

“Đây rồi. Tôi lấy được cả đây rồi.” Cô lao vào trong phòng tắm. Hai má cô đỏ bừng vì nhục nhã, vì giận dữ, và vì tổn thương khi cô tròng quần áo vào người. Làm thế nào mà một chuyện vô cùng chấn động đối với cô lại có thể quá vô nghĩa với anh như thế? Cô cố nuốt khan. Hai hàm răng bắt đầu va vào nhau cầm cập, và cô nghiến chặt hai hàm lại, quyết tâm không để anh biết anh đã gây ra điều gì cho cô. Cô sẽ không vỡ vụn cho đến khi chỉ còn lại một mình.

Khi quay trở ra, cô thấy anh đã mặc xong quần. Anh ngồi quay mặt về phía cửa phòng tắm. Tóc anh rối bù và khuôn mặt toát lên vẻ biết lỗi. “Em có muốn ăn uống gì đó không?”

Cố huy động cái vẻ can đảm đã giúp cô hiện ngang đứng vững trong nhiều năm qua, cô quăng chiếc áo lót màu trắng xấu xí xuống chân anh.

“Thêm cái này vào bộ sưu tập đồ lưu niệm của anh nhé, huấn luyện viên. Tôi không muốn anh đếm sót.”

Rồi cô bỏ đi.

Khi cánh cửa đóng sập lại sau lưng cô, Dan lằm bằm thầm nguyện rủa. Cho dù muốn cắt nghĩa theo cách nào đi nữa, anh cũng biết mình vừa hành động như một kẻ đê tiện hàng đầu. Mặc dù vậy, anh vẫn xoa xoa cánh tay và cố gắng tự nhủ rằng những gì anh đã làm không xấu xa đến thế. Phoebe biết kết quả, vậy thì có gì đáng nói chứ?

Điều đáng nói là, trong suốt cả cuộc đời, anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh trải qua một cuộc ân ái kỳ diệu như những gì vừa diễn ra trong căn phòng này là khi nào, và điều đó làm anh sợ phát khiếp bởi vì nó xảy ra hoàn toàn ngoài mong đợi. Cái vẻ ngây thơ đến điên cuồng trong cô đã kích thích anh không thể nào tin được. Cô đã vô cùng hoang dã và ngọt ngào, và chỉ cần nghĩ về thân hình hấp dẫn đó của cô thôi cũng đã lại làm anh cương cứng lên rồi.

Anh đá chiếc áo ngực mà cô đã quăng vào chân anh và rảo bước về phía quầy bar, lôi ra một chai bia. Khi bật nắp chai ra, anh đành thừa nhận lý do thực sự đã làm anh cư xử quá tồi tệ như thế. Đó là vì anh cảm thấy có lỗi. Từ lúc nhìn thấy Phoebe hôn Bobby Tom trong quầy bar cho đến khi cô nàng tóc vàng xinh đẹp đó khiến anh thấy cả trời sao triệu sắc màu, anh đã hoàn toàn quên Sharon Anderson.

Mẹ kiếp! Anh đã tự nhủ sẽ không bao giờ làm những chuyện như thế này nữa. Anh đã không ngủ với bất kỳ người đàn bà nào khác kể từ khi anh gặp Valerie, và chuyện đó đã cách đây năm năm về trước rồi. Lần đầu tiên của anh đáng lẽ phải là với Sharon, chứ không phải Phoebe. Giờ thì đến khi anh kéo được Sharon lên giường với mình, cô nuôi dạy trẻ nhỏ nhắn ngọt ngào đó sẽ phải tham gia cuộc cạnh tranh trong đấu anh với một vận động viên ba môn kết hợp dạn dày kinh nghiệm tình dục.

Cho dù vậy, đáng lẽ anh không nên đá Phoebe ra khỏi phòng như thế. Cảm giác tội lỗi gặm nhấm anh. Bất chấp tất cả nhược điểm trong tính cách của cô, anh vẫn không thể không thích cô, và anh gần như chắc chắn rằng mình đã làm tổn thương cô, mặc dù cô tỏ ra hết sức xác xược nhưng thật khó mà biết chắc được. Khi thật, người phụ nữ đó đã làm anh phát điên ngay từ lần đầu tiên họ gặp mặt. Nếu anh không cẩn thận, nỗi khao khát của anh dành cho cô sẽ phá hỏng hoàn toàn mối quan hệ mới chớm giữa anh và Sharon.

Ngay lúc đó anh đưa ra một lời hứa. Cho dù có phải làm gì đi chăng nữa, anh cũng sẽ không để cho quả bom sex rục rờ đó cắm móng vuốt vào anh sâu hơn những gì cô đã làm. Có thể anh vẫn nợ cô một lời xin lỗi, nhưng chỉ thế thôi. Kể từ giờ trở đi, anh sẽ là người đàn ông chỉ có một người đàn bà.

Phoebe vô cùng điên tiết khi chuẩn bị bước ra sân cỏ trong hiệp đầu tiên của trận đấu giữa Stars và Sabers. Đáng khinh! Ngu ngốc! Khờ khạo! Cô đứng ở miêng đường hầm và tự gọi mình bằng tất cả những cái tên có trong

sách vở. Trong tất cả những chuyện đần độn, tự hủy hoại và ngu ngốc mà cô đã có thể làm thì chuyện này đúng là chiếm giải nhất.

Cô vẫn còn cảm thấy chóng mặt vì trận khóc đêm qua. Khoảng bốn giờ sáng, cô cuối cùng đã nhìn nhận lại bản thân một cách nghiêm túc, đau đớn nhận ra rằng chỉ có một cách giải thích duy nhất cho cảm giác tổn thương sâu sắc mà cô đang cảm thấy. Cô đang để bản thân mình phải lòng Dan Calebaw.

Ngực cô thắt lại trong một tiếng nấc cụt đau đớn. Sợ rằng sẽ lại khóc òa lên, cô bấm móng tay vào lòng bàn tay và cố gắng tìm lời giải thích hợp lý cho cái lý do đã khiến cô để cho một thảm họa như thế xảy ra. Đáng lẽ cô phải là người đàn bà cuối cùng trên trái đất này để mình gục ngã trước giọng nói miền Nam nhừa nhựa và hai bắp tay lực lưỡng như thế mới phải. Nhưng chuyện xảy ra thế rồi. Một sự mất cân bằng hóc môn nào đó, một sự thiếu thận trọng trong bản tính tự hủy hoại bản thân nào đó đã đẩy cô bay đến quá gần mặt trời.

Và tối qua vầng mặt trời đó đã nóng bỏng biết bao. Cô chưa bao giờ tưởng tượng được làm tình lại có thể giống như thế - thật vui vẻ, dịu dàng và kỳ diệu. Cổ họng cô thắt lại khi cô nhắc nhở bản thân rằng có thể cô đã làm tình, nhưng anh thì chỉ tìm chút thỏa mãn xác thịt mà thôi.

Cô nhận ra mình đang chực trào nước mắt, và cô không để chịu được nếu lại gục ngã thêm lần nữa. Cố nặn ra một nụ cười rạng rỡ, cô bước ra ngoài hòa mình vào ánh nắng của bầu trời Oregon, nơi cô đã lên kế hoạch phải trả thù được ít nhất là một phần nào đó cho mọi giây phút ngọt ngào mà cô đã trải qua đêm qua trong vòng tay xảo trá của anh.

Các phóng viên sẵn ảnh phát hiện thấy cô trước khi đám đông khán giả kịp nhận ra. Một cuộn băng ghi âm sẵn bắt đầu chơi một bản nhạc cũ, “Cô ấy không ngọt ngào sao?”. Cô nhận ra đây hẳn là sự ngạc nhiên mà Ron đã

nói là sẽ dành cho cô khi cô bước ra sân cỏ. Cô sẽ là bà chủ duy nhất trong NFL có bản nhạc nền cho riêng mình.

Được đồng hành cùng những tiếng huýt sáo từ trên khán đài, cô tạo dáng, gửi những nụ hôn gió, và rồi bước về phía băng ghế chỉ đạo, hông đu đưa theo nhịp trống. Các tay phó nháy bấm tanh tách chụp những bức ảnh về cái quần jean da răn màu đỏ-đen ôm lấy mọi đường cong trên phần thân dưới của cô, và chiếc áo vest nam bằng lụa đen vừa vặn cúp lấy bộ ngực trần. Sáng nay bà chủ cửa hàng quần áo thời trang cạnh khách sạn đã bị thuyết phục mở cửa hàng lúc mười giờ chỉ để phục vụ một mình cô sau khi Phoebe quyết định rằng chiếc váy bằng vải lanh kín cổng cao tường mà cô đem theo không còn phù hợp nữa. Bà chủ cửa hàng đã gợi ý cô nên đeo một chiếc nơ bướm dành cho nam giới, nhưng Phoebe đã quyết định thắt quanh cổ một dải ruy băng màu đen có vẻ nữ tính hơn một chút, đồng thời cô thể hiện tinh thần đồng đội với đội bóng bằng một đám ngôi sao bạc lắc lư trên mái tóc. Bộ cánh cực đắt, quá phô trương, và tuyệt đối không phù hợp, một sự thách thức rõ ràng đối với Dan Calebaw.

Cô đã biết anh sẽ cảm thấy thế nào về bộ cánh đó ngay cả trước khi cô nhìn thấy anh quay đầu lại để xem tất cả sự nhặng xị này bắt nguồn từ đâu. Ban đầu anh có vẻ choáng váng, rồi trở nên đờ đờ sát khí. Trong một thoáng mắt họ khóa chặt vào nhau. Cô muốn làm anh nổ tung bằng ánh mắt căm hờn nhất, nhưng cô không thể. Trước khi anh có thể cảm thấy sự khổ sở của cô, cô đã chuyển sự chú ý của mình sang đám phó nháy đang kêu réo tên cô. Trong khi họ quay lại từng đường cong trên cơ thể cô, cô biết mình chưa bao giờ cảm thấy ít đàn bà hơn lúc này. Tại sao cô lại từng nghĩ rằng một người đàn ông như Dan có thể nhìn thấy ở cô một điều gì đó ngoài thân hình cơ chứ?

Bobby Tom lút cút chạy đến. “Tôi có cảm giác hôm nay cô sẽ đem vận may đến cho tôi.”

“Tôi sẽ cố hết sức.”

Cô từ tốn hôn cậu ta và rồi vẫy tay đáp lại tiếng hoan hô của đám đông. Jim Biederot xuất hiện để nhận lời sỉ nhục trước trận đấu của mình. Vài cầu thủ khác rụt rè chạy tới, và cô chúc tất cả bọn họ may mắn. Ron đã ấn một thỏi Wrigley vào tay cô trước trận đấu, nhưng Dan không tiếp cận cô vào giờ khai cuộc để lấy nó.

Quả bóng bay vòng lên không trung, và khi những cơ thể khổng lồ của các cầu thủ bắt đầu tông sầm vào nhau, cô cố hết sức để không vung tay lên bịt mắt. Mặc dù vẫn còn khá sợ hãi khi phải ở gần những va chạm chí thương như thế, nhưng giữa hiệp đấu cô nhận thấy mình không còn hoàn toàn hoảng loạn như một tuần trước đây nữa. Ron đã dạy cô những nguyên lý cơ bản về một trận bóng bầu dục, và hơn một lần cô thấy mình đắm chìm vào những diễn biến trên sân.

Sau đó, từ trong phòng VIP, cô thấy vô cùng thỏa mãn khi chứng kiến Dan bị truất quyền chỉ đạo trong hiệp bốn sau khi sỉ nhục một trọng tài. Được truyền thêm cảm hứng từ nụ hôn chúc may mắn của cô, Bobby Tom đã bắt được năm cú ném bóng và chạy được 118 yard, nhưng như thế vẫn chưa đủ để bù lại những pha mất bóng của các đồng đội, đặc biệt là trước một đội đẳng cấp như Sabers. Với sáu lần cướp được bóng để phản công, đội Sabers đã đánh bại Stars với khoảng cách mười tám điểm.

Cô và Ron cùng đội bóng quay về O'Hare trên chiếc máy bay thuê. Cô đã thay chiếc quần jean da răn bằng một chiếc quần thun thoải mái và cái áo lạnh cotton màu đỏ buông dài đến giữa đùi. Khi cô đến gần Dan, lúc này đang ngồi ở hàng ghế phía trước trong khoang hạng nhất và đang quắc mắt lên với bản kế hoạch dành cho trận đấu tuần tới cùng với Gary Hewitt, huấn luyện viên hàng công, cô ước gì mình có thể lên qua anh trước khi anh nhìn thấy cô. Vì không thể làm thế được, cô đành dừng lại một lát bên cạnh ghế của anh, nhướn hai hàng lông mày lên, và búng thỏi Wrigley vào trong lòng anh.

“Đúng là anh nên học cách kiểm soát tính khí của mình đi, huấn luyện viên.”

Anh phóng cho cô một ánh mắt có thể thiêu cháy cả bê tông. Cô nhanh chóng chuẩn đi.

Sau khi máy bay cất cánh, cô rời ghế ngồi của mình bên cạnh Ron trong khoang hạng nhất và bước vào cabin để nói chuyện với các cầu thủ. Cô sửng sốt khi thấy họ xây xước đến mức nào. Bác sĩ của đội bóng đang tiêm thuốc lên đầu gối cho một cầu thủ, trong khi huấn luyện viên thể lực đang xử lý một cầu thủ khác. Rất nhiều cầu thủ khác đang nghịch các túi chườm lạnh.

Họ có vẻ cảm kích khi thấy cô vẫn sẵn lòng nói chuyện với họ sau một thất bại đáng xấu hổ như thế. Cô nhận ra có một trật tự nhất định trong cách phân chia chỗ ngồi của họ. Các huấn luyện viên, giám đốc điều hành và các phóng viên quan trọng ngồi ở khoang hạng nhất, trong khi nhân viên của Stars và đội quay phim ngồi ở phía trước khu vực huấn luyện viên. Những tân binh chiếm giữ vài hàng ghế tiếp theo, còn các cầu thủ chiếm phần phía sau máy bay. Sau đó, khi cô hỏi Ron vì sao các cầu thủ lại chọn đuôi máy bay, anh bảo họ thích ngồi càng xa các huấn luyện viên càng tốt.

Phải đến hơn một giờ sáng họ mới hạ cánh xuống O’Hare, và cô thấy kiệt sức. Ron định đưa cô về nhà vì cô đã không lái xe ra sân bay. Khi cô trượt vào sâu trong chiếc ghế hành khách phía trước của chiếc Lincoln Town Car của Ron, cô nghe thấy một loạt tiếng bước chân nhanh nhẹn tiến đến gần.

“Chúng ta cần nói chuyện, Phoebe. Để tôi đưa cô về nhà.”

Cô ngẩng lên và nhìn thấy Dan đang đứng bên cạnh xe, tay đặt trên cánh cửa trong khi anh cúi xuống nhìn vào bên trong. Anh đang đeo đôi kính viền kim loại, và trông giống ông hiệu trưởng trường trung học có gương

mặt nghiêm khắc đang với tay lấy chiếc roi trừng phạt hơn là một trong những huyền thoại chuyên gây rắc rối trên sân cỏ.

Cô lóng ngóng cài khóa dây an toàn. “Chúng ta có thể nói chuyện vào ngày mai. Tôi sẽ về với Ron.”

Ron lúc này đang đứng phía bên kia xe, vừa mới xếp xong túi hành lý của họ vào cốp. Anh ngẩng lên nhìn khi Dan đi vòng qua mũi xe.

“Ronald, tôi có chút việc cần phải thảo luận với Phoebe. Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà. Mai chúng ta có thể đổi xe ở công ty.” Quãng cho Ron chùn chìa khóa, anh phớt lờ lời phản đối của cô mà cứ thế trượt vào phía sau vô lăng. Trong khi Dan điều chỉnh chỗ ngồi cho phù hợp với thân hình cao hơn của mình, Ron trở mắt nhìn xuống chùn chìa khóa trong tay.

“Anh để tôi lái chiếc Ferrari của anh á?”

“Đừng có chảy nước dãi trên đệm da đấy.”

Ron chụp lấy túi hành lý từ cốp xe và đưa cho Dan chìa khóa của mình, quá mãn nguyện trước viễn cảnh được lái chiếc “BĂNG GIÁ 11” đến mức anh lao đi mà còn chẳng nói được lời tạm biệt với Phoebe.

Cô ngồi im như tượng khi Dan lái xe ra khỏi bãi đỗ. Vài phút sau, họ đã hướng về phía Nam trên con đường cao tốc Tri State. Trong ánh đèn lờ lẹt của những bảng quảng cáo cho các đài phát thanh và bia, cô có thể nhìn thấy sự tức giận trong anh đang dần lớn lên như thể anh là người bị đối xử bất công chứ không phải cô. Cô thầm hạ quyết tâm sẽ không để anh nhận ra anh đã làm cô tổn thương đến mức nào.

“Tôi cho rằng cô biết cô đã tự bôi nhọ bản thân trong trận đấu hôm nay khi xuất hiện trong bộ cánh da rằn mồi gọi đó.”

“Tôi tự bôi nhọ bản thân? Trừ khi trí nhớ của tôi có vấn đề, chính anh mới là người bị trục xuất.”

“Tôi bị truất quyền chỉ đạo, không phải bị trục xuất. Đó là một trận bóng bầu dục, chứ không phải cuộc họp chết tiệt của các địa chủ.” Anh liếc sang cô. “Dù sao đi nữa, cô đang cố gắng chứng tỏ điều gì thế? Cô không biết rằng khi cô mặc quần áo như thế thì cũng chẳng khác gì đang đeo tấm bảng ‘Rao bán’ trên ngực hay sao?”

“Dĩ nhiên là tôi biết điều đó,” cô âm ờ. “Theo anh thì tại sao tôi làm thế?” Tay anh siết chặt trên vô lăng. “Cô thực lòng muốn dồn ép tôi, đúng không?”

“Quần áo của tôi chẳng liên quan gì đến anh.”

“Có liên quan đấy, một khi nó ảnh hưởng xấu lên đội bóng.”

“Anh không nghĩ rằng những cơn cú kính trẻ con mà anh quăng ra trên đường biên cũng có ảnh hưởng xấu lên đội bóng hay sao?”

“Chuyện đó khác. Đó là một phần của trận đấu.”

Cô hy vọng rằng sự không thềm trả lời của mình sẽ cho anh biết chính xác cô nghĩ gì về kiểu suy luận của anh.

Họ đi tiếp vài dặm đường trong yên lặng. Nỗi đau khổ của Phoebe càng thấm vào sâu hơn. Cô cảm thấy quá mệt mỏi vì lúc nào cũng phải nguy trang bản thân, nhưng cô không biết phải cư xử cách nào khác. Có lẽ nếu gặp nhau trong những hoàn cảnh khác, họ sẽ có một cơ hội.

Sự hần học trong Dan đã dịu đi khi cuối cùng anh cũng lên tiếng trở lại. “Nghe này, Phoebe. Tôi rất áy náy về chuyện tối qua, và tôi muốn xin lỗi. Tôi thật tình muốn ở bên cạnh cô, và tôi không có ý định tỏ ra quá thô lỗ

như thế. Chỉ là đã quá muộn...” Lời xin lỗi ấp úng của anh chìm vào im lặng.

Cô có thể cảm thấy cổ họng mình thắt lại, và cố chống lại điều đó. Gom hết những mảnh vỡ ý chí lại với nhau, cô đả cái giọng đều đều không thềm mở miệng như của một kẻ thượng lưu ở vùng Nam Hampton để trả lời. “Thật ra, Dan này, nếu biết anh sẽ phản ứng theo kiểu thiếu chín chắn như thế, tôi đã chẳng đời nào lên giường với anh.”

Mắt anh nheo lại. “Thật sao?”

“Anh gọi tôi nhớ đến một thằng nhóc tuổi teen vừa làm chuyện đó trên ghế sau của chiếc xe hơi gia đình rồi bị ý thức tội lỗi tấn công. Thành thật mà nói, tôi quen với vẻ sành sỏi hơn từ các nhân tình của tôi. Ít ra thì tôi cũng trông chờ một lần khác nữa. Sẽ không đáng công chút nào nếu anh chỉ định làm chuyện đó có một lần, đúng không?”

Anh thốt ra một âm thanh ghen ghét kỳ quặc và lướt sang làn xe bên phải. Cô tiếp tục khiêu khích anh, bị kích động bởi nỗi đau khi biết rằng anh sẽ không thể nhìn thấy bên trong con người cô, rằng đó là thái độ anh trông chờ ở cô. “Tôi không nghĩ mình đòi hỏi quá đáng, nhưng quả thực tôi có ba yêu cầu đối với các nhân tình của mình: lịch sự, nhẫn nại, và nhanh chóng hồi phục để có thể lặp lại màn trình diễn. Tôi e rằng anh đã không đáp ứng được cả ba.”

Giọng anh trở nên chậm rãi một cách nguy hiểm. “Cô không định chê bai cả kỹ thuật của tôi đấy chứ?”

“À, về chuyện đó thì, tôi thấy kỹ thuật của anh cũng khá... đạt yêu cầu.”

“Đạt yêu cầu?”

“Rõ ràng anh đã đọc tất cả các thể loại sách vỡ, nhưng...” Cô cố thở hắt ra với vẻ cường điệu, “ồ, có lẽ là tôi kén chọn quá.”

“Không. Tiếp tục đi. Tôi không thể bỏ qua chuyện này được.”

“Tôi đoán là tôi đã không tưởng tượng ra anh sẽ có quá nhiều... à, quá nhiều nổi ám ảnh như thế. Anh là một người tình rất cứng nhắc, Daniel ạ. Anh nên thả lỏng hơn và đừng coi sex quá nghiêm trọng thế. Dĩ nhiên là anh hành động ở thế bất lợi.” Cô dừng lại, rồi tiếp tục tung ra đòn quyết định. “Nói một cách công bằng thì, người đàn ông nào có thể thể hiện hết mình khi quan hệ với người phụ nữ sẽ ký bằng lương cho anh ta chứ?”

Cô cảm thấy chùn bước khi nghe một tiếng cười thích thú nhẹ nhàng. “Phoebe em yêu, em đang làm anh không thở được đấy.”

“Tôi sẽ không bận tâm quá nhiều đến chuyện đó. Tôi chắc rằng nó chỉ là tạm thời thôi. Một phản ứng tồi.”

Trong ánh đèn pha ô tô, cô có thể nhìn thấy nụ cười toe toét của anh. Trong một phần nghìn giây cô suýt quên mất sự nhức nhối khi bị anh cự tuyệt và cũng mỉm cười.

“Cừu con yêu quý, có rất nhiều điều trên thế giới này làm anh cảm thấy không chắc chắn. Tôn giáo, vấn đề kinh tế chính trị quốc gia. Mà tất nào nên mặc với bộ vest màu xanh. Nhưng anh phải nói với em rằng màn trình diễn của anh trong khách sạn đêm qua không phải là một trong số đó.”

“Với cái tôi đó của anh, tôi không ngạc nhiên lắm.”

“Phoebe, anh đã nói là anh xin lỗi.”

“Lời xin lỗi được chấp nhận. Giờ nếu anh không phiền, tôi cảm thấy kiệt sức rồi.” Cô ngả đầu vào cửa sổ xe và nhắm mắt lại.

Anh cũng giới giao tiếp không lời chẳng kém gì cô. Trong vòng vài giây, anh bật radio và rót đầy khoảng không bên trong chiếc xe bằng thứ âm nhạc thù hằn của Megadeth. Không có gì được giải quyết giữa hai người họ.

Phoebe rất ít gặp Dan trong suốt tuần lễ sau đó. Dường như ngày nào anh cũng xem hàng dặm băng từ, tham gia hàng loạt cuộc họp không bao giờ chấm dứt với các huấn luyện viên và cầu thủ, và dành chút thời gian trên sân tập. Cô không ngờ Molly đồng ý theo cô đến trận đấu ngày Chủ nhật gặp đội Detroit Lions, mặc dù khi Phoebe gợi ý nên rủ theo một người bạn thì con bé đã từ chối, nói rằng tất cả bọn con gái trong trường đều là đồ xấu tính.

Đội Stars thắng đội Lions với tỷ số sát nút, nhưng Chủ nhật tiếp theo đó tại sân vận động Three Rivers ở Pittsburgh, đội bóng lại một lần nữa trở thành nạn nhân trước một loạt pha bị cướp bóng và thua trong thế trận ngang ngửa. Lúc này thành tích của họ là một thắng ba thua. Cô chạm mặt Reed tại sân bay Pittsburgh. Hắn tỏ ra quá thông cảm một cách giả tạo, trong khi cùng lúc lại đưa ra những lời chỉ trích ám chỉ, rằng cô quá nóng lòng muốn thoát khỏi hắn ta.

Buổi sáng hôm sau khi Phoebe đến văn phòng, thư ký của cô cho biết Ron yêu cầu cô đến gặp anh ngay lập tức trong phòng họp tầng hai. Khi ôm theo tách cà phê bước xuống hành lang, cô nhận thấy tất cả các máy điện thoại đều đang đổ chuông và tự hỏi không biết thảm họa mới nào đã xảy ra đây?

Dan đang dựa người vào bức tường ốp ván màu đen, chân tay bắt chéo, vẻ mặt cau có nhìn chăm chăm vào chiếc ti vi được đặt trên cái giá sắt di động cùng một đầu thu video. Ron đang ngồi trong một chiếc ghế quay ở cuối bàn.

Khi cô chuồi vào chiếc ghế bên trái Ron, anh chồm người sang khẽ nói. “Đây là cuốn băng về chương trình ‘Thể thao Chicago’, một chương trình truyền hình địa phương nổi tiếng được phát sóng tối qua trong khi chúng ta đang trên đường bay về nhà. Tôi e là cô cần phải nghe chuyện này.”

Cô quay sang tập trung chú ý vào ti vi và nhìn thấy một phát thanh viên điển trai tóc đen ngồi trên một chiếc ghế bành trước tám phòng hình chân trời Chicago. Anh ta nhìn vào máy quay với sự tập trung căng thẳng như khi Peter Jennings đang đưa tin về một cuộc chiến trọng đại.

“Bằng các cuộc chuyển nhượng thông minh và những lựa chọn xuất sắc, Bert Somerville và Carl Pogue đã thu thập được một trong những đội ngũ cầu thủ tài năng nhất giải. Nhưng để có thể giành được chiến thắng thì chỉ tài năng thôi vẫn chưa đủ, mà còn cần khả năng lãnh đạo, một thứ mà lúc này đội Stars đang thiếu vắng trầm trọng.”

Màn hình bắt đầu phát những đoạn quay ngắn trong trận đấu ngày Chủ nhật, một loạt pha mất bóng và những chiến thuật bị phá vỡ. “Giám đốc điều hành Ronald McDermitt không phải là người biết nhìn xa trông rộng trong lĩnh vực bóng bầu dục - anh thậm chí còn chưa chơi một trận nào - và anh hoàn toàn không đủ độ chín để giữ được một huấn luyện viên nổi loạn như Dan Calebrow trong khuôn khổ, một vị huấn luyện viên cần phải tập trung nhiều hơn vào những quy tắc cơ bản mà các cầu thủ trẻ của anh ta cần và ít hơn vào những trò bê tha nhậu nhẹt. Stars là đội bóng sắp lâm vào cảnh hỗn loạn, bị cản trở bởi ban điều hành không đủ khả năng, cách huấn luyện được chẳng hay chớ, tình hình tài chính lung lay, và một bà chủ vốn là nỗi hổ thẹn cho NFL.” Phoebe trở nên tê liệt khi camera bắt đầu trình chiếu một loạt hình ảnh về cô trong nhiều năm qua. Một cách vắn tắt, người phát thanh viên trình bày qua về các chi tiết trong bản di chúc của Bert.

“Lối cư xử thời thượng của Phoebe Somerville đang biến một trận đấu thể thao nghiêm túc và cao quý thành một trò trong rạp xiếc. Cô không hiểu về thể thao, và dường như không có chút kinh nghiệm nào trong việc điều hành bất cứ thứ gì phức tạp hơn quyển séc của mình. Cách ăn mặc khiêu khích của cô trên đường biên và sự lạnh nhạt của cô đối với những yêu cầu phỏng vấn của giới truyền thông cho thấy một cách rõ ràng rằng Cô coi thường đội bóng tài năng này cũng như môn thể thao mà tất cả chúng ta yêu

quý đến mức nào.” Camera cắt sang một cuộc phỏng vấn với Reed. “Tôi chắc chắn rằng Phoebe đang làm hết sức mình,” hắn nói với vẻ nghiêm túc. “Cô ấy quen với những hoạt động trong giới nghệ thuật hơn là bên thể thao và chuyện này rất khó khăn đối với cô ấy. Một khi cô ấy đã hoàn thành những điều kiện trong bản di chúc của cha mình, tôi chắc chắn rằng tôi sẽ có thể đưa Stars nhanh chóng quay trở lại quỹ đạo.”

Cô nghiêng chặt răng khi Reed tiếp tục nói, mỉm cười với ống kính máy quay và tạo ấn tượng như là một quý ông hoàn hảo so với một cô gái ngây ngô chỉ thích ăn chơi là cô.

Cái đầu vuốt keo biết nói quay trở lại trên màn hình. “Bất chấp sự bảo vệ cao thượng của Reed Chandler dành cho cô em họ, tháng Giêng vẫn còn cách rất xa. Trong lúc đó, khi nào thì cô Somerville mới có thể ra được chỉ thị cho giám đốc điều hành của mình? Thậm chí còn đáng lo hơn, làm thế nào cô có thể tìm hãm được vị huấn luyện viên trưởng để bùng nổ khi một lời đồn đại đáng quan ngại lại vừa mới dấy lên. Thông thường chúng tôi sẽ không đưa những tin tức như thế này, nhưng bởi vì nó có tác động trực tiếp đến tình hình hiện tại của đội Stars nên chúng tôi cảm thấy công chúng sẽ quan tâm khi chúng tôi tiết lộ rằng một nguồn tin đáng tin cậy đã nhìn thấy cô Somerville rời khỏi phòng của Calebow trong khách sạn Portland vào sáng sớm tinh mơ hai tuần trước đây.”

Dan bật ra một tiếng chửi thề rất tục. Phoebe siết chặt hai tay lại với nhau. Tay phát thanh nghiêm trang nhìn ống kính máy quay. “Cuộc gặp mặt của họ có thể rất trong sáng, nhưng nếu không thì nó sẽ là một điềm gở cho đội Stars. Chúng tôi cũng nên nhấn mạnh rằng sự thiếu thận trọng của cô Somerville không chỉ dừng lại ở những tin đồn tình ái với huấn luyện viên trưởng của cô.”

Anh ta cầm lên một tờ tạp chí Beau Monde, một ấn phẩm hào nhoáng, thời thượng với tổng số lượng phát hành gần tương đương tạp chí Vanity

Fair. Phoebe thầm rên rỉ trong lòng. Dạo gần đây đầu cô đã có quá nhiều thứ đến mức cô hoàn toàn quên mất tạp chí Beau Monde.

“Nếu là người khôn ngoan, Tổng thư ký mới của NFL - ông Boyd Randolph - nên liếc qua số mới nhất của tạp chí Beau Monde nổi tiếng, vào ngày mai sẽ trưng bày cô Somerville của chúng ta hoàn toàn khỏa thân trên các sạp báo và các trang đặc biệt. Có lẽ những bức ảnh này, mà các quy định của FCC[41] đã cấm tôi không được đưa ra trước ống kính máy quay, sẽ hối thúc ngài Tổng thư ký phải có cuộc nói chuyện nghiêm túc với cô Somerville về nghĩa vụ của cô đối với NFL.”

Hai hàng lông mày của anh ta nhíu sát lại với vẻ cố ý tỏ ra bị xúc phạm của một phóng viên đang cố gắng giành được giải Nielsen. “Làng bóng bầu dục chuyên nghiệp đã phải rất khó khăn để làm trong sạch hình ảnh của mình sau những scandal về ma túy và cờ bạc trong quá khứ. Nhưng giờ một phụ nữ trẻ không có chút hứng thú với môn thể thao này lại muốn lôi ngược nó quay trở lại vũng bùn. Hãy hy vọng rằng ngài Tổng thư ký Randolph sẽ không để điều đó xảy ra.”

Dan chỉ ngón trỏ về phía tay phát thanh viên. “Con rắn độc đó không phải là một thằng bạn thân của Reed sao?”

“Tôi tin là thế.” Bản tin đã đi đến hồi kết, và Ron bấm nút dừng trên chiếc điều khiển từ xa.

“Chandler đúng là một hoàng tử thực thụ,” Dan lẩm bẩm với vẻ ghê tởm. Anh chộp lấy một phong bì hồ sơ nằm trên bàn, và nổi tức giận của Phoebe lập tức biến mất nhường chỗ cho cảm giác khiếp sợ.

“Thư ký của tôi vừa đưa nó cho tôi,” Ron nói. “Tôi còn chưa có cơ hội liếc qua.”

Dan lôi phất quyển tạp chí ra.

Phoebe muốn giật lấy nó từ anh, nhưng cô biết rằng điều đó sẽ chỉ trì hoãn cái viễn cảnh không thể tránh khỏi được một chốc lát. Một trang giấy bị rách toang khi anh bắt đầu lật giở quyển tạp chí, tìm kiếm những bức ảnh sĩ nhục đó.

“Sao phải bận tâm chứ?” Cô thở dài. “Anh đã nhìn thấy tất cả những gì tôi có rồi.”

Ron nhăn mặt. “Vậy ra đúng là có chuyện đó à? Hai người đã ở cùng nhau trong phòng khách sạn của anh ấy thật.”

Dan quay sang cô. “Sao cô không thuê một chiếc kính khí cầu Goodyear để có thể tuyên bố chuyện đó cho toàn thế giới biết luôn?”

Ngón tay cô run bần bật khi cô ôm lấy tách cà phê lúc này đã nguội ngắt. “Chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa đâu, Ron, nhưng anh cần phải biết sự thật.”

Ron nhìn cô như một người cha lo lắng đang phải đối mặt với đứa con gái rất đỗi yêu thương nhưng lại cư xử không ngoan ngoãn. “Tôi tự trách chính mình. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nói với cô về sự không thích hợp của việc gần gũi với Dan. Đáng lẽ tôi nên nhận ra... Chuyện này, cùng với những bức ảnh, sẽ là một cơn ác mộng trong quan hệ công chúng. Cô không nhận ra rằng chụp những bức ảnh khỏa thân cho một tờ tạp chí, thậm chí là một tờ đứng đắn như Beau Monde đi nữa, cũng sẽ làm đội bóng cảm thấy hổ thẹn hay sao?”

“Tôi chụp những bức ảnh đó trong tháng Sáu, một tháng trước khi tôi thừa kế đội Stars. Với tất cả những gì đã xảy ra, tôi đã quên bém mắt về chuyện đó.”

Dan vẫn chưa tìm thấy những bức ảnh. Anh nghiêng rằng. “Nói với cậu điều này, Ronald. Nếu chúng ta nhận được bất cứ cuộc gọi nào từ tờ

Playboy, tốt hơn hết cậu nên trói và bịt miệng cô ta lại, bởi vì cô ta sẽ lộ trần truồng và sơn đầy mình trước khi cậu kịp nhận ra đấy.”

Đột nhiên, anh khựng lại không lật nữa và trở mắt nhìn. Rồi anh bắt đầu chửi rủa.

Phoebe ghét cái thôi thúc muốn tự bảo vệ cho chính mình. “Những bức ảnh đó được chụp bởi Asha Belchoir, một trong những nhiếp ảnh gia đáng kính nhất thế giới. Tình cờ bà ấy cũng là một người bạn của tôi.”

Dan phẩy trang báo bằng lưng bàn tay. “Cô đã sơn người!”

Ron giơ tay ra. “Tôi xem được chứ?” Dan quăng quyển tạp chí lên bàn như thể nó là một mẫu rác rưởi. Nó rơi xuống và mở ra, để lộ một trang kép trải rộng hình Phoebe nằm gác tay phía trước bức “Nude #28” của Flores, một bức tranh siêu thực mà ông đã vẽ cô không lâu trước khi ông chết. Thêm vào cơ thể trần truồng của Phoebe là một bản sao chép chính xác về cái phần trong bức tranh đã bị tư thế nằm gác tay của cô che phủ. Bức ảnh rất đẹp, rất kỳ quái, và rất gợi tình.

Ron giở trang báo và nhìn thấy một bức ảnh khổ rộng chụp bộ ngực của Phoebe, núp vú vểnh lên dưới một lớp phủ bằng sơn màu phấn trắng. Làn da cô đã trở thành một bức phong nền siêu thực cho những chân dung màu xanh nhỏ xíu của những bộ ngực khác được thực hiện theo phong cách riêng của Flores.

Bức ảnh cuối cùng là một bức khóa thân trải hết chiều dọc quyển tạp chí được chụp từ phía sau. Cô đang nhắc mái tóc lên, quỳ trên đầu gối, một bên hông hơi đẩy ra trước. Phần da không được sơn của cô tạo thành một phong nền cho những hình ảnh được sơn tay màu đen và đỏ thẫm ở trên vai, phần lõm vào trên eo, những đường cong trên hông, và phần sau đùi của cô.

Dan xia ngón trỏ vào bức ảnh trên tờ tạp chí. “Một gã nào đó hẳn là đã có khoảng thời gian tuyệt cú mèo khi làm những thứ này cho cô!”

Phoebe không bỏ thời gian cân nhắc đến chuyện sự tức giận của anh dường như không mấy phù hợp với một người đã phải cố gắng quá sức để tránh xa cô. “Nhiều gã, anh yêu. Mỗi gã một màu.” Đó là một lời nói dối. Nghệ sĩ sơn người đó là một phụ nữ trung niên béo lùn, nhưng anh không cần phải biết điều đó.

Ron cầm cây bút gõ lên mặt bàn. “Phoebe, tôi đã sắp xếp một cuộc họp báo cho cả hai chúng ta vào lúc một giờ. Wally Hampton bên phòng PR sẽ tóm tắt lại cho cô. Dan, tôi muốn anh tránh mặt cho đến ngày mai. Đến khi cánh phóng viên đã túm được anh, thì đừng có bình luận bất cứ điều gì ngoài trận đấu. Anh biết cách xử lý chuyện đó rồi đấy. Và trừ khi anh muốn câu chuyện này kết thúc trên trang đầu các tờ báo, hãy giữ nắm tay trong túi áo nếu như có bất kỳ phóng viên nào cả gan nêu lên sự việc trong phòng khách sạn trước mặt anh.”

Cô đứng dậy khỏi ghế ngồi. “Không có cuộc họp báo nào cả, Ron. Tôi đã nói với anh ngay từ đầu rằng tôi sẽ không tham gia bất cứ cuộc phỏng vấn nào.”

Miệng Dan xoắn lại. “Nếu cậu cho phép cô ta tuột quần áo ra trước, tôi cá là cô ta sẽ tham gia đấy.”

“Đủ rồi đấy, Dan.” Ron quay sang Phoebe. “Tôi rất tiếc về vụ họp báo.” Dan khịt mũi vẻ ghê tởm. “Cô ta sẽ nghe theo đấy, Ronald. Chắc chắn là cậu biết cách dùng uy quyền ép người khác.”

Ron dường như không nghe thấy. “Thật không may, cô không thể tiếp tục tỏ ra ghẻ lạnh với cánh báo chí mà không tạo ra cái cảm giác như thể là cô đang giấu giếm gì đó.”

“Tôi không nghĩ vẫn còn thứ gì mà mọi người chưa được nhìn thấy,”

Dan nhếch mép khinh bỉ.

Phoebe nín thở. Ron từ từ đứng dậy khỏi bàn và quay sang đối mặt với vị huấn luyện viên. “Không ai thích thú gì với những lời bình luận của anh. Anh nợ Phoebe một lời xin lỗi.”

Mặt Dan sắ t lại với vẻ tức giận. “Cô ta sẽ không nhận được một lời nào cả.”

“Anh chẳng trong sáng gì trong toàn bộ chuyện này. Rõ ràng là có hai người trong căn phòng khách sạn đó. Và nếu anh không thua quá nhiều trận như thế thì chúng ta sẽ không bị tấn công. Thay vì sỉ nhục Phoebe, có lẽ anh nên cân nhắc đến chuyện làm điều gì đó với tất cả những pha mất bóng ấy.”

Dan dường như không thể tin nổi những gì anh đang nghe thấy. “Cậu đang chỉ trích cách huấn luyện của tôi đấy à?”

Yết hầu của Ron nhấp nhô khi anh khó nhọc nuốt nước bọt trước khi lên tiếng. “Tôi tin rằng tôi vừa nói lên ý kiến của mình. Anh đang tỏ ra khiếm nhã, hằn học, và lảng mạ Phoebe. Cô ấy không chỉ là bà chủ của đội bóng này và là sếp của anh, mà còn là người xứng đáng được tôn trọng.” Phoebe không có thời gian để tỏ ra biết ơn đối với sự che chở hào hiệp của Ron. Cô quá hoảng sợ trước những vết hằn độc ác đã được tạo ra ở hai bên miệng Dan. Quá muộn rồi, cô nhớ ra rằng đây là một người đàn ông đã được huấn luyện để tiếp nhận những cuộc tấn công bằng sự phản đòn hung hãn.

“Nào giờ thì nghe đây, đồ thái giám lùn. Tôi đối xử với Phoebe như thế nào không phải là chuyện của cậu, và cậu biết cậu có thể làm gì với cái bài học lễ nghi chết tiệt đó của cậu rồi đấy!”

“Dừng lại ngay!” Ron cảnh cáo. Nhưng Dan đang chất chứa đầy adrenaline và những cảm xúc mà anh không có cách nào giải tỏa ngoài sự tức giận. “Tôi sẽ dừng lại khi nào tôi quyết định dừng lại! Trừ khi cậu muốn nhận một căn nhà xí đầy cứt đá i chụp xuống đầu, hãy nhớ rằng tôi là người

huấn luyện cái đội bóng này. Với tôi có vẻ như chuyện kiểm soát cô bimbo này là quá sức xử lý của cậu rồi!”

Một sự im lặng nặng nề bao trùm căn phòng.

Phoebe mặt cắt không còn giọt máu. Cô cảm thấy buồn nôn và vô cùng nhục nhã.

Mắt Dan sụp xuống. Anh đưa tay sang hông trong một cử chỉ gần như bất lực, chẳng tạo được hiệu quả gì. “Tôi đình chỉ anh trong vòng một tuần,” Ron lặng lẽ nói.

Đầu Dan ngẩng phắt lên, miệng anh mím lại với vẻ khinh bỉ. “Cậu không thể đình chỉ tôi. Tôi là huấn luyện viên, không phải cầu thủ.”

“Gì thì gì, anh vẫn bị đình chỉ.”

Hoảng hốt, Phoebe vội dẫn một bước về phía trước. “Ron...”

Anh giơ tay lên và nhẹ nhàng nói, “Làm ơn đừng xen vào chuyện này, Phoebe. Tôi phải làm việc, và tôi cần làm theo cách riêng của mình.”

Dan thu hẹp khoảng cách giữa họ, lừng lững trước mặt vị giám đốc điều hành với vẻ lực lưỡng đầy tính hăm dọa làm Phoebe co rúm người lại. Anh trầm giọng lè nhè. “Tôi sẽ phải đá đít cậu.”

Da Ron đã tai tái, nhưng anh vẫn giữ giọng mình gần như không hề dao động. “Tôi muốn anh rời khỏi công ty ngay lập tức. Anh sẽ không được phép liên lạc với bất cứ huấn luyện viên hay cầu thủ nào cho đến khi hạn đình chỉ của anh kết thúc sau trận đấu vào Chủ nhật tới.”

“Tôi sẽ rời khỏi cái công ty chó chết này khi nào tôi thích!”

“Vì Phoebe, làm ơn đừng biến chuyện này tồi tệ hơn nữa.”

Vài giây trôi qua trong khi Dan mím chặt môi nhìn Ron giận dữ. “Cậu sẽ phải hối tiếc vì chuyện này.”

“Tôi chắc là anh nói đúng. Tuy vậy, tôi vẫn phải làm điều gì tôi cho là tốt nhất”

Dan trừng mắt nhìn Ron một lúc lâu rồi ngênh ngang bỏ ra khỏi phòng. Phoebe đưa tay chặn ngang miệng. Ron siết nhẹ lên cánh tay cô.

“Cuộc họp báo sẽ diễn ra trên sân tập vào lúc một giờ. Tôi sẽ đến văn phòng đón cô.”

“Ron, tôi thực sự không...”

“Xin lỗi Phoebe, nhưng e là tôi sắp ới đến nơi rồi.”

Thả tay cô ra, anh lao ra khỏi phòng trong khi cô thất kinh trở mắt nhìn theo anh.

Chân dậm sầm sập trên các bậc thang, Dan lao âm âm xuống tầng một. Đến chân cầu thang, anh rụt chân lại và đá bung cánh cửa bằng kim loại. Khi anh đã ở bên ngoài, ánh sáng rực rỡ trong ngày hè Indian chẳng thể nào xoa dịu được cơn thịnh nộ của anh.

Trong lúc ngênh ngang bước về phía xe hơi, anh phác họa trong đầu những gì anh sẽ làm tiếp theo. Anh sẽ tóm cổ đồ phản bội còi cọc đó. Đá đít đồ phản bội đó lòi phân ra ngoài. Bất cứ kiểu đình chỉ nào cũng vi phạm trực tiếp đến hợp đồng của anh, và các luật sư của anh sẽ nghiền Phoebe và tay giám đốc điều hành của cô ta thành cám. Anh sẽ không chấp nhận trò chó chết như thế. Anh sẽ... Anh sẽ...

Anh sẽ phải thôi hành động như một thằng khốn kiếp.

Anh chống một tay lên mui xe rồi hít vào một hơi thật sâu và run rẩy. Anh cảm thấy nhục nhã và điên tiết, không phải với Phoebe mà với chính bản thân mình. Sao anh có thể lảng mạn cô như thế chứ? Cả đời mình anh chưa bao giờ đối xử tồi tệ như thế với một người đàn bà, thậm chí với Valerie cũng không. Và Phoebe không đáng bị như thế. Cô làm anh phát điên lên, nhưng cô không hề độc ác. Cô thật thú vị, thật quyến rũ và thật ngọt ngào theo cách đặc biệt của riêng mình.

Anh ghét đánh mất sự kiểm soát như thế này, nhưng khi nghe tay phóng viên hóm hĩnh đó nói cho cả thế giới nghe rằng Phoebe đã ở trong phòng khách sạn của anh, anh đã nổi cơn thịnh nộ vì sự vi phạm riêng tư cá nhân đó đến mức anh chỉ muốn đập vỡ màn hình ti vi đi thôi. Anh biết đủ nhiều về cánh nhà báo để nhận ra rằng Phoebe cuối cùng sẽ phải gánh chịu hậu quả của những chuyện thực ra là lỗi của anh. Giá như anh nói chuyện với cô về điều đó thay vì lảng mạn cô.

Anh biết đáng lẽ anh có thể xử lý toàn bộ sự việc tốt hơn thế nhiều nếu như không phải vì những bức ảnh đó. Anh nổi điên lên khi nghĩ đến chuyện những người lạ nhìn chòng chọc vào cơ thể cô. Phản ứng của anh hoàn toàn vô cùng bất hợp lý, nếu xem xét đến chuyện cơ thể đó thực ra đã được trưng bày trong hầu hết những viện bảo tàng lớn trên toàn thế giới rồi, nhưng anh vẫn chẳng đặng đừng. Hơn nữa, tranh trừu tượng thì khác hẳn với những bức ảnh trong ánh sáng rực rỡ. Những bức ảnh anh nhìn thấy trên tờ Beau Monde là những tác phẩm nghệ thuật, nhưng thế giới này chứa hàng triệu những kẻ khốn kiếp dâm tà sẽ không biết được điều đó. Chỉ nghĩ về cái cách bọn chúng nhể dãi lòng thòng trên những trang ảnh đó cũng đã đủ làm anh sôi máu lên rồi. Cái tính nóng nảy chết tiệt của anh. Khi nào anh mới đủ trưởng thành để khống chế nó đây? Không cần phải có bằng cấp về tâm lý học mới hiểu được vì sao anh lại chật vật với nó đến thế. Ngay cả khi anh còn là một thằng nhóc - bốn hay năm tuổi gì đó - ông già anh đã luôn dẫn cho anh một trận nếu như anh khóc lóc hay phàn nàn vì đau hay sợ hãi.

Anh vẫn còn nhớ những câu chửi rủa ông già anh tuôn ra trong lúc say xỉn. Lấy cái thắt lưng của tao lại đây để tao có thể cho mày một cái cớ thực sự mà khóc, đồ con gái mít ướt.

Khi lớn lên, anh phát hiện ra rằng cảm xúc duy nhất mà anh có thể bộc lộ ra một cách an toàn quanh ông già của anh là giận dữ, cho dù ở trên sân bóng hay là bằng năm đấm. Thật là địa ngục. Một người đàn ông 37 tuổi đầu vẫn còn cư xử như một kẻ côn đồ trên sân trường. Ngoại trừ lần này kẻ côn đồ đã phải lãnh đủ quả báo cho hành động của mình. Lần này kẻ côn đồ đã bị làm cho sáng mắt ra bởi một thằng nhóc nhỏ bé thấp lùn thậm chí còn không thể tham gia vào đội.

Một lần nữa cảm giác tức giận quay lại với anh, nhưng giờ anh đã đủ thành thật để thừa nhận rằng đó chỉ là cảm giác nguy trang cho nỗi nhục nhã của chính mình. Thật nhục nhã khi Ronald chính là người đứng ra bảo vệ Phoebe. Thật nhục nhã khi chính Ronald đã bảo vệ cô chống lại anh.

Nếu như không quá điên tiết đối với bản thân như thế, có lẽ anh sẽ thích thú khi thấy Ronald McDermitt cuối cùng cũng đã thể hiện được một chút tinh thần dám nghĩ dám làm. Nếu không quá điên tiết đối với bản thân như thế, có lẽ anh sẽ tin rằng cuối cùng thực ra cũng có một chút hy vọng dành cho đội bóng Stars.

Chú thích

[41] Federal Communications Commission: Hội đồng Truyền thông Liên bang.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Ron hăng giọng. “Cô Somerville đã chụp những bức ảnh trên tờ tạp chí Beau Monde trước khi cô ấy thừa kế đội Stars. Dĩ nhiên cô ấy không có ý định làm nhục đội bóng hay NFL.”

“Có đúng là ngài Tổng thư ký đã cảnh cáo riêng cô ấy về cách cư xử của cô ấy không?” một phóng viên nữ hỏi.

“Chuyện đó không đúng,” Ron trả lời. “Cô ấy vẫn chưa nói chuyện với ngài Tổng thư ký.”

Chỉ bởi vì cô không trả lời những cuộc điện thoại của ông ta, Phoebe buồn bã nghĩ trong lúc ngồi im lặng giữa Ron và Wally Hampton, giám đốc quan hệ đối ngoại của Stars. Cuộc họp báo đã diễn ra tồi tệ hơn cô dự đoán. Không chỉ giới truyền thông địa phương mà cả cánh nhà báo quốc gia cũng xuất hiện, háo hức lần theo dấu vết câu chuyện về một nhân vật cực kỳ thú vị.

Quá nhiều phóng viên muốn tham gia vào cuộc họp báo đến mức họ buộc phải sử dụng sân tập bỏ trống. Cô, Ron và Wally ngồi gần vạch 50 yard phía sau một chiếc bàn nhỏ phủ khăn xanh in logo của đội Stars. Phóng viên có kẻ đứng, có người ngồi trên những băng ghế dài đã được kê sẵn cho họ.

Ban đầu các câu hỏi đều tập trung vào bản di chúc của Bert, nhưng chủ đề đó cũng không chiếm nhiều thời gian. Cho tới giờ, họ đã hỏi về kỹ năng quản lý của Ron, phương pháp huấn luyện của Dan và vấn đề đạo đức của

Phoebe. Ron và Wally Hampton trả lời tất cả các câu hỏi, ngay cả những câu trực tiếp được đặt ra cho cô.

Một phóng viên nam béo ị da dẻ xấu xí và râu ria lờm chờm đứng dậy. Wally Hampton thì thào với cô rằng hẳn ta đại diện cho một tờ báo lá cải đề tiện. “Phoebe, cô có ý định chụp thêm bức ảnh khóa thân nào nữa không?”

Wally xen vào. “Lúc này cô Somerville quá bận rộn với đội Stars đến mức không có thời gian cho các hoạt động ngoài luồng khác.”

Tay phóng viên cào cào lên cằm ngay phía dưới hàm râu. “Đây không phải lần đầu tiên cô tụt quần áo trước công chúng, đúng không?”

“Công việc của cô Somerville cùng với cố họa sĩ thiên tài Arturo Flores đã được nhiều người biết đến,” Ron cứng rắn nói.

Tay phóng viên của tờ báo lá cải đó bị cắt ngang bởi một nhà bình luận thể thao địa phương. “Gần đây có rất nhiều lời chỉ trích dành cho huấn luyện viên Calebow, đặc biệt là với quá nhiều pha mất bóng trong các trận đấu. Một số người còn nghĩ rằng anh ta tung hứng các cầu thủ mới của mình quá nhiều. Các cầu thủ đang bắt đầu phàn nàn rằng họ phải luyện tập quá tải và rằng anh ta làm các trận đấu không còn vui thú gì nữa. Dù là vì lý do gì đi chăng nữa thì đội bóng có vẻ vẫn chưa thể hiện được phong độ tốt trong mùa giải này. Các anh có kế hoạch thay đổi nào không?”

“Không hề.” Ron nói. “Vẫn còn quá sớm và chúng tôi đang có những điều chỉnh.” Anh tiếp tục khen ngợi khả năng huấn luyện của Dan, và cô tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu cánh báo chí biết được rằng Dan đã bị đình chỉ. Ron dường như tin rằng họ có thể chối bỏ chuyện đó bằng cách viện đến một cơn cảm nặng nào đó, nhưng cô không nghĩ rằng mọi chuyện lại dễ dàng như thế. Chuyện Ron làm rõ ràng là bất hợp pháp, và có lẽ Dan đã đang gọi điện cho luật sư của mình rồi.

Cô tự nhắc mình không được nghĩ đến những lời lăng mạ và khinh bỉ của anh nữa, nhưng thật khó khăn để đẩy nó ra khỏi đầu. Có lẽ cũng là chuyện tốt khi anh đã thể hiện cho cô thấy một cách quá rõ ràng rằng anh là loại người như thế nào. Giờ cô buộc phải đối mặt với thực tế rằng cô đã để bản thân mình yêu nhầm người.

Tay phóng viên đáng ghê tởm nọ lại lên tiếng lần nữa, kèm theo một cái liếc mắt đều cáng không hề dễ chịu. “Thế còn phong độ của huấn luyện viên Calebow bên ngoài sân cỏ thì sao, cô Phoebe? Chuyện đó thì thế nào?”

Các phóng viên khác phóng cho hấn những ánh mắt ghê tởm, nhưng Phoebe không mắc lừa. Không sớm thì muộn họ cũng sẽ vòng vèo để hỏi chuyện đó. Chỉ là họ sẽ đặt câu hỏi một cách lịch sự hơn thôi.

“Huấn luyện viên Calebow có một kỷ lục nổi tiếng...”

Phoebe không thể chịu đựng thêm nữa, cô đặt tay lên ống tay áo của Ron để dừng anh lại. “Tôi sẽ trả lời câu hỏi này.” Cô chồm người về phía micro. “Có phải anh đang yêu cầu tôi chấm điểm huấn luyện viên Calebow trên tư cách là người tình không? Có phải ý câu hỏi của anh là thế không?” Trong một khoảnh khắc tay phóng viên như bị giật ngược lại bởi đòn tấn công trực tiếp của cô, nhưng rồi hấn cũng nặn ra được một nụ cười giả lả. “Chắc chắn rồi, Phoebe. Chuyện có sao thì cứ nói vậy đi.”

“Vậy thì được thôi. Để chấm điểm, anh ấy là một người tình tuyệt vời.” Cô dừng lại khi các phóng viên sững sốt trở mắt nhìn cô. “Huấn luyện viên Tully Archer cũng thế, cả Bobby Tom Denton, Jim Biederot, Webster Greer, tất cả các cầu thủ chạy chỗ, và hầu hết hàng tấn công và phòng thủ. Nào, đã đầy đủ những người trong công ty mà người ta đồn đại là tôi đã từng ngủ cùng chưa nhỉ? Tôi không muốn bỏ sót một ai.”

Đoàn phóng viên cười phá lên, nhưng cô vẫn chưa xong. Mặc dù trong lòng đang run rẩy nhưng cô vẫn nhìn thẳng vào tay phóng viên đáng ghê

tởm kia và mỉm cười. “Nhân đây. Nếu tôi nhớ chính xác, anh, chính anh đấy, là một nỗi thất vọng nho nhỏ.”

Đám phóng viên rống lên cười. Nếu Phoebe không thu phục được họ thì chí ít cô cũng đã chứng tỏ rằng mình không hoàn toàn ngu độn như họ nghĩ.

Căn hộ Bert đã giữ cho các cô nhân tình của mình là một trong hai mươi căn hộ xa xỉ được xây dựng trên một khu vực um tùm cây cối ven Naperville, nằm ở bờ phía Tây hạt Du Page. Căn hộ bằng gạch màu kem hai tầng xinh xắn được lợp mái gỗ kiểu hai mảng. Một đôi cửa sổ vòm thanh nhã nằm ở mỗi bên hai cánh cửa đôi hùng vĩ có thân cửa là những tấm kính thủy tinh pha chì hình ô van. Những cây đèn chụp đồng le lói trong ánh nắng sáu giờ chiều khi Phoebe đỗ xe hơi trong gara và bước vào trong nhà.

Phía bên trong được trang trí rất dễ chịu với những tông màu êm dịu xanh nhạt, xám ngọc trai và trắng, mang đến cho các căn phòng bầu không khí miền nhiệt đới nhẹ nhàng. Nhà bếp thông với một phòng ăn gia đình nhìn được ra quang cảnh bên ngoài, và cái trần nhà như trong thánh đường làm cho gian phòng khách nhỏ nhắn dường như rộng rãi hơn rất nhiều.

“Molly? Peg?” Phoebe cúi xuống nựng nịu cô nàng Pooh đang phát cuồng lên khi thấy cô chủ về nhà. Không nghe thấy câu trả lời nào, cô và nàng chó xù liềm lên tầng trên.

Căn phòng ngủ màu trắng và xanh nhạt của cô được trang bị đồ nội thất bằng gỗ sồi và có một khung cửa sổ rộng. Cô thấy không thoải mái khi ngủ trên chiếc giường đôi cỡ bự choán hết căn phòng nên đã thay nó bằng một chiếc cỡ thường lấy từ phòng dành cho khách của khu nhà cũ. Sau khi quăng cái áo khoác vải lanh lên trên tấm ga giường bông bành, cô bước vào buồng thay đồ, mặc vào chiếc quần jean và cái áo thun của đội Stars.

Lúc Phoebe đem toàn bộ chỗ bánh mì cuộn và đám salad mì mà cô tìm thấy trong tủ lạnh sang phòng ăn, cả Molly lẫn Peg đều chưa về. Chân xỏ

đôi tất mang trong nhà, cô băng qua sàn nhà lát đá màu xám ngọc trai và ngồi xuống một chiếc ghế sắt màu trắng chạm trổ đặt phía trước một chiếc bàn mặt kính đồng bộ. Một chiếc ghế sofa đôi nhồi nệm êm ái màu xanh nhạt và màu trắng hoa mẫu đơn tạo nên một chỗ ngồi ấm cúng cuối căn phòng.

Vừa nghịch nghịch đĩa salad, cô vừa cọ ngón chân dọc theo lưng Pooh. Lần đầu tiên trong đời cô không gặp chút khó khăn nào khi cố tránh xa mấy cân thịt thừa đang muốn đập thêm vào hông cô. Có lẽ bởi vì mỗi ngày nổi buồn lại càng kẹp chặt cô hơn. Cô nhớ Viktor và bạn bè. Cô nhớ những buổi khai trương các phòng trưng bày. Cô muốn có bộ ngực phẳng và một tuổi thơ khác đi. Cô muốn có một người chồng tử tế và một đứa con. Cô muốn Dan Calebow. Không phải người đàn ông bằng xương bằng thịt đã tấn công cô bằng lời nói lúc sáng, mà là người đàn ông thú vị, dịu dàng trong hình dung của cô vào cái đêm họ đã làm tình.

Quá trình chìm sâu vào cảm giác tự thương hại bản thân của cô bị cắt ngang bởi âm thanh cửa trước mở ra rồi đóng lại. Pooh sủa ăng ăng và lao ra ngoài kiểm tra. Phoebe nghe thấy tiếng túi xách sột soạt, một giọng nói nhẹ nhàng chào Pooh, và rồi tiếng chân đi lên tầng. Đẩy đĩa salad sang bên, cô bước ra sảnh đúng lúc nhìn thấy ánh đèn xi nhan và chiếc Toyota trắng của Peg Kowalski đang rời khỏi lối vào.

Cô lên tầng hai và gõ cửa phòng Molly. Khi không có tiếng trả lời, cô đẩy cửa ra.

Chiếc giường bừa bộn đầy túi xách từ những cửa hàng mơ ước của các cô cậu tuổi teen: The Gap, Benetton, The Limited. Pooh, đang nằm giữa đống đồ đạc, nhìn Molly kéo ra một loạt áo quần từ trong các túi xách. Molly ngẩng lên nhìn cô, và trong vài giây, Phoebe nghĩ rằng cô nhìn thấy cảm giác tội lỗi phản chiếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa em gái. Thế rồi sự ám đạm thông thường quay trở lại.

“Bà Kowalski đưa em đi mua đồ đạc để đi học. Bà ấy có một đứa cháu gái ở độ tuổi của em, vì thế bà ấy biết tất cả những cửa hàng tốt nhất.”

Phoebe cũng biết những cửa hàng tốt nhất, nhưng bất cứ khi nào cô gợi ý hai chị em đi mua sắm, Molly đều từ chối. “Chị có thể thấy điều đó.” Cố nuốt trôi nỗi thất vọng, cô ngồi xuống mép giường.

Molly với tay vuốt ve Pooh. Từ vài tuần trước Phoebe đã nhận ra Dan đã nói đúng về mối thiện cảm của em gái cô dành cho nàng chó, nhưng cô không bình luận gì về chuyện đó. “Cho chị xem em đã mua gì nào.” Trong một thoáng Molly cư xử như một cô bé thông thường. Khi nó lôi ra một chiếc áo khoác jean, áo len đan nổi, những chiếc quần jean bạc phếch và vài cái áo thun, mắt nó ánh lên vẻ háo hức. Phoebe không thể chỉ trích khiếu thẩm mỹ của Peg. Bà đã giúp Molly sắm được một tủ quần áo hoàn hảo cho một cô bé tuổi teen. “Em đã bao giờ nghĩ đến chuyện xỏ lỗ tai chưa?”

“Em có thể á?”

“Chị không thấy vì sao lại không. Cứ thử nghĩ đến chuyện đó xem nhé.”

“Em thích lắm,” Molly trả lời không hề do dự.

“Vậy thì được rồi. Thứ Sáu chúng ta sẽ đi.” Cô gấp một chiếc quần jean và thận trọng nói. “Em không kể nhiều về trường học. Mọi chuyện thế nào?”

Trong hai tuần vừa rồi, mỗi lần Phoebe hỏi han, Molly chỉ trả lời bằng mấy từ cộc lốc. Giờ vẻ mặt nó lại trở nên lạnh lùng.

“Chị nghĩ thế nào? Em ghét nó. Thậm chí cả các lớp chọn cũng dễ ợt.”

“Lớp học của em ở Crayton cũng dễ ợt.”

“Trường công đầy bọn ngu si.”

“Khi em đăng ký, giáo viên hướng dẫn của em đã nói rằng khoa Tiếng Anh sử dụng học sinh phụ đạo trong phòng tập viết. Sao em không xung phong?”

“Sao em phải làm thế?”

“Thi thoảng giúp đỡ người khác sẽ khiến ta thấy dễ chịu.” Khi Molly không đáp lại gì, Phoebe liền tiếp tục cuộc thăm dò thận trọng của mình. “Ít ra thì em cũng được đến trường với bọn con trai.”

Molly bỗng trở nên vô cùng bận rộn với việc tháo băng giá của chiếc quần jean. Phoebe thử lần nữa. “Nó thế nào?”

“Ý chị là gì?”

“Đi học cùng bọn con trai ấy?”

“Bọn nó toàn là lũ phô trương khoác lác. Và chúng thật kinh tởm trong phòng ăn trưa.”

“Thế bọn con trai trong các lớp chọn thì sao? Bọn chúng cũng phô trương à?”

“Một số, em cho là thế. Nhưng rất nhiều đứa trong số đó là những con mọt sách.”

Phoebe nén cười. “Chị đã luôn thích những con mọt sách. Ở một người đàn ông không có gì hấp dẫn hơn sự thông minh. Dĩ nhiên, ngốc nghếch và dễ thương cũng có cái lợi của nó.” Molly cười khúc khích, và trong vài giây hàng rào giữa hai chị em họ biến mất. “Thằng nhóc có tú để đồ cạnh em có mái tóc dài. Hắn thật sự âm ỉ và đáng ghét, lúc nào cũng đánh guitar om xòm, nhưng hắn ta cũng khá dễ thương.”

“Thật à?”

“Hắn học cùng lớp chọn tiếng Anh với em, nhưng hắn rất chật vật để theo kịp chương trình.”

“Có lẽ em nên đề nghị giúp đỡ cậu ta.”

“Hắn thậm chí còn không biết em là ai.” Molly đẩy túi đồ sang một bên, mặt nó tối sầm lại. “Không ai thích em. Tất cả bọn con gái đều xấu tính. Nếu chị không thuộc đội cổ vũ và không có quần áo phù hợp, bọn nó thậm chí còn không thèm nói chuyện với chị.”

Giờ Phoebe đã hiểu đâu là động lực cho vụ mua sắm linh đình này. “Chị chắc rằng không phải tất cả bọn con gái đều thế. Em chỉ phải tìm ra một nhóm phù hợp thôi. Sẽ mất chút thời gian.”

“Em không quan tâm đến bọn nó! Chị đã bảo rằng em chỉ phải học ở đó một học kỳ, và rồi em sẽ rời khỏi đó.” Thất vọng, Phoebe đứng dậy khỏi mép giường. “Tận hưởng quần áo mới đi. Chị ước gì chúng ta có thể đi mua sắm cùng nhau. Hắn là chị sẽ thích lắm.”

Có lẽ chỉ là tưởng tượng, nhưng cô nghĩ mình nhìn thấy một thoáng không chắc chắn lướt qua trên gương mặt đứa em gái.

Ngay trước giờ lên giường, Phoebe thắt sợi dây màu đỏ tía rục rở vào cái vòng đeo cổ của Pooh và dẫn nó ra ngoài đi dạo. Sau những nguy hiểm trên các đường phố Manhattan, cô yêu cái khu vực dân cư yên tĩnh này, nơi cô có thể tự do đi dạo vào buổi tối mà không phải lo lắng mình sẽ trở thành một con số thống kê. Những dãy nhà san sát nằm áp vào bãi đỗ xe um tùm cây cối. Một lối đi lát đá dành cho xe đạp được chiếu sáng bởi những cây đèn đường nằm rải rác dọc bãi đỗ xe. Cô yêu sự yên tĩnh trầm mặc, mùi vị mùn của cây cối, và khí trời mát mẻ buổi đêm thông báo rằng mùa hè đã sắp kết thúc.

Pooh lút cút chạy phía trước, thi thoảng dừng lại sục mũi vào một đồng hạt dẻ hay rúc xuống dưới đụn lá khô, có lúc lại ngồi chồm hồm xuống để

lưu dấu ấn trên một điểm đặc biệt quờn chí nào đó. Đôi giày thể thao của Phoebe rín rít trên lề đường, và chiếc áo mặc ở nhà nhẹ, mềm đem lại cảm giác ấm áp và dễ chịu. Trong một vài giây cô để tất cả những gì không vui trôi tuột đi và tận hưởng buổi đêm tĩnh lặng.

Cảm giác yên bình dễ chịu của cô bị phá vỡ bởi tiếng một chiếc xe hơi rẽ vào sân nhà. Cô nhìn nó giảm tốc độ trước căn hộ của mình, định rẽ vào lối vào gara nhưng rồi khựng ngay lại khi đèn pha rọi vào cô. Người tài xế ngay lập tức lùi xe lại và lái về phía cô. Thậm chí chiếc xe còn chưa kịp dừng lại bên lề đường, cô đã nhận ra đó là một chiếc Ferrari màu đỏ.

Cô trở nên căng thẳng khi Dan từ trong xe chui ra và tiến về phía cô. Anh đang đeo kính và khoác cái áo gió của đội Stars bên ngoài áo sơ mi màu mận chín và quần jean. Pooh bắt đầu sửa ăng ăng và kéo căng dây đòi chạy về phía anh.

Cô chuẩn bị tinh thần đương đầu với một cuộc chạm trán đau thương dường như không thể tránh khỏi, nhưng ngày hôm nay đã quá khó khăn mệt mỏi, và cô không còn nhiều năng lượng nữa.

Anh nhìn con chó trắng muốt xù bông đang cố gắng bắt thòng lọng quanh cổ chân anh bằng sợi dây buộc của nó. “Này này, đồ chó.”

“Tên nó là Pooh.”

“Ừ hử. Anh cho rằng đó chỉ là một trong những từ mà anh không muốn dùng quá thường xuyên thôi. Giống như snookums[42] chẳng hạn.” Cơn gió nhẹ thổi bung mái tóc vàng sậm của anh khi anh nhìn cô một lượt từ áo cho đến giày. “Em trông khác quá. Dễ thương.”

Cô đã được gọi theo rất nhiều cách, nhưng chưa bao giờ là dễ thương. “Anh muốn gì?”

“Bắt đầu bằng một cuộc tán gẫu vô nghĩa thì thế nào? Buổi đêm thật dễ chịu, đúng không?”

Cô không muốn để mình bị lôi vào bất cứ trò chơi nào mà anh đang bày ra, vì vậy cô kéo mạnh sợi dây giữ Pooh và bắt đầu bước đi. Anh bước theo ngay bên cạnh cô, điều chỉnh sai chân dài của mình cho phù hợp với bước chân ngắn hơn của cô. “Thời tiết đẹp thật. Ban ngày trời vẫn nóng, nhưng vào ban đêm, em có thể nói rằng mùa thu đang đến rồi.” Cô không nói gì.

“Đây đúng là một khu rất đẹp.”

Cô vẫn tiếp tục bước đi.

“Em biết đấy, em có thể nghĩ đến chuyện đóng góp một chút gì đó cho cuộc nói chuyện này.”

“Bimbo chúng tôi không suy nghĩ.” Anh thọc hai tay vào túi áo và lặng lẽ nói, “Phoebe, anh xin lỗi. Tính khí nóng nảy đã lấn át anh. Đó không phải là lời bào chữa, anh biết thế, nhưng đó là sự thật. Nếu phải có ai đó là bimbo, thì đó là anh.”

Cô đã trông chờ sự giận dữ chứ không phải ân hận, nhưng đòn tấn công của anh lúc sáng đã làm cô tổn thương sâu sắc, và cô không nói gì. “Dường như anh luôn phải xin lỗi em về một chuyện gì đó. Ngay từ ban đầu đã thế rồi, đúng không?”

“Tôi đoán chúng ta là nước và lửa.”

Anh cúi xuống bên dưới một cành cây sà xuống quá thấp qua lối đi. “Anh sẽ nói rằng chúng ta giống dầu hỏa và đèn hàn hơn.”

“Dù là cách nào thì tôi cũng nghĩ rằng chúng ta nên cố gắng tránh nhau càng xa càng tốt.” Cô dừng lại gần một cây đèn đường. “Tôi không thể làm

được gì về chuyện đình chỉ, anh biết đấy. Ron không chịu thay đổi quyết định, và tôi sẽ không hủy mệnh lệnh của anh ấy.”

“Em biết rằng em đang vi phạm hợp đồng với anh.”

“Tôi biết.”

“Điều cuối cùng em cần vào lúc này là một vụ kiện tụng.”

“Tôi cũng biết điều đó.”

“Sẽ thế nào nếu chúng ta có một thỏa thuận?”

“Thỏa thuận kiểu gì?”

“Em đi cùng với anh chiều thứ Bảy tới, còn anh sẽ giữ đám luật sư của anh tránh xa em.”

Đó là điều cuối cùng mà cô nghĩ đến. “Anh sẽ bay xuống phía Nam đến Gulf Shores trong vài ngày. Bọn anh gọi nó là khu Riviera[43] của dân cao bồi[44] và ở đó anh có một chỗ ở trên bờ biển. Khi quay trở lại, anh sẽ còn một chút thời gian rảnh rỗi. Ngôi nhà rộng lớn cũ kỹ đó. Không có gì để làm. Có một cuộc triển lãm nghệ thuật địa phương vào ngày thứ Bảy, và bởi vì anh biết em yêu nghệ thuật đến mức nào, nên anh nghĩ chúng ta nên ghé qua xem sao.”

Cô nhìn anh chăm chăm. “Anh đang nói với tôi rằng anh sẽ không chống lại lệnh đình chỉ này à?”

“Đúng là anh đang nói thế đấy.”

“Vì sao?”

“Anh có lý do của mình, và chúng mang tính riêng tư.”

“Tôi sẽ không nói với ai.”

“Đừng ép anh, Phoebe.”

“Làm ơn. Tôi muốn biết.”

Anh thở dài và cô nghĩ rằng cô thấy điều gì đó trông rất giống cảm giác tội lỗi thoáng qua trên gương mặt anh. “Nếu em kể lại chuyện này, anh sẽ gọi em là mười loại người dối trá khác nhau đấy.”

“Tôi sẽ không kể lại.”

“Vụ đình chỉ lần này sẽ làm tổn thương đội bóng, và anh không thích điều đó. Phải có điều thần kỳ thì chúng ta mới thắng được trong trận đấu Chủ nhật tuần này, và sẽ rất khó hồi phục được trước thành tích một thắng bốn thua. Nhưng anh sẽ không chống lại chuyện đó bởi vì cuối cùng Ron cũng đã làm một chuyện đúng đắn. Anh đã đi quá giới hạn. Anh chỉ không bao giờ nghĩ rằng chính cậu ta lại là người vạch trần anh về điều đó.”

Cuối cùng cô cũng mỉm cười. “Tôi không thể tin được. Anh thực sự đã gọi anh ấy là Ron.”

“Chỉ là buột miệng thôi, vì thế đừng hy vọng chuyện đó sẽ diễn ra lần nữa.” Anh bắt đầu bước đi. “Và đừng nghĩ là anh đã thay đổi suy nghĩ về cậu ta chỉ bởi vì cuối cùng cậu ta cũng đã chứng tỏ được một chút bản lĩnh. Anh vẫn đang để ngỏ vụ phán xét đấy. Thế chuyện thứ Bảy thì thế nào?”

Cô do dự. “Vì sao thế, Dan? Chúng ta đã đồng ý rằng chúng ta không hòa hợp với nhau rồi.”

“Anh sẽ không ném đám luật sư của anh vào em. Lý do đó vẫn chưa đủ hợp lý ư?”

Họ đã đi đến cuối con ngõ cụt. Khi họ rẽ sang con đường vòng, cô thu hết can đảm. “Tôi không phải là đồ chơi. Anh không thể sử dụng tôi để giải trí cho mình và rồi quăng tôi đi khi đã xong việc được.”

Giọng anh trở nên dịu dàng đến mức ngạc nhiên. “Vậy tại sao em lại cư xử như một thứ đồ chơi thế?”

Mặc dù giọng anh nghe có vẻ thắc mắc hơn là buộc tội, nhưng nỗi đau lại quay trở lại, và cô tiếp tục sải bước.

Anh bước theo cô. “Em không thể có cả hai. Em không thể lả lơi với tất cả mọi thứ có mặc quần, mặc những bộ quần áo trông như thể nó co rút lại trên cơ thể em, và rồi lại trông đợi người khác đối xử với em như Mẹ Teresa được.”

Vì biết rõ những lời anh đang nói có một phần sự thật, cô liền dừng lại và quay sang đối diện với anh. “Tôi không cần một bài thuyết giảng từ anh. Và bởi vì anh đang đưa ra những đánh giá mang tính cá nhân, có lẽ anh nên cân nhắc đến chuyện nhìn vào gương và hình dung xem vì sao anh không thể kiểm soát cái tính khí nóng nảy của mình.”

Anh đút hai tay vào trong túi áo khoác. “Anh đã biết câu trả lời cho câu hỏi đó rồi. Và anh sẽ không nói cho em biết, vì thế đừng nghĩ đến chuyện tìm hiểu điều đó.”

“Vậy thì anh cũng không nên hỏi tôi vì sao tôi cư xử như một... như cái cách tôi cư xử.”

Anh trao cho cô ánh mắt dò xét. “Anh không hiểu em. Em không giống bất cứ người đàn bà nào anh từng gặp, ngoại trừ chuyện anh cứ nghĩ rằng em đích thực giống rất nhiều người trong số họ, và chính lúc đó anh dính đã vào rắc rối.”

Ngay cả khi ngậy người nhìn anh đang đứng giữa vùng ánh sáng vàng với cơn gió lùa qua mái tóc, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng cọt kẹt của chiếc quạt guồng phía trên đầu. “Tôi sẽ không lên giường với anh lần nữa.” Cô nói nhẹ nhàng. “Đó là một sai lầm khủng khiếp.”

“Anh biết.”

Cô ước gì anh không đồng ý quá nhanh như thế. “Tôi không nghĩ rằng chuyện thứ Bảy này là một ý kiến hay.”

Anh không chấp nhận bị cự tuyệt. “Đó là một ý tưởng tuyệt vời. Em thích nghệ thuật, và chúng ta sẽ xuất hiện trước công chúng, vì thế chúng ta sẽ không thể nào cào cấu lẫn nhau.”

“Đó không phải những gì tôi định nói!”

Anh cười toe toét và lắc nhẹ dưới cằm cô, trông quá mức hài lòng với chính mình. “Đón em vào buổi trưa nhé, cô nàng nóng bỏng.”

Khi anh bước về phía chiếc xe, cô cất cao giọng. “Đừng có gọi tôi là cô nàng nóng bỏng.”

“Rất tiếc.” Anh mở cửa xe và trượt vào bên trong. “Cô nàng nóng bỏng, thưa quý cô.”

Cô đứng bên dưới cột đèn đường và nhìn anh lái xe đi. Chỉ là một cuộc triển lãm nghệ thuật thôi, cô nghĩ. Có hại gì đâu cơ chứ?

Từ vị trí thuận tiện của mình trên sườn dốc chạy dọc phía sau khu biệt thự xa xỉ, Ray Hardesty có thể nhìn thấy mái tóc vàng óng của Phoebe lấp lánh trong ánh đèn đường. Y đã đậu xe tải trên con đường hẹp dẫn đến một khu dân cư nhỏ mở rộng, và giờ y đặt cặp ống nhòm xuống ghế ngồi. Lời đồn đại là đúng, y nghĩ. Calebow có chuyện riêng tư gì đó với bà chủ mới của đội Stars.

Y đang thu thập thông tin về Dan Calebrow như thu thập quả hạch cho mùa đông, sẵn sàng để tung ra khi cần thiết, nhưng cho đến giờ Calebrow đang tự mình làm rồi tung mọi chuyện lên. Đội Stars đã chỉ thắng một trận duy nhất kể từ khi mùa giải bắt đầu, và tất cả những pha mất bóng của họ làm cho họ trông không khác gì đội bóng trường đại học. Với mỗi thất bại, Ray lại cảm thấy khoan khoái hơn một chút. Có lẽ Calebrow sắp sửa làm mình bị sa thải vì không đủ năng lực.

Y chờ cho đến khi tay huấn luyện viên của Stars đã đi xa rồi mới lên xe và lái về nhà. Ellen gặp y ở cửa nhà và ngay lập tức nặng xị lên với y. Y bước qua mụ mà không nói một lời nào, hướng về sào huyệt của mình, khóa trái cửa lại, sụm xuống trên chiếc ghế bành yêu thích và châm một điếu thuốc lá.

Căn phòng nhỏ được ốp bằng ván thông có nhiều mắt, mặc dù gần như chẳng mấy mắt có thể nhìn thấy được bởi vì mỗi phân tường đều được bao phủ bởi các sự việc đáng ghi nhớ: ảnh của Ray Con, cúp, áo thi đấu được gắn lên tường bằng đinh ghim, bằng khen đóng khung và các bài báo. Khi ở trong căn phòng này, thi thoảng Ray vẫn giả vờ tất cả vinh dự này là thuộc về y. Trong vài tháng vừa qua y thậm chí còn nằm ngủ trên chiếc ghế trường kỳ cũ kê phía dưới khung cửa sổ duy nhất trong phòng.

Y rít một hơi thuốc và ho sù sụ. Cơ co thắt diễn ra càng ngày càng lâu hơn và trái tim y đã lại bắt đầu đập loạn, nhưng y vẫn chưa sẵn sàng để chết. Chưa cho đến khi y làm cho Calebrow phải trả giá. Y muốn Stars phải thua tất cả mọi trận đấu. Y muốn toàn bộ thế giới biết rằng đồ con hoang đó đã mắc một sai lầm lớn nhất trong cuộc đời khi hấn loại bỏ Ray Con. Rồi có lẽ y sẽ có thể quay trở lại một vài nơi y thường hay lui tới trước đây và uống chút gì đó với mấy tay bạn thân. Chỉ một lần trước khi chết, y muốn một lần nữa được cảm thấy mình giống như một người quan trọng.

Ray đứng dậy khỏi ghế và bước về phía chiếc tủ buýp phê gắn chìm trong tường, lôi ra một chai whiskey y đã cất phía sau vài chiếc hộp. Y mở nắp

nốc một ngụm, rồi mang chai rượu về phía trường kỳ. Khi ngồi xuống, y cầm khẩu súng y đã cất trong chiếc bàn cuối phòng khi y quay về nhà sau buổi làm tại cuộc triển lãm ô tô ở sân vận động Midwest Sports ngày hôm qua.

Tối nay sân vận động vắng hoe, y nghĩ, nhưng tối mai họ sẽ tổ chức một cuộc vận động tôn giáo ở đó. Tối tiếp theo sẽ là buổi biểu diễn của một nhóm rap da đen. Y ghét làm việc tại các buổi hòa nhạc, nhưng ngoài chuyện đó ra, y thích làm nhân viên an ninh tại sân vận động. Đặc biệt là trong những buổi chiều Chủ nhật khi đội Stars thua trận.

Nốc một ngụm nữa, y vuốt ve khẩu súng trong lòng và lắng nghe đám đông gào to tên y.

Hardesty!

Hardesty!

Hardesty!

Chú thích

[42] Snookums: thường là một tên cúng cơm trù mến, được dùng với ý nghĩa trêu chọc.

[43] Vùng biển du lịch nổi tiếng của Ý, giáp ranh Pháp.

[44] Nguyên văn: Redneck, từ dùng để chỉ những người Mỹ da trắng bản địa.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Phoebe kéo lại tấm rèm mà cô vừa mới nhìn lén qua để quan sát khi Dan lái chiếc Ferrari vào lối để xe giữa trưa thứ Bảy. Dạ dày cô quặn thắt như một cô bé tuổi teen trong lần hẹn hò đầu tiên. Cô bước ra phía cầu thang và kêu vọng lên gọi Molly. “Dan đến rồi. Đi thôi.”

“Em không thích đi.”

“Chị hiểu điều đó, nhưng dù sao thì em cũng sẽ đi với bọn chị. Chị cần một người trông chó.”

“Đó chỉ là cái cớ thôi, và chị biết điều đó. Chị có thể để Pooh ở nhà với em.”

“Nó cần thể dục một chút. Đừng có ru rú ở trong nhà nữa, Molly. Hãy cho mình một cơ hội đi. Hôm nay là ngày đẹp trời, và chúng ta sẽ vui vẻ.” Cô muốn những gì mình nói sẽ trở thành sự thật, nhưng cô biết rằng rất có khả năng cô và Dan sẽ lại tranh cãi âm ỉ với nhau. Cô hy vọng sự có mặt của Molly sẽ đóng vai trò là một cái giảm xóc cho hai người họ.

Câu chuyện về lệnh đình chỉ đối với Dan đã bị tung ra trên các tờ báo vào sáng thứ Ba, và cả cô lẫn Ron đều bị cánh phóng viên săn lùng suốt cả tuần. Vài tờ báo thậm chí còn mò ra được Dan đang ở ngôi nhà nghỉ của anh ở Alabama. Dan và Ron đưa ra những lời khẳng định riêng biệt, không cái nào trong số đó là thật, và cuối cùng cô đã buộc phải nghe cú điện thoại của Tổng thư ký NFL. Không cần phải nói, ông ta không hài lòng với cô chút nào. Xét theo chiều hướng tích cực, vụ đình chỉ đó đã quét bay những lời đồn đại về vụ tình ái lùm xùm của cô với Dan.

Molly xuất hiện trên đầu cầu thang, mặc quần jean mới cùng áo cánh cổ Đức và bộ mặt quàu quạu. Phoebe đã nghĩ đến chuyện gọi cho Dan để thông báo cô sẽ đem Molly theo, nhưng điều gì đó đã ngăn cô lại, có lẽ là do sự căng thẳng phát sinh từ niềm khao khát trong cô muốn nghe thấy giọng nói của anh.

Molly đã buộc tóc ra sau để khoe hai quả lắc vàng nhỏ trên hai lỗ tai mới xỏ. Phoebe cảm thấy hài lòng vì chẳng hiểu sao cô đã có thể thuyết phục Molly chuyển sang mái tóc ngắn hơn, thoáng mát hơn, để tóc không còn áp đảo gương mặt nhỏ nhắn của con bé nữa. Cô nghĩ Molly trông rất đáng yêu, nhưng em gái cô không chịu nhận bất cứ lời khen ngợi nào từ cô.

“Thật không công bằng,” Molly phàn nàn. “Em không biết vì sao chị lại làm chuyện này với em.”

“Bởi vì chị xấu xa và vô tâm.”

Thời tiết ấm áp, và Phoebe mặc quần soóc ka ki xếp nếp kèm áo cánh màu vàng hoa thủy tiên, tất đồng bộ và một đôi giày thể thao Keds màu trắng. Ngay trước khi đón Pooh, cô đội chiếc mũ màu rơm rộng vành lên đầu, chỉnh bông hồng mềm mại màu đỏ nghịch ngợm nằm chính giữa vành mũ.

“Cái mũ đó thật ngớ ngẩn.”

“Cảm ơn vì đã bỏ phiếu cho sự tin tưởng, Molly. Một quý cô luôn thích biết rằng mình trông xinh đẹp nhất.”

Mắt Molly sụp xuống. “Em chỉ nghĩ rằng chị nên trông giống với tuổi của mình, thế thôi.”

Phớt lờ câu nói như bà cụ non đó, cô ra mở cửa trước. Dan đang bước lên lối vào trong chiếc quần jean bạc màu và áo T-shirt trắng, trên đầu đội chiếc mũ màu đỏ đen của đội Chicago Bulls. Cô tự nhắc nhở bản thân rằng cô đã

gặp nhiều người đàn ông có cơ thể đẹp hơn thế. Mũi anh không hoàn toàn thẳng, quai hàm quá vuông, và anh quá lực lưỡng. Nhưng tất cả mọi thứ về anh đều chạm đến một nguồn ấm áp giấu tận sâu bên trong con người cô. Cô cảm thấy có một mối liên kết với anh mà cô không thể nào giải thích được, và cô không thích nhớ lại xem cô đã nghĩ đến anh bao nhiêu lần trong suốt tuần vừa qua.

Anh chào cô với nụ cười toe toét chết người của mình và bước vào nhà, trong khi cô tự làm mình bận rộn với chuyện quở mắng cô nàng Pooh đang sửa ăng ăng và vụng vẫy khoai chí trong tay cô với nỗ lực đòi lao về phía anh.

“Im lặng nào, Pooh, mày thật đáng ghét. Molly, em lấy dây buộc cho nó được không?”

Cái lưỡi hồng hào của Pooh thè ra và đôi mắt tràn đầy vẻ thần tượng khi nó ngẩng nhìn Dan. Anh thận trọng nhìn con chó.

“Hãy nói với anh đây là một cơn ác mộng, và rằng em sẽ không có ý định đem cái thứ vô cùng hổ thẹn này đi cùng chúng ta.”

“Em đã mời Molly đi cùng để trông chừng nó. Chúng ta có thể dùng xe em. Em hy vọng là anh không phiền.”

Anh mỉm cười với Molly. “Không hề.” Nhẹ cả người, cô bước ra ngoài.

Vẻ mặt ương ngạnh của Molly cho thấy rõ ràng là nó chẳng vui vẻ gì, nhưng Dan xử sự như thể anh không nhận ra điều đó. “Thật tốt là em có thể đi cùng bọn anh, tiểu thư Molly. Em sẽ có thể giữ cái món đồ nguội khai vị Trung Quốc đó tránh xa khỏi anh.”

Molly quên bém mắt việc phải tỏ ra sững sủa. “Anh không thích Pooh à?”

“Không thể chịu đựng nổi.” Anh dẫn cả hai bọn họ về phía chiếc Cadillac mà Phoebe đã đỗ bên lề đường. Molly quá sốc đến nỗi nó bước nhanh hơn để có thể ngang hàng với anh. “Vì sao? Anh không thích chó a?”

“Dĩ nhiên là anh thích. Shepherds[45] này, labs[46] này, collies[47] này. Những con chó thực thụ cơ.”

“Pooh là một con chó thực thụ.”

“Nó là một con chó ẻo lả, chỉ vậy thôi. Nếu một gã đàn ông trải qua quá nhiều thời gian với một con chó như thế, thì rồi chẳng mấy chốc em sẽ thấy anh ta ăn bánh trứng không đường và hát giọng nữ cao.”

Molly nhìn anh với vẻ không chắc chắn. “Đó là lời nói đùa, đúng không?”

Mắt Dan long lanh thích thú. “Dĩ nhiên không đùa rồi. Em nghĩ anh đùa bỡn về một chuyện nghiêm túc như thế hay sao?” Anh quay sang Phoebe và giơ tay ra. “Đưa chìa khóa đây, cừu con yêu quý. Có một số việc cụ thể mà đàn ông làm vẫn tốt hơn đàn bà, và lái xe là một trong những việc đó.”

Phoebe đảo tròn mắt khi cô đưa anh chùm chìa khóa của chiếc Cadillac. “Hôm nay sẽ là một bài học lịch sử sống động cho em đấy, Mol, về cuộc sống trong những năm 50. Em sẽ phải ở cạnh một người đàn ông đã bỏ qua được cả một quá trình phát triển của xã hội.”

Dan cười toe toét khi anh mở khóa cửa xe phía ghế tài xế và với vào trong để bật khóa tự động. “Vào đi các quý cô. Lẽ ra tôi sẽ mở cửa xe cho quý vị, nhưng tôi không muốn bị buộc tội là kìm hãm sự giải phóng của bất cứ người nào.”

Phoebe mỉm cười khi cô giao Pooh cho Molly, rồi trượt qua bên dưới vô lăng sang ghế hành khách phía trước. Khi họ rời khỏi lề đường, cô liền quay

về phía sau. “Molly này, nếu anh ta dẫn chúng ta đi ăn, hãy gọi những món đắt nhất trong thực đơn nhé. Trong những năm 50, đàn ông luôn trả tiền.”

“Khỉ thật,” Dan càu nhàu. “Giờ em lại đang chơi xấu rồi.”

Naperville là một thị trấn nông thôn thời xưa của Illinois nay đã phát triển thành thành phố lớn nhất hạt Du Page với dân số hơn 90.000 người. Kế hoạch phát triển đô thị thông minh đã biến nơi này thành điểm tham quan du lịch. Có rất nhiều bãi đỗ xe và một khu phố giàu giá trị lịch sử được bảo tồn khá tốt gồm các đường phố rợp bóng râm, các khu vườn xinh xắn và những ngôi nhà cổ. Hòn ngọc quý giá của thành phố là Riverwalk, một công viên được xây dựng dọc theo dòng sông Du Page uốn lượn chảy xuyên qua trung tâm của thành phố. Công viên có những lối đi lát gạch, một chiếc cầu vắt ngang, một khu biểu diễn lộ thiên dành cho những buổi hòa nhạc ngoài trời, và một hồ cá. Tại một đầu công viên một khoảnh đất sỏi đã được cải tạo thành bãi biển công cộng rộng lớn.

Dan đỗ xe trong một bãi đỗ nhỏ ngoài rìa lễ hội, và ba người họ đi theo lối đi bộ lát gạch về phía đám đông đang tập trung dưới những tán lá cây. Cứ đến tháng Chín công viên Riverwalk lại biến thành một địa điểm nên thơ cho các nghệ nhân địa phương tụ hội, nơi các họa sĩ, nhà điêu khắc, thợ kim hoàn và thợ thủy tinh có thể trưng bày tác phẩm của mình. Hàng dãy cờ đuôi nheo màu sắc rực rỡ tung bay trong cơn gió nhẹ ấm áp, và các sản phẩm trưng bày như tranh, đồ gốm sứ và đồ pha lê được xếp đặt một cách vô cùng nghệ thuật tạo nên những dải màu sắc sặc sỡ dọc theo bờ sông.

Đám đông thuộc đủ tầng lớp và độ tuổi. Nhiều cặp vợ chồng trẻ đẩy những chiếc xe đẩy đắt tiền hay cồng những em bé bụ bẫm rạo rỡ trong cái ba lô đeo vai chắc chắn, còn những người lớn khác vẫn trong bộ quần áo sáng màu mặc đến sân gôn lúc sáng thì tản bộ giữa các gian hàng trưng bày. Những khuôn mặt của các cô các cậu tuổi teen đã được xử lý bởi những bác sĩ chuyên gia da liễu đắt tiền, còn hàm răng thì cũng được các nha sĩ chỉnh hình giá hàng nghìn đô la nắn lại. Vài người Mỹ da đen, Mỹ gốc La Tinh và

người châu Á, tất cả đều ăn mặc sang trọng và bộ dạng lăm lăm tiền nhiều của, hòa lẫn trong đám đông.

Phoebe có cảm giác như thể cô vừa trượt chân vào trung tâm giấc mơ kiểu Mỹ, một nơi mà sự nghèo đói và xung đột sắc tộc đã được cách ly hoàn toàn. Cô biết thành phố vẫn còn nhiều khó khăn, nhưng với một người vừa trải qua bảy năm ở Manhattan, những khó khăn này dường như chẳng đáng kể gì. Nơi đây toàn là những cái bụng no nê và cảm giác nối kết với người khác vốn rất hiếm hoi trong một xã hội mà sự chia cách ngày càng tăng. Liệu có sai không, cô tự hỏi, khi mơ ước tất cả vùng miền trên nước Mỹ đều có những con phố sạch sẽ, những công dân không sử dụng vũ khí, những gia đình với 2.4 con[48], và đoàn xe Chevy Broncos lấp đầy những bãi đậu?

Cô nghĩ Dan hẳn là đã đọc được suy nghĩ của cô khi bước chân của anh chậm lại bên cạnh cô. “Anh đoán nơi đây thật sự tuyệt nhất rồi.”

“Em nghĩ thế.”

“Chắc chắn rất khác so với nơi anh đã lớn lên.”

“Phải, em cũng hình dung vậy.”

Molly đã đi lên phía trước cùng với Pooh, cô nàng chó lúc này đang hất tung hai tai và nhảy dựng lên ở đầu dây buộc để khoa trương với đám đông. Dan bèn đeo cặp kính Ray-Bans và sập chiếc mũ của đội Bulls trên đầu xuống thấp hơn. “Đây là điều tốt nhất mà anh có thể làm để cải trang. Nhưng thế không có nghĩa là nó có tác dụng, Đặc biệt là đi cùng em trong cái mũ đó.”

“Có vấn đề gì với cái mũ của em à?” Phoebe đặt tay lên bông hồng lụa giữ cho vành mũ lật ngược lên. “Không hề. Thực ra thì anh rất thích nó. Chỉ là, dù sao thì chúng ta cũng sắp có một khoảng thời gian khó có thể ăn danh, và cái mũ đó làm cho chuyện này thậm chí còn khó khăn hơn.”

Cô đã hiểu ý anh. “Có lẽ chuyện đi ra ngoài này không phải là một ý tưởng hay ho.”

“Nó là một ý tưởng tuyệt vời. Giờ cánh báo chí sẽ không biết phải nghĩ gì về chúng ta. Cá nhân anh lại thích cái ý tưởng lêu lêu tất cả bọn họ.” Phía trước họ Molly kéo thật mạnh sợi dây buộc Pooh và đột ngột dừng lại. “Em muốn về.”

“Mình vừa mới đến đây mà,” Phoebe chỉ ra.

“Em không quan tâm. Em đã nói với chị là em không muốn đến đây.” Phoebe nhận ra Molly đang liếc về phía một nhóm mấy đứa con gái tuổi teen đang ngồi trên dốc cỏ thoải thoải ngay phía trước. “Những đứa kia là bạn em à?”

“Chúng là bọn xấu tính. Bọn chúng đều trong đội cổ vũ và chúng nghĩ mình ngon hơn tất cả những người khác. Em ghét chúng.”

“Lại càng có thêm lý do hợp lý để em ngẩng cao đầu.” Dan tháo cặp kính râm ra và quan sát nhóm đó một lát. “Đi nào, tiểu thư Molly. Hãy cho bọn chúng thấy em là loại gì nào.” Anh cầm lấy sợi dây buộc Pooh. “Phoebe, giữ lấy con chuột bé nhỏ của em. Tiểu thư Molly và anh có việc phải làm.”

Phoebe quá lo lắng về Molly nên chẳng tâm trí đâu quả trách Dan vì đã gọi Pooh là chuột. Cô nhìn anh kéo em gái cô về phía đám con gái. Rõ ràng Molly không muốn đến gần hơn một chút nào, nhưng Dan không chịu bỏ tay con bé ra. Chỉ khi anh gỡ chiếc mũ xuống thì cô mới nhận ra anh đang định làm gì. Ngoài Bobby Tom và Jim Biederot, anh là người được người ta nhận ra nhiều nhất trong hạt Du Page, và rõ ràng anh đang định để Molly sử dụng anh để gây ấn tượng với đám con gái cùng trường với nó.

Nhưng khi Phoebe bước lên phía sườn dốc để tiến đến gần đám con gái kia hơn, cô thấy rằng Ngài Quan Trọng đã quá đề cao bản thân. Mặc dù

cánh nam giới có thể nhận ra anh dễ dàng nhưng những cô bé tuổi teen này rõ ràng lại không phải fan hâm mộ môn bóng bầu dục.

“Bố em không tình cờ là Tim Reynolds, nhà kinh doanh bất động sản, đúng không?” Cô nghe Dan hỏi một con bé gợn cảm tóc dài mái ngố đang nhai kẹo cao su.

“Chả phải,” cô bé đáp lại, có vẻ thích thú với những thứ ở trong túi xách của mình hơn là pha trò với nổi kinh hoàng trên sân cỏ.

“Hay ho nhỉ,” Phoebe lẩm bẩm khi bước lên cạnh anh. Và rồi với giọng lớn hơn, cô lên tiếng, “Chào các cô bé. Chị là chị gái của Molly.”

Đám con gái nhìn từ Phoebe sang Molly. “Tao nghĩ chị ta là mẹ mà cơ đấy,” một con bé tóc đỏ trang điểm quá lòe loẹt nói.

Dan bật cười khoái chí.

Phớt lờ anh, Phoebe vắt óc tìm một chủ đề nói chuyện trong khi Molly khổ sở nhìn xuống chân. “Chuyện học hành năm nay thế nào rồi?”

“Ô kê thôi,” một đứa trong đám con gái lẩm bầm. Một đứa khác nhét tai nghe của chiếc máy nghe nhạc vào tai. Đám con gái phớt lờ Molly để liếc nhìn một lượt đám đông nhằm tìm thêm những người cùng đẳng cấp. Phoebe thử lần nữa. “Molly nói hầu hết các giáo viên đều thú vị.”

“Ừ.”

“Đoán thế.” Con bé tóc đỏ đứng dậy. “Đi thôi Kelly. Chán như con gián.” Phoebe liếc sang Dan. Đây là ý tưởng của anh và giờ nó là một thảm họa. Nhưng thay vì tỏ ra ăn năn hối lỗi, anh dường như rất hài lòng với bản thân.

“Thật vui khi gặp các cô bé xinh đẹp các em. Giờ chúc tất cả các em có một ngày vui vẻ, nghe rồi chứ?”

Đám con gái nhìn anh như thể anh là người Sao Hỏa và bắt đầu đi xuống sườn dốc tiến về phía một đám con trai đang đi dọc lối đi.

“Anh không thực sự gây được ấn tượng mạnh với chúng,” cô chỉ ra. Anh nhét cặp kính râm vào trong túi áo phông. “Hãy chờ xem, cừu con yêu quý. Anh đã gây ấn tượng với phái đẹp trong cả cuộc đời, và anh biết anh đang làm gì.”

Mặt Molly đỏ lựng vì xấu hổ, và con bé trông như thể sắp khóc òa lên. “Em đã nói với chị là em không muốn đi! Em ghét chuyện này! Em ghét chị!” Con bé vùng vằng dợm bỏ đi, nhưng trước khi nó kịp rời đi, Dan đã thò tay ra và kéo nó vào sát bên cạnh mình.

“Không nhanh thế đâu, tiểu thư Molly. Chúng ta chỉ mới bắt đầu phần hay ho thôi.”

Phoebe ngay lập tức nhìn thấy nguyên nhân cho sự đau khổ đang tăng lên của Molly. Đang tiếp cận đám con gái là một nhóm bốn đứa con trai, những chiếc mũ bóng chày của chúng quay ngược về phía sau, những chiếc áo thun quá khổ gần như dài đến đuôi quần soóc, lưỡi giày vổ phần phật trên những đôi giày thể thao màu đen.

“Dan, thả con bé ra đi. Anh đã làm nó xấu hổ đủ rồi.”

“Anh phần nào mong muốn có thể mặc kệ hai chị em tự than thân trách phận, nhưng anh không tàn nhẫn đến thế.”

Đám con gái gọi tên bọn con trai và đồng thời cố gắng trông có vẻ xa cách. Bọn con trai thọc mạnh vào sườn nhau. Một đứa ợ lên một tiếng rõ ràng cố ý gây ấn tượng.

Và rồi chúng nhìn thấy Dan.

Miệng chúng há hốc, và trong một lúc lâu chúng dường như không đủ sức di chuyển nữa. Đám con gái, vừa nói chuyện líu lo vừa vôn vê tóc, vây xung quanh bọn con trai, nhưng bọn con trai không thèm để ý. Mắt chúng đã dán chặt vào huấn luyện viên trưởng của đội Stars.

Còn mắt Dan thì dán chặt vào Molly. Anh cười toe toét và lắc nhẹ cằm cô bé. “Mim cười lên nào, tiểu thư Molly, và hành động như thể em không quan tâm đến thứ gì trên đời ấy.”

Molly nhận ra chuyện gì đang diễn ra. Cô bé khổ sở nuốt nước bọt khi tất cả bọn con trai cùng quay về phía nó.

“Em có biết ai trong bọn chúng không?” Dan hỏi nhỏ, vẫn dán ánh mắt vào cô bé.

“Người có mái tóc dài có tú để đồ ngay cạnh tú của em.”

Phoebe nhớ ra Molly đã từng nhắc đến một cậu bé dễ thương thường gảy guitar om xòm.

“Được rồi. Em giơ tay lên và khẽ vẩy cậu ta xem nào.”

Molly trông có vẻ hoảng loạn. “Em không làm được.”

“Ngay lúc này cậu ta còn căng thẳng hơn em nhiều. Làm theo lời anh đi nào.”

Dan đã là thủ lĩnh của cánh nam giới kể từ khi anh ném quả bóng đầu tiên, và một cô bé tuổi teen thiếu tự tin chẳng là khó khăn gì đối với anh cả. Molly khẽ vẩy tay với vẻ giật cục rồi lại thả rơi cánh tay xuống bên hông còn hai má trở nên đỏ lựng.

Bọn con trai cũng chỉ cần có thế. Được dẫn đầu bởi người hàng xóm tú để đồ của Molly, chúng vội rào bước về phía trước.

“Anh thật đáng sợ,” Phoebe thì thào với Dan.

“Đã đến lúc anh đòi lại một chút tôn trọng rồi.”

Gương mặt của cậu bé thủ lĩnh đỏ bừng vì xấu hổ khi nó dừng lại gần Molly. Nó cao lêu nghêu, đầu gối củ lạc và khuỷu tay xương xẩu, sạch sẽ, con nhà có tiền, mái tóc dài gọn gàng và bóng loáng. Bọn con trai bồn chồn đổi chân liên tục như thể chúng đang đứng trên ổ kiến lửa. Dan vẫn quàng tay quanh vai Molly, nhưng anh cố ý quay đầu về phía Phoebe, làm bọn con trai khó mà chào hỏi anh được. “Thời tiết đẹp thật, đúng không?” anh nói.

“Rất dễ chịu,” Phoebe trả lời, hiểu ra ngay lập tức những gì anh đang làm. “Em hy vọng sẽ không mưa.”

“Chương trình dự báo thời tiết nói rằng trời sẽ đẹp suốt cả tuần.”

“Thật chứ hả?” Cô liếc qua khoeo mắt và thấy yết hầu của thằng bé tóc dài không ngừng nhấp nhô. Bọn con trai dường như đã nhận ra chúng chỉ có thể tiếp cận Dan qua Molly. Ánh mắt chúng cứ đảo qua đảo lại từ anh sang cô bé.

“Mình đã gặp bạn ở trường rồi, đúng không?” thằng bé thủ lĩnh lẩm bẩm.

“Ừ hử.” Molly trả lời.

“Phải rồi, mình nhớ là tủ đồ của mình ở cạnh tủ của bạn.”

“Ừ, mình cũng nhớ thế.”

Theo quan điểm của Phoebe, một người với chỉ số IQ cao ngất như em gái cô đáng lẽ phải nghĩ ra một câu trả lời thú vị hơn mới phải. Câu trích dẫn hữu ích từ Dostoyevski đó biến đi đâu vào đúng thời điểm có thể phát huy hiệu quả thế này chứ?

“Mình là Jeff.”

“Minh là Molly.”

Trong khi Jeff giới thiệu mấy đứa con trai còn lại, Dan bắt đầu chỉ cho Phoebe xem khung cảnh phía sông Riverwalk. Anh nhận xét về đám cây cối. Hoa hòe. Lũ vịt. Nhưng anh không hề cất cánh tay khỏi vai Molly, và cảm giác ấm áp Phoebe đã cảm thấy về anh khi cô mở cánh cửa trước nhà bắt đầu chuyển thành sự tan chảy nhẹ nhàng.

Câu chuyện giữa Molly và bọn con trai đã trở nên bớt khổ sở hơn một chút. Phoebe thấy đám con gái cổ vũ tiến đến gần, những đôi mắt chuốt mascara sống động với vẻ tò mò dè dặt.

“Mấy con kia nhiều lông quá nhỉ?” Dan vẫn không rời mắt khỏi dòng sông.

“Mấy con màu nâu,” Phoebe trả lời, “mặc dù con dẫn đầu dường như có một vệt màu xanh dương.”

“Anh nghĩ đó là xanh lục.”

“Thật à? Ừ đúng rồi, em nghĩ anh nói đúng.”

Sự có mặt của Dan như thể nam châm. Vài đứa con trai khác đi ngang qua đã nhìn thấy bạn mình đang đứng cùng ai và len qua đám con gái cổ vũ để tiếp cận.

“Này Jeff, mọi chuyện thế nào rồi?”

“Chào Mark, chào Rob. Đây là Molly. Bạn ấy là người mới.”

Dan và Phoebe trao đổi thêm vài câu nhận xét nữa về bộ lông vịt trước khi Dan cuối cùng cũng quay đầu sang chỗ mấy đứa con trai.

“Ồ, chào các chàng trai. Các cậu là bạn của Molly à?”

Tất cả đều hăm hở đáp rằng bọn chúng là bạn bè thân thiết. Trước sự ân cần của Dan, chúng dần quên đi sự ngỡ ngàng và bắt đầu hỏi han về đội bóng. Đám con gái kia đã tham gia vào nhóm và đang quan sát Molly với vẻ thích thú mới mẻ. Khi vài đứa con trai tuyên bố rằng chúng đang định đi lấy kem, chúng liền rủ Molly đi cùng.

Cô bé hướng đôi mắt nài xin về phía Phoebe. “Em đi được không?”

“Tất nhiên rồi.” Phoebe bèn hẹn gặp Molly tại đài phun nước hình hoa bồ công anh của Riverwalk trong vòng một giờ nữa.

Nhưng Dan vẫn chưa xong. Khi bọn trẻ bắt đầu rời đi, anh liền gọi với theo. “Molly, em nên rủ vài người bạn đến xem một trận đấu chiều Chủ nhật. Sau đó em có thể giới thiệu các bạn với vài cầu thủ.”

Miệng bọn con trai há hốc. “Đúng thế, Molly!”

“Này, tuyệt quá!”

“Bạn có biết Bobby Tom không, Molly?”

“Mình đã gặp anh ấy rồi,” cô bé nói.

“Ôi, bạn thật may mắn!”

Khi đám trẻ huyền não đó rời đi, Phoebe mỉm cười với Dan. “Như thế là mua chuộc trắng trợn.”

Anh cười toe. “Anh biết.”

“Nhưng em không chắc lắm về mấy con bé đó. Vài đứa trông như thể sẵn sàng bán đứng bạn thân để lấy tiền ăn trưa ấy.”

“Chuyện đó không thành vấn đề. Chúng ta chỉ tạo cho Molly một sân chơi công bằng. Giờ con bé có thể tự mình lựa chọn.”

Không đủ kiên nhẫn để có thể đi đứng ngay ngắn oai vệ, Pooh bèn giật mạnh đầu sợi dây buộc. Họ bước xuống dốc cỏ rồi bắt đầu tản bộ qua các gian hàng trưng bày, và mặc dù Dan đã lại đội mũ đeo kính vào nhưng đã có quá nhiều người nhận ra anh khi anh nói chuyện với bọn trẻ, vậy là vài người trong số họ bắt đầu gọi to tên anh trong khi trở mắt nhìn Phoebe với vẻ hiếu kỳ thèm thường.

Anh gật đầu đáp lại những câu chào hỏi của họ và khẽ nói với cô. “Tiếp tục bước đi nào. Một khi em dừng lại, mọi chuyện sẽ chấm dứt.” Anh lờ mắt nhìn Pooh. “Và em có phiền khi bước lên trước hoặc lùi lại sau anh không? Anh không muốn mọi người nghĩ rằng...”

“Hình ảnh trang nam nhi tuấn kiệt của anh chẳng hợp với một con chó nhỏ chứ gì. Chúa ơi, nếu anh làm nhặng xị lên thế này với một con chó xù, em không thể tưởng tượng được anh sẽ làm gì nếu như có Viktor đi cùng.”

“Anh thích Viktor. Chính thứ cực kỳ đáng xấu hổ ở phía đầu dây kia mới là cái anh muốn được giải thoát. Em bắt buộc phải buộc cái nơ tía đó lên nó à?”

“Đó không phải màu tía mà là màu hoa cà. Anh lúc nào cũng tỏ ra chông chênh thế này trong suốt cuộc đời, hay nó chỉ xuất hiện trong giai đoạn tiền trung niên thôi?”

“Anh không phải người bị cô bé kia nghĩ là mẹ của Molly.”

“Hay lắm. Nếu cái chất đàn ông của anh dễ bị đe dọa đến thế, lẽ ra anh phải bị đẩy quá giới hạn chịu đựng rồi mới đúng.”

Tràng tung hứng xỉ nhục lẫn nhau một cách dễ chịu đó tiếp tục thêm một lúc, mỗi câu nói đều ngay lập tức được đáp trả, nhưng không có pha phạm lỗi ác ý nào và cũng không có quả bóng nào ra ngoài biên.

Dan mua tặng cô một “quả cầu thủy tinh” bằng thủy tinh thổi tay màu xanh-hồng để đặt trên khung cửa sổ chan chứa ánh nắng. Cô mua tặng anh một bức ảnh lụa đen trắng chụp đường chân trời Chicago với mặt trăng to bằng móng tay treo cao phía trên bầu trời.

“Anh sẽ treo bức tranh này trong văn phòng. Anh tìm mãi chưa được thứ gì đó đặc biệt để treo lên đó.”

Trong khi anh ngắm nghía món quà của cô, một bộ ảnh khác xuất hiện trong đầu cô, và sự thoải mái mà cô đã nhận được trong ngày nhạt bớt. Khi họ tiếp tục bước đi, cô nhận ra mình đang phá cái túi đựng quả cầu thủy tinh. Cô tự hỏi liệu mình có đủ can đảm, chỉ một lần thôi, thành thật với một người đàn ông thay vì chơi trò đùa đây.

“Dan này,” cô nhẹ nhàng lên tiếng. “Em vẫn còn buồn về phản ứng của anh trước những bức ảnh trên tạp chí Beau Monde. Em tự hào về chúng.”

“Thế là xong buổi chiều đẹp đẽ của chúng ta.”

“Em ước gì anh không phản ứng như thế chúng là tranh khiêu dâm như thế. Chúng là những bức ảnh thuộc hàng tuyệt vời nhất của Asha Belchoir.”

“Chúng là những bức ảnh chụp một người đàn bà khóa thân, thế thôi.” Cô cảm thấy mình như con ngốc khi cứ cố gắng nói lý lẽ với anh. “Em không thể tin được anh lại hẹp hòi đến thế!”

“Còn anh không thể tin được một người thích phô trương ngoan cố lại có gan chỉ trích anh.”

“Em không phải người thích phô trương!”

“Không xúc phạm đâu nhé, Phoebe, nhưng em đã cởi quần áo trước nhiều người còn hơn cả Gypsy Rose Lee[49].”

Đầu cô bốc hỏa. Và cô dừng lại bên cạnh một khóm cây cam giả. “Anh là đồ thô lỗ bi ổi! Anh không thể nhận ra đâu là nghệ thuật dù nó nện thẳng vào đầu anh. Khả năng đánh giá nghệ thuật của anh chỉ như một... một...”

“Một cầu thủ bóng bầu dục?”

“Không. Một quả bóng bầu dục.”

Anh giật cặp kính râm xuống và lừ mắt nhìn cô. “Chỉ bởi vì tình cờ anh nghĩ rằng những người phụ nữ tử tế nên mặc quần áo đầy đủ trước công chúng không có nghĩa là anh không thể đánh giá cao nghệ thuật.”

“Tuần trước em là một bimbo và giờ thì em lại là một phụ nữ tử tế. Có lẽ tốt hơn hết anh nên quyết định chắc chắn trong đầu đi.”

Cô nhìn vẻ mặt anh và biết rằng mình đã ghi điểm, nhưng đó không phải điều cô muốn. Cô không hứng thú với chuyện ghi điểm trên một bảng tỷ số tưởng tượng nào đó; cô chỉ muốn anh hiểu. Cơ nóng giận của cô dịu lại, cô thọc tay vào trong túi quần soóc. “Em cảm thấy rất buồn bực khi anh cứ cố gắng biến những bức ảnh đó thành một cái gì đó bản thủ. Chúng không phải như thế.”

Anh nhìn về phía dòng sông, và giọng anh mất đi vẻ gay gắt. “Anh không thể tìm được mình.”

Cô nhìn anh, cố gắng hiểu vẻ mặt của anh. “Tại sao? Chuyện đó thì có ý nghĩa gì với anh cơ chứ?”

“Anh không biết. Nó chỉ diễn ra thế thôi.”

“Bởi vì nó ảnh hưởng xấu đến đội bóng à?”

“Em không thể phủ nhận điều đó.”

“Em rất tiếc vì chuyện đó xảy ra không đúng lúc.”

“Anh biết điều đó.” Anh quay lại phía cô, và vẻ mặt anh bỗng dịu dàng một cách đáng ngạc nhiên. “Những bức ảnh đó rất đẹp, Phoebe. Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Nhưng chúng vẫn không đẹp bằng chính bản thân em.”

Họ đứng đó không nhúc nhích. Cô nhìn thẳng vào mắt anh và cảm giác như thể anh đang kéo cô vào vòng tay. Cô có thể cảm thấy mình đang ngã về phía trước, thấy rằng anh cũng đang làm điều tương tự. Và rồi Pooh sủa vang, phá tan bầu không khí lúc đó.

Anh nắm lấy cánh tay cô đẩy về phía trước. “Đi nào. Anh đang định mua cho em một cái bánh kẹp xúc xích. Với chút mù tạt và dưa chua, em có thể sẽ không nhận ra phần ngon lành nhất đang bị bỏ lỡ.”

Nhận thấy lời ám chỉ của anh, cô liền tiếp bước bên cạnh anh. “Anh có biết xúc xích được làm từ đâu không?”

“Không, và anh không muốn biết. Trừ khi... này Pooh, mà có thích vào lò mổ không?”

“Chuyện đó không buồn cười chút nào. Đừng có nghe anh ta, Pooh.”

Anh cười vang thích thú.

Năm phút sau, cô đã đang nhai tóp tép một miếng khoai tây chiên, trong khi Dan cắn miếng xúc xích thứ hai của mình. Một vẻ băng khuâng nuối tiếc thoảng qua trong giọng nói của cô. “Đội Stars sẽ không có cơ hội đạt được chức vô địch AFC năm nay, đúng không?”

“Anh bắt đầu mỗi mùa giải với kế hoạch là đạt được Siêu Cúp.”

“Em không nói về những ước mơ, em đang nói về thực tế.”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức, Phoebe. Phụ thuộc rất lớn vào chuyện liệu chúng ta có ở trong tình trạng sung sức hay không. Chấn thương luôn là một vấn đề lớn. Ví dụ như năm ngoái, đội Cowboys chơi tốt hơn Sabers, nhưng họ bị thua trận tranh Siêu Cúp bởi vì quá nhiều cầu thủ chính thức của họ bị chấn thương. Ngay lúc này chúng ta đang chơi không đúng với khả năng của mình, nhưng mọi chuyện sẽ quay trở lại đúng vị trí sớm thôi.”

“Cuối tuần này à?”

Anh nhìn cô cười ỏm tỏi. “Có lẽ không sớm thế đâu.”

“Tất cả mọi người đều nói các cầu thủ đang cần nghỉ là anh đã ép họ luyện tập mệt mỏi đến mức nào.”

“Đó là công việc của anh.”

Cô thở dài. “Em biết anh đang trông chờ được làm việc cho Reed, và em thực sự không thể trách anh được.” Cô chờ một câu trả lời lém lỉnh, nhưng thay vào đó Dan lại trông có vẻ trầm ngâm. “Thành thật mà nói, anh chưa bao giờ có nhiều cảm tình với ông anh họ của em. Anh cũng bắt đầu có một cảm giác rõ rệt là hẳn ta đứng sau mấy bài báo tồi tệ về chúng ta. Nhiều năm qua, hẳn đã thu thập được rất nhiều bạn bè trong giới truyền thông.”

Phoebe cũng đã nghi ngờ điều tương tự. Tuy nhiên, cô cũng chẳng thể coi câu nói của Dan là một lá phiếu tín nhiệm. “Chỉ ít thì hẳn ta cũng biết chút gì đó về bóng bầu dục.

“Điều đó thì đúng.” Anh quàng tay qua vai cô và siết nhẹ một cách thân ái. “Nhưng chắc chắn trông hẳn sẽ cực kỳ buồn cười khi hôn Bobby Tom.”

Chú thích

[45] Shepherd: một loại chó bécgiê chăn cừu của Bỉ.

[46] Lab là viết tắt của labrador retriever: một loại chó săn.

[47] Collie: một loại chó có xuất xứ từ nước Anh, dùng để chăn thả gia súc.

[48] Theo nghiên cứu và thống kê (tại Mỹ) thì số con trung bình một gia đình trung lưu không sống trong trung tâm thành phố lớn là từ 2 đến 3 con. Con số trung bình lý tưởng được cho là 2.4, dựa vào đó mà các nhà sản xuất xe hơi thường sản xuất xe gia đình có từ 4-5 chỗ ngồi, các căn nhà trung lưu thường được xây có 3-4 phòng ngủ, v.v...

[49] Gypsy Rose Lee: một nhân vật giải trí của Mỹ, nổi tiếng với các màn thoát y.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Ron nhìn chăm chăm xuống sân cỏ từ trên cửa sổ phòng VIP. “Tôi biết chuyện gì sẽ xảy ra khi tôi đình chỉ anh ta, nhưng tôi đã hy vọng là nó không tồi tệ thế này.”

Đội Stars đã hoàn toàn bất lực trước đối thủ khát máu Los Angeles Raiders. Jim Biederot bị chặn bóng bốn lần, Bobby Tom không thể giữ được vị trí của mình, và hàng phòng thủ không thể thực hiện được những cú húc hiệu quả. Phoebe liếc mắt nhìn lần cuối bảng tỷ số: Raiders 34, Stars 3.

“Không sao,” cô nói. “Tuần tới mọi chuyện sẽ khá hơn.”

“Tuần tới chúng ta sẽ gặp đội Giants. Họ mới chỉ thua một trận trong mùa giải này, và đó là trận trước Sabers.” Trước khi cô có thể đáp lại, một ông bạn nổi khố của Bert đã bước tới và nói chuyện với Ron.

Sáng hôm sau, khi lái xe đến văn phòng để tham dự cuộc họp lúc tám giờ theo yêu cầu của Ron, Phoebe một lần nữa nhận ra mình đang hồi tưởng lại buổi chiều thứ Bảy. Cô không thể nhớ được lần cuối cùng cô có một khoảng thời gian tuyệt vời như thế là lúc nào. Từ hội chợ triển lãm nghệ thuật, ba người họ đã đến một nhà hàng địa phương để ăn tối sớm, và Dan đã chứng tỏ mình rất giỏi trong vai trò là một người biết lắng nghe cũng như một người kể chuyện. Cô mời anh quay trở lại nhà cô, ở đó anh đã thuyết phục Molly làm người mẫu trình diễn tất cả đồng quần áo mới của cô bé cho anh xem. Những lời khen trêu chọc của anh đã hỗ trợ cho cảm giác tự tin của Molly nhiều hơn bất cứ điều gì Phoebe đã nói. Anh rời khỏi đó sau tám giờ, và suốt buổi tối còn lại, cô tự hành hạ bản thân với những hình ảnh anh ở trên giường cùng cô vợ cũ.

Tình hình giao thông đông nghịt bất thường ở đại lộ Naper đã làm cô chậm trễ, và cô đến phòng Ron hơn tám giờ một chút. Dan đã có mặt ở đó. Trao cho cả hai người họ một nụ cười phấn khởi, cô chọn một chỗ ngồi bên bàn họp, hy vọng Dan không nhận ra cô lại muốn tỏ ra là lợi thế nào khi ở cạnh anh.

Ngay khi cô yên vị, Ron liền bắt đầu. “Dan này, giờ khi mà lệnh đình chỉ đối với anh đã kết thúc, tôi muốn tất cả chúng ta có cơ hội gạt bỏ những chuyện căng thẳng đi. Như hai người cùng biết, chúng ta đã phải chịu những đòn công kích ác nghiệt từ giới báo chí trong vài tuần vừa rồi. Báo sáng nay là tệ nhất. Tối qua ngài Tổng thư ký mới đã gọi điện về nhà tôi, và bằng những từ ngữ mạnh mẽ nhất có thể, ông ấy nói rằng chúng ta đã trở thành nỗi hổ thẹn đối với Liên đoàn.”

“Cậu không nghĩ rằng thế là hơi thái quá hay sao?” Dan nói.

“Ông ta đề cập đến những bức ảnh trên tờ Beau Monde, về vụ đình chỉ của anh, phong cách ăn mặc của Phoebe trên đường biên, và dĩ nhiên là những lời đồn đại về mối quan hệ tình ái lãng nhãng giữa hai người. Ông ta cũng đề cập đến cuộc nói chuyện điện thoại giữa ông ta và cô vào tuần trước, Phoebe. Tôi ước gì tôi được biết chuyện đó. Có bất cứ lý do nào để cô không kể cho tôi nghe là cô đã nói chuyện với ngài Tổng thư ký không?”

Phoebe tựa quây trong ghế và kết luận là cô thích Ron hơn khi anh là một kẻ yếu đuối. “Tôi quên mất.”

Dan quan sát cô với vẻ nghi hoặc. “Hơi khó tin đấy.”

“Ông ta vẫn còn bức bối về chuyện đó,” Ron nói.

“Tôi mới là người nên bức bối mới phải.”

“Cô có muốn nói cho chúng tôi nghe vì sao không?”

Cô cố gắng hình dung ra cách kể lại chuyện đó mà không làm bọn họ nhảy chồm lên cô. “Ông ta cứ làm như mình là bố người ta ấy. Ông ta bảo rằng thi thoảng người ta có thể bị vướng vào những tình huống vượt quá khả năng xử lý của họ - đặc biệt là với một thứ nhỏ nhắn xinh xắn đang phải cố gắng làm công việc của cánh đàn ông như tôi. Ông ta nói tôi đã không công bằng với Reed. Ông ta nhắc lại tất cả những điều đã nói với anh, cộng thêm một lời đồn đại nữa là ông ta nghe nói tôi còn ve vãn cả Bobby Tom nữa.” Miệng cô mím chặt lại. “Ông ta gợi ý là sự thay đổi hoặc môn bất thường hàng tháng có thể là nguyên nhân cho những rắc rối của tôi.”

Ron hiểu cô đủ để mà quan sát cô một cách thận trọng. “Cô đã nói gì?”

“Tôi... ừ...” Cô nhìn qua anh về phía cửa sổ. “Thôi, cho qua đi.”

“Phoebe...”

Cô cúi đầu trước điều không thể tránh khỏi và thở dài. “Tôi bảo ông ta là tôi phải cúp máy bởi vì tạp chí Playboy đang gọi trên đường dây khác”

Ron nhăn mặt, nhưng Dan phá lên cười.

“Đừng có khuyến khích cô ấy.” Ron rõ ràng là cáu kỉnh. “Anh biết là nếu đội Stars thắng trận, chúng ta sẽ không phải chịu tất cả những sự tấn công này.”

“Tuần vừa rồi tôi bị đình chỉ! Để thắng một trận khi mà bản thân tôi không được huấn luyện đội bóng là điều vô cùng khó khăn.”

“Đó là một trong những lý do tôi muốn nói chuyện với cả hai người.” Ron nghịch nghịch cốc cà phê. “Đối với tôi, cái gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Chúng ta không thể làm gì về những bức ảnh nữa, và còn về cách ăn mặc của Phoebe trên đường biên... chà, tôi tin rằng ngài Tổng thư ký đã sai.”

“Tôi chỉ có thể tưởng tượng ông ta xúc động đến thế nào với hình xăm đội Stars mà cô ấy vẽ lên vai ngày hôm qua. Nó mà lên trên ti vi thì trông tuyệt cú mèo.”

“Hình xăm đó xóa đi được,” cô nói. “Và em chỉ muốn bày tỏ chút tinh thần đồng đội thôi.”

“Em đã bày tỏ còn nhiều hơn cái tinh thần đồng đội đó ấy chứ.”

“Cô ấy đã lấp thêm nhiều chỗ trống trên khán đài,” Ron nói. “Nhân tiện đây, rất nhiều trong số đó là phụ nữ.” Anh quay sang Dan. “Vụ đình chỉ của anh là quyết định của tôi và tôi chịu hoàn toàn trách nhiệm về trận thua ngày hôm qua. Tôi cũng cho hai người một lời cảnh cáo. Tôi không biết có chuyện gì diễn ra giữa hai người, nhưng tôi không muốn bị dính đạn lạc thêm một lần nữa. Hiểu rồi chứ.”

“Hiểu,” Dan nói cộc cằn.

“Không có chuyện gì nữa đâu,” Phoebe nói. Ánh mắt chăm chú của Dan làm cô thấy không thoải mái.

Một lần nữa cô tự nhắc nhở mình rằng - tạm thời, ít ra thì hai người này đang làm việc cho cô. Cô đứng dậy. “Giờ nếu hai anh cho phép thì tôi có việc phải làm.”

Khóe miệng Dan nhếch lên. “Gửi lời chào của anh đến mấy anh bạn thân của em ở Playboy nhé.”

Cô cố kìm nụ cười khi rời khỏi văn phòng của Ron và quay về phòng mình, dành cả ngày còn lại đọc báo cáo và nghiên cứu các bảng tính trên màn hình máy tính để tìm hiểu chi tiết về tình hình tài chính phức tạp của đội bóng. Khi chép lại những số liệu lên cuốn sổ tốc ký đặt cạnh bàn phím, cô phải thừa nhận với bản thân là thật sung sướng biết bao khi một lần nữa lại được sử dụng bộ óc. Trận đấu tiếp theo của họ trên sân vận động Giants

ở Meadowlands sẽ được phát trong chương trình “Bóng bầu dục tối thứ Hai” của đài ABC.

Bởi vì không đội bóng nào lại muốn thua trước một lượng khán giả truyền hình khổng lồ như thế nên những trận đấu tối thứ Hai được xem là những trận quan trọng nhất mùa giải. Ngày thứ Hai càng đến gần, bầu không khí tại Khu liên hợp Stars vốn đã căng thẳng lại càng ngột ngạt, đến mức cầu thủ bắt đầu cãi vã, nhân viên quát thét vào mặt nhau, còn Dan quát thét vào tất cả mọi người. Hình ảnh tồi tệ của đội bóng trước công chúng dạo gần đây đã khiến Phoebe không thể giấu mặt trước giới truyền thông được nữa, và nỗi khiếp sợ của cô trước trận đấu sắp tới càng tăng lên khi cô buộc phải nhận cuộc phỏng vấn của đài ABC lúc nghỉ giữa giờ.

Các cầu thủ căng như dây đàn, chuyến máy bay thuê yên lặng tuyệt đối khi rời O’Hare để đến Newark trong buổi chiều Chủ nhật. “Phía sau kia như nhà xác ấy,” Phoebe nói với Ron khi các tiếp viên của chuyến bay phục vụ đồ uống theo yêu cầu của họ: bia cho Ron, nước cà chua cho cô. “Tôi không nghĩ rằng các cầu thủ căng thẳng như thế lại hay.”

“Tuần này Dan đã bắt họ luyện tập vất vả hơn bao giờ hết, và họ biết mình đang phải đương đầu với mối nguy nào. Toàn bộ công lực của chúng ta đều dồn vào trận đấu này đây.”

Tuần này cô không chỉ cắm cúi vào bảng số liệu; cô cũng đã đọc kha khá số báo cũ phát hành trong một năm qua của một số tạp chí thể thao đáng chú ý, và giờ cô đang trầm ngâm nhay nhay môi dưới. “Tôi vẫn không nghĩ là họ nên căng thẳng quá như thế. Có lẽ chính vì vậy nên họ mới bị mất bóng nhiều vậy.”

“Cách duy nhất để làm họ thoải mái tinh thần là cuối cùng cũng giành được một chiến thắng.”

“Nếu họ không thả lỏng ra một chút, có lẽ sẽ không có chuyện đó đâu.”

“Tôi thật lòng hy vọng cô nói sai.”

Ron hướng sự chú ý trở về với tờ Forbes. Cô do dự một lát trước khi cúi xuống lén lút nhấc then cài cửa của cái cũi chó nhỏ đã được cô xếp gọn gàng bên dưới ghế ngồi.

Vài giây sau, phía bên trong máy bay tràn ngập tiếng ăng ăng điếc tai khi Pooh phóng xuyên qua lối đi giữa hai dãy ghế.

Trên hàng ghế phía trước, Dan ngẩng phắt đầu lên, và anh quay ngoắt lại đối mặt với cô. “Mẹ kiếp, Phoebe! Em đem con chó đó đi cùng!”

“Úi.” Môi cô chúm lại thành một hình ô van nhỏ màu hồng khi cô đứng dậy lách người vượt qua Ron. “Em xin lỗi. Có lẽ em đã đặt con chó của em không đúng chỗ.”

Phớt lờ Dan, cô bươn bả đi xuống khu vực dành cho huấn luyện viên trong máy bay, và ngay lập tức nghe thấy những tiếng cười âm ỉ. Đúng như cô hy vọng, các cầu thủ rất hào hứng trước sự tiêu khiển mà Pooh đã đem lại cho họ. Cô nàng chó xù luồn lách dưới chân họ, bò trườn qua đồng hành lý xách tay, và liếm bất cứ phần cơ thể không được che phủ nào mà nó có thể với tới.

Bobby Tom cúi người túm lấy con chó, nhưng nó chạy thụt xuống núp vào giữa hai chân Webster Greer. Phoebe không thể không cười phá lên trước cảnh cái đầu nhỏ xíu lông xù của Pooh với chiếc nơ vênh màu tim tím đậu trên đôi giày thể thao cỡ 14 của Webster. Nó liếc lên lối đi với vẻ thận trọng, nhìn cô chủ và cố gắng hình dung xem nó đã mắc vào rắc rối nhiều đến thế nào.

“Tôi không nghĩ là nó muốn cô bắt được nó,” Webster quan sát.

“Nó không thích thú với cái lồng của mình lắm.”

Vì trông Pooh dường như khá ổn chẳng cần phải can thiệp, Phoebe bắt đầu tán gẫu với các cầu thủ gần đó, hỏi họ về gia đình, về những cuốn sách họ đang đọc, về thể loại nhạc họ đang nghe trong máy nghe nhạc. Pooh đã tiếp tục cuộn tròn người phía trên chân phải chàng cầu thủ phát bóng của đội, nhưng khi Phoebe đến gần, nó lại phóng ra phía lối đi để rồi bị Darnell Pruitt, tiền vệ chặn khổng lồ nhất của đội Stars, vọt lên.

“Cô đang tìm thứ này đúng không, cô Somerville?”

Phoebe ngần ngừ. Trong tất cả các cầu thủ, Darnell Pruitt là người đáng sợ nhất. Một chiếc răng vàng nạm viên kim cương nửa cara sáng lấp lánh phía trước miệng, và những sợi xích vàng nặng trĩu rủ xuống trên chiếc áo khoác da màu đen của anh ta. Anh ta không mặc gì phía trong áo khoác, để lộ bộ ngực vạm vỡ và hai cánh tay cơ bắp nặng trĩu phơi bày với tất cả vẻ huy hoàng đen bóng của mình. Mắt anh ta giấu sau cặp kính râm đen sì đáng sợ, mũi rộng và tẹt, và một vết sẹo lớn nhăn nhúm phía trên một bên vai. Một bài báo cô vừa đọc hôm qua trên tờ Sports Illustrated đã miêu tả Darnell là một trong năm cầu thủ tàn nhẫn nhất trong NFL, và khi quan sát anh ta, cô thấy không có lý do nào để phản đối cả. Cô nhận thấy các đồng đội cũng đã để trống chiếc ghế bên cạnh anh ta.

Ngay cả Pooh cũng cảm thấy sợ hãi. Con chó xù cúi mình trong lòng Darnell, mồm chúc xuống, liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt thận trọng. Giật mình, Phoebe nhận thấy cô nàng chó rõ là đang căng thẳng.

Cô vội bước dọc theo lối đi, tin chắc một trăm phần trăm rằng không tốt chút nào nếu Pooh trở nên lo lắng trong khi đang ngồi trong lòng Darnell Pruitt. Khi đã bước tới hàng ghế của anh ta, cô nhìn anh ta với vẻ lo lắng. “Có lẽ... ừm... tốt hơn hết tôi nên bế nó.”

“Ngồi xuống,” anh ta sửa lên.

Đó là một mệnh lệnh chứ không phải yêu cầu, và cô đổ ập xuống chiếc ghế trông như một chiếc đàn xếp. Những sợi dây xích trên người Darnell kêu lách cách.

Pooh bắt đầu run bắn lên.

Đúng vào cái khoảnh khắc không thích hợp đó, Phoebe nhớ lại câu Darnell đã phát biểu với tờ Sports Illustrated. Điều tôi thích nhất ở bóng bầu dục, anh ta đã nói vậy, là nhìn thấy đối thủ theo kèm tôi bị khiêng ra khỏi sân cỏ.

Cô hăng giọng. “Không... ừ... để nó thấy lo lắng thì có lẽ không hay lắm đâu.”

“Thật à?” anh ta nói với vẻ gầy chiến. Úp con chó trong hai bàn tay có kích thước như đôi găng tay nướng bánh, anh ta giơ con vật lên ngang tầm mắt.

Người và chó chăm chú nhìn nhau. Cặp kính râm đen sì đáng sợ của Darnell phản chiếu đôi mắt nâu to tròn của Pooh. Phoebe nín thở chờ đợi thảm họa xảy đến. Từng giây một trôi qua.

Pooh thè chiếc lưỡi hồng dài ngoẵng ra và liếm lên má Darnell.

Viên kim cương trên chiếc răng của Darnell sáng lấp lánh khi anh ta toét miệng cười. “Tôi thích con chó này.”

“Tôi không thể diễn tả được điều đó làm tôi mừng đến thế nào đâu,” Phoebe vội nói một hơi.

Pooh hít hít lên mấy sợi dây chuyền của Darnell để rúc vào sâu hơn. Anh ta vuốt ve đỉnh đầu con chó, nơi chiếc nơ tím đã bung ra như thường lệ. “Hồi tôi còn trẻ mẹ tôi không cho tôi nuôi chó. Bà ấy nói không muốn có bọ chét trong nhà.”

“Không phải con chó nào cũng có bộ chết. Pooh không có.”

“Tôi sẽ nói với bà như thế. Có khi giờ bà lại cho tôi nuôi một con không chừng.”

Phoebe chớp mắt. “Anh sống với mẹ à, Darnell?”

Anh ta cười toe. “Đúng thế, thưa cô. Bà cứ dọa là sẽ chuyển đi, nhưng tôi biết bà sẽ không đi đâu cả cho đến khi tôi kết hôn. Bà nói bà không tin là tôi có thể tự lo cho mình.”

“Tôi hiểu. Thế anh sắp kết hôn chưa?”

“Ồ chưa, thưa cô. Không phải là tôi không muốn, chỉ là cuộc đời có thể rất phức tạp, cô biết đấy.”

“Dĩ nhiên là tôi biết.”

“Thi thoảng những quý cô mà ta thấy cuốn hút lại không cảm thấy ta cuốn hút, như thế hoặc ngược lại.”

Cô quan sát anh ta với vẻ tò mò. “Là cái nào?”

“Cô nói gì?”

“Như thế? Hay ngược lại? Quý cô bị cuốn hút về phía anh nhưng anh không thấy cô ta cuốn hút, hay...”

“Ngược lại. Tôi bị cuốn hút về phía cô ấy, nhưng cô ấy lại không quá điên cuồng với tôi.”

“Tôi thật khó tin vào điều đó. Tôi đã nghĩ cầu thủ bóng bầu dục các anh có thể chọn lựa đàn bà chứ.”

“Cô cứ thử giải thích điều đó cho cô Charmaine Dodd ấy.”

Phoebe rất thích nghe những câu chuyện về tình yêu lứa đôi của mọi người. Tụt chân khỏi đôi giày cỏ, cô co hai chân lên xếp bằng. “Kể cho tôi nghe về cô ấy đi. Nếu anh muốn, dĩ nhiên rồi.”

“Thế này, cô ấy là một cô nàng thực sự bướng bỉnh. Và rất yêu bản thân. Cô ấy là người đánh đàn trong nhà thờ của mẹ tôi, còn công việc chính là làm thủ thư. Ấy thế mà cô ấy thậm chí còn không ăn mặc cho đúng cách nữa. Váy thì quá nghiêm trang còn áo thì đóng cúc lên đến tận cằm. Đi lòng vòng đây đó với cái mũi hếch lên trời.”

“Nhưng dù vậy anh vẫn thích cô ấy.”

“Cứ cho là tôi dường như không thể gạt cô ấy ra khỏi đầu. Thật không may, quý cô đó lại chẳng tôn trọng gì tôi cả bởi vì cô ấy là người có học, hiểu không, còn tôi thì không.”

“Anh cũng học đại học còn gì.”

Trong một lúc anh ta im lặng. Khi lên tiếng trở lại, giọng anh ta quá lặng lẽ làm chỉ mình cô mới có thể nghe thấy. “Cô có biết trường đại học với những người như tôi là thế nào không?”

“Không, tôi không biết.”

“Họ chọn những đứa trẻ như tôi, mười tám tuổi, cả đời chả có được mấy thứ, và rồi họ nói, ‘Darnell, chơi bóng cho chúng tôi đi, và chúng tôi sẽ lo cho cậu tử tế. Chúng tôi sẽ cho cậu một suất học bổng khá, và... Cậu thích xe hơi không, Darnell? Bởi vì một học sinh mới tốt nghiệp của chúng tôi có một cửa hàng phân phối Chevy lớn, và cậu ta chắc chắn rất thích tặng cho cậu một chiếc Corvette mới coóng để bày tỏ sự cảm kích vì cậu đã lựa chọn ngôi trường tuyệt vời của chúng tôi. Chúng tôi sẽ lo cho cậu tử tế, Darnell. Chúng tôi sẽ cho cậu một công việc mùa hè với mức thu nhập cao, chỉ có điều... thích nhé... cậu thậm chí sẽ không phải xuất hiện ở chỗ làm. Và đừng lo lắng quá nhiều về các lớp học của cậu, bởi vì chúng tôi sẽ đăng ký cho

cậu vài ngành học tự túc.” Anh ta quan sát cô qua mắt kính râm tối om. “Cô có biết ngành học tự túc có ý nghĩa thế nào đối với người như tôi không? Nó có nghĩa là, tôi già cho thẳng chạy kèm tôi một trận bơi vào các chiều thứ Bảy, thế là tôi đạt điểm A khi hết học kỳ”

Anh ta nhún vai. “Tôi chưa bao giờ tốt nghiệp, và giờ tôi có cả đồng tiền. Nhưng đôi khi tôi nghĩ nó chẳng để làm gì. Tiền thì có tác dụng gì khi một quý cô như Charmaine Dodd bắt đầu nói về một gã công tử bột da trắng nào đó viết ra bài thơ nổi tiếng mà cô ấy thích, rồi đôi mắt cô ấy bừng sáng lên, trong khi tôi lại chẳng biết cái cóc khô gì về thơ thần, hay văn chương, hay bất cứ thứ gì mà cô ấy nghĩ là quan trọng?”

Sự im lặng bao trùm xuống hai người bọn họ. Pooh đã dụi mõm vào hõm cổ Darnell và đang ngáy nhẹ nhàng. “Điều gì ngăn anh quay trở lại trường học?”

“Tôi á? Oài, không, tôi không thể làm thế. Bóng bầu dục chiếm quá nhiều thời gian của tôi.”

“Có thể anh sẽ đến trường trong thời gian mùa giải tạm nghỉ,” cô mỉm cười. “Tại sao anh không hỏi Dodd xem cô ấy nghĩ thế nào về ý tưởng đó?”

“Cô ấy sẽ cười tôi thối mũi.”

“Nếu cô ấy cười anh, vậy thì chắc chắn anh đã chọn nhầm người rồi.”

“Tôi không hợp với việc làm sinh viên,” anh ta thừa nhận với vẻ miễn cưỡng rõ rệt.

“Có thể là vì không ai mong anh làm sinh viên cả.”

“Tôi không biết.”

“Thôi nào, Darnell. Anh nhát chết à?”

Anh ta quắc mắt nhìn cô.

“Chỉ đùa thôi,” cô vội nói. “Chuyện anh không phải một sinh viên bầm sinh có khi lại là lợi thế ấy chứ.” Cô cười tươi rói. “Anh có thể phải thuê một gia sư.”

Darnell cười phá lên, và cả nửa tá cầu thủ quay ngoắt đầu lại, trở mắt sừng sốt nhìn anh ta.

Elvis Crenshaw đứng dậy. “Này Darnell, mày định tham lam độc chiếm con chó đó suốt chuyến đi đấy à? Đưa nó đây, tao cũng thích chó.”

Darnell quắc mắt nhìn anh ta. “Sao mày không cút mẹ... ờ...”

Các cầu thủ huýt sáo âm ỉ khi Darnell cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ. Và rồi tiếng cười của họ đột nhiên ngưng bật.

Phoebe quay đầu lại nhìn xem điều gì đã gây ra sự gián đoạn và thấy Dan đang bước vào cabin. Các cầu thủ quay trở lại với những cuốn tạp chí và máy nghe nhạc của họ, hoặc nhắm mắt lại giả vờ ngủ, hành động như thể họ vừa bị bắt gặp cười phá lên ở một lễ tang vậy.

Cô kinh ngạc khi thấy quyền lực của Dan bao trùm thậm chí là lên cả các chiến binh dạn dày nhất này. Từ những cuộc nói chuyện chớp nhoáng mà cô đã nghe lỏm được, cô biết rằng mặc dù các cầu thủ rất bực tức trước áp lực vô cùng nặng nề mà anh tạo ra đối với họ, nhưng họ vẫn tôn trọng anh. Ron nói rằng một trong những lý do Dan vẫn giữ cho bản thân có một nền tảng thể lực tuyệt vời như thế là bởi vì anh không bao giờ yêu cầu các cầu thủ làm bất cứ việc gì mà tự anh không thể làm được.

Mắt anh hơi nheo lên trước cảnh tượng Pooh đang ngủ trên ngực ngồi sao tiền vệ chặn của mình. Anh quan sát Phoebe với vẻ nghi ngờ, nói chuyện một lát với huấn luyện viên thể lực, rồi trước sự nhẹ nhõm rõ ràng của tất cả mọi người, anh biến mất trở lại vào trong khoang hạng nhất.

“Đúng là một gã cáu kỉnh,” Phoebe lẩm bẩm khi cô đứng dậy.

“Huấn luyện viên có rất nhiều thứ phải lo nghĩ,” Darnell đáp lại.

Pooh cựa quậy và Darnell miễn cưỡng chuyển nó cho Elvis Crenshaw. Phoebe dừng lại vài phút để hỏi Webster về Krystal và bọn trẻ, rồi Bobby Tom muốn nói chuyện với cô về một ý tưởng mà cậu ta nghĩ ra để tiếp thị cho mặt hàng salsa[50] của mình. Cô hỏi Jim Biederot về cái vai của cậu ta và nói chuyện với vài tân binh về cuộc sống về đêm ở Chicago.

Đến khi cô đòi lại Pooh, bầu không khí trong cabin đã dễ thở hơn trông thấy, nhưng cô chắc chắn rằng Dan sẽ lại đảo ngược lại nó vào ngày mai thôi. Cô không thể chê trách anh vì sự tận tâm của anh, nhưng thi thoảng cô tự hỏi không biết anh hiểu được bao nhiêu về bản tính con người. Lúc cuộc họp cuối cùng của đội kết thúc, anh đã làm cho tất cả cầu thủ trở nên căng thẳng đến nỗi họ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Cô dành cả buổi tối và phần lớn ngày hôm sau với Viktor. Anh hào hứng trò chuyện về trận đấu và rất mãn nguyện vì cô đã mời anh đến xem trong phòng VIP của cô. Anh đưa Pooh theo mình khi họ chia tay, hứa sẽ đem cô nàng chó xù theo khi đến xem trận đấu.

Lần đầu tiên kể từ khi tiếp quản vị trí bà chủ của đội bóng, cô tham gia cùng đội trong buổi ăn tối trước trận đấu tại khách sạn vào lúc năm giờ chiều. Thay vì ngồi cạnh Ron, cô lại ngồi cùng Darnell và Elvis Crenshaw, và cô đã bỏ qua miếng thịt thăn bò to như chiếc đĩa được đặt trước mặt cô mà thay vào đó dùng món khoai tây nướng cùng salad.

Bữa ăn lặng lẽ và ảo não. Sau đó khi các cầu thủ bước ra, cô nhìn thấy một nhóm fan hâm mộ của Giants chẳng hiểu sao đã lọt được vào sảnh khách sạn và treo lên đó các biểu tượng màu đỏ và xanh dương để khẳng định chắc chắn về đội đã được họ dành trọn cảm tình. Một cơn giận dữ trào dâng làm cô chợt nhận ra với cô đội Stars đã trở nên có ý nghĩa đến thế nào.

Không còn là một đội bóng vô danh nào đó, giờ họ đã trở thành một nhóm người cô rất quan tâm.

Chìm trong suy nghĩ, cô máy móc mặc bộ cánh được Simone tức tốc may cho cô trong tuần vừa rồi. Sau khi gói ghém hành lý để quay trở lại O'Hare vào đêm khuya sau trận đấu, cô gặp Ron ở sảnh khách sạn.

Anh mỉm cười ngắm nghía bộ quần áo của cô. “Hoàn hảo.”

Cô nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua lớp gạch lát tường trong sảnh khách sạn với vẻ nghi ngờ. “Tôi biết giờ không còn thời gian để rút lui, nhưng đây không phải con người đích thực của tôi.”

Cô đang mặc một bộ đồng phục Stars cải biên cho riêng mình: quần chần bằng sa tanh màu xanh da trời với một sọc vàng lấp lánh chạy dọc mỗi bên đùi. Một đôi tất màu xanh-vàng gấp lộn mép bên trong đôi giày thể thao nạm hạt lấp lánh. Bởi vì tối tháng Mười thường hơi lạnh, Simone đã may kèm bộ cánh đó một chiếc áo khoác phồng bằng vải sa tanh màu xanh-vàng có một ngôi sao khổng lồ lấp lánh phía sau lưng và những ngôi sao nhỏ hơn rải rác ở phía trước. Cô cột mái tóc xoăn của mình bằng một dải ruy băng rộng luồn qua tóc và buộc lại thành một cái nơ màu xanh mềm mại ngay giữa đỉnh đầu.

“Đây đích thực là con người thật của cô,” Ron nói. “Mấy tay quay phim sẽ phát cuồng lên cho xem.”

Họ trò chuyện thêm một chút trên đường lái xe đến Meadowlands và sân vận động Giants. Trước khi được cải tạo, Jersey Meadowlands từng là một khu đất bỏ hoang dành cho những chiếc ô tô han gỉ và những kẻ dính dáng đến mafia. Người ta cứ nhất nhất khẳng định rằng sân vận động này đã được xây dựng trên sống mũi của Jimmy Hoffa[51].

Khi họ tiến đến lối vào dành cho các ông bầu bốn mươi lăm phút trước giờ khai cuộc, Ron xung phong hộ tống cô lên phòng VIP trước khi anh tiến

hành cuộc viếng thăm thường lệ trước trận đấu trong phòng thay đồ, nhưng cô đã hạ quyết tâm về những gì mình cần làm nên lắc đầu.

“Tôi sẽ đi với anh.”

“Đến phòng thay đồ á?”

Cô gật đầu ngay lập tức. “Đến phòng thay đồ.”

Ron nhìn cô với vẻ không chắc chắn nhưng không bình luận gì mà cứ thế dẫn cô băng qua đường hầm nằm sâu dưới sân vận động. Họ bước vào một phòng thay đồ đang yên lặng đến đáng ngại. Chỉ thiếu mỗi mũ sắt, còn thì các cầu thủ đã thay trang phục đầy đủ, và cô có cảm giác như thể mình vừa sảy chân vào vùng đất của người khổng lồ. Trên sân cỏ trông họ đã to lớn lắm rồi, nhưng mắc kẹt lại trong phòng khi đã trang bị đầy đủ cho một cuộc chiến thì kích thước của họ thực sự đáng kinh hoàng.

Vài cầu thủ đang đứng trong khi những người khác thì cúi gập người trên băng ghế gỗ, đầu gối mở rộng và hai tay đu đưa lòng thòng. Bobby Tom và Jim Biederot ngồi trên một chiếc bàn dài đặt một bên phòng, lưng dựa vào tường. Tất cả các gương mặt ở đó đều toát lên vẻ dửng dưng khi họ lắng nghe Dan nói.

“... tối nay chúng ta sẽ chơi trận bóng của riêng chúng ta ngoài kia. Chúng ta sẽ không thắng bằng những màn đá bóng ghi bàn[52]. Chúng ta phải thắng trong khu vực đèn đỏ[53]. Chúng ta phải thắng trong những tình huống bóng ngắn...”

Dan tập trung quá cao độ vào các cầu thủ đến mức tận khi nói xong, anh mới nhận ra Phoebe và Ron đã bước vào phòng thay đồ.

Ron hăng giọng, “Ừm... Cô Somerville muốn ghé qua và nói lời chúc may mắn tới tất cả các bạn trong tối nay.”

Vẻ mặt cau có của Dan cho thấy cô không hề được chào đón. Buộc mình phải phớt lờ anh đi, cô nở nụ cười rạng rỡ nhất trên môi và bước vào giữa phòng thay đồ. Cô cố gắng đè nén cảm giác ngượng ngập của bản thân và tạo dáng khoe bộ cánh của mình. “Chào các chàng trai. Các cậu thấy thế nào? Khá tốt, nhỉ?”

Vài cầu thủ mỉm cười, nhưng cô biết chỉ trình diễn thời trang thì vẫn chưa đủ để giải tỏa sự căng thẳng của họ. Mặc dù không bao giờ tự coi mình là một chuyên gia về bóng bầu dục, nhưng có vài điều với cô dường như vẫn khá rõ ràng. Đội Stars có các cầu thủ xuất sắc và được huấn luyện rất tốt, nhưng vì một lý do nào đó, họ không thể giữ chặt được quả bóng.

Theo ý kiến của cô, đó là vấn đề về tinh thần chứ không phải về thể chất, và kể từ chuyến đi hôm qua trên máy bay, cô đã không thể rũ bỏ được cái ý nghĩ rằng họ sẽ không bị mất bóng quá nhiều như thế nếu họ có thể thả lỏng bản thân và vui đùa một chút.

Cô bước lên một băng ghế gần phía trước để có thể nhìn thấy tất cả mọi người. “Được rồi, các chàng trai, thế này. Bài diễn thuyết đầu tiên và - tôi thực lòng hy vọng - cũng là cuối cùng trong phòng thay đồ của tôi.”

Vài cầu thủ mỉm cười.

“Tôi có một niềm tin tuyệt đối đối với huấn luyện viên Calebow. Mọi người nói với tôi rằng anh ấy là một chiến thuật gia bóng bầu dục tuyệt vời và là nguồn động lực to lớn cho các cầu thủ. Hơn nữa, anh ấy thật quá-á-á-á-á dễ thương.”

Như cô đã hy vọng, bọn họ bắt đầu phá lên cười. Cô không dám mạo hiểm liếc nhìn Dan để xem anh đón nhận lời trêu ghẹo của cô như thế nào. Thay vào đó, cô nhăn trán lại. “Như thế không có nghĩa là các bạn không dễ thương. Ngoại trừ Webster. Tôi đã nhìn thấy Krystal ra tay, và tin tôi đi, tôi thậm chí còn không dám nhìn về phía Webster nữa kìa.”

Thêm nhiều tiếng cười nữa vang lên. Webster cười toe và cúi gằm đầu xuống xấu hổ.

Nụ cười của riêng cô nhạt đi. “Những gì tôi muốn nói với các bạn là thế này. Nếu các bạn chiến thắng trong trận đấu tối nay, các bạn sẽ làm cho cuộc sống của tôi dễ dàng hơn về phương diện báo chí, thế nhưng, hoàn toàn thật lòng mà nói, đánh bại bọn Giants đối với tất cả các bạn quan trọng hơn rất nhiều so với tôi. Ý tôi là, trước một trận bóng bầu dục tôi chỉ có thể bị kích động mà thôi, và...”

“Cô Somerville...” vẻ cảnh cáo trong giọng của Dan khá rõ ràng.

Cô vội vàng tiếp tục. “Tuy nhiên, ngay cả tôi cũng không thể tin được, tôi thực sự đã bắt đầu thích một số anh chàng khổng lồ các bạn rồi, và bởi vì trong tối nay tất cả các bạn đều khát khao chiến thắng nên tôi sẽ nói cho các bạn biết cách để đạt được điều đó.”

Mặc dù đã cố ý tránh nhìn vào Dan, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy đôi mắt xanh dữ dội đó đang đâm xuyên qua da cô. Cho dù cô là bà chủ đội bóng, đây là lãnh địa của anh và cô đã xâm phạm vào đó. Tuy vậy, cô vẫn tiếp tục. “Huấn luyện viên Calebow có cả thiên niên kỷ kinh nghiệm, và tôi chắc rằng các bạn nên chú ý đến tất cả những gì anh ấy nói với các bạn. Nhưng nếu các bạn chỉ làm một điều nhỏ này cho tôi, về lý thuyết tôi có thể hứa là các bạn sẽ chiến thắng.”

Cô có thể cảm thấy nổi tức giận đang cuộn cuộn dâng lên trong người Dan. Anh đã mất cả tuần rờn rã rên đội bóng vào trong tâm trạng chém giết điên cuồng, và cô đã vô tình phá hủy toàn bộ nỗ lực đó của anh. Cô đã phải gạt sang một bên bản năng sinh tồn của mình để có thể tập trung vào các cầu thủ, và đó là một kỳ công nếu tính đến chuyện anh đang đứng quá gần. “Tối nay, các chàng trai, khi các bạn xếp đội hình trên sân cỏ, tôi muốn các bạn làm điều này.” Cô dừng lại. “Tôi muốn các bạn giả vờ như toàn bộ đội Giants đều trần truồng.”

Tất cả bọn họ trở mắt nhìn cô như thể cô đã mất trí, mà điều đó có lẽ cũng không quá khác xa sự thật. Nghe thấy vài tiếng cười lục khục bồn chồn, cô liền đứng nhìn những kẻ phạm tội với vẻ nghiêm nghị thách thức.

“Tôi tuyệt đối nghiêm túc đấy. Khi đội Giants xếp đội hình, hãy giả vờ cái gã đứng đối diện với các bạn, ở phía bên kia của...” Đầu óc trống rỗng, cô quay lại phía Ron. “Cái đó gọi là gì nhỉ?”

“Vạch xuất phát?” Ron gợi ý.

“Đúng rồi. Hãy giả vờ cái gã đứng đối diện phía bên kia vạch xuất phát đang ở trường. Nó sẽ có tác dụng. Thật đấy. Tôi hứa với các bạn. Đó là một mẹo vặt mà tôi đã học được ở trường để vượt qua cơn hoảng sợ trước khi ra sân khấu. Ý tôi là, làm sao các bạn có thể thực sự lo lắng về chuyện bị đánh bại bởi vài gã đang... à phờ rồn ra ngoài như thế chứ?” Cô mỉm cười rạng rỡ. “Vì thế, vì tối nay... Hãy nghĩ đến cõi trường!” Dù tốt dù xấu thì sự căng thẳng trong phòng thay đồ đã biến mất. Khi những tấm đệm vai của các cầu thủ rung lên vì những tràng cười, cô biết rằng mình đã đạt được mục tiêu, và cuối cùng cô cũng đã cho phép cái bản năng sinh tồn trong cô hoạt động trở lại.

Nhảy xuống khỏi băng ghế, cô vội vã lao về phía cửa phòng. “Tôi sẽ gặp lại tất cả các bạn trên sân.”

Thật không may, Dan túm được cô trước khi cô thoát khỏi, và sự can đảm trong cô xui xuống khi cô nhìn thấy gương mặt đã trở nên xanh lét của anh.

“Em đã đi quá xa rồi đấy, Phoebe. Khi trận đấu kết thúc, em và anh sẽ phải nói chuyện này một lần cuối cùng.”

Cô khó nhọc nuốt nước bọt và lách qua người anh.

Ron tìm thấy cô cách đó gần chục mét ngoài hành lang, nơi cô đã sụm xuống tựa vào tường.

Chú thích

[50] Salsa: tên gọi chung cho các loại sốt gia vị, thường là sốt cà chua, đặc trưng ở khu vực Mexico và Trung Mỹ.

[51] Jimmy Hoffa: một nhà lãnh đạo trong Tổng Công đoàn Lao động Mỹ. Hoffa mất tích vào năm 1975 và được tuyên bố là đã chết vào năm 1982 dù không tìm thấy xác. Một trong những nghi vấn được đặt ra nhưng không được chứng minh là xác Hoffa được vùi dưới sân vận động Giants. Trước khi mất tích, Hoffa đã gặp gỡ với hai tay mafia đồng thời là những kẻ có vai vế trong hai công đoàn lao động khét tiếng của Hoa Kỳ

[52] Nguyên văn: field goal - hình thức ghi bàn bằng cách đá bóng bổng vào cầu môn đối phương. Mỗi field goal được tính 3 điểm.

[53] Nguyên văn: red zone - là khu vực nguy hiểm nằm sau vạch 20 yard đến đường cấm địa (hay vạch 0 yard) của đối thủ.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Hàng phòng ngự của đội Giants đã vô cùng sửng sốt ngay lần đầu tiên xếp đội hình trước vạch xuất phát và nhận thấy mình đang trở mắt nhìn qua tấm mặt nạ vào mười một gương mặt đang toe toét. Không ai trong số họ có thể hình dung ra vì sao một đội bóng với thành tích một thắng bốn thua lại cười toe toét khi đội bóng đó đang âm mưu vài mảnh lời bẩn thỉu nào đó. Đội Giants không thích những điều ngạc nhiên, và dĩ nhiên là họ không thích nhìn thấy đối thủ cười toe toét một chút nào. Những lời sỉ nhục được ném vào mặt nhau.

Thật không may cho hàng phòng ngự của Giants, một số lời sỉ nhục đó đã động chạm một cách không có thiện chí lên phẩm hạnh của mẹ Darnell Pruitt. Trong hồi chơi tiếp theo, anh chàng tiền vệ chặn đang nổi điên của Stars đã húc bay hai hậu vệ tiền trạm to khỏe và một hậu vệ giữa cực kỳ chuyên nghiệp để bắt đầu lần lên bóng đầu tiên.

Hiệp đấu diễn ra rất tuyệt.

Kết thúc hiệp một, đội Stars đang dẫn trước ba điểm, và Phoebe đã hò hét đến gần như khản cả cổ. Mặc dù tính bạo lực trên sân cỏ vẫn làm cô nhăn mặt, nhưng cô đã quá nhập tâm vào trận đấu và quên mất là mình phải quay trở lại phòng VIP cho đến tận khi Ron xuất hiện để hộ tống cô. Khi anh dẫn cô đi qua cổng rời khỏi sân, cô quá phấn khích nên đã quay về phía băng ghế chỉ đạo, khum hai tay lên miệng, và hét to, “Hãy nghĩ đến cõi trường!”

Cô nhận ra quá muộn màng rằng mình đang gây ra một cảnh tượng bắt mắt thậm chí còn hơn cả những lúc thông thường khác, nhưng các Cầu thủ

đứng gần đó cười toét miệng. Thật may mắn, Dan đang quá mê mải vẽ ra chiến thuật nào đó nên không nhận thấy.

Trong hiệp đấu thứ hai, Biederot đã ghi được một bàn touchdown[54] và kết thúc bằng cú chuyền bóng cho cầu thủ hậu công tân binh của đội Stars, trong khi đội Giants chỉ có thể xoay xở kiếm được một quả bóng bổng. Khi tiếng còi vang lên, đội Stars đã dẫn trước 7 điểm.

Phoebe đã rút ra kết luận rằng cô sẽ chỉ biến mình thành con ngốc trong cuộc phỏng vấn kinh hoàng giữa giờ nghỉ với phóng viên Al Michaels của đài ABC nếu như cứ giả vờ hiểu biết những kiến thức mà cô không có, vì thế cô trả lời một cách trung thực tất cả các câu hỏi trực tiếp dành cho cô và chia sẻ với khán giả những khó khăn mà sự ngu dốt đối với môn thể thao này đã gây ra cho cô. Đến phút cuối cùng của giờ giải lao, khi Michaels nhận xét với Frank Clifford rằng anh ta nghĩ Phoebe Somerville đã làm được điều tốt nhất trong tình huống khó khăn và rằng cô xứng đáng có cơ hội để chứng tỏ bản thân, cô đã quyết định rằng mình đã làm hết khả năng. Michaels cũng chọc ngoáy một chút vào bản di chúc gần dở của cha cô, bày tỏ ý kiến rằng Bert Somerville đã làm một điều rất không công bằng với Phoebe, Reed và đội Stars.

Nửa sau trận đấu đúng là sự tra tấn. Cơ cổ của cô đau nhức vì căng cứng và đầu cô cứ xoay mòng mòng giữa sân cỏ phía dưới và màn hình ti vi trong phòng VIP. Ron đã cởi áo khoác ngoài và nói lỏng cà vạt. Jim Biederot chỉ bị chặn bóng một lần duy nhất, và trình diễn một cú ném bóng thần sầu. Bobby Tom không mắc một lỗi nhỏ nào, còn hàng phòng ngự thì thật đáng kinh hoàng. Đội Stars không để mất bóng một lần nào.

Khi trận đấu cuối cùng cũng kết thúc, Phoebe quăng mình hết vào vòng tay Viktor rồi lại đến Ron, trong khi Pooh sửa ăng ẳng dưới chân cô và bảng tỷ số nhấp nháy kết quả chung cuộc: Stars 24, Giants 10.

Cô từ chối lời mời của Ron đi cùng anh đến phòng thay đồ. Thay vào đó, cô và Viktor ở lại phòng VIP và xem các cuộc phỏng vấn ngắn sau trận đấu vốn đạo gàn đây đã được thêm vào trong các trận đấu tối thứ Hai. Dan đã cố gắng bày tỏ được cả thái độ khiêm tốn lẫn hân hoan, trút những lời khen ngợi lên các cầu thủ. Lời anh nói bập bõm chui vào tai cô. “Chiến thuật một chọi một tuyệt vời của hàng phòng ngự... rất nhiều tiền vệ công tài năng hơn Jim Biederot, nhưng không ai tâm huyết hơn... Vài lần chúng tôi bị cháy bài trong chiến thuật tấn công chớp nhoáng, nhưng chúng tôi hồi phục ngay lập tức...” Anh kết thúc cuộc phỏng vấn bằng câu nói, “Các bạn sẽ không tìm được một đội bóng nào giỏi hơn đội Giants. Chúng tôi chỉ lấy làm mừng là chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng khi gặp họ.” Al Michaels chúc mừng chiến thắng của Dan, rồi quay sang Bobby Tom, lúc này đã lại chụp cái mũ Stetson lên mái tóc được bện lại của mình. “Bobby Tom, tối nay anh đã chơi rất thoáng. Anh nhận xét thế nào về chuyện đó?”

Bobby Tom trao cho ống kính máy quay nụ cười Lone star mê hồn nhất của mình. “Chúng tôi đã tập luyện vất vả cả tuần vừa rồi. Và Al này, tôi không biết dùng lời lẽ nào để diễn tả cách Jim chuyển bóng trong tối nay...”

Sau vài câu hỏi nữa, Michaels quay sang Webster Greer. “Anh nghĩ điều gì đã làm nên sự khác biệt cho đội Stars trong tuần này, Webster?” Webster giật mạnh cái khăn đang được anh ta vắt quanh cái cổ giờ vẫn còn lấp lánh mồ hôi. “Chúng tôi là đội bóng giỏi từ đầu mùa giải, nhưng chúng tôi bị cồng. Cô Somerville đã nói chuyện với tất cả chúng tôi trước khi trận đấu bắt đầu và giúp chúng tôi thả lỏng hơn một chút. Chúng tôi bước ra đó và bắt đội Giants phải chơi theo cách của chúng tôi. Điều đó đã làm nên sự khác biệt.”

Al Michaels sẽ không xứng đáng với cái danh tiếng là một trong những phóng viên thể thao giỏi nhất nếu như để một miếng ngon ăn như thế trôi đi mất. “Chính xác thì cô ấy đã nói gì với đội bóng?”

Greer mỉm cười và xoa cái khăn vào gáy. “Không có gì nhiều. Vài câu chuyện tếu. Cô ấy là một quý cô rất đáng yêu.”

Má Phoebe đỏ bừng. Cô cảm thấy như thể mình vừa được tặng một tấm thiệp Valentine vậy.

Đã gần hai giờ sáng khi máy bay cất cánh rời Newark quay về O’Hare. Mặc dù chiến thắng mới chỉ trôi qua có vài giờ, nhưng Ron đã suy nghĩ về trận đấu tuần tới rồi.

“Tôi nay chúng ta đã tạo được đà,” anh nói khi máy bay đã lên cao và đèn báo thắt dây an toàn đã tắt. “Tôi hy vọng chúng ta sẽ không đánh mất nó.”

“Cố thả lỏng và tận hưởng chiến thắng đi đã. Họ có lo lắng đâu.” Cô nghiêng đầu về phía sau máy bay, nơi những tiếng âm ã huyền não ăn mừng của các cầu thủ có thể được nghe thấy rõ.

“Tôi hy vọng là cô nói đúng.”

Từ phía trước cách ba hàng ghế, cô nghe Dan bật cười trước câu nói nào đó của Tully. Cho đến lúc này cô đã có thể tránh mặt được anh, nhưng cô không quên lời đe dọa của anh. Cô muốn tin rằng anh hiểu những gì cô đã cố gắng làm trước trận đấu, nhưng chẳng hiểu sao cô không nghĩ rằng anh có thể lịch thiệp như Webster.

Gần như thể đọc được suy nghĩ của cô, anh quay đầu lại và quắc mắt nhìn. Cô hốt hoảng nhìn anh khi anh bắt đầu tháo dây an toàn. Vội nhảy dựng lên, cô luồn qua Ron và trốn về phía sau máy bay giữa sự chào đón nồng nhiệt của các cầu thủ. Cô hỏi thăm tất cả mọi người, nhưng khi Darnell đòi cô đưa Pooh đến thì cô từ chối. Cô đang sống trong nguy hiểm rồi, và cô không thấy có nhu cầu lún sâu hơn vào đó.

Lúc cô quay trở lại khoang hạng nhất, Ron đã ngủ thiếp đi. Anh gần như không nhúc nhích khi cô lách qua để về chỗ ngồi. Ngay khi đã yên vị, cô liền ngả người tựa vào cửa sổ và nhắm mắt lại, nhưng rồi phát hiện ra rằng toàn thể đám soda không đường mà cô tiêu thụ đã quay trở lại trả đũa cô. Nhẹ nhàng lách người ra ngoài lối đi lần nữa, cô vội vàng bước qua hàng ghế đầu tiên của Dan và linh vào trong phòng vệ sinh.

Cô ghét dùng nhà vệ sinh trên máy bay. Cô luôn sợ rằng máy bay sẽ rơi đúng vào giây phút mà cô đang ở trong tình trạng kém phòng vệ nhất, và cô sẽ phải trải qua những giây cuối đời rơi theo hình xoắn ốc xuống mặt đất với cái mộng để trần trước cả bàn dân thiên hạ. Kết quả là cô vội vã giải quyết nhu cầu, rửa sạch tay, và vừa mới tháo chốt cửa thì nó đã bật tung ra khỏi tầm nắm của cô. Trước khi cô kịp phản ứng, Dan đã chen vào cạnh cô và sập khóa cái chốt.

“Anh nghĩ là anh đang làm cái quái gì thế!”

Thân hình khổng lồ của anh ép cô tì vào bồn rửa phía sau. “Anh đang cho chúng ta chút riêng tư để có thể nói chuyện.”

Căn phòng bé tí hin quá chật hẹp cho cả hai người họ. Một bên gối của anh lèn vào giữa hai đùi cô và ngực cô thì bị ép phẳng lỳ trên ngực anh. Thật khó để cô có thể lấy lại hơi thở bình thường.

“Em không muốn nói chuyện với anh lúc này. Rõ ràng là anh sắp không kiểm soát được cái tính nóng nảy của anh rồi, còn em thì lại không thích bị quát vào mặt.”

Cảm giác tức giận nổ tung trong anh. “Có lẽ em nên nghĩ về điều đó trước khi em đột nhập vào phòng thay đồ của anh tối nay.”

“Em không đột nhập!”

“Em sắp hủy hoại toàn bộ thành quả của cả mùa giải rồi đấy!” Mắt anh nheo lại thành hai khe dữ dội vốn đã luôn tìm thấy những yếu điểm ở hầu hết những hàng phòng ngự đáng kinh hoàng trong làng bóng bầu dục chuyên nghiệp. “Anh muốn các cầu thủ của anh tập trung trước trận đấu, chứ không phải bị phân tán tư tưởng vì một đồng thứ lỗ lã vớ vẩn. Nếu các cậu bé đó từng cảm thấy cần bằng chứng cho thấy em không hiểu tí gì về môn thể thao này, thì tối nay họ đã nhận được rồi. Em không biết cái quái gì về những thứ họ phải đối mặt khi họ chạy vào trong sân cỏ. Ở ngoài đó là công việc nghiêm túc, không phải thứ để em cười đùa.”

Cô vùng vẫy để vượt qua anh, nhưng không có cơ hội nào. Cơ thể anh ép vào cô thô bạo hơn, còn giọng anh thì trầm đục và giận dữ. “Anh không bao giờ muốn em làm bất cứ điều gì như em đã làm tối nay, em nghe rồi chứ? Tránh xa phòng thay đồ trước khi trận đấu bắt đầu! May mắn cho em là tối nay họ vẫn còn đủ tính kỷ luật nên cuộc trình diễn nho nhỏ của em đã không làm họ phân tâm đến mức không thể chiến thắng.”

Cô trừng mắt nhìn anh. “Anh không hề suy nghĩ về lý do em có mặt ở đó, đúng không? Anh không mảy may biết về những gì em đang cố đạt được. Lạy Chúa tôi, anh thực sự nghĩ rằng em là một con bimbo đầu óc rỗng tuếch.”

“Sau khi nghe cái lý thuyết ngu xuẩn của em về các cầu thủ bóng bầu dục ở trường, anh sẽ không tranh cãi với em về chuyện đó nữa.”

Cô chưa bao giờ nghĩ mình là người nóng tính, nhưng lúc này nắm tay cô vút lên từ bên hông, và cô vận hết sức thoi anh một quả trúng ngay xương sườn.

Anh khẽ “ôi” lên một tiếng và trở mắt nhìn cô với vẻ ngờ vực. Cô trừng mắt nhìn lại, vẫn không thể tin được chuyện gì vừa mới xảy ra. Mặc dù cô ở quá gần nên không thể dồn tận lực vào cú đấm, nhưng dù sao cô vẫn đã tấn công một con người, một điều cô chưa bao giờ làm trong đời. Người đàn

ông này đã làm cô rối tinh cả lên, và cô còn điên tiết hơn nữa vì đã để bản thân mình bị ép đi quá xa như thế này. Một màn sương mù đỏ rực cuộn xoáy trước mắt cô.

“Đồ ngu ngốc, đồ cứng đầu, đồ ấu trĩ khốn nạn! Tôi sẽ nói cho anh nghe có chuyện gì không ổn với tôi! Tôi đã bị tống cho một tay huấn luyện viên trưởng không chỉ có cảm xúc của một đứa trẻ sáu tuổi đâu, mà thần kinh lại còn thiếu năng nữa!”

“Thiếu năng!” Anh phun phì phì. “Nào em nghe đây...”

Khuỷu tay cô va vào tấm gương phía sau trong khi cô không còn giữ được tinh tảo nữa, và cô xia ngón trỏ vào ngực anh. “Không! Anh nghe tôi nói, đồ côn đồ, và lắng nghe cho kỹ đây. Tôi đã có mặt ở phòng thay đồ đó - không phải vì tôi muốn có mặt ở đó - mà bởi vì bằng cách nào đó chính anh đã làm cho đội bóng của tôi quá căng thẳng đến mức họ không thể giữ chặt được quả bóng nữa.”

“Em đang thực sự cho rằng...”

“Anh, Quý Ngài Đeo Khố, có thể là một chiến thuật gia lỗi lạc, nhưng hiểu biết của anh về bản chất con người chỉ là zê rô.”

“Em không hề biết...”

“Bất cứ khi nào...” Cô xia vào anh lần nữa, nhấn mạnh từng âm tiết bằng ngón tay trỏ. “Bất-cứ-khi-nào, anh có nghe thấy không, mà tôi muốn đến chào các cầu thủ của tôi trong phòng thay đồ của tôi, tôi sẽ đến. Bất cứ khi nào tôi cảm thấy họ quá căng thẳng, quá bồn chồn, quá lo lắng để có thể làm cái công việc mà tôi đang trả cho họ một lượng tiền vô cùng lỗ bịch để họ làm, thì tôi sẽ đứng trước mặt họ và tụt quần áo, nếu như tôi muốn. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì tôi cho là cần thiết để đảm bảo rằng đội bóng Chicago Stars có thể làm được những gì họ phải làm; đó, trong trường hợp anh đã quên, là những gì tôi đã giúp họ làm trong tối nay. Đó là, chiến thắng trong

một trận đấu! Tôi, thưa Quý Ngài Đầu Bò, là bà chủ của đội bóng này; không phải anh. Tôi đã nói rõ quan điểm của mình chưa?”

Có một khoảng lặng dài. Hai má cô đỏ bừng, tim đập thình thịch. Cô quá hoảng sợ khi thấy mình mất kiểm soát đến mức này, và cô chuẩn bị tinh thần cho sự trả đũa của anh, nhưng thay vì bùng nổ, anh lại có vẻ bị xao nhãng.

“Ừ hử.”

Cô suýt sặc. “Đó là tất cả những gì anh phải nói à?”

Máy bay lọt vào vùng thời tiết xấu, đẩy hông anh từ mạnh hơn vào cô. Mắt cô mở lớn khi cô nhận ra anh đã hoàn toàn bị kích thích.

Trông có vẻ hơi bối rối, anh giơ hai tay lên. “Không phải là cố ý. Anh biết em đang cố gắng bày tỏ quan điểm và anh nghe tất cả mọi lời em nói. Thực lòng đấy. Nhưng em cứ cựa quậy trong khi nói, rồi thì máy bay bắt đầu nảy lên, và... anh không biết nữa. Chuyện đó chỉ xảy ra thế thôi.” Ngọn lửa trong đầu cô lại được nhen nhóm trở lại. “Em đang không có tâm trạng cho chuyện đó.”

“Anh cũng thế. Trong đầu thì không thế. Về phần thể xác...”

“Em không muốn nghe chuyện đó.” Máy bay tiếp tục xóc lên làm hai cơ thể lại va vào nhau. Một lần nữa anh nhắc hông lên, hăng giọng. “Em - ừ - đang nghiêm túc cố nói với anh rằng em nghĩ em - ừ - có công trong chuyện chúng ta đánh bại đội Giants hả?”

Vẻ dịu dàng trong âm điệu của anh, sự ma sát nóng hổi giữa hai cơ thể họ, đã cuốn cơn giận dữ ngàn ngút trôi sạch ra khỏi người cô. “Không... không hẳn thế... Dĩ nhiên không, ồ, có lẽ là một chút... Một phần. Đúng, dĩ nhiên là một phần.”

“Anh hiểu.” Anh cúi đầu xuống và chống tay lên hai bên bồn rửa phía sau cô. Tóc anh thơm mùi thông và mùi hăng nồng từ buổi tắm tấp sau trận đấu. Cô có thể cảm thấy ngón tay cái của anh trên hông cô. Máy bay tiếp tục nảy lên và cô cố gắng phớt lờ sự cọ xát đầy xáo trộn giữa hai bầu ngực cô và ngực anh.

“Em là một khẩu súng thần công đã tháo chốt,” anh lặng lẽ nói, “mà anh thì không thích những điều ngạc nhiên.” Quai hàm anh cọ vào tóc cô khi anh nói. “Nếu em nghĩ rằng có vấn đề gì đó với cách huấn luyện của anh thì đáng lẽ em nên nói thẳng với anh.”

“Anh nói đúng, về lý thuyết.” Giọng cô như thể đến từ một nơi nào đó khác. “Nhưng anh có thể trở nên rất đáng sợ.”

Một lần nữa, cô lại thấy cảm giác ve vuốt nhẹ nhàng của quai hàm anh trên tóc cô. “Em cũng có thể như thế.”

“Em ư?” Miệng cô cong lại thành một nụ cười rạng rỡ. “Thật không?”

“Thật.”

Nụ cười của cô nhạt đi khi cô thấy cách anh đang nhìn cô. Cô liếm môi. “Em...”

“Nóng à?” Giọng nói nhừa nhựa làm cho cái từ ngắn cũn đó kéo dài vô tận.

Cô nuốt xuống. “Ấm.”

Anh nở nụ cười hư đốn của cậu trai trẻ miền Nam, chậm rãi và thoải mái, gợi lên những đêm khuya ướt át kéo dài vô tận. “Không phải ấm, em yêu. Mà nóng.”

“Có lẽ...”

“Anh cũng thế.”

Cô có thể cảm thấy tất cả các bộ phận của anh qua lớp quần áo của mình. Anh làm cô rùng mình, anh làm cô sợ hãi. Anh làm cô cảm thấy như thể cô đã sống không ra sống trước khi họ gặp nhau.

Tay anh đặt lên eo cô. “Em và anh. Chúng ta...”

“Nóng.” Lời nói trôi tuột ra.

“Phải.” Anh cúi đầu xuống và chiếm lấy miệng cô.

Sự muộn màng của thời gian. Sự căng thẳng của trận đấu. Cho dù là vì lý do gì đi chăng nữa, ngay khoảnh khắc môi anh chạm vào môi cô, cô đã đánh mất toàn bộ ý thức kiểm chế.

Hai bàn tay to lớn của anh nắm lấy dưới hông cô, khuỷu tay thúc mạnh vào tường khi anh nhấc cô lên. Cơ thể họ tựa vào nhau. Đầu gối cô húc vào cánh cửa. Cô quàng hai tay quanh vai anh và tận hưởng cảm giác cơ thể anh ép thật mạnh vào người cô.

Nụ hôn của họ biến thành một màn kết đôi bằng miệng vô cùng hoang dại, một cái gì đó thật nguyên sơ và không thể kiểm soát, được nuôi dưỡng bởi nỗi đam mê và đã hình thành một cuộc sống của riêng nó. Bật ra một tiếng kêu khàn khàn, anh hạ cô xuống mép bồn rửa nhỏ phía sau lưng cô rồi đẩy ngược áo khoác và áo ngực của cô lên. Chiếm lấy hai bầu vú của cô trong bàn tay to lớn của mình, anh nâng chúng lên miệng. Cô túm chặt lấy khóa thắt lưng của anh trong khi luồn tay còn lại vào phía trong áo sơ mi để có thể cảm nhận được những cơ bắp rắn chắc trên ngực anh.

Hai đùi cô trải rộng tiếp nhận đôi chân anh, và miệng anh ngụp xuống bao lấy một bên núm vú. Trượt tay xuống phía dưới bụng cô, anh úp lấy cô.

“Đừng bao giờ...” anh lăm bắm trên một núm vú ẩm ướt trong khi vuốt ve cô qua lớp vải quần, “... mặc thứ này lại một lần nữa.”

“Không.”

“Chỉ những chiếc váy mà anh có thể kéo lên.” Anh tháo cúc quần của cô, đẩy phéc mơ tuya xuống.

“Vâng.” Cô túm lấy khóa thắt lưng của anh, đẩy chiếc áo sơ mi lên.

“Và không quần lót.” Miệng anh rời ngực cô và tay anh trượt vào phía trong lớp vải cotton mềm mại.

Ấm ướt. Nóng hổi. Anh tìm thấy cô. Thở ra hỗn hển, cô ép khuôn miệng đang hé mở vào bộ ngực trần của anh. Lớp lông thật mềm mại dưới lưỡi cô.

“Đây,” anh lăm bắm với giọng khản đặc. “Ở bên trong.”

“Làm đi. Đúng rồi...” Cô vật lộn với khóa quần của anh, nhưng lớp vải bị vướng vào răng phéc mơ tuya bằng kim loại giữa đường trượt xuống. Với một tiếng rên rỉ giận dữ, cô trượt tay vào bên trong, qua lớp đàn hồi của chiếc quần lót để bao phủ lấy anh. Anh thốt lên một tiếng nghèn nghẹt và nhắc cô lên trong khi cô vuốt ve anh. Vai anh húc vào tường. Anh chống chân trái lên chiếc bục giữ bồn cầu rồi kéo quần dài và quần lót của cô xuống, nhưng việc gỡ bỏ chúng ra thật khó khăn bởi vì không gian quá chật hẹp. Cô cảm thấy sự ẩm ướt lạnh lẽo của bồn rửa dưới mông và hơi nóng trên tay anh. Cánh tay anh đập vào một bên tường, khuỷu tay bên kia húc vào bức tường đối diện. Cuối cùng anh buộc phải dùng đầu mũi giày để giải phóng lớp vải vóc ra khỏi cái bẫy của chúng quanh cổ chân cô. Hôn cô thật sâu, anh yêu cô bằng những ngón tay của mình.

Bàn tay cô trên anh run rẩy. Cô chưa bao giờ làm điều này với một người đàn ông, nhưng đột nhiên cảm giác bàn tay cô không còn đủ nữa. Bàn tay ở quá xa trái tim cô. Cô đẩy anh ra xa hết mức và trượt xuống từ trên mép bồn

rửa. Uốn hông sang một bên, cô cúi xuống trong một tư thế kỳ quái tưởng như không thể thực hiện được và hé môi ra. Một cơn rùng mình chạy xuyên qua người cô khi cô trao sự trinh nguyên mới mẻ của mình cho anh.

Cảm giác thật vô cùng kích thích. Ngọt ngào một cách kỳ diệu khi làm một điều như thế với người đàn ông này.

Mồ hôi vã ra trên trán anh khi anh cảm thấy những cái giật nhẹ nhàng từ miệng cô. Anh đang buông rơi toàn bộ nguyên tắc của mình, toàn bộ ý chí của mình, và vào giây phút đó, anh không quan tâm. Ràng buộc duy nhất mà anh đã đưa ra là với chính bản thân anh, và anh sẽ xử lý chuyện đó sau này.

Xuyên suốt sự kích thích dữ dội của mình, anh quan sát đường cong mềm mại, mong manh trên cổ cô.

Rất nhiều người đàn bà đã phục vụ anh theo cách này, vậy tại sao lần này anh lại cảm thấy quá khác biệt như thế? Và lần này thực sự khác biệt. Có một sự lạc lõng ngọt ngào nào đó trong cái mút nhẹ nhàng, ấm áp đang làm anh run rẩy xúc động ngay cả khi nó làm anh vô cùng hoang mang.

Anh vuốt ve hông cô, siết chặt má cô khi nỗi đam mê của anh đẩy anh lên cao hơn. Một giọng nói bên trong lờ mờ chỉ ra cho anh rằng những gì cô đang làm không thực sự đúng cách. Logic nói rằng cô phải rất chuyên nghiệp trong chuyện này, nhưng vẻ vụng về vô cùng ngọt ngào của cái miệng mềm mại đó đã đánh bại logic. Anh vuốt ve mái tóc cô và một đợt sóng dịu dàng mãnh liệt chảy xuyên qua người anh. Không hề tính trước, anh thấy mình kéo cô lên. Không cần quan tâm trông cô như thế nào, cô ăn mặc ra sao, cô cư xử thế nào - không cần quan tâm đến nhu cầu dữ dội của riêng mình và tất cả những thứ chết tiệt mà anh biết về cô, anh không thể chiếm lấy cô như thế này. Cô xứng đáng với lối cư xử tử tế từ anh hơn là một phút giải trí chớp nhoáng ở độ cao hàng dặm trong một chiếc máy bay nào đó.

“Không,” cô thì thào, và vẻ mặt mát xen lẫn hoang mang trong đôi mắt màu hổ phách của cô làm ruột gan anh như bị xé nát.

Anh hôn cô và lạc lối trong đôi môi mọng lên đó. Cô nức nở tên anh, run rẩy, và anh hiểu rằng cô đã đánh mất lý trí rồi. Gạt sang một bên nhu cầu dữ dội của cơ thể mình, anh dùng cánh tay vuốt ve cô bằng những động tác thật sâu và nhẹ nhàng. Cô bấu chặt tay vào bả vai anh, và những tiếng rên đứt quãng, điên cuồng đó suýt nữa đã khiến anh không thể chịu đựng nổi.

“Phoebe em yêu, em đang giết chết anh rồi.” Với một tiếng kêu khản đặc, lưỡi anh đột nhập vào cái miệng ướt át của cô. Khi cô tan ra thành từng mảnh, anh nuốt hết những tiếng kêu của cô.

Cô ngã vào người anh, cơ thể mềm oặt và yếu đuối, phía sau gáy cô ướt sũng với những lọn tóc vàng xoắn tít dính sát vào làn da. Anh cảm thấy ngực cô nhấp nhô khi cô cố gắng hít thở. Cô cố gắng khép hai đùi lại với nhau. Cùng lúc đó, cô rùng mình, và anh biết rằng cô vẫn chưa xong. Anh không thể rời khỏi cô như thế này, và rồi anh lại tiếp tục vuốt ve cô.

Cô đạt đỉnh gần như ngay lập tức.

Cô há hốc miệng để thở và rồi lại bắt đầu run rẩy, báo hiệu rằng nhu cầu của cô vẫn chưa được thỏa mãn.

Anh lại bắt đầu vuốt ve.

“Không... Nếu không có anh thì không được.”

Trước tiếng nài nỉ thì thào, khe khẽ của cô, anh chỉ muốn lao thật sâu vào trong cô. Không gì có thể giữ anh lại nữa. Vào khoảnh khắc đó anh thậm chí còn không thể hình dung ra gương mặt của Sharon. Mà Phoebe lại là một cô nàng có thân hình hấp dẫn, đầy đặn và có mặt đúng thời điểm, được Chúa tạo ra chỉ để phục vụ cho đúng loại mục đích này. Trong tất cả những người phụ nữ anh đã ở cùng, nhân vật này đáng lẽ nên là người cuối cùng

làm cho anh phải dẫn đò. Ấy vậy mà, cô dường như lại là người làm cho anh phải dẫn đò nhiều nhất.

Anh siết chặt mi mắt và buộc bản thân phải chấp nhận cái thực tế rằng anh không thể hoàn tất chuyện này. Phoebe đã chìm quá sâu vào trong nỗi đam mê để có thể suy nghĩ tử tế, vì vậy anh phải làm điều đó cho cô. “Anh không đem theo cái gì cả,” anh nói dối.

Cô trượt tay xuống đùi anh, chạm vào anh. “Em có thể...” Cô nghiêng đầu, nhìn vào anh, và cảm giác không chắc chắn trong mắt cô như cắt xuyên qua người anh. “Có lẽ em có thể làm điều tương tự với anh.” Cổ họng cô thít lại khi cô nuốt nước bọt, và đôi mắt đó, hoang mang như một con nai ngơ ngác, đã hoàn toàn hủy hoại anh. Anh không thể để chuyện này đi xa hơn nữa. Một cách đau đớn, anh đóng khóa quần lại. “Không sao đâu. Anh ổn cả.”

“Nhưng...”

Anh nhìn đi chỗ khác né tránh đôi mắt bị tổn thương của cô. Đôi tay anh không hoàn toàn bình tĩnh khi anh kéo áo khoác của cô xuống qua ngực. “Tất cả mọi người ở khoang trước máy bay giờ hẳn đã ngủ rồi, nhưng có lẽ tốt hơn hết em nên lên ra trước, ngay khi em bình phục trở lại.”

Cô vật lộn với cái quần, cọ vào anh với mỗi cử động. Khi tất cả quần áo của cô đã trở về đúng vị trí, cô liền ngẩng lên nhìn anh. “Làm sao anh làm thế được?” cô lặng lẽ hỏi.

“Làm gì?”

“Tỏ ra quá nóng bỏng, rồi sau đó lại trở nên quá lạnh lùng.”

Cô tin rằng cô đã bị cự tuyệt. Mặc dù đã cố gắng tránh nhưng anh biết mình đã làm cô cảm thấy tổn thương. “Ngay lúc này anh đã sẵn sàng nổ tung,” anh nói.

“Em không tin anh. Tully gọi anh là gì nhỉ? ‘Băng Giá’?”

Anh không thể cãi nhau với cô, anh không thể làm thế sau khi đã thấy cô dễ tổn thương đến thế nào, và anh chỉ có thể nghĩ đến một cách để chữa lành nỗi đau của cô. Anh thở dài thườn thượt và cố gắng tỏ ra cáu kỉnh. “Lại bắt đầu rồi, đúng không? Khoảng thời gian duy nhất hai ta không tranh cãi là khi chúng ta hôn nhau. Anh không hiểu nổi sao anh cứ phải cố tỏ ra tử tế với em nữa, bởi vì điều đó luôn luôn đem lại kết quả trái ngược.”

Môi cô vẫn còn sưng phồng vì miệng anh. “Đó là những gì anh đã làm hả? Tỏ ra tử tế?”

“Tử tế hơn bao giờ hết. Điều đó cũng không đến một cách khơi khơi. Và em biết gì không? Em nợ anh vì điều đó.”

“Em cái gì?” Đôi mắt màu hổ phách không còn có vẻ không phòng thủ nữa. Đúng như những gì anh dự định, chúng đã lại bắt đầu lóe lên những tia lửa nóng rực.

“Em nợ anh, Phoebe. Anh đã cố gắng chứng tỏ một chút tôn trọng của anh đối với em.”

“Tôn trọng? Em không nghĩ rằng em đã từng nghe nó được gọi là như thế”

Sự mỉa mai trong giọng nói không thực sự che giấu được cảm giác tổn thương trong cô, vì vậy anh tiếp tục dẫn tới. “Nó chính xác là như thế. Và theo như anh nhận thấy thì em vừa mới quăng nó trả lại vào mặt anh. Điều đó có nghĩa là em nợ anh những gì mà anh không nhận được ở đây, và anh có kế hoạch đòi lại.”

“Anh định làm điều đó như thế nào?”

“Anh sẽ nói cho em biết đây. Một ngày nào đó - bất cứ ngày nào mà anh tình cờ lựa chọn. Bất cứ giờ nào. Bất cứ lúc nào. Bất cứ nơi nào. Anh sẽ nhìn thẳng vào em, và anh sẽ nói một từ.”

“Một từ?”

“Anh sẽ nói bây giờ. Chỉ một từ đó thôi. Bây giờ. Và khi em nghe thấy từ đó, có nghĩa là em phải dừng lại bất cứ việc gì mà em đang làm, và em đi theo anh đến bất cứ nơi nào mà anh đã chọn để đưa em tới. Và khi chúng ta tới đó, cái cơ thể đó của em sẽ trở thành chiếc cũi đẩy cho cá nhân anh. Em có hiểu những gì anh đang nói không?”

Anh chờ cô nổ bùng lên, nhưng đáng lẽ anh nên biết rằng cô sẽ không để anh thoát khỏi quá dễ dàng như thế.

Phoebe giỏi với chuyện đưa đẩy cũng nhiều gần như anh.

“Em nghĩ thế,” cô nói với vẻ trầm ngâm. “Để em xem em có hiểu đúng chuyện này không nhé. Anh đang nói với em rằng, bởi vì anh đã không thể lên đỉnh, vì thế có thể nói em thiếu anh một món nợ. Khi anh nhìn thẳng vào em và nói bây giờ, em sẽ phải trở thành nô lệ tình dục cho anh. Em hiểu có đúng không?”

“Đúng thế.” Sự buồn bã đã dụ đi trong mắt anh, và rõ ràng anh đang bắt đầu cảm thấy thích thú.

“Cho dù em đang làm gì đi chăng nữa.”

“Bất cứ chuyện gì.”

“Cho dù là anh chọn nơi nào để đưa em tới.”

“Một cái phòng dựng chối, nếu anh nghĩ đến chuyện đó. Nó tuyệt đối là sự lựa chọn của riêng anh.” Anh đang chơi đùa với lửa và thực sự trông chờ

cái giây phút nó cháy bùng lên vượt ra ngoài khả năng kiểm soát của mình.

“Nếu như em đang ở văn phòng làm việc?” cô hỏi với một sự bình tĩnh đáng khâm phục.

“Có cơ hội 50-50 đó chính xác là nơi em sẽ có mặt.”

“Trong một cuộc họp?”

“Em sẽ nhắc cái mông nhỏ nhắn tròn trịa đó ra khỏi ghế và đi theo anh.”

“Trong một cuộc họp với ngài Tổng thư ký?”

“Em sẽ nói, Tôi xin lỗi, ngài Tổng thư ký, nhưng tôi nghĩ rằng tôi đang gặp một ca đau dạ dày, vì thế ông cho phép tôi cáo lỗi chứ? Và Huấn luyện viên Calebow này, anh có thể đi với tôi để phòng trường hợp tôi tình cờ bị ngã trong hội trường và cần ai đó nhắc tôi lên không?”

“Em hiểu rồi.” Cô trông có vẻ suy tư. “Sẽ thế nào nếu em đang có một cuộc phỏng vấn với - chà, xem nào, với Frank Gifford[55] chẳng hạn?”

“Frank là một người tốt bụng. Anh chắc ông ấy sẽ hiểu.”

Cơn bùng nổ có thể sẽ diễn ra bất cứ giây phút nào. Anh biết điều đó.

Trán cô nhăn lại. “Em chỉ muốn đảm bảo chắc chắn là em đã hiểu đúng chuyện này. Anh nói bây giờ, và em sẽ phải biến thành - Anh gọi nó là gì nhỉ? Cũi đẩy cho riêng cá nhân anh?”

“Đó là những gì anh đã nói.” Anh chuẩn bị tinh thần.

“Cũi đấy.”

“Đúng thế.”

Cô hít vào thật sâu rồi mỉm cười. “Tuyệt.”

Choáng váng, anh nhìn cô lách qua cánh cửa. Khi nó đóng sập lại, anh ngửa mặt lên và cười phá lên. Cô đã làm điều đó. Cô đã lại tóm được anh lần nữa.

Chú thích

[54] Touchdown: cách ghi điểm chính trong môn bóng bầu dục, một đội ghi được touchdown khi cầu thủ đội mình ôm bóng lao qua được đường cấm địa (vạch 0 yard) của đội đối phương. Một touchdown được tính 6 điểm.

[55] Frank Gifford: nguyên là một cầu thủ bóng bầu dục nổi tiếng của Mỹ, sau khi giải nghệ đã trở thành một bình luận viên thể thao cho giải NFL cho đến tận năm 68 tuổi.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Buổi chiều hôm sau, Molly vừa bước qua ngưỡng cửa sau khi đi học về thì điện thoại đổ chuông. Cô bé nghe thấy tiếng Peg đi lại trong phòng giặt khi cô đặt cặp sách lên quầy bếp và nhắc ống nghe. “Xin chào.”

“Chào tiểu thư Molly. Anh Dan Calebow đây.”

Cô bé mỉm cười. “Chào huấn luyện viên Calebow.”

“Này, anh có chút rắc rối đây, và anh đã nghĩ rằng có thể em sẽ muốn giúp anh giải quyết.”

“Nếu em có thể.”

“Này, đó đúng là điều anh thích ở em đấy, tiểu thư Molly. Em luôn sẵn sàng cộng tác, trái ngược hẳn với một người anh có thể gọi tên ra, một người mà dường như cả đời chỉ có nhiệm vụ gây khó dễ cho cánh đàn ông bọn anh.”

Molly kết luận là anh đang nói về Phoebe.

“Anh đang định tối nay tạt qua nhà em khoảng một tiếng với vài chiếc pizza Chicago c-h-â-n-c-h-í-n-h. Nhưng em biết Phoebe thế nào rồi đấy. Cô ấy có thể sẽ không cho anh vào nhà nếu anh hỏi thẳng cô ấy, và ngay cả khi cô ấy nói là được thôi thì em cũng biết cô ấy thích gây chiến với anh thế nào rồi đấy. Vì thế anh nghĩ rằng mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu em mời anh ghé qua. Như vậy thì Phoebe sẽ phải tỏ ra lịch sự.”

“Ồ, em không biết. Phoebe và em...”

“Cô ấy vẫn đánh em à? Nếu đúng thế thì anh sẽ phải có vài lời với chị gái em.”

Molly cắn chặt môi dưới giữa hai hàm răng và lầm bầm, “Chị ta không còn đánh em nữa.”

“Thật không đấy?”

Một khoảng im lặng kéo dài. Molly nhấc một góc cuốn sổ gáy xoắn màu hoa oải hương vừa bị rơi ra khỏi cặp sách. “Anh biết em đã không nói thật về chuyện đó, đúng không?”

“Không ư?”

“Chị ta không... Phoebe sẽ không bao giờ đánh ai cả.”

Huấn luyện viên trưởng của Stars lăm bẫm điều gì đó nghe như thể là, “Đừng có tin vào điều đó.”

“Anh nói gì cơ?”

“Không có gì. Em nói tiếp đi.”

Molly chưa sẵn sàng để bình luận xa hơn về mối quan hệ của nó với Phoebe. Quá phức tạp. Thi thoảng Phoebe xử sự như thể chị ta thực sự thích nó, nhưng làm thế nào mà đó có thể là sự thật khi Molly thậm chí còn không chịu tử tế với chị ta? Gần đây càng ngày nó càng muốn tỏ ra tử tế, nhưng rồi nó nhớ lại rằng cha nó đã chỉ yêu quý một mình Phoebe, vậy là bất cứ tình cảm tốt đẹp nào nó dành cho người chị gái liền bốc hơi mất. Tuy nhiên, Molly rất thích huấn luyện viên Calebow. Anh hài hước và tốt bụng, và anh làm cho bọn trẻ ở trường để mắt đến nó. Giờ Molly và Jeff nói chuyện hằng ngày ở tù để đỡ.

“Em rất thích nếu tối nay anh ghé qua,” nó nói. “Nhưng em không muốn làm kỳ đà cản mũi.”

“Này, làm thế nào mà một quý cô trẻ tuổi ngọt ngào như em lại có thể là kỳ đà cản mũi được chứ?”

“Ồ, nếu như anh chắc về chuyện đó.”

“Dĩ nhiên là anh chắc chắn rồi. Khi Phoebe về nhà, em nói với cô ấy là anh sẽ tạt qua khi nào anh có thể thoát ra ngoài nhé. Ô kê chứ?”

“Nghe hay đấy.”

“Và nếu như cô ấy nói sẽ không cho anh vào nhà, em cứ bảo cô ấy là em mời anh và cô ấy không thể từ chối được. Hẹn gặp em tối nay nhé, tiểu thư Molly.”

“Hẹn gặp lại anh.”

Dan gác ống nghe điện thoại của Phoebe xuống. Anh cười toe toét nhìn cô từ góc bàn làm việc nơi anh ngồi ké vào. “Tối nay anh sẽ mang pizza ghé qua. Em gái em mời anh.”

Phoebe cố giấu vẻ buồn cười. “Liệu anh có thể làm bất cứ chuyện gì theo phong cách không phức tạp không nhỉ? Chưa đầy ba phút trước, khi bước vào văn phòng em, liệu anh có nảy ra cái ý nghĩ là đơn giản chỉ cần hỏi trực tiếp em xem liệu anh có thể ghé qua thay vì gọi điện cho Molly không?”

“Nói thật nhé, anh không hề nghĩ đến điều đó.”

“Có thể em không muốn gặp anh.”

“Dĩ nhiên là em muốn rồi. Tất cả mọi người đều biết rằng đối với phụ nữ anh là người hấp dẫn không thể cưỡng lại.”

“Đừng có mơ, Tonto[56].”

“Em đang cúi kính về chuyện gì thế?”

“Anh biết mấy giờ máy bay mới hạ cánh rồi đấy. Em phải có mặt ở đây để dự cuộc họp lúc tám giờ, và em chỉ có vài tiếng đồng hồ để ngủ.”

“Chuyện ngủ nghề được đánh giá quá cao đấy.”

“Anh có thể thấy thế, nhưng với những con người thực sự như bọn em thay vì những con robot thông minh được lập trình để lúc nào cũng thức thì không phải vậy.”

Anh cười khùng khục, còn cô lần mò trong ngăn kéo tìm lọ aspirin. Cô vẫn không thể tin được những gì đã xảy ra giữa họ trên máy bay đêm qua. Khi anh tung cái tối hậu thư ngổ ngẩn đó ra vào phút chót, cô đã không thể không đấu khẩu với anh, bất chấp cái thực tế là cho đến lúc này đáng lẽ cô phải hiểu rõ tình hình để không bị lôi vào những trò chơi của anh, chứ đừng nói đến chuyện đánh bại anh trong những trò chơi đó. Tuy vậy, cô vẫn không thể giữ bỏ niềm hy vọng rằng buổi tối hôm qua đã thay đổi nhiều thứ giữa hai người họ.

Anh sẽ không bao giờ biết được anh đã tặng cô một món quà quý giá đến dường nào. Cô đã không còn sợ hãi trước sự gần gũi về mặt thể xác nữa, chỉ ít thì cũng là với anh. Bằng một cách nào đó anh chàng lực sĩ Alabama ưa nhìn, vênh váo này đã giúp cô tìm lại được người đàn bà trong mình. Giá như cô không quá sợ hãi rằng anh rồi cũng sẽ xé nát trái tim cô thành hàng ngàn mảnh. Anh rời khỏi góc bàn làm việc và chuyển sang chiếc ghế bành gần đó. “Chúng ta có chút việc dang dở cần phải xử lý. Nếu em còn nhớ, tối qua hai ta đã bị lạc hướng trước khi hoàn tất cuộc thảo luận của mình.”

Cô tự làm mình bận rộn với cái nắp lọ aspirin. “Chết tiệt. Em không bao giờ gỡ được những thứ này. Em ghét những cái nắp an toàn.”

“Đừng nhìn anh. Anh có thể đẩy tạ được hơn 130 kg, nhưng anh không thể làm mấy cái của nợ đó nhúc nhích được.”

Cô vật lộn với cái nắp và cuối cùng chịu thua. Dan nói đúng. Họ cần nói chuyện. Đây lọ thuốc sang một bên, cô khoanh tay để trên bàn trước mặt. “Anh muốn nói trước không?”

“Được thôi.” Anh duỗi thẳng chân và bắt chéo ở cổ chân. “Đơn giản thôi, anh cho là thế. Anh là huấn luyện viên trưởng, còn em là bà chủ. Anh sẽ rất cảm kích nếu em không bảo anh phải làm công việc của anh như thế nào, giống như anh sẽ không bảo em phải làm công việc của em ra sao.”

Phoebe trừng mắt nhìn anh. “Phòng trường hợp chuyện này đã trôi tuột khỏi đầu anh, thì xin nhắc lại rằng chính anh là người đã bảo em phải làm công việc của em như thế nào kể từ ngày anh đột nhập vào căn hộ của em hồi tháng Tám.”

Anh trông có vẻ bị tổn thương. “Anh cứ tưởng chúng ta sẽ thảo luận với nhau chứ không phải cãi vã. Chỉ một lần thôi, Phoebe, hãy cố bỏ chút nỗ lực kiềm chế cái tính nóng nảy đó được không?”

Tay cô lần mò về phía lọ aspirin. Giọng cô chậm rãi, nhẹ nhàng. “Tiếp tục đi, huấn luyện viên Calebow.” Cách xưng hô trang trọng đó không làm anh nao núng. “Anh không muốn em gây trở ngại cho đội bóng trước trận đấu một lần nữa.”

“Anh định nghĩa thế nào là gây trở ngại?”

“Thế này, anh cho là chẳng cần phải nói ra thì chắc ai cũng có thể hiểu hoạt động ưu tiên hàng đầu của anh là xuất hiện trong phòng thay đồ trước khi trận đấu bắt đầu. Nếu em có điều gì đó muốn trao đổi với các cầu thủ, hãy nói với anh và anh sẽ chuyển lời. Anh cũng sẽ rất cảm kích nếu em ở nguyên trong khoang hạng nhất của máy bay khi chúng ta di chuyển. Anh cho rằng ngoại lệ duy nhất đối với điều đó là trên chuyến bay quay về nhà

sau khi chúng ta chiến thắng. Lúc đó có lẽ sẽ khá hợp lý nếu em ghé qua chớp nhoáng để chúc mừng các cầu thủ. Nhưng anh muốn em làm điều đó với phong thái trang trọng. Bắt tay vài người, và rồi để mặc bọn họ.”

Cô đeo cặp kính viền da báo và nhìn anh một cách kiên định. “Em e rằng anh đang xử sự với ấn tượng sai lầm rằng đêm qua chỉ vì có tác động của một cơn hoảng loạn thường thấy ở phụ nữ nên em mới nhắc nhở anh - theo em nhớ là theo một cách khá mạnh mẽ - rằng Stars là đội bóng của em chứ không phải của anh.”

“Không phải em lại sắp bắt đầu đấy chứ?”

“Dan, em đã tìm hiểu thông tin, và em biết rằng rất nhiều người có thẩm quyền không nhỏ nghĩ rằng anh đang trên đà trở thành một trong những huấn luyện viên xuất sắc nhất ở NFL. Em biết rằng đội Stars thật may mắn khi có anh.”

Bất chấp sự chân thành trong giọng nói của cô, anh vẫn quan sát cô một cách thận trọng. “Nói tiếp đi.”

“Đội Stars bắt đầu mùa giải này với rất nhiều kỳ vọng từ phía fan hâm mộ và giới truyền thông, và khi các anh không thắng được những trận đấu đầu tiên, sức nóng bị đẩy lên quá nhanh và gay gắt. Những câu chuyện về em cũng không giúp được gì, em thừa nhận điều đó. Cũng chẳng có gì khó hiểu khi tất cả mọi người từ huấn luyện viên cho đến các tân binh đều trở nên quá căng thẳng, và trong suốt tiến trình đó, em nghĩ có lẽ anh đã quên mất một trong những bài học cơ bản mà anh đã học được khi anh còn chơi bóng. Anh quên mất phải vui vẻ.”

“Giờ anh không còn chơi bóng nữa. Anh đang huấn luyện! Và tin anh đi, nếu anh có một đội bóng gồm toàn những kẻ luôn gây náo loạn theo cái kiểu mà anh đã thường làm, thì chúng ta sẽ bị loại ra khỏi cuộc chơi một cách nhanh chóng.”

Theo những câu chuyện mà cô đã nghe được thì đó chắc chắn là điều chính xác. Cô tháo kính ra. “Anh là một người chấp hành kỷ luật nghiêm khắc, và em bắt đầu nhận ra rằng điều đó quan trọng đến mức nào. Nhưng em nghĩ anh cần phải hình dung ra khi nào thì cần tăng cường sức nóng lên và khi nào thì nên thả lỏng một chút.”

“Đừng có bắt đầu lần nữa đấy.”

“Được rồi. Anh nói em nghe xem vì sao đội Stars không thể giữ chắc bóng cho đến tận trận đấu tối qua nào.”

“Đó là chu kỳ, thế thôi. Những chuyện như thế vẫn xảy ra.”

“Dan, các cầu thủ quá căng thẳng. Anh đã bắt họ luyện tập quá nặng trong nhiều tuần, tấn công họ với những lỗi lầm nhỏ nhặt nhất. Anh chửi rủa tất cả mọi người từ đám nhân viên bàn giấy cho đến Tully. Anh ép buộc họ quá khắt khe, và điều đó đã ảnh hưởng đến phong độ của tất cả mọi người.”

Cứ như thế cô vừa chiêm ngòi một thùng thuốc súng vậy, bởi vì anh đã nháy dựng ra khỏi ghế. “Tôi thật đếch tin nổi! Tôi không thể tin là cô đang ngòi đó giống như thằng già John Khốn Kiếp Madder[57] mà bảo cho tôi cách huấn luyện một đội bóng chó đẻ! Cô thì biết cái chó gì về bóng bầu dục chứ!”

Những tràng chửi rủa tục tĩu nổ tung như pháo hoa trên đầu cô, và cơn tức giận của anh ngùn ngụt đến mức cô những tường lớp sơn trên tường sẽ bị rộp lên. Cô thấy run rẩy, nhưng cùng lúc đó, cô lại có cảm giác kỳ cục là anh đang đặt cô vào một loại bài kiểm tra nào đó, rằng những lời thóa mạ và gầm rú của anh là một mảnh khóc tinh vi để dò xem cô là người thế nào. Ngả người ra lưng ghế, cô bắt đầu tìm kiếm những vết tróc trên lớp sơn móng tay của mình. Anh trở nên vô cùng giận dữ. Những mạch máu trên cổ nổi phồng lên như những sợi dây thừng. “Nhìn cô xem! Cô gần như không

biết đâu là sự khác biệt giữa quả bóng bầu dục và quả bóng chày chết tiệt! Ấy vậy mà giờ cô lại nghĩ rằng cô có thể bảo tôi phải huấn luyện như thế nào! Cô nghĩ rằng cô có thể nói với tôi đội bóng của tôi quá căng thẳng, như thể cô là một bác sĩ tâm lý học hay cái chết giẫm gì đó, trong khi cô chẳng biết cái cóc khô gì cả!” Anh dừng lại để thở.

“Anh có thể xô ra tất cả những gì anh muốn qua cái mồm bản thiú đó, huấn luyện viên Calebow,” cô nhẹ nhàng nói, “nhưng điều đó cũng không thay đổi được thực tế rằng tôi vẫn là bà chủ. Giờ tại sao anh không đi tìm một cái vòi hoa sen để làm dịu mình lại đi?”

Trong một giây cô đã nghĩ rằng anh sắp sửa nhảy vọt qua bàn và lao vào cô. Thay vào đó, anh bắn cho cô một cái nhìn điên tiết và rồi khệnh khạng bước ra khỏi văn phòng.

Nửa giờ sau, Ron tìm thấy Dan phía sau tòa nhà, đang tổng một quả bóng rổ qua cái vành ở gần cửa ra vào phòng thay đồ. Những mảng sẫm mướt mồ hôi làm ướt sũng phía trước chiếc áo len của anh, và anh đang thở hồng hộc trong lúc rê quả bóng ra giữa sân bê tông và xoay lại về phía rổ.

“Tully bảo tôi là anh đang ở ngoài này,” Ron nói. “Tôi cần vài thông tin về Zeke Claxton.”

Chiếc rổ rung lên khi Dan ném quả bóng lọt qua. “Phoebe không hài lòng với cách huấn luyện của tôi!” Anh khạc mấy lời đó ra, rồi quăng quả bóng vào ngực Ron mạnh đến nỗi tay giám đốc điều hành phải loạng choạng lùi lại.

“Nhặt lấy bóng,” Dan gầm lên.

Ron nhìn xuống quả bóng như thể nó là một quả lựu đạn đã được kéo chốt. Anh đã chứng kiến những trận đấu một chọi một chết người của Dan khi Dan đang điên tiết về chuyện gì đó, và anh không hề có ý định dính vào chuyện này. Cố tỏ ra tiếc nuối sâu sắc, anh ra hiệu về phía bộ com lê màu

xanh mới nhất của mình. “Tôi rất tiếc, Dan, nhưng tôi sắp họp, và tôi không ăn mặc để...”

“Nhặt lấy bóng đi, đồ chết tiệt!”

Ron cầm lấy quả bóng.

Dan để cho Ron ném, nhưng Ron quá căng thẳng làm quả bóng đập sầm vào tấm ván phía sau ngay trên vành rổ. Dan chộp lấy quả bóng vừa nảy lại và rê bóng một cách hăn học về giữa sân. Ron bồn chồn đứng bên đường biên, cố gắng nghĩ cách chuồn khỏi đó.

“Ngăn tôi lại, vì Chúa!”

“Thực ra thì, tôi chưa bao giờ giỏi môn bóng rổ.”

“Ngăn tôi lại!”

Ron cố hết sức, nhưng Dan cao hơn anh đến gần 30 phân và nặng hơn đến 20 kg, đồng thời là một vận động viên chuyên nghiệp chứ không phải một kẻ vụng về bẩm sinh.

“Áp vào sát hơn! Sử dụng cùi chỏ, vì Chúa! Làm bất cứ cái chết tiệt gì để lấy được quả bóng chết giẫm này!”

“Ờ... dùng cùi chỏ là phạm luật, Dan à, và tôi...”

Dan xoạc chân ra cố tình ngăn Ron. Khi ngã sóng soài ra sân bê tông, Ron nghe thấy tiếng đầu gối chiếc quần mới cóng của mình rách toạc. Cảm thấy cổ tay đau nhói, anh tức giận ngẩng lên nhìn Dan. “Anh cố tình làm thế!”

Môi Dan cong lên. “Thế cậu định làm gì nào, đồ ẻo lả?”

Nổi điên lên, Ron lồm cồm đứng dậy và quăng bỏ chiếc áo vest. “Tôi sẽ tọng quả bóng này vào cổ họng anh, đồ hợm hĩnh khốn kiếp.”

“Cứ chơi theo luật thì cậu không làm nổi đâu.” Dan giơ quả bóng ra, cố ý chế nhạo Ron.

Ron đuổi theo Dan. Anh tổng cùi chỏ vào bụng Dan và dùng năm đấm bên kia thụi quả bóng bay ra. Nó vọt ngang qua sân bóng. Ron đuổi theo, nhưng lúc đến đó Dan đã đánh bại anh và chụp lấy quả bóng. Khi tay huấn luyện viên ôm quả bóng xoay về phía anh, Ron thoi Dan thật mạnh vào xương sườn và rồi đá một cú vào phía sau đầu gối, làm Dan loạng choạng. Trước khi Dan có thể lấy lại thăng bằng, Ron đã cướp được bóng và rê về phía rổ, thực hiện một cú ném hoàn hảo.

“Giờ thì cậu đang hiểu ra rồi đấy.” Dan chớp lấy quả bóng.

Ron di chuyển tới. Thật không may, cú va chạm hung hãn của anh cũng chẳng thể ngăn Dan thực hiện cú ném tiếp theo. Ron nhận bóng, húc đầu vào Dan rồi rê bóng đến mép sân nhưng lại ném hụt.

Trận chiến diễn ra sau đó thật bần thiêu, với những năm tay vung lên, những cú thọc bằng cùi chỏ, những cái ngáng chân bất hợp lệ, và răng. Tuy vậy, Dan chơi đẹp.

Kết thúc trận chiến, Ron xem xét lại các thiệt hại của mình. Anh đã hủy hoại bộ com lê, làm thâm tím hai tay, và chỉ bị thua có ba bàn. Đó là khoảnh khắc tự hào nhất trong cuộc đời của anh.

Văng mặt trời mùa thu nhạt nhòa ló rạng từ phía sau một đám mây khi hai người họ đổ ập xuống bãi cỏ bên cạnh sân bóng và thở hỗn hển. Ron tựa trán lên đầu gối gập lại, hớp hớp không khí và nhìn quả trứng ngỗng sừng phồng lên ở phía chân mày bên trái của Dan với vẻ thỏa mãn sâu sắc.

“Tôi e là anh sẽ có một con mắt đen sì ở ngay đó.” Anh đã cố, nhưng không thể kiềm chế được vẻ hân hoan trong giọng nói.

Dan bật cười và dùng ống tay áo chùi mồ hôi trên trán. “Một khi không còn chơi như tân binh nữa, cậu sẽ trở nên mạnh mẽ. Chúng ta sẽ phải chơi lại lần nữa.”

Đúng thế! Ron muốn vung hai tay lên trời như Rocky[58] trên những bậc thang ở bảo tàng nhưng rồi chỉ tự thỏa mãn bản thân bằng một tiếng làu bàu vẻ vô cùng tự đắc.

Dan duỗi thẳng hai chân, bắt chéo cổ chân trong khi chống tay ngả người ra sau. “Nói tôi nghe xem, Ron. Cậu có nghĩ rằng tôi đã ép các cầu thủ tập luyện quá nặng không?”

Ron tháo chiếc cà vạt tươi tắn ra. “Về thể chất thì không.”

“Tôi không định hỏi chuyện đó.”

“Nếu anh muốn biết liệu tôi có tán thành những gì Phoebe đã làm trong phòng thay đồ hay không, thì là không. Lẽ ra cô ấy nên nói với anh về những mối quan ngại của cô ấy trước.”

“Cô ấy nói tôi không thể chịu được sự chỉ trích.”

Dan trông có vẻ bị xúc phạm quá mức làm Ron bật cười.

“Tôi không thấy có cái chết tiệt gì đáng buồn cười đến thế.”

“Anh không thể chịu được sự chỉ trích, và thực tế là, anh xứng đáng bị vài lời chỉ trích. Phoebe nói đúng. Anh đã ép buộc các cầu thủ quá khắt khe, và điều đó tác động đến tinh thần thi đấu của họ.”

Có lẽ Ron sẽ không quá thẳng thừng như thế nếu như anh đang không trong tình trạng adrenaline cao ngất như lúc này. Trước sự ngạc nhiên của

anh, Dan không hề nổi xung lên. Thay vào đó, anh chàng huấn luyện viên lại tìm được cách tỏ vẻ bị tổn thương vô cùng.

“Tôi thấy dường như trong vai trò giám đốc điều hành của Stars, lẽ ra cậu phải gom đủ dũng khí để tự mình nói cho tôi nghe về cái rắc rối đó thay vì phải một người đàn bà không biết tí gì về bóng bầu dục đến làm thay mình.”

“Đó chính xác là những gì cô ấy nói với tôi sáng nay.”

“Cô ấy cũng theo đuổi cậu, hử?”

“Tôi không nghĩ là vào lúc này cô ấy lại si mê bất cứ ai trong hai ta.”

Hai người đàn ông nhìn chăm chăm về phía sân bóng rổ vắng tanh. Dan tựa quỵ người và đám lá khô kêu xào xạc bên dưới anh. “Tôi qua, đó là một chiến thắng ngọt ngào.”

“Vô cùng ngọt ngào.”

“Bài diễn thuyết trong phòng thay đồ của cô ấy sẽ đi vào lịch sử môn bóng bầu dục.”

“Tôi sẽ không bao giờ quên nó.”

“Cô ấy chắc chắn không biết nhiều về bóng bầu dục.”

“Trong hiệp ba cô ấy đã reo ầm lên khi chúng ta bị việt vị.”

Dan cười khoái trá, rồi thở hắt ra với vẻ hài lòng. “Tôi đoán là, xét một cách toàn diện, Phoebe đang thể hiện tốt hơn bất cứ ai trong hai ta có thể kỳ vọng.”

“Dan!” Sau trận cãi vã lúc sáng, Phoebe sững sốt khi nhìn thấy huấn luyện viên đội Stars đang đứng trên ngưỡng cửa nhà cô tay cầm một hộp

pizza để dày. Lúc này đã gần mười giờ tối, và lớp trang điểm của cô đã trôi sạch từ rất lâu rồi. Cô mặc quần bó Pucci nhái bạc màu cùng áo khoác nhẹ màu tía rộng lưng bùng gần như không che phủ hết hông. “Em không nghĩ là anh sẽ đến.” Cô đẩy đôi kính đọc sách lên đỉnh đầu và bước sang một bên để anh vào nhà.

“Anh không thể tưởng tượng được vì sao không. Anh đã bảo với em là anh sẽ đến rồi.”

“Đó là trước khi chúng ta đấu khẩu.”

“Đấu khẩu?” Anh trông có vẻ cáu kỉnh. “Đó chỉ đơn thuần là một cuộc thảo luận công việc, thế thôi. Em cứ nổi điên lên về những thứ kỳ lạ nhất.” Anh đóng sầm cửa lại.

Phoebe tránh được câu trả lời nhờ Pooh, lúc này đang lảo nháo chạy vào sảnh, sủa ăng ăng và rùng mình sung sướng khi nhìn thấy ai vừa đến. Phoebe cầm hộp pizza và ngắm nhìn với vẻ thích thú trong khi cô nàng chó quàng quàng chạy vòng quanh chân Dan đến mức trượt vèo trên sàn nhà. Anh thăm dò cô nàng cún với vẻ thận trọng. “Nó không sắp sửa tè ra, đúng không?”

“Nó sẽ không làm thế nếu anh hôn nó và gọi nó là ‘cục cưng’.”

Anh cười khoái trá và cúi xuống cọ đốt ngón tay lên đỉnh đầu con chó. Pooh ngay lập tức lăn ngửa ra để anh có thể xoa vào bụng nó.

“Đừng có đòi hỏi, đồ chó.”

Con chó xù nhận sự khước từ của anh một cách phấn khởi và chạy theo hai người họ xuyên qua phòng khách vào trong nhà bếp.

“Có chuyện gì với mắt anh thế?”

“Mắt nào? Ồ, cái này à? Đấu bóng rổ. Giám đốc điều hành của em đã chơi bắn.”

Cô khựng lại giữa chừng. “Ron làm điều này với anh á?”

“Thằng nhãi đó có bản tính độc ác dài đến cả dặm. Anh khuyên em nên tránh xa cậu ta ra khi cậu ta đang nổi điên.”

Cô không tin một chút nào rằng Ron đã gây cho anh chuyện này, nhưng từ tia sáng lấp ló trong mắt anh cô biết thừa sẽ không thể moi thêm được bất cứ điều gì khác nữa. Gương mặt Molly sáng bừng lên khi thấy họ bước vào trong bếp, và cô bé đứng dậy khỏi cái bàn vừa được thu dọn đồng bài tập về nhà. “Dan! Phoebe nói anh sẽ không đến.”

“Nào nào, Phoebe không biết gì hết, đúng không? Xin lỗi vì đã đến quá muộn thế này, nhưng thứ Hai là một ngày dài đối với các huấn luyện viên.”

Phoebe biết thứ Hai hằng tuần, Dan cùng các trợ lý thường làm việc đến tận nửa đêm và cô ngờ rằng anh sẽ quay trở lại Khu liên hợp Stars ngay khi rời khỏi đây. Cô rất cảm kích vì anh đã giữ lời hứa với Molly.

Trong lúc cô bày đĩa và khăn ăn lên bàn, anh nói, “Anh hy vọng là bữa tối các quý cô không ăn no nê đến mức không còn chỗ cho một bữa nhẹ nhànng trước giờ đi ngủ.”

“Em vẫn còn ăn được,” Molly nói.

“Em cũng thế.” Phoebe đã thổi thông đường dẫn chất béo trong ngày bằng một cái bánh su kem sô cô la rồi, vì vậy nạp thêm vài trăm gram nữa thì có khác gì đâu cơ chứ?

Dan ngồi xuống một chiếc ghế đầu bàn ăn, và khi mỗi người tự lấy cho mình một miếng bánh dày thạch, anh hỏi Molly về chuyện ở trường. Không cần thêm bất cứ sự khuyến khích nào, con bé líu lo về cô bạn mới thân nhất

của nó, Lizzie, về các lớp học, về thầy cô, dễ dàng trao cho anh tất tậ thông tin mà Phoebe đã cố moi móc suốt mấy ngày nay.

Molly với lấy miếng pizza thứ hai.

“Và thử đoán xem còn gì nữa nào? Bà Genovese, hàng xóm cạnh nhà bọn em đã thuê em trông hai thằng bé sinh đôi con bà ấy trong vài giờ sau khi em đi học về vào thứ Ba và thứ Sáu. Chúng được ba tuổi rưỡi rồi và cực kỳ dễ thương, nhưng bà ấy nói thi thoảng bà ấy cần chút thời gian nghỉ ngơi bởi vì chúng làm bà ấy kiệt sức. Bà ấy sẽ trả em ba đô một giờ.”

Phoebe đặt đĩa xuống. “Em chưa nói gì với chị về chuyện này.”

Vẻ mặt Molly toát lên vẻ ngang bướng. “Bác Peg đã bảo em có thể làm thế. Giờ em đoán chắc chị sẽ nói em không được phép.”

“Không. Chị nghĩ đó sẽ là một trải nghiệm tốt cho em. Chị chỉ ước gì em nói trước với chị về điều đó.”

Dan theo dõi cuộc nói chuyện giữa hai chị em, nhưng không bình luận gì. Nửa giờ sau đó, Phoebe cảm ơn anh khi cô tiễn anh ra ngoài cửa. Đúng như cô đã nghĩ, anh sẽ quay trở lại Khu liên hợp Stars tham dự cuộc họp khuya để lên kế hoạch cho trận đấu tuần tới trước kẻ thù cùng thành phố, đội Bears.

Anh với lấy nắm cửa, nhưng lưỡng lự trước khi xoay nó. “Phoebe, anh sẽ không nói rằng em đúng về những gì chúng ta thảo luận sáng nay, và dĩ nhiên là anh không thích cách em xử lý vấn đề, nhưng anh sẽ suy nghĩ thoáng hơn về những gì em nói.”

“Cũng đúng thôi.”

“Để đáp lại, anh muốn em hứa với anh rằng em sẽ nói với anh ngay lập tức nếu em thấy có vấn đề gì với cách huấn luyện của anh.”

“Em có nên đem theo vệ sĩ không, hay anh cho rằng một khẩu súng đã nạp đạn là đủ rồi?”

Anh thở dài và buông thông tay khỏi nắm đấm cửa. “Em thực sự bắt đầu làm anh bực mình rồi đấy. Anh không biết em moi đâu ra cái ý tưởng anh là người khó tính chứ. Anh có lẽ là người đàn ông biết điều nhất trên đời rồi đấy.”

“Em rất vui khi nghe điều đó bởi vì có một chuyện nữa em muốn thảo luận với anh. Em muốn anh để Jim Biederot ngồi ngoài sân vào tuần tới để cầu thủ dự bị của cậu ta có thể có chút thời gian chơi bóng.”

Anh nở búng lên. “Cái gì! Trong tất cả những điều ngớ ngẩn, ngu xuẩn...”

Vẻ mặt Phoebe làm anh khựng lại.

Cô nhướn một bên mày lên và cười toe toét. “Chỉ thử thôi.”

Anh đáp trả bằng cách nhìn cô một lượt từ đầu đến chân rồi lên tiếng bằng một giọng thì thầm mềm mại khiến toàn thân cô run lên. “Những cô gái bé nhỏ tiến quá sát khu vực nguy hiểm có thể sẽ thấy mình bị dính vào những rắc rối thực sự tồi tệ đấy.”

Anh hôn phớt lên môi cô, mở cửa, rồi biến mất dưới lễ đường.

Đến lúc trèo vào trong xe và yên vị phía sau vô lăng, anh đã cảm thấy hối tiếc về cả nụ hôn lẫn những lời mời gọi của mình. Không thêm gì nữa, anh tự hứa. Cuối cùng anh cũng đã quyết định sẽ xử lý mối quan hệ này như thế nào, và tán tỉnh ve vãn không phải là một phần trong cái quyết định đó.

Tối qua, anh đã dành suốt khoảng thời gian còn lại trong chuyến bay về nhà để cố gắng hình dung ra cách giúp anh có thể vừa đưa Phoebe lên giường vừa cựa cắm Sharon Anderson. Anh muốn Phoebe nhiều đến mức anh đã cố thử mọi lý lẽ để tự thuyết phục bản thân rằng họ hoàn toàn có thể

có một cuộc tình chớp nhoáng, nhưng dù máy bay còn chưa kịp hạ cánh, anh đã biết rằng anh không thể làm điều đó. Đối với anh, tương lai cùng Sharon quá quan trọng nên anh không thể mạo hiểm chỉ bởi vì anh không thể ép sự ham muốn đối với Phoebe vào trong vòng kiểm soát.

Trong suốt bữa tối vội vàng với Sharon tuần trước, anh thậm chí càng đoán chắc hơn rằng cô là người đàn bà mà anh muốn kết hôn. Cô tỏ ra hơi lả lơi một chút, nhưng chuyện đó cũng dễ hiểu thôi, và cô đã thoải mái hơn một chút khi anh đưa cô về nhà. Anh đã trao cho cô nụ hôn tạm biệt chóng vánh ở ngưỡng cửa, nhưng chỉ có thế.

Trong thời gian quen biết cô, chẳng hiểu sao anh lại có cái suy nghĩ cổ hủ rằng anh và Sharon sẽ không lên giường cho đến tận đêm tân hôn của họ.

Còn về Phoebe - anh muốn cô nhiều đến mức nhức nhối, nhưng anh đã từng đối mặt với sự ham muốn trước đây, và anh cho rằng thời gian sẽ xử lý được chuyện đó. Anh biết rằng điều an toàn nhất mà anh phải làm là giữ cho mối quan hệ của họ mang tính chuyên nghiệp tuyệt đối, nhưng cái ý nghĩ đó làm anh tuyệt vọng muốn chết. Anh đã trở nên dần thích cô, mẹ kiếp! Nếu cô là một người đàn ông, rất có thể cuối cùng cô sẽ lọt vào trong cái vòng bạn bè thân cận của anh. Tại sao, anh tự hỏi, anh lại phải loại cô ra khỏi cuộc sống riêng tư của anh lúc này trong khi cô sẽ quay trở lại Manhattan vào cuối năm và anh có thể sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa?

Anh không có ý định nuôi dưỡng niềm hy vọng của cô. Tất cả những gì anh phải làm là đối xử với cô như một người bạn. Sẽ không có thêm sai lầm nào như nụ hôn nho nhỏ mà anh đã trao cho cô tối nay, không thêm bất cứ thách thức về tình dục nào như ở trên máy bay nữa. Ngay lúc này, cô có thể vẫn có hứng thú theo đuổi cái phần thể xác trong mối quan hệ của họ, nhưng theo kinh nghiệm của anh, những người phụ nữ như Phoebe rất nhạy cảm về những chuyện như thế. Một khi anh thể hiện cho cô thấy anh đang thay đổi nguyên tắc xử sự giữa họ, cô sẽ làm theo. Cô sẽ biết rằng đôi khi

mọi việc có kết quả và đôi khi lại không. Không ai cần phải đánh vần điều đó ra cho cô.

Anh mỉm cười với bản thân khi xoay chìa trong ổ khóa. Phoebe là một người rất cừ, đúng thế. Không hề biết chuyện đó xảy ra như thế nào, nhưng cô đã có thể chiếm được lòng tôn trọng của anh. Anh chưa bao giờ kỳ vọng cô làm việc hùng hục đến thế trong vai trò bà chủ của Stars, và sự cống hiến của cô thậm chí còn ấn tượng hơn bởi vì cho đến giờ cô vẫn là kẻ ngoại đạo. Cô cũng có cái cách đương đầu trước anh làm anh ngưỡng mộ. Bằng một cách nào đó cô đã có thể không chùn bước trước anh mà không trở nên hằn học hay ác khẩu, ngược lại với Valerie, vốn luôn tấn công anh chỉ vì niềm vui thú được giết chóc.

Mối quan hệ của anh với Phoebe đã trở nên quan trọng đối với anh, và chừng nào anh chưa đầu hàng sự cuốn hút thể xác mãnh liệt nhưng phiền phức giữa họ thì anh không thấy có mối hiểm nguy nào khi cùng nhau tận hưởng mối quan hệ bạn bè. Thế không có nghĩa là anh có thể dễ dàng giữ hai bàn tay của mình tránh xa cô. Thật tuyệt biết bao khi anh được ngồi gần như suốt thời gian ở bên cô tối nay bởi vì việc ngắm nhìn cô lượn lờ xung quanh trong chiếc quần ống bó rắc rối và cái áo gần như chưa che phủ hết mộng đó đã làm cho anh rơi vào trạng thái kích thích liên miên.

Anh cười gằn khi lái xe ra khỏi vệ đường. Nếu người Nga khôn ngoan, họ hẳn đã tính đến cái cơ thể có tính phóng xạ của Phoebe trước khi họ ký hiệp định không phổ biến vũ khí hạt nhân với Hoa Kỳ.

Điều đó lại càng củng cố thêm cái lý do khiến anh cần phải kết hôn với Sharon. Từ kinh nghiệm đau thương của bản thân, anh biết rằng những mối quan hệ lâu dài không thể xây dựng trên sự ham muốn thể xác. Chúng phải được thiết lập trên những giá trị từ hai phía, và đó là những gì anh và Sharon tương đồng. Vì vậy vào cái lúc máy bay hạ cánh, anh đã đưa ra quyết định. Khi Phoebe rời khỏi thành phố vào cuối năm nay, anh sẽ cầu hôn Sharon, nhưng hiện tại, anh sẽ tận hưởng thời gian với cả hai người phụ

nữ này. Miễn là anh vẫn còn giữ khóa quần của mình đóng chặt, thế thì anh sẽ không có chút rắc rối nào với lương tâm mình, và chính nỗi thất vọng vô bờ vì không bao giờ được làm tình với Phoebe nữa đã buộc anh phải giữ cho mối quan hệ của họ được thuần khiết. Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, anh sẽ không lặp lại sai lầm từng mắc phải trong cuộc hôn nhân thứ nhất của mình.

Luồng suy nghĩ của anh bị cắt ngang bởi hình ảnh thấp thoáng của một chiếc xe tải màu xám đỏ trong một con phố hẹp cách căn hộ của Phoebe chưa đến ba tòa nhà. Thầm chửi rủa, anh gài số chiếc Ferrari.

Lốp xe rít lên lạo xạo khi phía đuôi xe lạng sang một bên. Anh lại đổi số. Động cơ khỏe mạnh đáp lại ngay tức thời và chiếc xe phóng vọt sang con phố hẹp, lao đến chỗ chiếc xe tải ngay khi người tài xế định tiến về trước. Dan xoay vô lăng sao cho chiếc xe tải bị ép vào giữa chiếc Ferrari và chiếc xe đỗ phía sau nó. Anh lao ra khỏi xe. Bằng bốn sải chân dài, anh đã giật tung cánh cửa xe tải và túm cổ áo khoác lôi người đàn ông ra ngoài. “Tại sao mày theo dõi tao, thằng hèn khốn kiếp?”

Người đàn ông rất nặng và hăn ta bị vấp, gần như không thể lấy lại thăng bằng trước khi ngã xuống. Y rụt tay lại định đu lên, nhưng Dan đã xô y vào thành xe tải. “Nói đi!”

“Bỏ tao ra, đồ con hoang!”

“Không đời nào trừ khi...” Anh khựng lại khi nhận ra nét quen thuộc ở người đàn ông này. Quá béo, làn da đỏ ửng, cái mũi to tổ chảng, mái tóc hoa râm. Chính lúc đó anh nhận ra y. “Hardesty?”

“Đúng đấy,” y nhếch mép khinh bỉ. “Thế thì sao, thằng chó?”

Dan muốn tống năm đấm vào bụng gã đàn ông này, nhưng anh nhớ đến nỗi đau đớn của Ray Cha tại lễ tang và cố kiềm chế bản thân. Thay vào đó,

anh nói lỏng sự kèm cặp trên ngực y, mặc dù không thả hẳn y ra. “Ông đã theo dõi tôi nhiều tuần rồi. Vì sao thế?”

“Đây là đất nước tự do. Tao có thể đi bất cứ nơi đâu tao muốn.”

“Luật pháp có một cái nhìn khác đấy. Những gì ông đang làm được gọi là lén lút theo dõi.”

“Thế thì sao? Mà cảm thấy lương tâm cắn rứt vì tao theo đuôi mà à?”

“Tại sao tôi phải cảm thấy lương tâm cắn rứt?”

“Bởi vì mà đã giết chết con trai tao, đồ con hoang! Ray Con chết vì mà. Nếu mà không loại nó ra khỏi Stars thì giờ nó vẫn còn sống.”

Dan cảm thấy như vừa bị thoi một cú. Anh chưa bao giờ hoàn toàn quên được cảm giác tội lỗi, và anh lập tức thả gã đàn ông ra. “Tôi không có sự lựa chọn, ông Hardesty. Chúng tôi đã giữ cậu ấy trong đội lâu hết mức rồi.”

Nhưng anh có thể thấy vẻ điên cuồng trong đôi mắt của Hardesty chứng tỏ y đã chẳng còn biết lý lẽ gì nữa. “Mày cần nó, đồ con hoang! Chỉ nhờ may mắn nên mày mới thắng được bọn Giants mà không có nó. Đội Stars không thể chiến thắng lâu nếu không có con trai tao. Không có Ray Con, chúng mày chỉ là một lũ thất bại.”

Dan cảm thấy trào dâng cảm giác thương hại. Ray là con một, và cái chết của cậu ta hẳn đã vượt quá sức chịu đựng của người cha này. “Ray là một cầu thủ tuyệt vời,” anh nói, cố gắng làm y dịu lại.

“Cực đúng. Nhờ có nó, tao đã từng có thể ngẩng cao đầu đi lại bất cứ nơi nào trong thành phố này. Tất cả mọi người đều biết tao là ai. Tất cả mọi người đều muốn nói chuyện với tao. Nhưng giờ không ai biết tên tao, và tất cả là vì mà. Nếu mà không loại con trai tao, mọi người sẽ vẫn đối xử với tao với lòng kính trọng.” Nước dãi đã sùi lên trên mép Hardesty, và sự

thương hại của Dan trôi tuột mất. Hardesty không nhớ con trai y; y nhớ cuộc sống trong ánh hào quang của Ray Con. Ông già anh đã chết mười lăm năm trước, nhưng khi nhìn vào đôi mắt nhỏ xíu, tàn nhẫn của Hardesty, anh cảm thấy như thể một lần nữa anh đang đứng trước mặt Harry Calebaw.

Harry cũng đã lợi dụng con trai mình để thổi phồng tầm quan trọng của bản thân. Hồi trung học Dan đã vô cùng khổ sở trước những lời khoe khoang khoác lác bất tận của ông với bàn dân thiên hạ, đáng mỉa mai hơn là bản thân anh lại chưa bao giờ nhận được bất cứ điều gì ngoài sự chỉ trích cá nhân. Anh nhớ năm lớp Mười một, Harry đã đánh anh bằng một cái chai bởi vì anh bị mất bóng vào ba mươi giây cuối cùng trong một trận đấu trước đội Talladega. Anh lùi lại trước khi ra tay trừng phạt gã đàn ông này vì tội lỗi của một người khác. “Tránh xa tôi ra, Hardesty. Nếu tôi còn thấy chiếc xe tải của ông theo đuôi tôi một lần nữa, ông sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Thằng đàn ông rộng lượng nhỉ,” Hargesty chế nhạo khi Dan bỏ đi. “Thằng đàn ông rộng lượng chết tiệt! Để xem mày vĩ đại đến đâu khi đội bóng của mày lại thua tiếp tuần này. Để xem mày vĩ đại đến chừng nào khi mày chui đầu vào rọ cuối mùa giải này. Bọn Stars không là gì cả nếu không có con trai tao! Không là gì cả!”

Dan đóng sập cửa xe lại trước lời miệt thị của Hardesty. Khi lái xe đi, anh bắt đầu nghĩ rằng đây có lẽ chính là lý do anh khao khát được làm cha nhiều đến thế. Có lẽ anh cần phải chứng tỏ với bản thân rằng anh có thể làm việc đó một cách đúng đắn.

Chú thích

[56] Tonto: nhân vật phiêu lưu giả tưởng, người bạn da đỏ đồng hành với chàng cao bồi đeo mặt nạ The Lone Ranger trong các chương trình phát thanh và các series truyền hình Mỹ.

[57] John Earl Madden, cựu cầu thủ bóng bầu dục nhà nghề Mỹ, cựu huấn luyện viên trưởng đội Oakland Raiders trong AFC, cựu bình luận viên trong các chương trình phát sóng của NFL.

[58] Rocky: nhân vật trong bộ phim thể thao cùng tên khá nổi tiếng của Mỹ. Hình ảnh Rocky chạy lên các bậc thang dẫn lên Viện Bảo tàng Nghệ thuật Philadelphia đã trở thành một biểu tượng mang tính chất văn hóa. Năm 1982, người ta đã đặt một bức tượng Rocky hai tay giơ lên trời ăn mừng chiến thắng ở trên bậc thang cao nhất.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Phoebe quan sát hình ảnh của mình trong chiếc gương dài hẹp án ngữ bức tường phía sau của căn phòng vệ sinh duy nhất dành cho nữ trong Khu liên hợp Stars. Chiếc áo len rộng buông lơi dài tay cổ đổ màu xám mà cô đã chọn để mặc đi làm hôm nay bao phủ cô từ cổ xuống tận đùi. Bên dưới chiếc áo len, một chiếc váy len cừu đồng bộ rủ xuống giữa bắp chân thành các nếp mềm mại, đôi tất dày màu xám và đôi giày thể thao bít mũi cổ điển che phủ nốt phần cơ thể còn lại. Cô để tóc mái ngắn gọn gàng và vén ra đằng sau bằng một dải băng nhung màu xám, và chỉ có mỗi đôi hoa tai to bự bằng bạc theo phong cách tự do và đám vòng tay rộng rãi là giúp cô trông không giống như chủ tịch của một câu lạc bộ chơi bài brit ở vùng ngoại ô mà thôi.

Cũng may Viktor không nhìn thấy cô chứ nếu không anh sẽ cười chết mất. Cô không quan tâm. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô đang tận hưởng một cảm giác hoàn toàn khác dành cho vấn đề ăn mặc. Giờ khi cô mặc những bộ cánh hào nhoáng hơn của mình thì đó là vì cô thích chứ không phải do cô đang cố gắng tạo hình thành một con người khác. Spandex và vải màu vàng kim tuyến sẽ luôn là một phần trong tủ quần áo của cô, nhưng cô không còn cảm thấy hoảng sợ khi mặc những bộ cánh bớt lòe loẹt hơn nữa.

Cô hơi nghiêng người và cau mày vuốt dọc bàn tay theo hông. Cho dù có cố gắng tưởng tượng thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể cho rằng chúng mảnh dẻ như hông trẻ con. Có lẽ Dan nghĩ rằng cô mập ú và đó là lý do anh không ám chỉ bất cứ khao khát muốn làm tình nào với cô kể từ cái đêm trong phòng vệ sinh trên máy bay gần hai tháng về trước. Khi rời khỏi

phòng vệ sinh, cô đã tự hỏi không biết liệu có khi nào anh đòi thanh toán cái từ “bây giờ” mà anh đã hứa hẹn với cô không.

Pooh lóc cóc chạy theo cô, hai chiếc nơ ca rô màu xanh-đỏ mà Phoebe vừa buộc lại trên tai nó đang đu đưa, xô tung. Các nhân viên đã ra về từ một giờ trước, và sau những hoạt động hỗn loạn diễn ra trong ngày, tòa nhà dường như yên ắng một cách bất thường. Cô đi qua các văn phòng được trang hoàng bằng những tấm rèm vải kim tuyến vàng và những bình hoa trang nguyên màu đỏ đang đón chờ lễ Giáng sinh sẽ tới trong gần một tuần nữa. Pooh nhón bước nhẹ nhàng vào trong đại sảnh để tìm một trong những điểm ưa thích của nó gần cửa ra vào.

Dan chọn giờ ăn tối để luyện tập bởi vì anh có thể giành phòng tập tạ cho riêng mình, và Phoebe đã hình thành thói quen tạt qua để nói chuyện với anh trước khi về nhà. Cô nghe thấy tiếng làu bàu nhịp nhàng của anh thậm chí trước cả khi bước vào. Anh đang nằm trên một chiếc ghế băng lót đệm, đầu gối co lại, chân để trên sàn nhà, và nhắc bóng một cặp tạ lớn phía trên ngực. Cơ bắp của anh cuộn lên và những mạch máu trên cẳng tay nổi lên như những sợi dây thừng dày cộm, sẫm màu khi anh duỗi thẳng thanh đỡ và rời từ từ hạ nó xuống. Cô ngắm nhìn những bắp thịt phồng lên bên dưới chiếc áo thun cotton ướt sũng mồ hôi và cảm thấy miệng mình khô khốc.

Anh vẫn chưa nhìn thấy cô, vì thế cô không cần phải giấu những khát khao khi ngắm nhìn anh. Cơ bắp trên đùi anh co lại, và mắt cô di chuyển dọc lên trên khe hở của cái quần soóc màu xám rộng lưng bùng. Cô trân quý tình bạn ngày càng khăng khít của họ, ngay cả khi điều đó có làm cô vỡ mộng. Cô muốn trở thành người tình của anh, không chỉ là một người bạn, nhưng cô bắt đầu tin rằng như thế có lẽ chẳng khác gì ước đòi mặt trăng. Cái giá của một thập kỷ với những ám ảnh về đàn ông đã chứng tỏ rằng nó rất khó để có thể vượt qua, và càng ngày cô càng lo sợ rằng cô không thể trao cho anh bất cứ điều gì anh cần ở một người đàn bà.

Với một tiếng làu bàu ầm ĩ, anh thả thanh tạ xuống giá đỡ và ngồi dậy. Mái tóc ẩm ướt rối bù và mồ hôi lấp lánh trên cổ khi anh mỉm cười với cô. “Khi nào thì em mới chịu đắm mình trong mồ hôi và bắt đầu tập luyện một chút đây?”

“Em sẽ quay trở lại lớp aerobics một ngày gần đây.” Cô nói không mấy hào hứng. “Hơn nữa, Pooh và em vẫn đi dạo hàng đêm.”

“Anh cá cái đó cũng bằng một buổi rưỡi tập luyện đấy.”

“Đừng có hợm hĩnh thế. Không phải ai trong chúng ta cũng cần có những cơ bắp hàng đầu thế giới.”

Anh cười toe. “VẬY là em nghĩ rằng cơ bắp của anh thuộc loại hàng đầu thế giới?”

“Đối với một người đàn ông ở độ tuổi của anh. Dứt khoát thế.”

Anh cười rú lên, đứng dậy, rồi bước về phía một băng ghế khác có con lăn bọc đệm. Trong khi anh quay lưng lại để điều chỉnh mấy con tạ, cô đá bỏ đôi giày mềm của mình và bước lên cái cân Toledo to oạch đặt cuối phòng. Nếu cho là đồng quần áo của cô nặng khoảng 4 kg, thì cô chính xác đang ở mức cân nặng mà cô mong muốn.

Cái kim trên chiếc đồng hồ to gần bằng một cái biển báo dừng lại, vì vậy cô bước xuống trước khi anh có Cơ hội đọc được nó. Cô bước về phía băng ghế mà anh đã bỏ không và ngồi xuống, chiếc váy len mềm mại rủ xuống tạo thành những nếp gấp đoan trang quanh bắp chân cô. Vào trận đấu Chủ nhật tuần trước, cô đã mặc một chiếc váy rù nhiều tầng tân thời và cái áo được các fan hâm mộ đánh giá cao, nhưng việc xuất hiện với một bộ cánh mới mỗi tuần đang làm cạn kiệt số tiền sinh hoạt của cô.

“Bên phòng lễ tân hôm nay như phát điên lên,” cô nói. “Bởi vì đội Bears không còn nằm trong топ cạnh tranh nữa, nên toàn bộ thành phố đang lên

cơ sở với Stars.”

Anh đã móc cổ chân dưới con lăn bọc đệm và đang duỗi thẳng chân ra để nhắc một chông tạ nặng phải biết.

“Người Chicago yêu các hoạt động thể thao của thành phố.”

Hai chiến thắng nữa đã nối tiếp theo sự kiện họ lật đổ đội Giants, và rồi họ thua trước đội Saints và đội Buffalo Bills trong hai tuần cuối của tháng Mười một. Tuy nhiên, kể từ lúc đó họ đã thắng liền ba trận trước những đối thủ hùng mạnh, và số điểm giành được đã đem lại cho họ cơ hội lớn để giành ngôi vị quán quân bảng Trung tâm của AFC.

Diễn biến đáng sửng sốt nhất diễn ra ở bảng Tây AFC. Dan đã nói cho cô biết hậu quả tàn khốc mà những chấn thương có thể gây ra đối với một đội bóng, và cô đã chứng kiến điều đó xảy ra với đội Portland Sabers. Mùa giải của họ dường như vô cùng sáng chói vào lúc khởi đầu đã trở nên ảm đạm khi họ mất cầu thủ tiền vệ công tài năng và ba cầu thủ trụ cột khác. Sau khi liên tiếp bất bại trong năm trận đấu đầu tiên, họ chỉ thắng thêm có mỗi một trận. Tuy vậy, tiền vệ công của họ đã bình phục trở lại, và những chuyên gia đang kỳ vọng họ lội ngược dòng một cách mạnh mẽ trong vòng loại trực tiếp.

“Nào để xem em đã hiểu chính xác vấn đề chưa nhé.” Cô móc một chiếc giày trên đầu ngón chân và lắc qua lắc lại. Chiếc lắc chân bằng bạc với những hạt pha lê bé xíu lấp lánh trong ánh điện. “Chúng ta có thể đứng đầu bảng Trung tâm AFC nếu như chúng ta thắng vào tuần này và nếu Houston thua trước Redskins. Phải thế không?”

“Chỉ khi Bengals đánh bại Steelers thôi.” Anh làu bàu vì quá sức. “Và anh phải nhắc lại cho em nhớ rằng cuối tuần này chúng ta gặp Chargers. Lần cuối cùng chúng ta đối đầu với họ thì hàng phòng ngự của họ đã kìm chân không cho chúng ta ghi được quá 7 điểm.”

“Bobby Tom bảo với em cậu ấy không sợ hàng phòng ngự của Chargers.”

“Bobby Tom sẽ bảo em cậu ta không sợ chiến tranh hạt nhân, vì thế anh không đặt nhiều niềm tin vào quan điểm của cậu ta lắm.”

Hệ thống tính điểm xếp hạng quá phức tạp làm Phoebe có cảm giác phải mất cả đời mới có thể nắm bắt được. Mặc dù cô vẫn không hoàn toàn hiểu hết những biến số, nhưng cô biết rằng nếu Stars giành được vị trí đứng đầu bảng Trung tâm, họ sẽ tham gia vào cuộc chạy đua trong hai trận loại trực tiếp tranh vé vào vòng chung kết AFC, và nó sẽ dẫn đến điểm kết là trận tranh chức vô địch AFC trong tuần thứ ba của tháng Giêng. Nếu họ thắng tiếp trận đấu đó, cô sẽ trở thành bà chủ không thể tranh cãi được của Stars, và cha cô sẽ phải trở mình trong mồ.

Cô không còn cố tìm hiểu đâu chính xác là thời điểm cái ý tưởng giữ lại đội Stars đã trở nên hấp dẫn hơn rất nhiều với cô so với việc quay trở lại New York và mở một phòng trưng bày. Nó không chỉ là sự lôi cuốn cô cảm nhận về Dan, không chỉ là một kiểu trả thù muộn màng mà cô từng khao khát để chống lại cha cô. Mỗi một ngày làm việc lại xuất hiện những thách thức mới. Cô thích khởi động máy tính lên và xử lý các con số trên bảng số liệu. Cô yêu thích các cuộc họp, các cú điện thoại, yêu cái nghĩa vụ trực tiếp và gần như không thể thực hiện được là cố gắng làm một công việc mà cô tuyệt đối không đủ năng lực để làm. Trong vài tháng vừa rồi, có những lúc cô đã bắt đầu khiếm sợ cái ý tưởng chuyển giao đội bóng vào tay Reed.

“Thực lòng mà nói, em ước gì anh xử sự tự tin hơn một chút. Đâu rồi những câu nói rắn mặt mà em đã luôn nghe thấy anh nói với các cầu thủ?”

“Giờ chỉ có hai ta thôi...” Anh há miệng thở hồng hộc. “... mà em thì phụ thuộc vào chuyện này nhiều hơn họ. Anh không muốn mang đến cho em những hy vọng hão huyền. Chúng ta có một đội giỏi, và chúng ta đang chơi hay hơn qua từng trận.” Anh liên tục liếc nhìn cô, và vì một lý do nào đó không thể hiểu được, anh dường như trở nên cáu tiết. “Hồi đầu mùa giải,

không ai tin tưởng đủ mức đối với chúng ta, nhưng dù các cầu thủ của chúng ta có nhiệt tình đến thế nào chẳng nữa thì họ vẫn còn quá trẻ và chúng ta vẫn còn phạm quá nhiều sai lầm. Đội Chargers là một đội bóng khủng, và với chuyện Murdrey thoát khỏi danh sách chấn thương của đội Sabers... Em có thể không làm thế được không?" Những quả tạ rơi xuống lịch bịch.

“Làm gì?”

“Làm những gì mà em đang làm!” Anh trừng mắt nhìn chiếc giày xám mà cô đang lắc lư tới lui trên đầu ngón chân. Cô liền dừng động tác đó lại. “Điều gì làm anh cáu kỉnh đến thế?”

Anh bật dậy khỏi chiếc máy tập. “Anh đang cố gắng tập trung vào cái này, còn em thì ngồi đó mà phơi bày chân cẳng ra!”

Chiếc váy của cô đã bị kéo lên và chỉ còn buông thõng xuống quá đầu gối khoảng bảy phân. “Anh đùa đấy à? Cái này làm anh khó chịu?”

“Anh đã nói thế, đúng không?”

Anh đứng trước mặt cô, hai tay chống lên hông và vẻ mặt ngang ngạnh đó nói cho cô biết rằng anh không có ý định lùi lại mặc dù anh hẳn phải biết rằng anh đang tự biến mình thành một kẻ ngớ ngẩn.

Cô cố không cười, nhưng một niềm vui sướng nhỏ nhoi đang lớn dần trong cô. “Em thực sự xin lỗi.” Trông có vẻ ăn năn, cô đứng dậy. “Em không biết rằng anh quá nhạy cảm thế.”

“Anh không hẳn là nhạy cảm.”

Cô bước đến gần anh hơn. “Dĩ nhiên là không rồi.”

Anh trông có vẻ thận trọng. “Có lẽ tốt hơn hết em không nên đến gần hơn. Anh đang ướt sũng mồ hôi.”

“Thật kỳ lạ, em gần như không nhận ra chút nào. Em đoán đó là vì em đã trải qua quá nhiều thời gian quanh đội bóng.”

“Đúng thế, ừm...”

Với lòng dũng cảm lúc cùng đường, cô đặt lòng bàn tay lên chiếc áo thun ẩm ướt của anh, ngay trên trái tim. “Anh đã luyện tập căng thật đấy.”

Anh không động đậy. Cô có thể cảm thấy nhịp đập nhanh và mạnh mẽ của trái tim anh và hy vọng đó không chỉ là kết quả của việc tập luyện. Mắt họ khóa chặt, và trong cô dấy lên một khao khát quá mãnh liệt đến nỗi cô biết rằng chắc chắn nó đang hiển hiện trên mặt mình.

“Đây không phải là ý hay.” Giọng anh sin sít, nghèn nghẹt, nhưng anh không hề tỏ ra là muốn cố gắng lùi lại.

Cô tìm thấy sự can đảm. “Anh đã không thấy phiền gì khi em chạm vào anh cái đêm chúng ta bay về từ Meadowlands.”

“Đêm đó anh chưa suy nghĩ thông suốt.”

“Vậy thì một lần nữa đừng suy nghĩ thông suốt.” Nhắm mắt lại, cô siết các ngón tay quanh cánh tay anh và hôn anh. Khi anh không hôn lại, cô liền cọ môi mình lên môi anh, thăm cầu nguyện anh đáp trả trước khi cô đánh mất dũng khí.

Với một tiếng rên rỉ, môi anh tách ra và lưỡi anh thọc sâu vào trong miệng cô. Anh xòe một tay trên hông cô và tay còn lại túm lấy phía sau gáy, kéo cô thật mạnh sát vào người anh. Miệng họ nghiến chặt lấy nhau, lưỡi thăm dò. Hai bàn tay cô ở trên khắp người anh, cô muốn anh đến tuyệt vọng. Cô cảm thấy anh cứng ngắt, rần rật. Có lẽ là lúc này.

Anh túm lấy vai cô và nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi anh. Cô có thể nhìn thấy anh đang cố gắng kiềm chế. “Chúng ta không nên thế này, Phoebe.”

“Tại sao?” Chết điếng người, cô cố gắng thắm thấu lời cự tuyệt của anh.

“Em đây rồi.”

Cô quay về phía cửa, nhìn thấy Reed đang bước vào. Chiếc áo choàng len màu đen không đóng cúc và một chiếc khăn san màu trắng lộ ra phía trong cổ áo. Hăn đã nhìn thấy những gì rồi?

Khi đội Stars bắt đầu tích lũy thắng lợi, sự thân thiện của Reed đã bắt đầu rạn vỡ. Hăn chưa bao giờ nghĩ rằng phải mất quá nhiều thời gian đến thế để giành lại quyền kiểm soát đội bóng. Mặc dù hăn vẫn rất cẩn thận mỗi khi nói chuyện với cô trước mặt người khác, nhưng khi họ chỉ có một mình, cô lại thoáng bắt gặp hình ảnh tay cô đồ thời trẻ từng xé tan bức ảnh của mẹ cô.

Hăn tháo đôi găng tay da màu đen ra. “Thật vui vì gặp anh ở đây, Dan. Tôi muốn chúng ta gặp nhau sớm để nói về bản dự thảo. Tôi có vài ý tưởng cần phải thảo luận.”

“Rất vui được tán gẫu với anh, Reed,” Dan nói với vẻ thoải mái. “Nhưng trừ phi chúng tôi thua, còn thì e rằng tôi chỉ có thể lắng nghe những ý tưởng của Phoebe thôi.”

Cô có thể thấy Reed không thích bị từ chối khéo như thế, nhưng hăn quá khôn ngoan không muốn để Dan nhận ra điều đó. Thay vào đó, hăn trao cho cô nụ cười kẻ cả làm cô chỉ muốn chọc mù mắt hăn. “Phoebe không biết gì về bản dự thảo.”

“Giờ anh có thể ngạc nhiên về những gì Phoebe biết đấy. Thực ra thì, cô ấy vừa nói với tôi quan điểm của cô ấy về Rich Ferguson ở Michigan. Đúng không Phoebe?”

“Cậu bé đó đúng là đáng để lưu tâm,” cô đáp lại với một sự tự tin khác thường, nếu xem xét đến chuyện cô chưa bao giờ nghe đến cái tên Rich Ferguson.

“Thật đáng kinh ngạc khi biết một phụ nữ thông minh có thể học được bao nhiêu thứ trong một vài tháng. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh đồng ý với em về cậu nhóc Jenkins đó.”

“Có lẽ anh đúng. Em sẽ nghĩ lại về chuyện đó.” Chúa ơi, xin Người đừng trừng phạt con vì đã nói dối. Cô cảm kích vì Dan đã bảo vệ cô, nhưng điều đó cũng không thể bù đắp được cho cái thực tế không thể chối cãi là chính cô đã tự mình lao vào vòng tay anh, và anh đã cự tuyệt cô.

Reed nghĩ thấy mùi liên minh và hẳn không thích điều đó. “Chẳng sớm thì muộn anh sẽ phải làm việc với tôi thôi,” hẳn nghĩ rằng nói. “Và tôi e rằng phong cách quản lý của tôi sẽ rạch ròi hơn là của Phoebe đấy.”

“Tôi hy vọng anh sẽ làm mọi việc theo cách của anh,” Dan trả lời, tránh không mắc bẫy của hẳn.

Gary Hewitt, người thường làm việc siêng năng ngang ngửa Dan, thò đầu vào qua cánh cửa. “Xin lỗi vì đã xen ngang, Dan, nhưng chúng ta có thêm mấy cuộn băng mới mà tôi muốn anh xem qua. Tôi nghĩ chúng ta có thể sẽ có câu trả lời cho vấn đề của Collier.”

“Chắc chắn rồi, Gary.” Anh quay qua Phoebe, hơi nhướn mày lên ý hỏi cô có muốn anh ở lại để hỗ trợ tinh thần hay không.

Cô mỉm cười. “Chúng ta có thể thảo luận tiếp vào ngày mai.”

Anh vắt khăn lên cổ rồi gật đầu với cả hai người họ và rời khỏi đó.

Reed vỗ đôi găng tay da màu đen vào lòng bàn tay. “Để anh đưa em đi ăn tối. Như thế chúng ta sẽ có cơ hội hiểu nhau hơn.”

“Tôi rất tiếc. Tôi cố gắng mỗi tuần đều ăn tối với Molly vài lần.”

Mắt hắn hơi nheo lại. “Anh vẫn chưa nói với em anh ngưỡng mộ thể nào cái cách em giải quyết vấn đề với con bé. Em đâu có thiên hướng thể hiện tình mẫu tử, nên anh biết rằng đó hẳn phải là một sự hy sinh.”

“Tôi yêu quý Molly. Đó không phải hy sinh gì cả.”

“Anh rất vui. Giờ khi Bert đã đi rồi, anh không thể không cảm thấy ít nhất là một chút trách nhiệm đối với hai em. Anh nghĩ cũng là lẽ đương nhiên thôi bởi vì anh là người đàn ông họ hàng duy nhất còn sống của bọn em.”

“Cảm ơn anh vì đã quan tâm, nhưng tôi ổn cả.”

“Anh cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng khi em là một người phụ nữ của công chúng. Từ những gì nhìn thấy khi anh bước vào đây tối nay, rõ ràng là đám cá mập đang lượn lờ xung quanh.”

“Cá mập?”

Hắn cười khoái chí. “Không sao đâu, Phoebe. Em không cần phải giả vờ với anh. Anh chắc rằng em thấy chuyện ve vãn của Dan cũng buồn cười như anh thôi. Không ai trông chờ Stars đi xa được thế này - ngay cả huấn luyện viên trưởng của đội cũng không. Anh cho là cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi anh ta chơi trò nước đôi, mặc dù anh cứ hy vọng anh ta làm trò đó tế nhị hơn một chút.”

“Reed, tôi không biết anh đang nói về chuyện gì cả,” cô đánh giọng.

Trán hắn nhăn lại với vẻ quan tâm. “Ôi Chúa ơi, Phoebe. Anh xin lỗi. Anh đã nghĩ... Em thực sự nghiêm túc với anh ta, đúng không? Chúa ơi, anh cứ như thằng đần vậy. Anh không cố tình tỏ ra quá lỗ mãng về chuyện này như thế.”

“Tại sao anh không nói thẳng những gì anh đang nghĩ ra đi?” Phoebe cố giả vờ bình tĩnh.

Hắn nhìn cô chăm chú như thể hắn là một ông bác tốt bụng. “Bóng bầu dục là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời Dan. Cả hai chúng ta đều biết điều đó. Chỉ cần một cơ hội cho dù mong manh là sẽ được đặt bàn tay lên đội Stars thì hắn cũng làm anh ta phát cuồng rồi. Giờ anh ta lợi dụng em mà chẳng có nguy hiểm gì hết. Nếu đội Stars thua, anh ta có thể thoát ra khỏi mối quan hệ với em mà không thiệt hại gì. Còn nếu họ không thua...” Quai hàm hắn siết lại. “Anh nghĩ em có thể tin rằng huấn luyện viên trưởng của chúng ta sẽ tổng cho em một lời cầu hôn siêu tốc đến mức làm đầu em quay mòng mòng đấy.” Dan không phải người không có khuyết điểm, nhưng anh sẽ không lợi dụng cô để chiếm Stars, và cô chưa bao giờ ghét Reed hơn giây phút này. Hắn ta thật bẩn thỉu và lươn lẹo, hoàn toàn vô lương tâm và tuyệt đối ích kỷ. Tuy vậy, cô biết có lẽ hắn thực sự tin vào điều mình đang nói bởi đó chính là những gì hắn sẽ làm nếu ở vị trí của Dan.

“Cảm ơn vì anh đã quan tâm, nhưng tôi nghĩ là anh đang nghiêm trọng hóa mối quan hệ của tôi và Dan hơn so với tôi đấy.” Dối trá!

“Anh rất vui khi nghe vậy. Có lẽ anh không nên đả động đến chuyện đó. Dù sao cuộc nói chuyện này cũng sẽ thành vô nghĩa sau buổi tối Chủ nhật tới. Stars gặp phải đối thủ mạnh hơn vào cuối tuần này. Anh hy vọng em đã chuẩn bị tinh thần là đội sẽ thua.”

“Chúng ta cứ chờ xem.”

Sau khi Reed rời khỏi, cô đứng trong căn phòng tập tạ vắng tanh và nghĩ sự nghi ngờ của hắn ta về Dan thật mỉa mai làm sao. Nếu Dan đang cố gắng đặt tay vào đội Stars bằng cách quyến rũ cô, thì rõ ràng là anh đang phá hỏng kế hoạch của mình.

Ron phải gọi điện thoại khẩn từ điện thoại trên xe anh, vậy là chỉ có mình Phoebe bước vào khu đại sảnh ấn tượng màu xanh-bạc của một trong những câu lạc bộ đồng quê mới nhất và danh tiếng nhất hạt Du Page. Đã ba ngày sau lễ Giáng sinh, ấy vậy nhưng khu đại sảnh vẫn còn được trang trí bằng những cành thông xanh và nơ bạc bóng mềm. Bởi vì Jason Keane là người hậu thuẫn hàng đầu của câu lạc bộ nên cô không ngạc nhiên khi hẳn ta chọn phòng ăn cá nhân làm nơi diễn ra cuộc họp mà cô đã yêu cầu này.

Cô vẫn cố gắng tiêu hóa cái thực tế rằng những hy vọng của đội Stars sẽ vẫn tiếp tục sống ít nhất là trong một tuần nữa. Ngược lại với những dự đoán của Reed, Stars đã đánh bại Chargers bằng cú đá bóng bổng trong một trận đấu căng thẳng đến nghẹt thở ngày Chủ nhật vừa rồi, và đã giành vị trí đầu bảng Trung tâm AFC khỏi tay Steelers vì đội này đã để thua Bengals trong hiệp phụ. Giờ họ lại có thêm một cơ hội nữa để giữ cho giấc mơ của cô tiếp tục có hy vọng.

Lẽ đương nhiên cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một thất bại. Trong nhiều năm Bert đã cố gắng đàm phán lại hợp đồng thuê sân vận động với Jason Keane mà không thành công, và cô không có lý do nào để tin rằng mình có thể xoay ngược lại được cái tình thế đã đánh bại cha cô nhiều lần này. Hàng tuần lễ nghiên cứu đã cung cấp cho cô hiểu biết khá tổng quát về tình hình tài chính của đội bóng, nhưng cô không có chút kinh nghiệm nào với những cuộc đàm phán phức tạp.

Theo đúng logic, cô chỉ cần đơn giản ký cái hợp đồng mới mà các luật sư đã chuyển đến cho cô tuần trước. Sẽ không có thêm bất cứ một sự ân xá vào phút chót nào cho đội Stars nữa; thất bại tiếp theo của họ sẽ đẩy họ ra khỏi đường đua vĩnh viễn. Nếu như bằng cách nào đó cô xoay sở cải thiện được các điều khoản trong bản hợp đồng thuê sân thì cô sẽ chỉ giúp đỡ Reed mà thôi. Nhưng trên một phương diện khác, khi Stars chưa thất bại trong trận tiếp theo, thì cô vẫn cứ là bà chủ, và cô sẽ làm những gì là tốt nhất cho đội bóng. Các suy nghĩ về những gì sắp xảy ra tối nay đã phát huy tác hại, dạ

dày cô đang nhận nhạo. Cảm giác đó lại càng gia tăng khi cánh cửa kính nhám mờ nặng nề với mặt kính được khắc Chỉ dành cho thành viên ở đầu bên kia khu đại sảnh của câu lạc bộ đồng quê xoay mở ra. Cô suýt chết nghẹn khi nhận ra người đàn ông cao ráo, cường tráng trong bộ vest tuxedo đó chính là Dan.

Mãi lên kế hoạch cho buổi tối hôm nay nên cô chẳng còn thời gian đâu nghiên ngẫm về sự cự tuyệt của anh trước nụ hôn của cô trong phòng tập tạ vào tuần trước. Giờ nỗi đau đó quay trở lại, và cô cứng người lại khi anh bước về phía cô.

“Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Anh là một thành viên. Em nghĩ có thể anh sẽ phá hỏng cuộc họp của em với Keane à?”

“Làm sao anh biết về cuộc họp?”

“Từ Ron.”

“Đây đúng ra phải là chuyện tối mật.”

“Anh không nói với ai cả.”

“Anh đang cố ý hiểu sai vấn đề. Anh đúng ra mới là người không được biết về cuộc họp đó.”

“Giờ chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì, Phoebe. Làm sao Ron mời anh tham gia được nếu như cậu ta không nói với anh là hai người sẽ có một cuộc họp?”

Tối nay như thế này đã đủ khó khăn lắm rồi chẳng cần phải có thêm Dan chứng kiến chuyện mà rất có khả năng sẽ biến thành một thảm họa. “E là

em phải hủy lời mời của Ron. Bọn em đã đồng ý rằng đây là một cuộc họp riêng tư giữa hai bọn em với Jason Keane và vài cố vấn của hẳn ta”

“Rất tiếc, Phoebe, nhưng Ron thường trở nên cực kỳ xấu tính khi anh không làm những gì cậu ta yêu cầu. Anh đã trở nên e ngại Ron kể từ khi cậu ta tặng cho anh con mắt bầm đen đó.”

“Anh ấy không tặng anh con mắt bầm đen! Anh thật là... Đó là điều kỳ cục nhất...”

Trong khi cô đang lắp bắp, Dan đã phải buộc mình không chồm tới hôn lên miệng cô để quét sạch vệt cau có đó. Một niềm thôi thúc thuần túy bắt nguồn từ ham muốn đã rần rật trong người anh kể từ cái khoảnh khắc anh nhìn thấy cô. Thay vì quen dần với việc giữ hai bàn tay tránh xa cô thì chuyện không chạm vào người cô càng ngày càng trở nên khó khăn hơn. Tất cả mọi thứ về cô đều kích thích anh. Ví dụ như ngay lúc này. Hầu hết phụ nữ khi ăn vận sang trọng đều có mái tóc trông cứng nhắc vì xịt đầy keo. Nhưng ngược lại tóc Phoebe lại trông như đang trên giường ngủ. Nó đổ xuống thành những đợt sóng vàng óng mềm mại đến gần vai, đuôi tóc hơi loăn xoăn như thể anh vừa mới luồn những ngón tay của mình qua đó. Và cô có một cái cổ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy ở một người đàn bà, cao và duyên dáng.

Anh tự nhủ mình rằng anh nên cảm thấy biết ơn khi phần cơ thể còn lại của cô vẫn còn được che phủ bởi chiếc áo choàng dạ hội màu đen đó. Thậm chí cả những bộ quần áo rộng thùng thình mà thi thoảng cô vẫn hay mặc đi làm gần đây cũng không mấy hiệu quả trong việc che giấu những gì nằm bên dưới chúng. Anh biết anh nên cảm thấy vui mừng khi cô ăn mặc giống như một nữ doanh nhân thủ cựu hơn, nhưng trên thực tế, anh phát hiện ra dạo này anh thường hay mong ngóng khi cô xuất hiện trông giống như cô những ngày trước đây. Thế không có nghĩa là anh sẽ thừa nhận điều đó với cô.

Điều khó khăn nhất mà anh từng làm trong cuộc đời mình là dừng nộ hôn với cô hôm vừa rồi. Mặc dù anh đã cố gắng tỏ ra tử tế bằng cách lùi lại, nhưng vẻ đau khổ tuyệt vọng trên gương mặt cô đã làm anh thấy mình như một thằng hèn. Trong gần hai tháng qua, ngoại trừ vài giây đó khi anh đánh mất sự kiểm soát bản thân, còn lại anh không làm bất cứ điều gì để khuyến khích cô. Anh nên cảm thấy hài lòng về chuyện đó, nhưng thay vì thế anh lại thấy đau khổ. Anh cứ tự nhủ rằng Phoebe sẽ quay trở lại Manhattan sớm thôi và mọi chuyện sẽ tốt hơn, nhưng thay vì phấn khởi lên, điều đó lại làm anh thậm chí còn tuyệt vọng hơn.

Phoebe vẫn đang tấn công anh. Đôi mắt xếch của cô đã sẫm lại thành màu brandy khi cô cố gắng từ từ kiềm chế cảm xúc vì sự xuất hiện không mong đợi của anh tối nay. Anh ước gì Sharon có thể đương đầu với anh theo cái cách mà Phoebe vẫn làm, nhưng Sharon là người phụ nữ nhỏ bé ngọt ngào không có được chút xíu nào cái vẻ ngỗ ngược của Phoebe, và anh không thể nào tưởng tượng ra được điều đó.

Mặc dù vẫn gặp Sharon ít nhất một tuần một lần, nhưng đây là lần đầu tiên anh dính dáng đến một phụ nữ nhút nhát, và anh vẫn chưa hoàn toàn điều chỉnh bản thân cho phù hợp hơn. Một vài lần bản tính hòa nhã của Sharon làm anh bực mình, nhưng rồi sau đó anh lại nhắc nhở bản thân về những lợi ích có được. Cả đời anh sẽ không bao giờ phải lo lắng Sharon Anderson sẽ bạt tai con cái khi cô bực mình. Anh sẽ không bao giờ phải lo lắng cô sẽ đối xử với con cái theo cái cách mà bà già anh đã đối xử với anh.

Phoebe đang gõ nhịp mũi giày cao gót trong khi đôi hoa tai lấp lánh đu đưa từ trước ra sau. “Tại sao Ron lại muốn anh ở đây? Anh ấy không nói gì với em về chuyện đó cả.”

“Em sẽ phải hỏi cậu ta về chuyện đó.”

“Thử đoán xem.”

“Chà, cậu ta có nói cái gì đó về chuyện có thể cần một tiền vệ công dự bị. Trong trường hợp em chạy ra khỏi đường biên hay đại loại gì đó.”

“Thật thế sao?”

“Đôi khi em có thói quen làm điều đó, em biết đấy.”

“Làm gì có!”

Cô kéo mạnh chiếc cúc trên áo choàng, và khi anh nhìn thấy cô mặc gì bên trong, sự hài hước của anh hoàn toàn tan biến.

“Có gì không ổn à?” Với một nụ cười làm người khác phát điên, cô để chiếc áo choàng tuột xuống qua hai vai trần.

Anh cảm giác như thể anh vừa bị cắn sừng. Làm sao cô có thể làm một chuyện như thế này chứ? Anh đã ở trong tình trạng căng như dây đàn quá lâu rồi, và giờ anh bùng nổ. “Mẹ kiếp! Ngay khi anh bắt đầu nghĩ rằng có thể em đã học được một chút cách suy nghĩ thông thường, em lại chứng tỏ rằng anh đã sai! Vừa rồi anh thực sự đã tin rằng em cũng có thể có chút khái niệm mơ hồ về những công việc kiểu này, nhưng giờ anh nhận ra rằng em thậm chí hoàn toàn chẳng hiểu gì hết!”

“Trời, trời. Tối nay ai đó chắc chắn là đang cẩu kính rồi. Có lẽ anh nên quan tâm đến công việc của anh và hãy về nhà đi.” Cô đã cởi xong chiếc áo choàng và đem nó qua giá treo, cặp hông lắc lư qua lại. Khi cô quay lưng lại với anh, anh cảm thấy các mạch máu như đang nện thình thình vào thái dương. Chỉ vài giây trước, anh còn nghĩ đến chuyện mình thích những bộ quần áo khoe thân khoe thể của cô nhiều thế nào, nhưng đó là trước khi anh nhìn thấy bộ cánh lúc này của cô.

Cô ăn mặc như một con điếm đầu đàn trong một nhà thổ chuyên trói gút[59]. Anh ngắm nhìn chiếc váy dài màu đen bó sát trông giống một bộ yên cương kích dâm[60] hơn là một thứ quần áo. Nửa phía trên làm bằng

lưới và các dải nịt màu đen. Một trong những dải nịt đó quấn quanh cổ làm thành cổ áo, vài dải nịt khác rẽ ra thành nan quạt phủ xuống một dải nịt to bản hơn một chút choàng qua lưng chừng bầu ngực của cô và không che phủ được gì nhiều nhận ngoài hai núm vú. Qua lớp lưới màu đen với những cái lỗ to ngang đồng xu, anh có thể nhìn thấy phần trên và dưới vú gồ lên ép sát vào dải nịt hẹp màu đen đó.

Ở trên hông lớp lưới nhường chỗ cho một lớp vải dính sát vào người trông như sơn lên tất cả các đường cong trên hông cô. Ở gần đùi, chiếc váy được trang trí đồ ngũ kim màu vàng trông gần như là nịt bít tất, ngoại trừ việc nịt bít tất thì phải được giấu vào trong thay vì phơi lòng thông ra ngoài để cho ai cũng có thể nhìn thấy được như thế. Thêm phần sỉ nhục cho sự báng bổ đó, chiếc váy còn được xẻ một bên hông kéo dài từ đây đến tận thế giới bên kia.

Anh khao khát muốn bọc cô lại trong chiếc áo khoác của anh và giấu cô khỏi thế giới này bởi vì anh không muốn người khác nhìn thấy quá nhiều phần trên cơ thể cô như thế, mà đó đúng là một ý tưởng nực cười chết tiệt nếu xem xét đến cái sở thích tụt quần áo của cô. Anh túm lấy cánh tay cô dẫn về phía một góc thụt vào bên hông đại sảnh nơi anh có thể giấu cô khỏi ánh mắt nhìn của công chúng và tấn công cô bằng sự nghiêm khắc.

“Đây là ý tưởng ăn mặc của em cho một cuộc họp làm ăn đấy hả? Đây là ý tưởng của em về những gì cần phải mặc khi em muốn đàm phán một hợp đồng hay sao? Em không hiểu rằng thứ duy nhất mà em sẽ đàm phán khi ăn mặc thế này là em có thể tính giá bao nhiêu để có thể quất một roi lên cái mông trần của gã đàn ông nào đó hay sao?”

“Thế cái lần sau cùng ấy anh đã trả những gì nào?”

Trước khi anh có thể trấn tĩnh lại từ câu nói hỗn xược đó thì cô đã lách qua anh. Anh xoay một vòng, nhìn thấy Ron bước vào, và từ vẻ choáng váng trên gương mặt của Ron thì rõ ràng anh chàng này cũng chấn động

không kém gì Dan vì vẻ bề ngoài của cô. Mắt của hai người đàn ông gặp nhau, và Dan tự hỏi liệu anh trông có bất lực như Ron không. Cô không nhận ra rằng đây là hạt Du Page hay sao? Phụ nữ không ăn mặc thế này ở hạt Du Page, lạ Chúa. Họ đến nhà thờ và bỏ phiếu cho Đảng Cộng hòa, giống như chồng họ bảo.

Anh đang đuổi theo cô, manh nha có ý định thực hiện một cú húc dưới hông và rồi vác cô ra ngoài thì một trong những tên tay sai của Keane xuất hiện. Trước khi Dan có thể ngăn cô lại thì cô đã chào hắt ta.

Anh không có lựa chọn nào ngoài việc phải theo cô. Bằng một thỏa thuận ngầm, anh và Ron vội bước thật nhanh cho đến khi họ đẩy được tên tay sai ra khỏi đường đi và án ngữ hai bên cô. Đến cuối hành lang có lắp gương, họ đi qua một ngưỡng cửa vào trong phòng ăn cá nhân của Jason Keane.

Dan đã biết Keane gần mười năm. Họ dự tiệc cùng nhau vài lần, chơi vài trận gôn. Một lần họ đã cùng nhau trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần uống rượu bia và câu cá đại dương trên tàu Grand Caymans với vài cô người mẫu nội y. Keane luôn hấp dẫn đàn bà, và từ những gì Dan nghe được, chuyện bước sang tuổi 40 không hề làm hấn muốn tu chí một chút nào.

Phòng ăn nhỏ trông giống như thư viện trong một khu trang viên ở nước Anh, với thảm sàn Ba Tư, những chiếc ghế bành bọc da và tường ốp ván gỗ sẫm màu. Những đường phào viền quanh trần nhà lộng lẫy với những miếng phù điêu thạch cao trang trí cùng dây leo hắt bóng rung rinh bởi ánh sáng từ những khúc củi đang cháy rực trong lò sưởi. Những tấm rèm nhung nặng nề ở cửa sổ đã được kéo đóng lại, che mất quang cảnh sân gôn phía trước. Một chiếc bàn hình chữ nhật phủ khăn thêu hoa được bày biện cho sáu người với những bộ dao đĩa hoa văn tinh xảo được quăn trong khăn ăn màu đỏ thẫm và vàng.

Jason Keane, cùng hai người bạn nối khố của mình, đang đứng cạnh lò sưởi với những chiếc cốc vai pha lê nặng nề trên tay. Bầu không khí đậm

đặc tính đàn ông, và khi Dan bước vào trong phòng cùng Phoebe trong bộ cánh nhà thổ, một ký ức không mấy dễ chịu về một trong những cuốn sách khiêu dâm ưa thích của Valerie quay trở lại tâm trí anh. Anh xua đuổi cái cảm giác kinh khủng rằng Phoebe là nàng O[61], và rằng anh chuẩn bị hiến dâng cô cho các chiến hữu của mình.

Keane bước về phía họ, tay chìa ra. Tay triệu phú bất động sản là một khách hàng lạnh lùng và trầm tĩnh, nhưng hẳn ta không hoàn toàn giấu được vẻ sững sốt trước cách ăn mặc của Phoebe. Sự sững sốt đó nhanh chóng chuyển thành một sắc thái tình cảm nào đó thân mật hơn, và Dan đã phải kiềm chế hết mực để không lao ra phía trước Phoebe và bảo Jason hãy đi mà nhìn bimbo của một người nào đó khác.

Keane bắt tay Dan. “Vụ đánh gôn tới đây thế nào rồi, anh bạn? Đã có thể lén lút đánh vào lỗ mười tám trong bất cứ hành trình nào chưa?”

“E là chưa.”

“Sao chúng ta không chơi ở Pebble vào tháng tới nhỉ?”

“Nghe hay đấy.”

Keane chào Ron, và Ron giới thiệu hẳn ta với Phoebe. Mặc dù Dan thấy ghê tởm nhưng cô lại bắt đầu thể hiện những điệu bộ quen thuộc: giọng nói hỗn hển, ánh mắt ve vãn, bộ ngực người mẫu khóa thân căng phồng chỉ chực tung ra khỏi dải nịt màu đen bé tí đó. Trong khi phô diễn hàng của mình trước Keane và người của hẳn, cô không một lần liếc nhìn về phía Dan.

Dan chứng kiến với một cảm giác lẫn lộn giữa ghê tởm và tức giận khi Keane cong cong lòng bàn tay áp lên bờ vai trần của Phoebe và dẫn cô về phía lò sưởi. Keane là một tay triệu phú ăn chơi hào hoa trong bộ tuxedo đặt may và áo sơ mi trắng đóng thùng đính cúc bằng kim cương nửa cara. Hẳn có chiều cao và khổ người trung bình, mái tóc đen, thẳng và vàng trán cao.

Từ trước cho đến tận tối hôm nay, Dan vẫn nghĩ Jason trông cũng được, nhưng giờ anh rút ra kết luận là mũi hăn quá to còn mắt quá gian xảo.

Dan lấy một ly đồ uống từ tay bồi bàn và chào hỏi những người có mặt - Jeff O'Brian, trợ lý hành chính của Jason, và Chet Delahunty, luật sư của hăn. Ngay khi có thể thoát khỏi đó, anh liền lững thững tiến về phía lò sưởi để nghe trộm. Ron rõ ràng là cũng có ý nghĩ tương tự bởi vì anh chàng này cũng lê bước theo. Phoebe quay lưng về phía hai bọn họ, và anh gần như chắc chắn là mình có thể nhìn thấy khe móng cô phía bên dưới lớp vải của chiếc váy bó sát đó. Cô đang liếm láp Jason bằng ánh mắt và tựa vào hăn ta như thể hăn ta là một chiếc cột đèn bên góc đường vậy. Huyết áp của Dan vọt lên mức cao nhất.

“Em có thể gọi anh là Jason, đúng không?” cô thủ thỉ. “Đặc biệt là khi chúng ta có quá nhiều bạn bè chung như thế.”

Dan chờ nước dãi rỉ ra từ miệng của Keane. “Ví dụ như ai nào?”

“Một nửa Manhattan.” Cô vịn tay lên ống tay áo của hăn với vẻ chiếm hữu, bộ móng tay đỏ chót nổi bật lên như những giọt máu tứa ra từ những vết quất của một chiếc roi ngựa.

“Anh biết nhà Blackwell và Miles Greig mà, dĩ nhiên rồi. Miles không phải là một kẻ xỏ lá hay sao? Và rồi còn có Mitzi Wells nữa, đồ quý ả.”

Rõ ràng Jason đang cảm thấy tác động của những tia gamma ngưỡng mộ đang trút dồn dập vào hăn bởi vì nụ cười của hăn thậm chí còn toe toét hơn. “Em biết Mitzi à?”

“Dĩ nhiên là em biết. Còn anh thì suýt nữa đã làm trái tim cô ấy tan nát.”

“Không phải anh.”

Cô hạ giọng xuống cho đến khi nó chỉ còn là một tiếng thì thầm đầy nhục cảm, rồi ngậm môi dưới theo một kiểu làm cho Dan cảm thấy như sắp phát điên.

“Nếu em thú nhận một chuyện với anh, anh có hứa sẽ không nghĩ rằng em là một kẻ đáng ghê tởm không?”

“Anh thề đấy.”

“Em đã yêu cầu cô ấy giới thiệu hai ta - đó là trước khi hai người bọn anh bắt đầu hẹn hò nghiêm túc - và cô ấy đã từ chối. Chuyện đó suýt chút nữa đã chấm dứt tình bạn của hai đứa em, nhưng giờ khi gặp được anh rồi, em có thể hiểu vì sao cô ấy quá phòng ngừa như vậy.”

Dan có thể thấy Jason đang cố điếm một lượt những mối buộc trên chiếc váy nhà thổ của Phoebe, để sau đó hẳn không phải lãng phí thời gian lôi cô ra khỏi cái váy đó. Với một tiếng lầm bầm ghê tởm, anh ngửa đầu ra sau uống cạn ly của mình. Keane sẽ cời chiếc váy đó ra trên xác của cậu bé to xác này.

Bữa tối đã sẵn sàng và họ ngồi xuống quanh bàn, Jason ngồi ở đầu bàn, Ron và Phoebe mỗi người ngồi một bên hẳn ta. Dan ngồi cuối bàn giữa Jeff O'Brian và Chet Delahunty. Bữa ăn dường như kéo dài đến vô tận. Đến lúc món chính đã được dọn đi và món tráng miệng được đem ra, mấy anh chàng ở cuối bàn đã từ bỏ mọi nỗ lực đàm thoại cho dù chỉ là những câu rời rạc để có thể nghe trộm cuộc trò chuyện phía bên kia. Dan nhìn Phoebe mút một quả dâu tây trái mùa bằng cái miệng khêu gợi của mình. Khi cô ngậy người chờ đợi nhìn vào mắt Keane, anh tự nhủ sẽ cầu hôn Sharon Anderson ngay cuối tuần này.

Ron gần như không ngẩng lên khỏi đĩa thức ăn trong suốt bữa ăn, nhưng khi cà phê đã được rót ra, cuối cùng anh dường như cũng đã hoạt bát trở lại, trễ mất khoảng chín mươi phút, theo như Dan tính toán. “Xin thứ lỗi vì đã

cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, Phoebe, nhưng tôi nghĩ chúng ta có nhiệm vụ phải thảo luận về lý do của cuộc họp tối nay.”

Phoebe ngấn ra nhìn Ron đến mức làm Dan chỉ muốn lắc cô thật mạnh. Không lẽ cô quá háo hức muốn thêm Keane vào bộ sưu tập thành tích của mình đến nỗi đã quên mất vì sao họ có mặt ở đây?

“Lý do à?” cô hỏi.

“Bản hợp đồng thuê sân vận động,” Ron nhắc cô.

“Ồ, khiếp! Tôi đã đổi ý rồi, Ronnie ạ. Tôi không muốn nói về chuyện đó tối nay. Tại sao anh không thả lỏng và nghỉ ngơi thoải mái đi? Jason và tôi giờ đã là bạn, và tất cả mọi người đều biết là không nên kinh doanh với bạn bè.”

“Đúng là người phụ nữ hiểu thấu trái tim tôi,” Jason cười khoái trá.

“Ronnie chỉ biết nghĩ đến mỗi chuyện kinh doanh. Thật chán ốm lên được. Trong cuộc sống có nhiều thứ quan trọng hơn là một bản hợp đồng cũ rích ngớ ngẩn nào đó.”

Dan ngồi thẳng dậy trên ghế. Có điều gì đó không ổn ở đây. Phoebe thực sự rất quan tâm đến bản hợp đồng, và cô chưa bao giờ gọi giám đốc điều hành của mình là Ronnie.

Keane bắn cho Ron một nụ cười ngạo nghễ. “Tại sao anh không uống thêm chút rượu đi, McDermitt?”

“Không, cảm ơn anh.”

“Đừng có bĩu môi thế, Ronnie. Anh có thể gọi cho Jason vào ngày mai và nói cho anh ấy nghe quyết định của tôi.”

“Có gì để mà quyết định nhỉ?” Keane hỏi bằng giọng mượt mà. “Tất cả mọi thứ đều đã rạch ròi hết rồi còn gì.” Một lần nữa, cô uốn cong ngón tay quanh ống tay áo của hắn. “Không hẳn thế, nhưng đừng phá hỏng bữa tối nay bằng cách nói về công việc như thế.”

Keane bắt đầu trở nên cảnh giác hơn một cách không thể nhận thấy. “Bạn anh đã gửi cho em một bản hợp đồng thuận lợi. Giống y hệt bản cha em đã ký. Anh hy vọng em cũng hài lòng như thế.”

“Tôi không hài lòng,” Ron lên tiếng với một vẻ mạnh mẽ khiến Dan ngưỡng mộ. Anh chờ đợi phản ứng của Phoebe với vẻ thích thú.

“Ồ, em cũng không thỏa mãn,” cô rúc rích. “Ronnie làm em nhức hết cả đầu về cái thỏa thuận dở tệ mà Stars giành được đến mức anh ta đã thuyết phục được em phải làm một điều gì đó.” Chẳng khác gì đứa trẻ nhỏ đọc như vẹt một bài học đã được học thuộc lòng, cô nói, “Ronnie cứ nhắc đi nhắc lại giờ em đã là một nữ doanh nhân rồi, Jason. Và mặc dù có thể sẽ chỉ có đội bóng trong một thời gian ngắn nữa thôi, nhưng em vẫn phải suy nghĩ như một bà chủ.”

Dan cẩn thận không để lộ ra bất cứ nét biểu cảm nào trên khuôn mặt khi anh ngả người ra sau ghế quan sát màn trình diễn. Cô nàng bimbo bé nhỏ thông minh của anh đang chuẩn bị làm gì tiếp theo đây?

Cô đảo mắt lên trần nhà. “Em biết anh đang nghĩ gì. Anh đang nghĩ rằng Phoebe Somerville không đủ tư chất của một nữ doanh nhân để có thể đưa ra những quyết định cứng rắn, nhưng điều đó không đúng đâu.”

“Anh không hề nghĩ như thế.” Nụ cười uế oái của Keane chẳng ăn nhập gì với ánh mắt chòng chọc như điều hâu của hắn. “Thế em đã phải đưa ra loại quyết định cứng rắn nào thế? Biết đâu anh có thể giúp. Anh có rất nhiều kinh nghiệm với những chuyện kiểu như thế.”

Miệng của Ron xoắn lại thành một thứ mà nếu ở trên mặt người khác, hẳn sẽ trở thành một nụ cười khinh bỉ. “Hắn đang cố thao túng cô đấy, Phoebe. Hãy cẩn thận.”

Phoebe nhăn nhó. “Đừng có thô lỗ thế, Ronnie. Jason sẽ không làm điều gì như thế đâu.”

Đôi mắt của Keane đang khoan những cái lỗ xuyên qua sọ Phoebe, như thể hắn đang cố gắng nhìn xem liệu có bất kỳ thứ gì ẩn nấp đằng sau những cái túi khí hay không. “Dĩ nhiên rồi, anh sẽ không làm thế. Đôi khi tất cả chúng ta đều phải đưa ra những quyết định cứng rắn.”

Cái bĩu môi của Phoebe đã chuyển thành gằn như tiếng rên rỉ. “Nhưng quyết định này thực sự khó khăn, Jason à. Ronnie cứ bảo em rằng anh sẽ không nổi điên về chuyện này, nhưng em không chắc chắn lắm về điều đó. Em không thể thấy được làm thế nào mà anh lại có thể vui vẻ khi Stars sẽ chuyển đi khỏi đây.” Ngụm cà phê đang được Jason nuốt xuống đã bị sặc giữa chừng.

“Chuyển đi?” Chiếc tách của hắn hạ đánh cạch xuống đĩa đựng, và toàn bộ vẻ tán tỉnh của hắn biến mất. “Em đang nói cái quái gì thế? Chuyển đi đâu?”

Dan quan sát môi dưới của Phoebe thực sự bắt đầu run rẩy. “Anh đừng nổi điên nhé. Ronnie đã giải thích điều đó cho em, và mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bọn em sẽ lựa chọn loại hợp đồng năm một ký với anh cho mùa giải tới, vì thế sẽ không phải như kiểu bọn em sẽ chuyển đi ngay lập tức đâu. Anh sẽ có rất nhiều thời gian để tìm một đội bóng khác chơi trên sân vận động của anh.”

Keane nói với Phoebe qua hàm răng nghiến chặt. “Chính xác là em định sẽ chuyển Stars đến đâu?”

“Manhattan, có lẽ thế. Chuyện đó không thú vị sao? Dĩ nhiên là em không tuyệt đối chắc chắn rằng những ông chủ của các đội bóng khác sẽ đồng ý với chuyện đó, nhưng Ronnie đã thuê mấy tay thần kinh đó thực hiện vụ nghiên cứu thị trường lớn này, và bọn họ nói với anh ta là khu vực thành phố New York hoàn toàn có thể ủng hộ thêm một đội bóng bầu dục nữa.”

Keane, rõ ràng là đã rút ra kết luận quyền lực thực sự phía sau đội Stars nằm ở đâu, bèn bắn cho Ron một cái nhìn cực kỳ hung dữ. “Vớ vẩn! Đội Stars sẽ không thể nào sử dụng sân vận động Giants. Đã có hai đội chơi ở đó rồi.”

Nhưng Phoebe vẫn chưa sẵn sàng nhường sân khấu sang cho giám đốc điều hành của mình, và một lần nữa cô ôm lấy cánh tay Keane. “Không phải sân vận động Giants. Nó ở New Jersey mà, vì Chúa, và em sẽ không bao giờ đến New Jersey trừ khi em đang trên đường đến Philadelphia. Chỉ bởi vì em không còn sở hữu đội bóng nữa không có nghĩa là em sẽ không có kế hoạch xem từng trận đấu của đội. Giờ em đã phát cuồng lên với bóng bầu dục đến mức em biết tất cả các cầu thủ rồi.”

“Cô không thể chuyển đội bóng đi trừ khi cô có một cái sân vận động!” Keane gần như quát lên. “McDermitt không nói với cô điều đó hay sao?”

“Nhưng đó mới là phần tuyệt vời nhất! Donald vừa gượng dậy được sau tất cả những chuyện kinh khủng xảy ra với anh ấy mấy năm qua, và anh ấy muốn xây một cái sân vận động mái vòm trên mảnh đất West Side mà anh ấy sở hữu.” Hai hàng lông mày của cô nhướn nhướn đầy hàm ý. “Bọn em là bạn thân, anh biết đấy, và anh ấy nói với em là anh ấy sẽ tặng em một phòng VIP riêng làm quà nếu em ký hợp đồng với anh ấy trước khi chuyển giao đội bóng cho Reed.” Cô trông có vẻ buồn khổ. “Đừng cẩu thả, Jason. Em phải làm những việc mà Ronnie bảo em. Anh ta cứ nổi xung lên khi em cư xử không giống một nữ doanh nhân thực sự.”

Dan cảm thấy vô cùng may mắn khi không ai chú ý đến anh bởi vì anh đang choáng váng tột độ. Tuy vậy, anh phải thán phục thằng nhóc. Ron ngã người ra sau ghế với vẻ mặt tự mãn của một tên mafia vừa mới mua được cổ phần khổng lồ trong một công ty không bao giờ nhượng cổ phần.

Thái độ của Keane biến chuyển một cách tinh vi, và hằn quan sát Phoebe với một kiểu vừa không thân thiện vừa ra vẻ bề trên. Dan chợt nghĩ rằng Keane, với tất cả sự khôn ngoan của hắn, tốt hơn hết là nên cẩn trọng. Từ những kinh nghiệm trong quá khứ, Dan biết rằng bị mắc lừa bởi hai kịch sĩ lừa đảo này thật dễ dàng biết bao.

“Tôi phải cảnh báo cô rằng với tôi toàn bộ chuyện này nghe có vẻ quá khó tin. Rất đáng nghi ngờ chuyện Liên đoàn sẽ đồng ý cho một đội bóng nhà nghề thứ ba được đóng đô ở khu vực thành phố New York. Nếu tôi là cô, tôi sẽ không quyết tâm chuyển Stars đến Manhattan.” Phoebe thốt lên những tiếng rúc rích mà mười phút trước từng làm Dan phải nghiến răng kèn kẹt. Giờ âm thanh đó nghe ngân nga như tiếng chuông nhà thờ. Làm sao anh có thể nghi ngờ cô được nhỉ? Cô không chỉ thông minh xuất chúng mà còn vô cùng can đảm nữa.

“Ronnie cũng nói y hệt thế đấy,” cô líu lo, “nhưng em có kế hoạch dự phòng.”

“Thật à?”

Cô chồm tới gần hơn. “Anh sẽ không tin được Baltimore muốn có một đội bóng trong NFL cho riêng mình đến thế nào đâu. Kể từ khi đội...” Cô nhìn xuống cuối bàn về phía Dan, và anh cuối cùng cũng hiểu cô đủ để nhận ra tia lấp lánh trong mắt cô. Khi anh giữ cho vẻ mặt mình kín như bưng, ngực anh căng lên vì tự hào.

“Tên của cái đội đã rời khỏi Baltimore là gì nhỉ?” cô hỏi.

“Colts.”

“Đúng rồi. Kể từ khi đội Colts rời khỏi, Baltimore đã khao khát có một đội bóng khác đến chết đi được. Và rồi còn có Orlando nữa.” vẻ vui mừng thuần khiết án ngữ trên gương mặt cô. “Mấy anh đó là những gã ngọt ngào nhất trên đời. Tuần trước khi bọn em nói chuyện, họ đã tặng em một cây bút Montblanc nhỏ nhắn dễ thương nhất trần đời gắn hai cái tai chuột bằng vàng.” Cô thốt lên một tiếng kêu nhẹ nhàng, nghe giống như chuột Minnie và rồi thở dài mãn nguyện, “ôi, em yêu Orlando. Sân vận động của họ nằm ngay cạnh Disney World.”

Keane trông có vẻ choáng váng.

“Vì thế anh thấy đấy, em thực sự biết làm thế nào để trở thành một nữ doanh nhân cứng rắn.” Cô lấy khăn ăn ra khỏi đũa và đứng dậy. “Giờ nếu các quý ông thứ lỗi cho em, em cần phải đi thăm phòng vệ sinh nữ nhỏ nhắn đó. Và Ronnie này, anh sẽ phải tỏ ra văn minh với Jason khi tôi vắng mặt đấy. Anh đã có tất cả những gì anh muốn, vì thế anh phải biết điều tử tế đi đấy.”

Khi bước ra khỏi bàn ăn, cô đã kéo theo mình tất cả các ánh mắt. Cánh cửa đóng sầm lại.

Dan muốn nhảy dựng dậy và vỗ tay hoan hô cô nhiệt liệt. Vào giây phút đó, anh biết chắc chắn rằng anh không thể kết hôn với Sharon Anderson, và anh cảm thấy như thể một gánh nặng khổng lồ vừa mới được cất khỏi hai vai mình. Phoebe lấp đầy trái tim anh chứ không phải Sharon, và anh sẽ phải suy nghĩ lại về tất cả mọi chuyện. Cái tương lai mà anh đã quá chắc chắn giờ trở nên âm u, và cái thực tế đó lẽ ra phải làm anh thất vọng cùng cực. Nhưng thay vào đó, anh lại thấy trong mình dâng trào niềm hân hoan.

Jason quăng chiếc khăn ăn lên bàn, nhảy dựng lên, và đi vòng về phía Dan. “Tôi đã nghĩ chúng ta là bạn bè! Cái quái quỷ gì đang diễn ra ở đây thế?”

Dan che giấu sự phấn khởi của mình bằng một cái nhún vai. “Đó là chuyện làm ăn. Tôi không liên quan.”

“Không liên quan ngay cả khi đội bóng của anh có thể rớt cuộc sẽ phải đội những chiếc tai chuột chết giẫm đó trên mũ sắt hay sao!”

Dan đặt tách cà phê xuống và khoan thai lấy khăn ăn lau khóe miệng.

“Nếu xem xét đến các sự kiện trong quá khứ của cô ấy, tôi nghĩ Baltimore có nhiều khả năng hơn. Nó gần Manhattan hơn.”

Jason chuyển cơn thịnh nộ của mình sang Ron. “Toàn bộ chuyện này là trò của anh, McDermitt. Anh đã thao túng cô ả óc gà chết tiệt đó! Lạy Chúa tôi, anh đang xỏ cái mũi chết giẫm của cô ta đi vòng vòng!”

Nụ cười của Ron làm lộ ra hàm răng của một con cá mập mới sinh. “Tôi đã làm những gì phải làm, Keane. Anh đã dắt mũi chúng tôi nhiều năm qua, và cuối cùng tôi cũng đã tìm được một cách để dừng anh lại. Bert sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện chuyển đội bóng đi, nhưng Phoebe thì không có cái ý thức truyền thống của ông ấy, và quá dễ dàng thuyết phục cô ấy nhìn ngó những nơi khác. Cô ấy có những mối quan hệ tuyệt vời, anh biết đấy, và tôi không hỏi quá chi tiết về chuyện làm thế nào cô ấy có được điều đó. Hôm nọ cô ấy nói chuyện điện thoại với Trump, ngày hôm sau lại với Disney. Họ đã hứa hẹn giá thuê thấp, phần trăm ưu tiên giảm giá cao. Họ sẽ trả tiền thuê an ninh sân bãi. Tôi nhận ra chuyện này sẽ để lại cho anh một cái sân vận động trống rỗng, nhưng có thể đội Bears...”

“Đẹp mẹ bọn Bears đi!” Keane quát lên. “Anh nghĩ tôi muốn McCaskey thờ ngay sau đít tôi hay sao?” Mắt hấn di chuyển từ Ron sang Dan rồi lại quay lại. Và rồi chúng nheo lại với vẻ nghi ngờ. Hấn quay lại phía tay luật sư. “Đứng bên ngoài cửa và làm cho Phoebe bận rộn khi cô ả quay lại. O’Brian, gọi điện thoại cho Trump.”

Dan có thể nhìn thấy vẻ báo động trong mắt Ron, và anh không thể kiềm chế vẻ mất tinh thần của mình. Em đã làm hết khả năng rồi, Phoebe, anh nghĩ. Thật không may, Keane không dễ dàng bị lừa như anh hồi trước.

Sự im lặng nặng nề bao phủ căn phòng khi tất cả bọn họ chờ cuộc gọi được kết nối. Sau vài giây nói chuyện lặng lẽ, O'Brian chuyển máy điện thoại cho ông chủ của mình. Keane nói vào ống nghe với vẻ hồ hởi giả tạo. “Donald, tôi Jason Keane đây. Xin lỗi vì đã xen ngang buổi tối của anh, nhưng tôi vừa mới lần ra một tin đồn khá thú vị.” Hắn bước về phía lò sưởi. “Tin đồn đó là anh đang tính chuyện xây dựng một sân vận động trên mảnh đất West Side của anh. Nếu điều đó là sự thật, có thể tôi sẽ có hứng thú giúp anh một tay. Giúp anh có một đội bóng chờ sẵn đó chẳng hạn.”

Hắn siết ống nghe chặt hơn trong khi lắng nghe. “Thế à? Không, tôi hiểu. Tôi nghĩ có thể đội Jets... Thật sao? Ồ, những chuyện như thế vẫn xảy ra. Đúng vậy, thật đấy. Ồ, dĩ nhiên rồi.”

Có một khoảng lặng dài.

“Tôi sẽ làm thế. Dĩ nhiên rồi. Thật vui khi nói chuyện với anh.”

Gương mặt hắn xám xịt khi hắn dập điện thoại xuống giá đỡ. “Thằng khốn kiếp đó muốn có đội Stars. Hắn bảo tôi hắn đã hứa sẽ dành cho Phoebe một phòng VIP ốp đá hoa cương màu hồng. Đồ con hoang đó còn dám cười phá lên nữa.”

Sự im lặng bao phủ căn phòng.

Ron hắng giọng. “Anh có muốn tôi lấy tên của những người mà cô ấy đã nói chuyện ở Orlando và Baltimore không?”

“Không cần bận tâm,” hắn quạt lại. Dan gần như có thể nhìn thấy sự xoay chuyển trong cái đầu nhanh nhạy của Keane. “Dan, tôi nhớ rằng anh

ngưỡng mộ cây gậy đánh gôn George Low Wizard kiểu cổ của tôi lắm. Nó sẽ là của anh nếu anh đưa được Phoebe ra khỏi đây.”

“Tôi luôn sẵn lòng giúp đỡ bạn bè,” Dan chậm rãi nói.

“Còn anh.” Keane xĩa ngón tay về phía Ron. “Anh sẽ không đi đâu cả cho đến khi chúng ta cùng nhau soạn thảo xong một bản hợp đồng mới.” Ron tức tặc chọn một miếng xì gà từ trong hộp giữ ấm đã được đem đến bàn cùng với rượu brandy. Anh lăn nó giữa những ngón tay như một Ông bố Warbucks[62] bé nhỏ. “Đó sẽ phải là một đề nghị hấp dẫn, Jason. Rất hấp dẫn. Bản thân tôi lại thích Orlando hơn.”

“Nó sẽ rất hấp dẫn, đồ khốn khiếp lơng lẹo.”

“Vậy thì bắt đầu thỏa thuận nào.”

Ron mỉm cười khi anh nhét miếng xì gà vào khóe miệng. “Và Keane này... đừng quên ai đang nắm giữ Trump nhé.”

Chú thích

[59] Nguyên văn: bondage house - bondage là một kỹ thuật trói và thắt gút bằng băng vải sao cho có thể phơi bày thân hình ở tư thế hở hãnh và kích dục nhất. Bondage house là những nhà thổ cho phép phục vụ khách làng chơi với những kỹ thuật này.

[60] Nguyên văn: S&M hay sadomasochism là thói bạo dâm, một kiểu lệch lạc tình dục. Những người mắc chứng này thường tìm kiếm sự thỏa mãn xác thịt thông qua việc làm (hoặc bị làm) đau hay hạ thấp nhân phẩm người quan hệ. Phục trang hỗ trợ thường là những kiểu yên cương, rọ mõm của thú vật.

[61] Nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết tình dục nổi tiếng Histoire d'O của nhà văn Anne Desclos, được xuất bản lần đầu vào năm 1954. O là một

người phụ nữ đẹp hiến mình làm nô lệ tình dục.

[62] Nhân vật hư cấu trong loạt truyện hài trên báo Mỹ những năm sau Thế chiến II.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 20

“Anh có chắc là đã kể tất cả những gì đã xảy ra sau khi em rời khỏi đó không?” Bởi vì máy sưởi của chiếc Ferrari đã hoạt động hết công suất nên hai hàm răng của Phoebe đang va vào nhau cầm cập không phải vì lạnh, mà là vì liều lượng adrenaline cao quá độ.

“Gần như tất cả những gì anh có thể nhớ.”

Cô vẫn không thể hoàn toàn lĩnh hội được cái thực tế kỳ diệu là vào lúc này, Ron và Jason Keane đang trong tiến trình đàm phán lại các điều khoản trong hợp đồng thuê sân vận động của họ. Cô nghĩ về cha mình và trào dâng một cảm giác thanh thản lạ lùng khi nhận ra cô không bao giờ cần phải chứng tỏ bất cứ điều gì với ông, mà chỉ là chứng tỏ với chính bản thân cô mà thôi.

Chiếc Ferrari nảy lên vì ổ gà và cô đột nhiên nhận thấy cảnh vật nông thôn bao quanh họ. “Em cứ tưởng anh sẽ đưa em về nhà.”

“Thì đúng thế. Nhà anh.”

“Vì sao?”

“Bởi vì lần gần đây nhất anh tạt qua nhà em thì tiểu thư Molly đang ở cùng ba cô bạn gái. Anh không cho là mình đã từng có lúc nhận ra dàn hợp âm của bốn cô bé tuổi teen lại điếc tai đến thế.” Anh liếc sang cô. “Anh chợt nghĩ rằng anh và em cần chút riêng tư để có thể thảo luận về một số chuyện.”

Phoebe không thể nghĩ ra được bất cứ điều gì lại khiến họ cần phải nói chuyện ngay chứ không thể chờ được đến ngày mai. Sau những gì đã xảy ra tuần trước trong phòng tập tạ, cô không sẵn sàng cho bất kỳ sự cự tuyệt nào nữa, và cô biết rằng mình không nên ở lại một mình với anh. Nhưng vì anh đã lái xe xuống con đường dẫn đến ngôi nhà của anh rồi nên muốn bảo anh quay trở lại thì cũng muộn rồi.

“Đầu tiên chúng ta sẽ nói chuyện.” Anh nói. “Sau đó chúng ta sẽ đốt bộ váy đó của em.”

Anh đang quắc mắt lên, vì vậy cô không cho rằng câu nói của anh ám chỉ về tình dục, nhưng khi chiếc Ferrari tăng tốc phía bên dưới hàng cây xác xơ với những cành cây khẳng khiu in bóng trên bầu trời ban đêm, cô nhận ra lòng bàn tay cô đã ướt đẫm. “Nó là hàng Versace đấy.”

“Gì cơ?”

“Cái váy của em. Versace. Nhà thiết kế. Hay ít nhất thì nó cũng là hàng nhái Versace. Em có một người bạn ở Manhattan có thể nhái theo mẫu của bất cứ nhà thiết kế nào.”

“Giọng em làm sao thế? Nghe buồn cười lắm.”

“Răng em đang va vào nhau.” Chiếc xe gầm thấp nảy lên khi đi qua một vết lún.

“Anh đã bật máy sưởi rồi. Khá ấm mà.”

“Em không lạnh. Em nghĩ đó là phản ứng đến chậm. Em đã khá căng thẳng trong suốt buổi tối hôm nay.”

“Không căng mới lạ. Phoebe này, từ khi sinh ra đến giờ anh chưa bao giờ chứng kiến chuyện gì như tối nay. Mặc dù vậy, anh hơi thất vọng về Ron vì

đã không cho anh biết kế hoạch của bọn em, nhất là khi cậu ta đã quyết định mời anh tham gia cùng.”

“Ron không biết chính xác em đang dự tính gì.”

“Em đang nói với anh rằng cậu ta hoàn toàn ứng khẩu đấy à?”

“Không hẳn thế. Em đã nói với anh ấy em muốn anh ấy bày tỏ thái độ như thế nào, nhưng không nói chi tiết là em dự định làm gì. Anh ấy có chút rắc rối với chứng loạn nhịp tim. Nó đập nhanh hơn mỗi khi anh ấy bị căng thẳng, và em sợ rằng anh ấy sẽ làm em lộ mất. Nhưng thực sự anh ấy rất giỏi ứng khẩu, nên em không quá lo lắng.”

“Càng ngày sự tôn trọng anh dành cho anh bạn Ron càng tăng lên.”

Họ dừng lại phía trước ngôi nhà đá thôn quê, nơi những mảng ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuyên qua cửa sổ phòng khách hắt ra phía cổng vòm. Dàn dây leo mộc hương vắt vẻo quấn queo trên tấm hàng rào mắt cáo ở phía cuối cổng vòm, nhưng chẳng hiểu sao trông nó vẫn rất đẹp trong buổi đêm tháng Mười hai lạnh lẽo. Cô chờ cho đến khi anh đi vòng sang mở cửa xe cho cô, và khi anh làm thế, cô buộc phải thò hai chân ra ngoài trước bởi vì chiếc váy bó quá chật.

Anh chìa tay ra để giúp cô. Khi những ngón tay của anh khép lại quanh tay cô, cô cố gắng kiềm chế một luồng run rẩy vì háo hức. Một chiếc lá kêu lạo xạo dưới đôi giày cao gót màu đen dính hạt khi cô và Dan cùng nhau bước lên những bậc thềm trước nhà.

Anh mở khóa và giữ cánh cửa mở cho cô. “Anh nghĩ mọi chuyện đã kết thúc khi Keane gọi điện thoại cho anh bạn thân thiết của em, Donald Trump.”

“Donald vốn có máu hài hước, về phần em, em đã không phải làm gì nhiều để thuyết phục anh ấy hỗ trợ cho câu chuyện của em.”

Hành lang được chiếu sáng bởi một cây đèn thư viện bằng đồng có chụp đèn màu đen đặt trên một chiếc tủ nhỏ kiểu cổ. Cô đi theo anh vào trong phòng khách, và khi vào đến đó, anh bật thêm nhiều bóng điện hơn cho đến khi khoảng không bên trong tràn ngập thứ ánh sáng dịu dịu ấm cúng. Một lần nữa, cô lại bị chấn động bởi vẻ xinh xắn ấm cúng của ngôi nhà. Một chiếc áo khoác nhẹ dài tay màu xanh nhạt bị bỏ rơi trên tay chiếc trường kỷ bọc len màu xanh-đỏ, trong khi những tờ báo của Chicago, cùng với Nhật báo Phố Wall, nằm rải rác trên sàn nhà gần một trong những chiếc ghế bành nhồi bọc lông bùm. Cô ngửi thấy mùi đinh hương và quế.

“Nơi này thật ấm cúng,” cô nói với vẻ băng khuâng.

Anh dõi theo ánh mắt cô nhìn về phía một chiếc giỏ mây chất đầy quả thông trên lò sưởi. “Anh thích quanh mình có những thứ cỏ cây ngoài trời.”

Anh cởi bỏ chiếc áo com lê của bộ tuxedo, và trong lúc bước ngang qua tấm thảm về phía lò sưởi, anh giật mạnh chiếc nơ bướm trên cổ. Phần đuôi của nó treo lủng lẳng khi anh cúi về phía trước để đốt đồng than đã được sắp sẵn trong lò. Sau khi lò sưởi bắt lửa, anh đóng tấm chắn lại và đứng thẳng lên.

“Em sẽ bỏ áo choàng ra chứ?”

Có lẽ đó là kết quả của suốt những tuần cô đeo ngọc trai và băng buộc tóc trước đó, nhưng cô không muốn đứng trước mặt anh trong cái váy thô thiển mà cô đã dùng để tước vũ khí của Jason Keane, không muốn đứng trước anh như thế trong khi họ được vây quanh bởi sự dễ chịu ấm cúng của ngôi nhà xưa cũ tuyệt diệu này. “Em vẫn còn hơi lạnh.”

Nếu anh có biết là cô đang nói dối thì anh cũng không thể hiện gì. “Anh sẽ uống bia. Em có muốn thứ gì làm ấm người lên không? Cà phê? Trà nhé?”

“Không, cảm ơn anh.” Khi anh bước qua gian bếp không cửa ngăn ở phía sau nhà, cô liền tuột chiếc áo choàng ra và thay thế nó bằng cái áo khoác nhẹ có khóa kéo mà anh đã để lại trên tay ghế trường kỷ. Chiếc áo mang mùi xà phòng mới giặt quyện lẫn mùi hương không hẳn là mùi gia vị cũng không hẳn là mùi chanh, mà là mùi đặc trưng của Dan Calebrow. Cô ngồi xuống một đầu trường kỷ ngay lúc anh quay trở lại phòng khách với một chai Old style trên tay.

Anh yên vị ở đầu bên kia, tựa lưng vào tay ghế nhồi bọc lưng bùng và gác một chân lên đầu gối chân kia. “Em và Ron đã trở nên rất giỏi những trò bất lương rồi đấy. Chuyện tối nay thậm chí còn ấn tượng hơn cả lần hai người lừa gạt anh. Nhân đây, anh cũng đủ đàn ông để thừa nhận rằng em đã đúng về cậu ta và rằng anh đã sai.”

“Cảm ơn anh.”

“Anh thậm chí sẽ thừa nhận có lẽ em đã đúng một phần về chuyện đội bóng quá căng thẳng hồi đầu mùa giải.”

“Chỉ một phần thôi sao?”

“Gần như đúng hoàn toàn,” anh chịu thua. “Nhưng điều đó không có nghĩa là anh không trông chờ được sống phần đời còn lại mà không phải nghe thêm bất cứ bài diễn thuyết nào về các cầu thủ trần như nhộng.” Anh nhún vai. “Liệu em và Ron có cho rằng lần tới hai người nên để anh biết trước mưu đồ bất lương của hai người không? Anh hy vọng em nhận ra rằng tối nay anh suýt nữa đã gây ra tội ác nghiêm trọng, mặc dù anh hoàn toàn không chắc chắn là sẽ trút lên Keane hay em.”

“Có lẽ là Keane. Với tất cả những kiểu quát thét của anh, em không thể tưởng tượng được anh có thể đánh phụ nữ.”

“Em quên mất Valerie.”

“Anh nên giới thiệu cô ấy với Jason. Họ thật xứng đôi.”

“Sao em biết?”

“Bản năng. Gã đàn ông đó sẽ thích tất cả những trò lập dị nho nhỏ mà cô ta có thể tưởng tượng ra.”

“Anh không chắc. Vài trò...”

“Đừng bận tâm. Bụng em yếu lắm.” Mặc dù Dan đã nói với cô rằng anh không còn gặp gỡ Valerie nữa, nhưng cái ý nghĩ hai người họ ở cùng nhau vẫn đâm vào cô như một cái đinh thúc ngựa sắc bén, và giọng cô trở nên chua chát hơn mong muốn. “Em chắc rằng đối với anh những người đàn bà khác hẳn là sẽ dễ bảo lắm sau khi anh đã kết hôn với một nữ nghị sĩ thích mấy trò tình dục bất thường như thế.”

Anh thở dài. “Em cố ý gây chiến với anh, đúng không?”

“Em không làm gì như thế cả.”

“Có đấy, còn anh thì đang không có tâm trạng chiến đấu.” Anh thả chân ra và đặt chai bia xuống tấm thảm. “Giờ anh chỉ có tâm trạng muốn tìm một cái kìm và thử xem liệu anh có thể lôi em ra khỏi cái váy đó không.” Cô nín thở và hơi nóng chạy rần rần xuyên suốt cơ thể cô, theo sau đó là cảm giác không chắc chắn. “Dan, đừng đùa về chuyện này.”

“Anh không đùa.” vẻ mặt anh nghiêm túc đến nỗi cô cảm thấy hoảng sợ. “Tin anh đi, anh đã cố gắng không đụng chạm vào em. Nhưng anh không thể làm điều đó thêm nữa.”

“Đây có phải là bây giờ không?” cô lặng lẽ hỏi.

“Anh đã nói bây giờ à?”

“Không”

“Vậy thì không phải là bây giờ. Chỉ là những gì anh đã nói thôi.”

“Ồ.” Cô liếm ướt đôi môi khô khốc của mình.

“Đầu tiên anh muốn em cởi cái áo của anh ra. Anh đã nhóm lửa lên rồi, nên phòng khá ấm.”

“Em thích mặc nó hơn.”

“Em đang nói là em không thích làm tình đấy à?”

“Không.” Cô ước gì mình không phản đối quá nhanh như thế, và rồi cố nói một cách hợp lý hơn. “Ngay khi nhìn thấy cái váy này, anh sẽ lại quát ầm lên cho xem.”

“Phoebe, bất cứ người nào chỉ cần có nửa bộ não thôi cũng có thể hiểu được rằng quát thét là điều cuối cùng anh nghĩ trong đầu lúc này.”

“Giờ thì anh nói thế thôi, nhưng tính khí của anh không thể đoán trước được. Anh đã không nghĩ rằng em lại làm chính xác những gì anh kỳ vọng đội bóng sẽ làm.”

“Em lại muốn quay lại chuyện đó nữa à?”

“Em đã mạo hiểm cả thân xác vì lợi ích của trận đấu. Đó không phải là ý nghĩa của môn bóng bầu dục hay sao?”

“Em đang bắt đầu làm anh phát điên. Em biết thế, đúng không?”

Cô không thể kháng cự lại anh khi những tia sáng thích thú nho nhỏ màu xanh lục đang nhảy múa trong mắt anh như thế. “Có một cái móc nhỏ ở phía sau cổ áo.”

“Lại đây chỉ cho anh xem nào.”

Cô làm như anh yêu cầu, và anh nhẹ nhàng ấn vào vai cô, ra hiệu rằng anh muốn cô nằm sấp xuống trên lòng anh. Cô tựa má vào đầu gối anh, ngực tì trên đùi anh.

Anh vuốt ve tóc cô, giải thoát những lọn còn mắc phía trong chiếc áo khoác. “Thấy không, đây là những gì anh đang nghĩ đến. Chúng ta sẽ bắt đầu ở đây trên trường kỹ và dạo từ phòng này đến phòng khác.”

“Nghe như thể tổng vệ sinh nhà cửa cuối năm ấy.”

Anh nhẹ nhàng gạt lớp vải kền càng khỏi vai cô, kéo nó ra từ bên dưới người cô, thả rơi trên sàn nhà. Các ngón tay anh vuốt ve lưng cô qua lớp vải lưới. “Anh cho rằng có lẽ sẽ có vài thứ tương tự thế. Anh có thể nghĩ ra vài trò thú vị mà chúng ta có thể làm cùng với xà phòng và nước ấm.

“Xét đến quá khứ của anh thì có lẽ anh biết những điều thú vị để làm với tất cả mọi thứ.” Cô nín thở khi anh chạm vào một điểm đặc biệt nhạy cảm ở phía sau gáy cô.

Anh cười và úp lòng bàn tay lên hông cô. “Em có chắc là không muốn bị phát vào hông không?”

Cô mỉm cười trên đùi anh. “Em chắc.”

“Đó là một điều khác nữa về em mà anh thích.”

Anh vuốt ve hông cô qua lớp vải váy mềm mại, âu yếm bờ hông vun tròn và rồi chạy đầu ngón tay dọc xuống vùng thung lũng cho đến khi cô không nghĩ rằng cô có thể chịu đựng thêm nữa. Cô quay đầu lại chạm môi vào khóa quần của anh và phát hiện ra anh đã hoàn toàn cương cứng. Anh rên lên. “Em sẽ làm anh đau hàng trước cả khi chúng ta bắt đầu mất.”

Anh nhấc hai vai cô lên và kéo cô vào trong vòng tay. Trong một khoảnh khắc mắt họ gặp nhau, và cô sợ anh sẽ lùi khỏi cô như anh đã từng làm

trước đó, nhưng thay vào đó, hai bàn tay vận động viên to lớn của anh kéo cô sát hơn vào lòng anh. Môi họ gặp nhau, hé mở và tìm kiếm. Cô quàng tay quanh cổ anh, và rồi họ chìm xuống sâu hơn trong chiếc trường kỷ.

Qua lớp lưới, cô có thể cảm thấy bàn tay anh trên khắp người cô. Anh cựa quậy, kéo mạnh chiếc váy để chiếm lấy phần còn lại của cô, trong khi cô bắt đầu giật những chiếc cúc bấm trên áo sơ mi của anh. Cả hai người đều mất hết ý niệm về tư thế chông chênh của mình cho đến khi họ nhận thấy mình đang lặn khỏi trường kỷ. Ngay khi chạm tấm thảm, anh liền xoay người sao cho anh không đè bẹp cô dưới cơ thể của mình.

Ngay cả sau khi đã rơi xuống, họ cũng không rời môi nhau ra ngay. Cuối cùng khi cô mở mắt ra nhìn xuống anh thì anh đang mỉm cười. “Em có thấy thích nhiều như anh không?”

“Còn hơn thế nữa.” Cô không thể nào không hôn lên vết sẹo nhỏ trên cằm anh.

“Phoebe em yêu, anh phải lột chiếc váy này ra khỏi em.”

“Không la hét nhé,” cô thì thầm.

“Anh nghĩ anh đã giải thích với em...”

“Em không mặc gì bên trong cả.”

Anh chớp mắt. “Không mặc gì à? Anh biết là em mang vớ da. Anh đã nhìn thấy...”

Cô lắc đầu. “Không vớ da. Không nịt tất. Chiếc váy quá chật.”

“Nhưng em có mang đôi vớ đen...”

“Đó là loại chỉ dài đến ngang đùi.” Anh lặn khỏi người cô. “Phoebe Somerville, em đang nói với anh rằng em thậm chí còn không mặc tí quần

lót nào à?”

“Quần lót sẽ để lại đường lằn.”

“Chỉ một đôi vớ đen thôi à?”

“Và xịt chút dầu thơm White Diamonds nữa.”

Anh nhảy dựng lên và kéo cô đứng dậy một cách không hề nhẹ nhàng. “Chúng ta sẽ đi thẳng về phòng ngủ, em yêu. Bởi vì có nguy cơ là anh sẽ lên cơn đau tim trước khi hết đêm nay, và anh muốn chết trên giường của mình.”

Câu nói đùa ngớ ngẩn của anh làm cô cảm thấy mình như người đàn bà được khao khát nhất trên đời. Anh kéo cô sát vào người khi họ bước quay trở lại hành lang và đi lên cầu thang. Khi lên đến đỉnh cầu thang, anh kéo cô qua cánh cửa phía tay phải vào trong một căn phòng ngủ rộng thênh thang trông như được hợp lại từ vài phòng nhỏ hơn vậy.

Hai bên trần nhà dốc xuống và bức tường bên phải xây bằng đá. Một đầu phòng được bố trí làm chỗ ngồi trông rất thoải mái, đầu còn lại là cái giường hai đầu được bao phủ bởi một cái chăn Zuni Indian rất đẹp với màu cam chín, đen, xanh lục và màu kem.

Anh dừng lại ở giữa phòng và luồn tay vào trong tóc cô để mở cái móc phía sau dải nịt bao quanh cổ cô. Đôi tay thành thạo của anh di chuyển xuống thấp hơn và tìm thấy nút thắt trên dải nịt đang tàn nhẫn bó chặt lấy ngực cô. Cô thở hắt ra nhẹ nhõm khi sức ép được nối lỏng và lớp thân áo bằng lưới rơi xuống trên hông cô. “Đau không?”

“Một chút.”

Từ phía sau anh với tay quanh người cô và nhẹ nhàng vuốt ve hai bầu ngực, dùng ngón tay cái xoa dịu những vết đỏ tấy. “Phoebe, hứa với anh là

em sẽ không phô bày cơ thể ra như thế này một lần nữa.”

Cô xoay người trong vòng tay anh và hôn anh để không phải trả lời bởi vì cô không định hứa hẹn bất cứ điều gì với anh cho đến khi cô có thể nhận lại vài lời hứa từ anh.

Hai bàn tay to lớn của Dan trượt dọc theo sống lưng cô. Anh muốn cứ hôn cô thế này mãi mãi. Anh không hề thấy chán miệng cô, cảm giác trên làn da cô, sự ngọt ngào của mùi vị đàn bà từ cô. Nhưng anh không chờ đợi lâu đến chừng này để chiếm được cô quá nhanh như thế, vậy là anh thả cô ra.

Cô bật ra một tiếng rên rỉ thất vọng khi anh lùi lại. Anh yêu cái thực tế là cô không muốn anh thả cô ra. Kéo đôi áo ra khỏi cặp quần, anh ngồi thụp xuống ghế để có thể ngắm nhìn cô. Những dải lụa nhỏ và lớp lưới đã đỡ xuống thành cụm trên eo cô, và hai bầu vú của cô, tròn trịa và căng phồng, đẹp mê hồn làm anh không thể dứt mắt ra khỏi chúng. Làm sao anh có thể tưởng tượng được đến chuyện kết hôn với Sharon khi anh cảm thấy như thế này với Phoebe chứ? Trái tim anh đã biết sự thật từ rất lâu trước khi đầu óc anh kịp hình dung ra nó.

Anh nhắc ánh mắt của mình lên và cảm thấy chấn động bởi sự không chắc chắn trên gương mặt cô.

Những nếp nhăn nhỏ xíu giữa hai hàng lông mày, tư thế lưỡng lự chần chừ, hoàn toàn tương phản với thân hình tội lỗi của cô. Anh thấy hoảng sợ khi để cô trông quá mong manh như thế. Một phần trong anh muốn cô chủ động và thành thạo, ngay khi mọi chuyện kết thúc sẽ hoàn toàn sẵn sàng giơ chiếc dĩa móng tay sắc nhọn của mình lên cột giường và khắc một vạch chéo bên cạnh chữ viết tắt của tên anh. Nhưng trái tim anh không hề muốn điều đó. Anh mỉm cười xoa dịu sự căng thẳng đang tăng lên giữa hai người họ.

“Em có thể làm anh trở thành một gã hạnh phúc nhất đời, em yêu, nếu như em tuột chiếc váy đó xuống một cách từ từ, để anh có thể xem xem em có nói dối anh về chuyện đồ lót hay không.”

Môi cô khẽ tách ra nhẹ nhàng, và mắt cô mở lớn như thể cô chưa bao giờ cởi quần áo trước một người đàn ông nào. Vẻ mặt ngây thơ e thẹn đó kết hợp với thân hình như lò phản ứng hạt nhân kia gần như làm anh nổ tung lên.

Khi cô không động đậy gì, anh hếch mặt lên và nhẹ nhàng hỏi. “Em không muốn chơi lại cái trò gái trinh đó tối nay, đúng không em yêu? Bởi vì anh e rằng em đã đưa anh vào tâm trạng trông chờ một điều gì đó kích thích hơn?”

“Trò gái trinh? Ồ, không. Không, em...” Cô túm chặt lấy đám vải vóc bao quanh eo và định tuột xuống.

“Này đừng nhanh quá thế. Liệu chúng ta có thể giả vờ - em đừng nghĩ sai về chuyện này nhé vì anh không có ý thiếu tôn trọng đâu - nhưng liệu chúng ta có thể giả vờ rằng anh đang dự định sẽ để lại một tờ 100 đô trên nóc tủ sau khi chuyện này kết thúc, và anh kỳ vọng được nhận thứ gì đó đáng giá số tiền bỏ ra với cái trò thoát y này.”

Nụ cười của cô hơi run run ở khóe miệng. “Những gì bên trong chiếc váy này chắc chắn đáng giá hơn một trăm đô nhiều.”

“Em có thể ra giá miễn là em nhận thanh toán bằng thẻ American Express.”

Cô nghịch nghịch phần váy đồ xuống trên eo. Mặc dù đã lách hai ngón tay cái vào trong lớp vải như thể đang sẵn sàng kéo nó xuống, nhưng cô vẫn không kéo thấp quá rốn. “Em nghĩ rằng anh đã được cải tạo. Anh đã nói rằng anh không còn sẵn sàng cho những trò lập dị nữa.”

“Đó là trước khi anh nhìn thấy em trong cái váy chết tiệt đó.”

“Thế anh có thể bỏ áo sơ mi của anh ra trước được không? Em thích nhìn thấy ngực anh.”

“Em thích thật à?” Cô không phải người phụ nữ đầu tiên ngưỡng mộ cơ thể anh, nhưng anh vẫn cảm thấy hài lòng đến kỳ lạ. Anh quăng chiếc nơ bướm lên trên chiếc ghế gác chân rồi đến khăn thắt lưng. Không hề rời mắt khỏi cô, anh cởi những chiếc kẹp tay áo bằng mã nã và tuột chiếc áo ra khỏi người.

Ánh mắt cô nhìn khắp cơ thể anh, làm anh thậm chí còn thấy hài lòng hơn. “Đến lượt em,” anh nói.

Cô kéo chiếc váy xuống thấp hơn trên hông, nhưng dừng lại ngay trước khi đến đoạn hay ho nhất và trao cho anh ánh mắt tinh nghịch mà anh luôn vô cùng yêu thích. “Hạn mức tín dụng thẻ American Express của anh là bao nhiêu?”

“Em thôi lo lắng về hạn mức thẻ đi mà nên bắt đầu nghĩ về chuyện liệu em có thể đi lại được không sau khi anh đã xong việc với em.”

“Em đang run rẩy đấy, Ngài Bền Bỉ.” Cô trề môi ra - ưỡn người về trước. Rồi cô kéo lớp vải bó sát màu đen xuống từng phân một qua cặp hông đầy đặn, qua cặp đùi thon chắc, tạo ra một màn trình diễn quá mức gợi cảm đến nỗi anh nghĩ mình sẽ nổ tung lên trước cả khi chạm vào cô. Trước cả khi cô nhấc chiếc giày cao gót thứ nhất rồi sau đó là chiếc còn lại để bước ra khỏi đồng bùng nhùng lưới và dải nịt ở chân cô, anh đã nhận ra cô không hề nói dối về chuyện cô không hề mặc chút đồ lót nào.

Hai chiếc tất nylon màu đen và một đôi giày cao gót gợi cảm là tất cả những gì còn lại. Cô thật hoang dã và hư hỏng, và từ giờ cho đến hết đêm, cô là của anh.

Anh muốn chạy bàn tay lên từng phân trên cơ thể đó, lách các ngón tay vào từng khe hở, nhưng anh phải đứng dậy mới có thể làm được điều đó, đồng nghĩa với việc anh sẽ đánh mất quang cảnh tuyệt hảo này. Thay vào đó, anh ngồi im tại vị trí của mình và vuốt ve cô bằng mắt, trượt ánh mắt dọc xuống đôi chân tuyệt vời và rồi quay trở lên điểm kỳ diệu nối liền giữa chúng.

Từng giây trôi qua, từng giây từng giây một, và khi sự im lặng kéo dài, cảm giác căng thẳng của Phoebe liền quay trở lại. Tại sao anh không nói gì? Anh càng nhìn cô lâu hơn, cô lại càng cảm thấy chắc chắn hơn rằng anh đã tìm thấy điều gì đó không ổn về cô. Cô đã đánh lừa bản thân bằng sự tự tin gợi cảm, nhưng giờ cô nhớ ra rằng cô chẳng còn giống một người mẫu thời trang mảnh mai nữa. Đùi cô không đủ thon, hông cô rõ ràng là quá tròn trịa, và lần duy nhất bụng cô đã thực sự hõm vào là khi cô bị cảm cúm. Khi anh không thể hiện dấu hiệu gì là sẽ phá tan sự im lặng, cô liền cảm thấy mất tinh thần và cúi người xuống túm lấy những dải lụa váy.

Anh ngay lập tức bật dậy, mày cau lại đầy vẻ quan tâm. “Phoebe em yêu, anh chỉ đùa về chuyện gái làng chơi đó thôi. Em biết điều đó, đúng không?” Anh gỡ chiếc váy ra khỏi ngón tay cô và kéo cô vào lòng.

Ngực anh thật ấm áp trên ngực cô. Cô áp má vào một bên cơ bắp rắn chắc đó. Lý trí nói rằng cô sẽ không an toàn trong vòng tay của anh, nhưng trái tim cô lại cảm thấy như thể nó đã tìm được nhà của mình. “Nói anh nghe xem có chuyện gì thế, em yêu. Có phải anh đã trêu chọc em quá mức không? Em biết là anh không có ý làm tổn thương cảm xúc của em mà.”

Cô có thể che giấu bản thân sau thái độ lảng tránh lả lơ thường lệ, hoặc cô có thể thực lòng. “Em cảm thấy xấu hổ khi anh nhìn em như thế.”

“Như thế nào?”

“Em biết em nên giảm năm cân nữa, nhưng em không thể ăn kiêng, còn anh thì quen thuộc với những cô nàng thon thả hơn. Valerie thì...”

“Valerie thì có gì liên quan đến chuyện này?”

“Cô ấy rất gầy, còn em thì hơi... em béo!”

“Ôi trời ơi! Anh đầu hàng phụ nữ rồi đấy. Anh tuyệt đối đầu hàng.” Vừa càu nhàu, anh vừa bắt đầu vuốt ve hông cô và làn da phía trên thái dương cô râm ran trước những chuyển động dịu dàng của đôi môi anh. “Anh biết rất nhiều phụ nữ cảm thấy bấp bênh về cơ thể của mình, và anh biết anh nên tỏ ra ngọt ngào và thấu hiểu về chuyện đó. Nhưng Phoebe em yêu, để em lo lắng về chuyện quá béo thì rất giống với việc để một anh chàng tỷ phú lo lắng về túi tiền của mình quá nghèo nàn vậy.”

“Anh đã nhìn em.”

“Em nói đúng về điều đó, nhưng anh đã học được bài học. Từ giờ trở đi, anh sẽ nhắm tịt mắt lại.” Anh nhấc cả hai bầu vú của cô lên trong lòng bàn tay, cúi đầu xuống và chiếm lấy núm vú bên trái vào trong miệng. Khi anh mút nhẹ, một dòng chảy của khoái lạc, nóng bỏng và kích thích lan tỏa trong cơ thể cô. Cảm giác bấp bênh của cô tan dần đi khi cô nín chặt lấy vai anh và hiến dâng bản thân mình cho anh.

Cô không biết làm thế nào mà họ đến được giường hay chuyện gì đã xảy ra với đôi giày cao gót của cô, chỉ biết rằng anh đang đặt cô nằm xuống trên tấm chăn mềm mại, đầy hoa văn. Cô ngẩng nhìn khi anh cởi nốt chỗ quần áo còn lại và tiến đến nằm bên cạnh cô.

“Em vẫn còn đi tất.”

“Anh biết.” Bàn tay anh lướt dọc theo lớp nylon màu đen trong suốt lên đến phần da trần mềm mại phía trong đùi cô, và cô có thể thấy đôi tất đã làm anh kích thích.

“Trải rộng chân ra cho anh nào, em yêu.”

Cô làm như anh yêu cầu.

“Rộng hơn nữa,” anh giục. “Kéo gối lên.”

Cô cũng làm theo.

“Anh lại nhìn rồi.” Cô nhìn chăm chăm xuống đỉnh đầu anh.

“Còn em thì rất xinh đẹp ở đây cũng như tất cả những chỗ khác.”

Cô gần như không thở được khi anh vạch một đường ẩm ướt trên người cô bằng đầu ngón tay trở của mình. Chậm rãi từ từ. Ngắm nhìn no nê.

Thi thoảng đặt môi lên phía bên trong hai đùi cô. Lắm lắm những từ vô nghĩa rời rạc trên da cô.

Ngón tay anh trở nên trơn trượt hơn khi nó đẩy lên một chút và rồi rút ra, di chuyển vòng quanh rồi lại vòng quanh trong cái nhiệm vụ chậm rãi kéo dài đến vô tận của mình. Cô há hốc miệng ra để thở, hỗn hển, ngắt quãng. Cơ thể cô không còn là một phần của căn phòng nữa, không còn nằm trên giường nữa, mà đang xoáy theo đường xoắn ốc về một vùng đất ẩm ướt nóng bỏng nào đó.

Anh cúi đầu và chiếm lấy cô trong miệng mình. Cô lạc mình trong khoái lạc. Thế rồi cô cảm thấy không chỉ một, mà là hai ngón tay. Trượt lên trượt xuống. Ra ra vào vào.

Cô biết anh đang quan sát cô. Nghe anh khen ngợi nổi đam mê của cô. “Ngoan lắm, cưng à. Rất ngoan. Thả lỏng đi nào. Thả lỏng đi, em yêu.”

“Không,” cô há hốc miệng, gần như không thốt nên lời. “Không. Em muốn anh.”

Những ngón tay của anh trượt vào sâu hơn. “Thật không em yêu? Thật không?”

“Thật, em...”

Mắt cô vụt mở lớn. Những ngón tay đó! Chúng ở khắp nơi. Anh không hề biết hồ thẹn là gì.

Anh bật thốt tiếng cười quý quý, trần tục và mạnh mẽ. “Thả lỏng nào em yêu. Thả lỏng và để anh cảm nhận được em.”

Cô rên lên và để anh làm những gì anh muốn bởi vì không điều gì trên đời này có thể làm cô bảo anh dừng lại, không điều gì ngay cả khi miệng anh chiếm lấy núm vú của cô, mút thật mạnh, và đẩy cô lên đỉnh núi cao chót vót.

Cô bay xuyên qua không gian, từ giới hạn này đến giới hạn khác, xoay tít, va phải mặt trời và rồi lại rơi trở xuống trái đất. Anh bắt lấy cô một cách an toàn trước khi cô chạm đất. Nhiều giây trôi qua trước khi mí mắt cô chậm chạp mở ra. “Em đã không thể đợi được anh,” cuối cùng cô cũng thì thầm.

“Anh đã không để em làm điều đó.” Anh len vào giữa hai chân cô.

Cô thật trơn trượt và ẩm ướt, nhưng cô vẫn gặp khó khăn khi tiếp nhận anh. Cảm thấy sự căng thẳng ngọt ngào, cô nhắc hông lên để nhận lấy nhiều hơn, rồi rên lên khi anh vào hết trong cô.

Anh đông cứng người lại. “Anh làm em đau à?”

“Không,” cô thở hỗn hển trong tiếng thì thầm thì khản đặc. “Chỉ là quá kỳ diệu.”

Anh ưỡn lưng như một chú mèo rừng nhiệt đới vĩ đại, đẩy mạnh hông, và một lần nữa cô lên đỉnh. Anh cười lớn khi cảm thấy cô rung mình, và rồi lấp đầy miệng cô bằng lưỡi của mình và cuốn phăng cơ thể cô ra khỏi cô. Giờ nó là của anh. Những bóng lộc ngọt ngào chiến thắng trong một chiến trường êm ái. Từng phân một đều thuộc về anh, và anh sẽ chiếm lấy nó như anh ao ước. Thật mạnh và sâu, để cô cảm nhận được quyền lực nguyên sơ của một sức mạnh vĩ đại hơn rất nhiều so với sức mạnh của cô. Sử dụng cô một cách đáng hổ thẹn. Một cách khoái lạc. Làm cô hét lên hết lần này đến lần khác trong nỗi đam mê cuồng dại.

Mồ hôi làm trơn bóng cơ thể anh nhưng anh không để mình lên đỉnh bởi vì anh vẫn chưa xong với cô; anh chưa cảm nhận đủ từ cô, chưa ngay cả khi anh đã đẩy gối cô lên vai và tiến vào thật sâu đến mức anh gần như bị thổi tung ra thành từng mảnh, vẫn là chưa đủ! Anh muốn nhiều hơn. Nhiều hơn thể xác của cô. Trái tim cô. Tâm hồn cô.

Cô kêu lên một tiếng khe khẽ như thể xé anh ra thành từng mảnh, và một điều gì đó đang mở bung ra bên trong anh, điều gì đó đáng lẽ phải cuộn tròn lại thật chặt, thật chắc và an toàn. Hoảng sợ bởi những bản năng đã được phát triển trong suốt thời thơ ấu của mình, những bản năng đã luôn cảnh báo anh trước sự đau khổ thiêu đốt, không thể chịu đựng được của những cảm xúc mềm yếu, anh xoay cô lại như một con búp bê nhồi bông. Với một tay đặt nhẹ lên gáy cô để giữ đầu cô cúi xuống, anh nâng hông lên, kéo cô quỳ lên gối. Mái tóc vàng óng của cô trải tung như một tấm lưới vàng trên gối. Anh thúc mạnh vào trong cô từ phía sau trong khi ôm lấy hai bầu vú căng tròn đầy đặn trong lòng bàn tay và vân vê núm vú giữa các ngón tay, mang cô đến những giới hạn ngọt ngào nhất trong phía này của nỗi đốn đau.

Cô đang hét tên anh, cầu xin anh ném cô qua bờ vực một lần nữa, và lần này anh biết rằng anh không thể để cô đi một mình.

Gương mặt cô bị giấu đi, phần đàn bà của cô hiện rõ ra cho anh. Anh đang động dục như một con thú, vì vậy lẽ ra anh không nên cảm thấy toàn bộ những cảm giác vô cùng êm dịu này, cảm giác đó thật quá ấm áp và êm ái gần như làm anh ứa nước mắt. Anh ép những cảm giác yếu đuối đó tan đi, tự nguyện rửa chính mình, nhưng khi cô một lần nữa rung chuyển xung quanh anh, anh lại cảm thấy mình sẵn sàng chết vì cô.

Sự hung dữ rời bỏ anh, và anh quay cô lại để có thể nhìn thấy gương mặt dịu dàng xinh đẹp đó, hai má hồng lên, môi hé ra. Kéo cô thật chặt vào người, mắt anh nhắm chặt trước sự thôi thúc của một cảm giác mà anh từ chối đặt tên.

Với một tiếng kêu thật lớn, anh nhấn chìm cô.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Dan bước ngang qua phòng ngủ, không hề ý thức về sự trần trụi của mình. Khi nằm trên giường và nhìn chăm chăm vào hàng loạt vết sẹo trên cơ thể anh, cô nghĩ về tất cả những cú va chạm mà anh đã phải nhận trong nhiều năm qua. Anh kéo một chiếc áo choàng bông xù màu trắng từ trong tủ ra và khoác vào người. “Chúng ta phải nói chuyện, Phoebe à.”

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh nghiêm túc đến thế, và ký ức về lần làm tình lần đầu tiên của họ trong căn phòng khách sạn Portland ùa về. Anh tiến đến gần, ngồi xuống mép giường và nhìn cô. “Anh e rằng tối nay cả hai ta đã cùng bị cuốn đi. Anh không sử dụng gì cả.”

Cô trở mắt nhìn anh với vẻ trống rỗng.

“Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Anh chưa bao giờ bất cẩn như thế này, thậm chí từ hồi anh còn là một thằng nhóc.”

Đột nhiên cô hiểu ra ý anh, và cùng với nó là cảm giác thất vọng chán chường khi ý nghĩ làm cô có thai lại khiến anh phiền muộn đến thế. “Anh không cần phải lo lắng. Em sử dụng thuốc.” Anh sẽ không bao giờ biết được cô chỉ uống thuốc gần đây thôi, ngay sau cái đêm trên máy bay đó. “Giờ đã là thập niên 1990 rồi. Anh lo lắng nhiều thứ hơn là chuyện phòng tránh thai. Đã nhiều năm rồi anh không ở với ai khác ngoài Valerie, và hợp đồng của anh với Stars yêu cầu anh phải có thể chất bình thường. Anh biết rằng anh hoàn toàn khỏe mạnh.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Nhưng anh không biết điều tương tự về em.”

Cô trân trối nhìn anh.

“Em đã có một cuộc sống muôn màu muôn sắc,” anh lặng lẽ nói. “Anh không phán xét gì cả; anh chỉ muốn biết em đã cẩn thận thế nào thôi, và đã bao nhiêu thời gian trôi qua kể từ lần cuối cùng em xét nghiệm máu.” Cuối cùng cô đã hiểu ý anh. Làm thế nào cô có thể thừa nhận với gã đàn ông trần tục này rằng AIDS chưa phải vấn đề nghiêm trọng vào lần cuối cùng cô ngủ với một người đàn ông khác chứ? Cô đánh trống lảng, chống người trên khuỷu tay, ngồi dậy trên gối và nhìn chăm chăm vào anh qua một lọn tóc vừa mới rơi xuống ngang mắt. “Anh đúng là biết cách làm cho một cô gái cảm thấy thật tuyệt về bản thân.”

“Đây không phải chuyện đùa đâu.”

“Đúng là không đùa.” Cô tuột chân xuống bên kia giường và bước về phía ghế nơi anh đã thả chiếc áo sơ mi của bộ tuxedo xuống đó. Cô không muốn nói chuyện này trong tình trạng trần truồng, và cô không thể chịu đựng được cái ý nghĩ vật lộn mặc lại chiếc váy kia trong khi anh ngồi nhìn. “Anh không có gì phải lo lắng cả. Em hoàn toàn sạch sẽ.”

“Làm sao em biết được?”

Cô trượt hai tay vào ống tay áo. “Em biết thế.”

“Anh sợ rằng như thế là chưa đủ.”

“Không có gì để lo lắng cả. Anh có thể tin lời em về chuyện này.” Không có chiếc cúc nào trên chiếc áo sơ mi, vì vậy cô quần chiếc thắt lưng hai lần quanh eo và thắt hai đầu lại.

“Em thậm chí còn không nhìn anh. Em đang giấu giếm điều gì đúng không?”

“Không,” cô nói dối.

“Vậy hãy ngồi xuống để chúng ta có thể nói rõ chuyện này.”

“Em không còn gì khác để nói. Có lẽ tốt hơn hết anh nên đưa em về nhà.”

Anh đứng dậy. “Anh sẽ không làm thế trừ phi chúng ta đã nói rõ chuyện này. Em đang làm anh thấy sợ.”

Anh nghe không có vẻ gì là sợ hãi, mà chỉ giận dữ. Cô xỏ chân vào đôi giày cao gót. “Vào lần kiểm tra sức khỏe cuối cùng thì em hoàn toàn ổn.”

“Đó là khi nào?”

“Mùa xuân.”

“Đã có bao nhiêu người kể từ lúc đó?”

Câu hỏi của anh chẳng có gì bất công hết, nhưng cô vẫn cảm thấy buồn nôn. “Hàng tá! Tất cả mọi người đều biết rằng em sẽ ngủ với bất kỳ người nào đưa ra lời đề nghị!”

Bằng hai sải chân dài, anh đã xuất hiện bên cạnh cô. “Mẹ kiếp, đừng có như thế! Bao nhiêu người?”

“Anh muốn tên và địa chỉ à?” Cô cong môi lên, cố gắng tỏ ra cứng rắn và mạnh mẽ.

“Nói anh biết con số trước.”

Mắt cô bắt đầu cảm thấy cay xè.

“Anh sẽ phải tin em. Em đã nói với anh rằng anh không có gì phải lo lắng cả. Quá khứ tình dục của em không phải chuyện liên quan đến anh.”

“Ngay lúc này, nó rất liên quan đến anh.” Anh túm lấy cánh tay cô, không làm cô đau nhưng cho cô biết rằng cô sẽ không thể thoát được. “Bao nhiêu?”

“Đừng làm thế này với em!”

“Bao nhiêu, mẹ kiếp?”

“Không có ai cả! Chỉ có anh.”

“Phải rồi,” anh đái giọng ra.

Thái độ nghi ngờ của anh là giọt nước cuối cùng rớt vào chiếc ly cảm xúc vốn đã ứ tràn, và nước mắt ứa qua mí mắt cô. “Cứ tin những gì anh muốn đi.” Cô vùng ra khỏi anh và hướng về phía cửa.

Giọng anh dịu hẳn đi và anh bắt kịp cô trước khi cô có thể bỏ đi, anh kéo cô quay lại trong vòng tay cho đến khi cô tựa hẳn vào ngực anh. “Đừng khóc vì anh. Em không cần phải khóc, em yêu. Chỉ cần nói với anh sự thật.

“Không có bất kỳ ai trong một thời gian dài rồi,” cô nói với vẻ mệt mỏi. “Một thời gian rất dài.”

Anh lùi lại chỉ đủ để có thể nhìn thẳng vào mắt cô, và cô nhìn thấy sự tức giận của anh đã được thay thế bằng cảm giác hoang mang. “Em đang nói thật, đúng không?”

Cô gật đầu.

Anh luồn các ngón tay vào trong tóc cô và kéo cô tựa vào vai chiếc áo choàng tắm. “Anh không hiểu gì cả.”

“Em biết là anh không hiểu,” cô lẩm bẩm.

Anh dìu cô đến một chiếc ghế bành ấm áp có tay vịn và đặt cô ngồi vào lòng. “Chúng ta sẽ làm gì với chuyện này đây? Em đã đảo lộn cuộc sống của anh kể từ ngày chúng ta gặp nhau.” Anh tựa cằm lên đầu cô. “Khi em nói đó là một khoảng thời gian dài, có phải chúng ta đang nói tới hơn một năm không?”

Cô gật đầu.

“Hơn hai năm?”

Cô lại gật đầu.

“Hơn nhiều nữa?”

Một cái gật đầu nữa.

“Anh bắt đầu có một khái niệm mơ hồ ở đây.” Anh vuốt mái tóc của cô.
“Em thực sự yêu Flores, đúng không?”

“Hơn bất cứ người nào em đã từng yêu.” Cho đến bây giờ, cô nghĩ.

“Em đang cố gắng nói với anh rằng không có bất kỳ ai trong cuộc đời em kể từ khi đó? Có phải tất cả những chuyện này là thế không? Phoebe, ông ta đã chết phải được sáu hay bảy năm rồi?”

Cô sẽ phải làm điều này. Họ không có hy vọng nào cho một tương lai bên nhau trừ khi cô có đủ can đảm kể cho anh nghe sự thật và để anh nhìn vào chính con người thật của cô, đầy sẹo và bao nhiêu điều nữa. Nhưng tiết lộ quá nhiều như thế làm cô hoảng sợ chỉ muốn chết.

Anh không cố ngăn cản cô khi cô đứng dậy và bước ngang qua căn phòng về phía giường. Cô ngồi xuống mép giường để có thể đối mặt với anh, hai đầu gối chụm lại và đôi tay túm chặt nếp áo trong lòng. “Arturo đồng tính, Dan à. Ông ấy không phải người tình của em. Về mọi mặt, ông ấy là cha em.”

Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh bàng hoàng như thế. “Vậy thì anh không hiểu gì cả.”

Đặt quá nhiều niềm tin vào một người khác là điều khó khăn nhất cô từng làm, nhưng cô yêu anh, và cô không thể tiếp tục sống trong bóng tối thêm

nữa. Thu hết can đảm, cô kể cho anh nghe về vụ cưỡng hiếp, ấp a ấp úng và xoắn chặt hai tay khi cô vật lộn để giải thích. Cô không nhận ra rằng từ trong tiềm thức cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần là anh sẽ không tin cô, mãi cho đến khi nhìn thấy cơn thịnh nộ trên gương mặt anh, và lời nói cứ thế tuôn ra vội vã hơn. Lúc cô kể về những ngày tháng kinh hoàng ở Paris khi cô ngủ với quá nhiều đàn ông như thế, anh không thể hiện một thái độ buộc tội nào, chỉ có sự thương cảm đã xoa dịu những đường nét dữ dội trên gương mặt anh và làm cô chỉ ao ước được quăng mình vào vòng tay anh. Nhưng cô vẫn ngồi im tại chỗ, gần như không còn can đảm khi nỗ lực miêu tả cô đã cảm thấy giá băng như thế nào trong nhiều năm và vô vọng thế nào khi cô muốn gần gũi thân mật với bất kỳ ai đó.

Khi nói xong, cô rơi vào im lặng, các thớ thịt gào thét vì căng cứng, trong khi cô chờ đợi anh thẩm thấu cái thực tế rằng anh là người đàn ông mà cô đã chọn để kết thúc bao nhiêu năm cô độc của mình. Anh chưa hứa hẹn ràng buộc gì với cô dưới bất kỳ hình thức nào, nhưng cô đang cho anh biết mà không cần phải nói thành lời rằng anh rất có ý nghĩa với cô. Chưa bao giờ cô mạo hiểm nhiều đến như thế.

Cô ngồi cứng nhắc trên mép giường và nhìn anh đứng dậy khỏi ghế bành. Khi anh bước về phía cô, cô cảm thấy cơn thịnh nộ bị kiềm nén của anh trên những mạch máu nổi vằn trên cổ, nhưng cùng lúc đó, lòng thương cảm dịu dàng trong đôi mắt anh làm cô hiểu rằng sự tức giận của anh không phải nhằm vào cô.

Anh kéo cô vào trong vòng tay, và khi anh lên tiếng, giọng anh trầm đục vì cảm xúc. “Anh xin lỗi, em yêu. Anh thực lòng rất, rất xin lỗi.”

Cúi đầu xuống, anh bắt đầu hôn cô, cảm giác ấm áp hàn gắn chứa chan trong sự đụng chạm của đôi môi anh. Ngay lúc đó, cô muốn nói với anh rằng cô yêu anh, nhưng nụ hôn của anh sâu hơn và anh bắt đầu ve vuốt cô. Thật nhanh chóng, lý trí của cô bị cuốn trôi đi khi anh xua đuổi những bóng ma quá khứ với sự vuốt ve ngọt ngào, sâu kín của cơ thể anh. Đã gần ba giờ

sáng khi anh đưa cô về nhà. Cô mặc lại chiếc váy nhà thổ của mình cùng với chiếc áo khoác dài tay của anh và áo choàng dạ hội của cô. Sau một buổi tối hỗn loạn cảm xúc, cô cảm thấy vô cùng yên bình, và anh dường như cũng thanh thản hơn.

“Mai anh sẽ kiệt sức cho xem,” cô nói và ngả người tựa vào cánh tay anh.

“Anh không cần ngủ nhiều. Ngay từ hồi nhỏ, anh đã luôn bò ra khỏi giường và trốn ra ngoài.”

“Anh thật bất trị.”

“Anh đã từng là một thằng quý nhỏ ngang ngạnh. Mẹ anh thường lấy roi quật anh mỗi khi bà bắt được anh, nhưng cho dù bà đánh anh nhiều thế nào, anh vẫn cứ làm như thế.”

Giọng anh rất nhẹ nhàng, nhưng cô khẽ ngẩng đầu lên. “Mẹ anh đánh anh à?”

Một thứ thịt giật giật trên quai hàm anh. “Bố mẹ anh không hoàn toàn tin vào những phương pháp nuôi dạy con cái hiện đại. Họ là những người lạc hậu, vẫn còn là thiếu niên khi bắt buộc phải kết hôn với nhau. Cả hai người đều khá bực bội vì bị dính vào một đứa trẻ.”

“Em rất tiếc.”

“Em không cần phải tỏ ra buồn bã thế. Mọi chuyện cũng khá hơn khi anh lớn lên. Bố anh thực sự tự hào về anh khi anh bắt đầu chơi bóng.”

Trong giây lát cô cảm thấy trào lên nỗi giận dữ dành cho một người cha phải cần đến tấm bảng tỷ số để có thể đo lường tình yêu thương. “Mẹ anh thì sao?”

“Bà vốn nghiện rượu. Trong những ngày tươi sáng của bà thì bà cũng tự hào về anh. Họ chết trong một tai nạn ô tô khi anh học năm thứ nhất đại học.”

Cô hiểu cái giá anh phải trả để có thể tiết lộ quá nhiều về bản thân với cô như thế, và cô giữ im lặng để anh có thể nói ra theo cách của mình.

“Nếu em muốn biết sự thật, thì thực ra anh có cảm giác anh đã mất họ trước đó từ lâu rồi. Điều đó thật lạ. Vài tháng trước, có một người đã lén theo dõi anh.” Anh kể cho cô nghe về Ray Hardesty, cầu thủ cũ của Stars đã bị loại khỏi đội, và sự thù địch rõ ràng của người cha dành cho Dan. “Kể từ lúc đó anh không nhìn thấy Hardesty nữa, vì thế anh cho rằng ông ta đã tỉnh táo trở lại. Nhưng khi tổng ông ta vào thành xe tải, anh cảm giác như thể một lần nữa anh đang nhìn vào đôi mắt của ông già anh vậy. Rõ ràng bản thân Hardesty chưa bao giờ là thứ gì ra hồn, và ông ta đã sống cuộc sống của mình qua người con trai, ông ta không đau buồn vì Ray; mà đau buồn cho chính mình. Thật bệnh hoạn.”

Cô rùng mình trước ý nghĩ có người nào đó theo dõi Dan.

Giọng anh trở nên cộc cằn. “Đó là lý do... Thật khó giải thích, nhưng gia đình rất quan trọng đối với anh. Một gia đình thực thụ với những đứa con và bố mẹ quan tâm đến nhau.”

“Đó là lý do cuộc hôn nhân của anh tan vỡ?”

“Val chưa bao giờ có hứng thú với trẻ con. Anh không buộc tội cô ấy vì mọi chuyện đã không suôn sẻ, em hiểu mà. Là lỗi của anh nhiều hơn lỗi ở cô ấy. Đáng lẽ anh nên xác định những tiêu chí ưu tiên của mình trước khi anh cưới cô ấy. Cô ấy luôn nói rằng anh ghen tị với sự nghiệp của cô ấy, nhưng không đúng chút nào. Cố gắng của Val cho công việc là một trong những điều anh ngưỡng mộ nhất ở cô ấy. Nhưng anh muốn cô ấy cũng phải quan tâm đến gia đình, và anh không thể để mình phạm sai lầm tương tự

như thế với một người đàn bà. Anh không muốn con cái của anh lớn lên với kiểu bố mẹ mà anh đã có. Anh không muốn trở thành loại ông bố làm cho con mình cảm thấy như thế nó phải ghi được một bàn touchdown thì mới được nhận tình yêu thương. Và anh muốn chúng có một người mẹ thực sự là một người mẹ.”

Cô trân trọng nhìn anh khi anh rẽ vào lối đi xe nhà cô, cố gắng hiểu ý anh là gì khi nói những điều như thế. Có phải anh chỉ đơn giản là chia sẻ quá khứ của anh với cô bởi vì cô đã kể cho anh nghe chuyện của cô, hay có một ý nghĩa sâu xa hơn đằng sau cuộc nói chuyện này? Sự gần gũi giữa họ vẫn còn quá mới và mỏng manh nên cô không thể lên tiếng hỏi. Anh vòng qua xe giúp cô ra ngoài, và khi họ bước đến cửa nhà, anh hôn lên thái dương, rồi đến môi cô. Nhiều phút trôi qua trước khi họ thả nhau ra. “Anh sẽ nhớ em cho xem.”

“Chúng ta gặp nhau hằng ngày mà.”

“Anh biết, nhưng nó không giống nhau.” Anh lấy ngón tay cái vén một lọn tóc ra khỏi má cô. “Từ giờ cho đến cuối tuần, anh sẽ khá bận rộn để chuẩn bị sẵn sàng trước trận gặp đội Bills, vì thế đừng suy nghĩ vẩn vơ nếu anh không ghé qua đây được đấy.”

Cô mỉm cười. “Em biết rồi.”

“Tuần này em sẽ ngãng cao đầu, nghe chưa?” Anh vuốt tóc cô và nhìn cô thật dịu dàng làm cô cảm thấy như thể anh lại làm tình với cô một lần nữa. “Cứng à, anh hiểu trận đấu thứ Bảy này có ý nghĩa quan trọng đối với em như thế nào. Chúng ta sẽ làm hết sức mình.”

“Em biết điều đó.”

Trong một khoảnh khắc cô nghĩ anh sẽ nói thêm điều gì đó. Thay vào đó, anh siết nhẹ tay cô, hôn cô một lần nữa, và rồi quay lưng bước đi. “Dan?”

Khi anh quay lại, giọng cô hạ thấp xuống thành một tiếng thì thầm nhẹ nhàng. “Đá đít vài tên Buffalo cho em, nhé!”

Câu trả lời của anh thoang thoảng như một cơn gió nhẹ Alabama.

“Chắc chắn rồi, em yêu.”

Mặc dù thời gian trôi qua quay cuồng bận rộn đến không thể tin được, Phoebe vẫn cảm thấy như thể cô đang khiêu vũ suốt mấy ngày còn lại trong tuần. Cô phát hiện ra mình bật cười vu vơ và đùa cợt với tất cả mọi người - đàn ông, đàn bà, người trẻ, người già, không có gì khác biệt cả. Cô tham gia vài cuộc phỏng vấn với cánh báo chí và thậm chí còn có thể tỏ ra lịch sự với Reed khi hắn gọi điện bày tỏ những lời chúc may mắn nghe hoàn toàn trống rỗng bởi vì hắn không thể che giấu hoàn toàn sự tức giận vì đã mất quá nhiều thời gian để có thể đặt tay lên đội Stars.

Càng nghiên ngẫm những tiết lộ của Dan về thời thơ ấu của anh, cô lại càng muốn tin rằng anh đã thăm dò cô để xem cô nghĩ gì về chuyện có một mái ấm gia đình. Những sự thật được anh phơi bày cho phép cô làm sống lại những giấc mơ kỳ diệu đã bị cô khóa kín trong lòng qua rất nhiều năm rồi, những giấc mơ về một người chồng yêu thương cô và một ngôi nhà với những đứa trẻ không bao giờ thiếu thốn tình yêu thương. Vài lần cô và Dan đi qua nhau trong hành lang, cô cảm thấy một cái gì đó ấm áp và kỳ diệu lướt qua giữa họ. Tuy vậy, tình yêu của cô dành cho anh làm cô hoảng sợ. Làm thế nào cô có thể gượng lại lần nữa nếu như anh không đáp lại tình yêu đó? Cô sống trong bóng tối đã quá lâu rồi. Liệu có thể nào cuối cùng cô cũng có thể bước đi dưới ánh mặt trời?

Trận đấu Stars-Bills vẫn đang hòa không đều khi hiệp một kết thúc, và khi rời sân cỏ để quay trở lại phòng VIP, Phoebe cảm thấy quá căng thẳng đến mức ước gì trong ba hiệp đấu tiếp theo cô có thể trốn đi một nơi nào đó với một cái đầu video và một bộ phim Doris Day cũ. Cô cầm cốc nước cà

chua từ người phục vụ và trăn trăn nhìn khi hai chiếc ti vi trong phòng VIP chuyển sang một đoạn quảng cáo của Nike.

“Cô luôn phàn nàn về chuyện phải xem trận đấu với toàn đàn ông, vì thế tôi đem đến cho cô một người bầu bạn đây.”

Cô quay lại và thấy Ron đang đứng bên cạnh cô cùng với một phụ nữ trẻ có mái tóc xoăn đỏ và nụ cười thân thiện, khá là bẽn lễn.

“Bạn tôi đây ngồi bên phòng VIP dành cho khách ở bên cạnh, nhưng khói thuốc làm cô ấy khó chịu.”

“Tôi hy vọng chị không thấy phiền,” người phụ nữ nói. “Khói thuốc làm tôi khó thở, và Ron nói rằng chị không đồng ý cho hút thuốc ở đây.”

“Tôi không thấy phiền chút nào.” Cô gái đó trông thật đáng mến với khuôn mặt nhỏ nhắn như một cô tiên và sống mũi tàn nhang. Phoebe kết luận rằng cô ấy rõ ràng là một sự cải thiện đáng kể so với đám thượng lưu cao ráo mà Ron đã hẹn hò gần đây và thấy mình bất giác đáp trả nụ cười của cô ấy.

Một trong những trợ lý của Ron đột ngột xuất hiện bên cạnh anh, và anh cáo lỗi lui ra.

“Tôi cảm giác như thể tôi đã đột nhập vào đây,” người phụ nữ nói.

“Vớ vẩn. Tôi rất vui khi có người bầu bạn. Có lẽ cô sẽ giúp tôi phân tâm. Tôi chỉ đang cố gắng hình dung ra làm thế nào có thể sống sót qua nốt trận đấu mà không nôn mửa hay ngất xỉu.” Cô chìa tay ra. “Tôi là Phoebe Somerville.”

“Sharon Anderson.” Người phụ nữ bắt tay cô.

“Để tôi lấy cái gì đó cho cô uống.” Phoebe dẫn cô ấy về phía quầy bar, và Sharon yêu cầu một lon Pepsi không đường. “Cô cũng là bọm nhậu giống hệt tôi đấy.”

“Chất còn làm tôi đau đầu. Tôi đã được bầu chọn là cô gái tẻ nhạt nhất trong hội nữ sinh ở trường đại học.” Phoebe bật cười. Cô nhớ những người bạn gái của mình, và cô thích cái tính châm biếm bản thân của người phụ nữ trẻ này.

Hiệp đấu thứ hai đã bắt đầu, và hai người phụ nữ cầm đồ uống của mình về phía chỗ ngồi gần cửa sổ. Phoebe nhìn xuống phía Dan và rồi quay lên xem hình ảnh anh cận cảnh trên màn hình ti vi khi anh quát lên ra lệnh vào tai nghe trong lúc vẫn gắn chặt ánh mắt vào hàng phòng ngự của Stars. Cô nhắm mắt khi cầu thủ chạy chỗ của đội Bills tìm được một lỗ hổng lớn trong hàng phòng ngự tiền trạm của Stars và tiến được 15 yard trước khi bị Webster quật ngã. “Tôi không nghĩ rằng tôi có thể chịu đựng được thêm ba hiệp nữa. Ước gì có ai đó quật nốc ao tôi cho đến khi trận đấu kết thúc “

“Hẳn là rất khó khăn khi xem một trận đấu mà chị đã cược hết mọi thứ vào nó.”

“Tôi đã từng ghét bóng bầu dục. Nó...” Cô thót tim nhảy dựng ra khỏi chỗ ngồi khi đội Bills hoàn thành một cú chuyền 21 yard. “Thôi xong! Tôi phải ra khỏi đây thôi. Cứ ở lại và thoải mái nhé; tôi sẽ đi dạo trong hành lang để tự trấn an mình.”

Sharon đứng dậy. “Tôi sẽ đi với chị.”

“Cô không phải làm thế đâu. Thật đấy.”

“Có phiền gì đâu. Thành thật mà nói, tôi không phải fan bóng bầu dục. Trừ khi chị thích ở một mình hơn.”

“Tôi thích có người bầu bạn.”

Khu hành lang trải thảm phía bên ngoài vắng tanh nhưng những tiếng âm ã từ ti vi, những tiếng hô hào cổ vũ và những tiếng rên rỉ vẫn vọng ra từ phía sau cánh cửa các phòng VIP khác.

Phoebe khép chặt hai tay trên ngực và bắt đầu bước đi. Cô hy vọng tự làm mình xao nhãng và lên tiếng hỏi, “Cô và Ron đã hẹn hò được bao lâu rồi?”

“Ồ, chúng tôi không hẹn hò. Chúng tôi chỉ vừa gặp nhau hôm nay. Nhưng anh ấy thực sự rất dễ thương.”

“Tuyệt vời nhất đấy. Cho dù anh ấy điển trai đến thế thì cũng không có hại gì.”

“Tôi phải thừa nhận rằng thật dễ chịu khi ở cạnh một người đàn ông không cao hơn hẳn tôi. Tôi quá thấp nên hầu hết bọn họ đều như thế. Đó cũng là điều tuyệt vời nhất về công việc của tôi. Tất cả mọi người đều nhỏ bé hơn tôi.”

“Cô làm nghề gì?”

“Tôi là giáo viên trường mầm non.”

“Cô có thích công việc đó không?”

“Tôi yêu nghề này. Nhưng không có nghĩa là tôi không mong chờ đến hết ngày. Bọn trẻ con rất dễ thương, nhưng chúng làm ta kiệt sức.”

Họ bước tới chỗ rẽ trong hành lang. Dù không muốn quan sát diễn biến trận đấu, nhưng Phoebe cũng không muốn đi quá xa, thế là cô quay lại để họ đi ngược trở về. “Em gái tôi Molly cũng trông hai đứa trẻ sinh đôi cho nhà hàng xóm. Thi thoảng con bé đem chúng về nhà khi chúng trở nên cáu kỉnh và con bé gặp rắc rối trong việc kiểm soát chúng. Chúng là những quả tên lửa nhỏ xíu, nhưng tôi thích chơi đùa với chúng.”

Sharon nhìn Phoebe với vẻ tò mò. “Chị trông không giống kiểu người...”
Khựng lại, cô cup mắt xuống với vẻ ngượng ngùng.

“Tôi trông không giống kiểu người thích trẻ con chứ gì?”

“Tôi xin lỗi. Nói thế nghe có vẻ xúc phạm, và tôi không có ý như thế. Chỉ là chị quá lộng lẫy.”

“Cảm ơn cô, nhưng cô không phải người đầu tiên nghĩ như thế về tôi. Thậm chí cả những người có trí tưởng tượng phong phú nhất cũng có vẻ không thể nghĩ đến tôi trong vai trò một người mẹ.” Cô bậm môi lại khi tất cả những mối lo âu về tương lai của cô với Dan lại ùa về.

“Có chuyện gì không ổn à?”

Một loạt tiếng rên rỉ vọng ra từ những phòng VIP gần đó, tất cả khu này là dành cho fan của Stars, và Phoebe lại bước tiếp. “Con cái rất quan trọng đối với người đàn ông mà tôi có vẻ như đang qua lại. Thực ra với tôi cũng thế, nhưng anh ấy vẫn chưa phát hiện ra điều đó.”

Cô mỉm cười buồn bã. “Tôi e rằng đối với anh ấy, tưởng tượng đến cảnh tôi nhảy ra từ một cái bánh trong bữa tiệc dành cho những người độc thân có lẽ còn dễ dàng hơn chuyện nghĩ đến tôi trong vai trò mẹ của các con anh ấy. Bởi vì anh ấy thừa thực sự bày tỏ tình ý của mình, nên rất khó hình dung ra làm thế nào cho anh ấy biết tôi có cảm giác giống anh ấy về mái ấm gia đình.”

“Tin tôi đi, tôi rất hiểu điều đó từ những kinh nghiệm bản thân.”

“Cô cũng đang dính líu đến ai đó à?”

“Đúng vậy.” Đột nhiên cô ấy trông ngượng ngùng, và Phoebe liền mỉm cười khuyến khích. Sharon thở dài. “Đó là một mối quan hệ kỳ lạ. Trong cả cuộc đời tôi bị những người đàn ông bình thường cuốn hút - anh em trai của

bạn tôi, những anh chàng ngọt ngào, trầm tĩnh, không thú vị lắm, nhưng ổn định. Và rồi vị thần Hy Lạp này nhảy vào cuộc đời tôi từ cõi hư không, thuộc đúng mẫu đàn ông sẽ luôn bỏ qua những người phụ nữ bình thường như tôi mà để mắt đến những người quyến rũ như chị. Anh ấy đã bóng gió với tôi về chuyện kết hôn và con cái nhiều tuần rồi, và giờ tôi thực sự tin chắc rằng anh ấy sẽ nói lời cầu hôn bất cứ lúc nào, nhưng tôi vẫn không thể hình dung ra anh ấy nhìn thấy gì ở tôi.”

“Có lẽ giống như những gì tôi thấy - một phụ nữ đáng yêu sẽ trở thành một người vợ tuyệt vời.”

“Cảm ơn Phoebe. Tôi ước gì tôi có thể tin điều đó. Anh ấy làm tôi phát điên. Trong thời hiện đại này... Ý tôi là, nếu chị đã sẵn sàng để cầu hôn ai đó, không lẽ chị không trông chờ...” Mặt Sharon trở nên đỏ lựng và cô buột miệng, “Anh ấy đối xử với tôi như Đức Mẹ Đồng Trinh vậy!”

“Hai người chưa ngủ với nhau à?” Sharon giật giật mấy lọn tóc và trông vô cùng ngượng ngùng. “Không thể tin được chúng ta đang nói chuyện này. Tôi thậm chí còn không kể cho em gái tôi nghe, trong khi tôi kể cho nó tất cả mọi thứ.”

“Chúng ta gặp nhau trong trạng thái khủng hoảng. Giống như hai người lạ ngồi cạnh nhau trong một chiếc máy bay đi đây.” Một hợp âm rên rỉ vọng ra từ những phòng VIP gần kề, và Phoebe nhăn mặt. “Bí mật của cô hoàn toàn an toàn với tôi. Nói thật với cô, tôi hơi có chút ghen tị. Ít nhất cô sẽ không bao giờ phải lo sợ rằng anh ấy chỉ muốn cô vì tình dục.”

“Tôi cho rằng chị nói đúng. Và thật lòng mà nói, tôi đã không hề khuyến khích anh ấy. Anh ấy là người đàn ông thú vị nhất tôi từng biết, nhưng tôi dường như không thể thoải mái với anh ấy. Chuyện đó rất phức tạp.”

Phoebe nhớ lại Ron đã nói rằng Sharon ngồi ở phòng VIP bên cạnh, đó là phòng VIP mà đội Stars sử dụng làm chỗ dự phòng dành cho những khách VIP được mời. Người theo dõi Sharon rõ ràng là ai đó có vị thế cao, và cô

không thể kiềm chế được nổi tò mò. “Tôi chưa được nghe về bất cứ tin đồn bất thường nào, vậy cô và vị thần Hy Lạp của cô hẳn là đã giữ chuyện này rất bí mật.”

“Cánh báo chí địa phương đã khá lằng nhằng với vụ ly dị của anh ấy, vì thế chúng tôi rất thận trọng trong chuyện cùng nhau xuất hiện trước công chúng. Đây là trận đấu đầu tiên tôi tham dự. Nói thật với chị, có nhiều lời đồn đại về hai người hơn là về chúng tôi. Tình bạn của chị dường như có ý nghĩa rất lớn đối với anh ấy.”

Phoebe nhìn cô ấy với vẻ bối rối, và rồi cô dường như chết lặng. Những tiếng reo hò hoang dã nổ tung từ các phòng VIP, nhưng cô không hề nghe thấy. Cô không nghe thấy gì ngoại trừ tiếng la hét phản đối của chính trái tim cô.

Sharon không nhận ra có chuyện không ổn. “Tôi nghĩ tôi không nên ngạc nhiên về chuyện Dan chưa bao giờ nhắc đến tôi với chị.”

“Không. Không, anh ấy không nói gì cả.” Giọng cô dường như vọng đến từ một nơi rất xa.

“Anh ấy vốn khép kín trong rất nhiều phương diện. Tôi không hạ thấp bản thân mình khi nói điều này - thật đấy, tôi không hề. Nhưng tôi chỉ không thể hình dung ra anh ấy thấy gì ở tôi.”

Phoebe thì có thể hình dung được. Sharon Anderson là người phụ nữ ngọt ngào, thực tế mà một người đàn ông có thể yêu và lấy làm vợ.

Phoebe là cô nàng bimbo quyến rũ mà đàn ông dùng để hưởng lạc và rồi quên đi. Một loạt những tiếng hò reo khác nổ tung. Cô không biết họ quay trở lại phòng VIP như thế nào hay làm sao mà cô có thể loạng choạng vượt qua được cuộc phỏng vấn trong giờ giải lao. Thật may mắn, tiếng reo hò cuồng dại suốt hiệp ba và hiệp bốn đã khiến họ không thể trò chuyện cho

đến hết trận đấu. Khi trận đấu đã kết thúc, cô gần như không nhận thức được về chiến thắng quyết định của Stars trước đội Bills với tỷ số 24-10.

Trên màn hình hai chiếc ti vi được treo lơ lửng trên trần nhà, anh chàng bình luận viên giải thích mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. “Đội Bills bắt đầu đánh mất đà trong hiệp hai, và họ đã không thể lấy lại được nữa. Bạn không thể mắc nhiều sai lầm nghiêm trọng như thế trước một đội bóng tài năng và được huấn luyện tốt như đội Stars. Đội bóng này đã tiến bộ vượt bậc qua từng trận trong mùa giải. Không còn nghi ngờ gì về điều đó. Đội Stars là đội bóng Lộ Lem của mùa giải năm nay.”

Trong khi đó, bà chủ của đội bóng Lộ Lem đã bị bỏ lại với trái tim tan nát và một chiếc giày thủy tinh vỡ tan thành hàng nghìn mảnh. Nhiều giờ sau đó, khi đứng trước khung cửa sổ trong phòng ngủ với đôi mắt sưng húp và ngực đau nhức, cô tự hỏi bản thân làm thế nào tìm lại được dũng khí để tiếp tục bước về phía trước. Cô đã phải chịu đựng sự phản bội và cảm giác tổn thương quá sâu sắc đến nỗi cô cảm thấy như thể mình đã bị xé tan thành hàng nghìn mảnh. Lần đầu tiên trong đời, cô đã dám hy vọng rằng mình xứng đáng có được tình yêu, rồi chỉ để nhận ra một lần nữa rằng cô đã sai lầm.

Cô không còn lại chút nước mắt nào nữa. Bên trong con người cô đã hoàn toàn trống rỗng như một con tàu bị vỡ toác. Em yêu anh đến thế kia mà, Dan. Tại sao anh lại không thể yêu em chứ?

Buổi chiều thứ Ba tiếp theo đó, Sharon đang cất tấm tranh áp phích cuối cùng vào trong tủ buýp phê thì Dan bước vào lớp học. Như thường lệ, cô vô cùng luộm thuộm, và cô cố gắng nhét đuôi áo sơ mi trở lại vào cặp quần. Tại sao cô cứ luôn phải ở trong tình trạng tồi tệ nhất mỗi khi anh ghé qua nhỉ?

“Anh đã hụt mất bọn nhóc rồi. Chúng ra về gần một giờ trước.”

“Anh ước gì có thể dứt ra được sớm hơn.”

“Em thấy ngạc nhiên là anh có thể dứt ra được đấy.” Cô căng thẳng dò dẫm cổ tay áo để vuốt nó xuống. “Khi nào anh đi Miami?”

“Tối nay. Bọn anh sẽ tập buổi đầu tiên vào sáng thứ Tư.”

“Thêm một chiến thắng nữa là các anh sẽ được tham dự trận tranh chức vô địch AFC.”

“Thật tệ là bọn anh phải đánh bại đội Dolphins thì mới đến được đó.” Anh thọc tay vào trong túi quần. “Anh phải gặp vài phóng viên vào lúc năm rưỡi. Sao chúng ta không kiếm cái gì đó ăn nhanh nhỉ?”

“Em không biết anh sẽ ghé qua, và em đã hứa với sẽ đi mua sắm với em gái em rồi.” Cô thấy anh có vẻ bồn chồn. “Có chuyện gì không ổn à?”

“Có thể chờ được mà.”

“Anh chắc không? Em biết lịch làm việc của anh kín mít thế nào. Chúng ta thậm chí còn không thể gặp nhau sau trận đấu hôm Chủ nhật.”

“Anh thích nơi nào đó riêng tư hơn. Đây có lẽ không phải là nơi thích hợp nhất để nói chuyện.”

Cô không phải người có tính quyết đoán bẩm sinh, đặc biệt là khi ở bên cạnh anh, nhưng cô muốn giải quyết xong xuôi chuyện này. Bước đến một chiếc bàn học nhỏ, cô kéo một chiếc ghế ra và ngồi xuống. “Mọi người đã về hết rồi, vì thế chúng ta sẽ không bị làm phiền. Hãy nói chuyện bây giờ luôn đi.”

Anh hẳn là trông rất buồn cười khi hạ thân hình to lớn của mình xuống chiếc ghế bé tí bên cạnh cô, nhưng anh đã thực hiện động tác đó một cách nhẹ nhàng như cách anh làm tất cả những việc khác. Chỉ nhìn vào anh

thôi cô đã cảm thấy mình vụng về và không chắc chắn về bản thân. Khi nào thì cô mới cảm thấy thoải mái trước người đàn ông này đây?

Anh nắm lấy tay cô và úp lấy nó trong hai bàn tay mình. “Sharon, em là một trong những người đáng yêu nhất mà anh từng biết.”

Trái tim cô bắt đầu nện thành thạch với cảm giác khiếp sợ. Cô đã chờ đợi cái giây phút này nhiều tuần rồi, nhưng giờ khi nó đến, cô lại cảm thấy chưa sẵn sàng.

“Ngay khi anh gặp em, anh đã nhận ra rằng em là tất cả những gì anh ngưỡng mộ ở một người phụ nữ. Em thật ngọt ngào và tốt bụng...”

Anh liệt kê ra những phẩm chất của cô, nhưng thay vì cảm thấy được nâng đỡ, cô lại muốn anh thả tay cô ra. Tất cả mọi thứ về anh đều quá to lớn so với cô - kích thước của anh, danh tiếng của anh. Anh quá ưa nhìn, quá mạnh mẽ, quá giàu có. Tại sao anh không thể là một người bình thường giống như cô chứ?

Anh xoa nhẹ lên tay cô. “Trong một thời gian dài, anh đã nghiền ngẫm ý nghĩ rằng hai ta sẽ có một tương lai ở bên nhau. Anh ngờ rằng em biết điều đó.”

Anh sắp sửa cầu hôn, và cô sẽ phải đồng ý, bởi vì chỉ có điên thì một người đàn bà mới từ chối một người đàn ông như anh. Cuộc đời đã sẵn sàng trao cho cô một chiếc nhẫn vàng, vậy tại sao cô lại cảm thấy như thể cô muốn nhảy ra khỏi một vòng xe đu quay như thế chứ?

“Chính vì vậy anh mới thấy thật khó có thể nói với em rằng anh đã phạm sai lầm.” Anh nhìn xuống bàn tay cô.

“Sai lầm?”

“Anh đã hướng em về một điều mà anh nghĩ là đúng đắn, nhưng chỉ đến gần đây anh mới nhận ra rằng nó không hề đúng.”

Cô ngồi dậy thẳng hơn trên chiếc ghế nhỏ xíu và cho phép bản thân nhận lấy tia hy vọng đầu tiên. “Không ư?”

“Sharon, anh xin lỗi. Anh đã nghĩ rất nhiều về hai chúng ta trong những ngày vừa rồi...”

“Thật thế?”

“Tất cả chuyện này là lỗi của anh. Lẽ ra anh phải đủ trưởng thành để biết rõ hơn về bản thân và không gây ra sai lầm như thế này.”

Cô sợ rằng mình sẽ tắt thở vì tình trạng lửng lơ này nếu như anh không đi thẳng vào vấn đề sớm.

“Cũng đặc biệt như em, và em rất đặc biệt... Cũng quan trọng như mối quan hệ này đối với anh...” Một lần nữa, giọng anh lại trôi tuột đi.

“Dan, anh đang đá em đấy à?”

Anh có vẻ hoảng sợ. “Chúa ơi, không! Không phải giống như thế đâu. Chúng ta là bạn bè. Chỉ là...”

“Đúng thế! Anh đang đá em.”

Mặt anh xịu xuống. “Anh thấy mình như một kẻ vô lại vì đã dẫn em vào chuyện này. Anh đã bị ấn tượng bởi em, bởi bọn trẻ và tất cả mọi thứ. Em sẽ nghĩ rằng cho đến giờ chắc anh đã hình dung ra anh muốn gì trong cuộc sống. Anh xin lỗi vì đã kéo em vào cơn khủng hoảng trước khi bước vào tuổi trung niên này của anh.”

“Không, không, không sao đâu! Thật đấy, em hiểu mà.” Cô gần như không thể kìm chế được niềm hân hoan của mình. “Em nghĩ em đã biết

chúng ta không phù hợp với nhau một thời gian rồi, nhưng em không biết làm cách nào để nói với anh điều đó. Em rất mừng vì anh đã đến gặp em, và em rất cảm kích vì anh đã trung thực với em. Hầu hết đàn ông sẽ không bắt mình phải đối mặt với chuyện này. Họ sẽ chỉ ngừng gọi điện thoại thôi.”

“Anh không thể làm thế.”

“Dĩ nhiên là anh không thể rồi.” Cô không thể kiểm soát được nụ cười đang lan rộng trên gương mặt mình. Anh bắt đầu trông có vẻ thích thú. “Em không muốn khóc hay đánh anh hay làm gì chứ?”

Cô luôn không hiểu kịp những câu nói đùa của anh, nhưng cô hiểu câu này. “Em cho rằng anh có thể thấy em khá là nhẹ nhõm. Mấy tuần vừa qua em gần như muốn phát điên. Anh là người đàn ông trong mơ của tất cả các phụ nữ, và em biết rằng đáng lẽ em nên yêu anh.”

“Nhưng em lại không yêu.”

Cô lắc đầu.

“Sharon, anh không thể tin được anh đang làm điều này, nhưng chính xác là anh không trông chờ cuộc nói chuyện của chúng ta trở nên tốt đẹp thế này. Hôm qua, một người bạn của anh đã hỏi anh về em. Ban đầu anh đã nghĩ cậu ta chỉ tò mò bởi vì cậu ta biết em là khách mời của anh trong trận đấu hôm Chủ nhật, nhưng rồi anh nhận ra rằng cậu ta muốn mời em đi chơi.”

“Một điều mà em đã học được trong vài tháng vừa rồi là em không cảm thấy thoải mái với dân thể thao.”

“Hoàn hảo.”

Cô không thể hiểu được vì sao anh mỉm cười.

Vẫn còn toe toét, anh đứng dậy khỏi chiếc ghế nhỏ xíu. “Bạn anh trông chẳng giống dân thể thao chút nào. Cậu ta chơi bóng rổ, nhưng nói riêng giữa anh và em thôi nhé, cậu ta chơi khá thảm thương.”

“Em không biết, Dan à.”

“Đó là Ron McDermitt, giám đốc điều hành của bọn anh.”

“Ron?”

“Em có phiền không nếu anh đưa số của em cho cậu ấy?”

“Phiền ư? Ồ, không. Không, em không ngại gì chuyện đó cả.”

Cô hẳn là đã tỏ ra quá háo hức bởi vì anh bắt đầu cười phá lên với vẻ khoái chí. Anh cúi xuống, hôn nhẹ lên má cô. “Anh có cảm giác là chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều.”

Anh vẫn còn lắc đầu thích thú khi bước ra ngoài và đi về phía chiếc xe của mình. Cuộc đời của anh lại bắt đầu, và tương lai không còn u ám nữa mà trong suốt như pha lê. Giờ khi đã giải quyết xong mọi chuyện với Sharon, anh có thể nói với Phoebe anh yêu cô nhiều đến chừng nào. Nhận thức đó đã ở bên trong anh rất lâu rồi, nhưng anh quá bối rối với màn khói gợi cảm bao xung quanh cô để có thể nhận ra điều đó. Cô nàng bimbo nhỏ bé, ngọt ngào, thông minh, dũng cảm của anh. Anh không nghĩ rằng mình có thể quên được hình ảnh cô khi ngồi trên mép giường của anh và thổ lộ tất cả những bí mật của mình. Khi cô kể cho anh về vụ cưỡng hiếp, anh chỉ muốn ngửa đầu lên trời mà hú lên hoang dại. Cô đã làm anh cảm nhận được những cảm xúc từng khiến anh sợ đến chết.

Anh bước tới xe, và sự nhẹ nhõm của anh nhạt hơn một chút. Anh đã vượt qua được thời thơ ấu bằng cách rút ra một bài học là không nên yêu thương ai quá nhiều, và tình cảm sâu sắc anh dành cho cô đã làm anh khiếp sợ hơn bất kỳ hàng phòng ngự nào mà anh từng đối mặt. Anh đã luôn giữ

lại một điều gì đó trước phụ nữ, nhưng lại không thể làm thế với cô. Nói cho cô biết anh yêu cô nhiều đến chừng nào sẽ là sự mạo hiểm lớn nhất cuộc đời anh vì luôn tồn tại nguy cơ cô sẽ ném trả lại những cảm giác đó vào mặt anh.

Anh nhắc nhở bản thân rằng đằng sau vẻ ngỗ ngược ấy, Phoebe là người dịu dàng nhất anh từng biết. Chắc chắn rằng anh không cần phải lo lắng. Chắc chắn thế, trái tim anh sẽ an toàn với cô.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 22

“Đừng quắc mắt lên nữa, Darnell. Anh đang làm mấy tay phó nháy sợ đấy.” Phoebe siết nhẹ cánh tay Darnell Pruitt, một hành động ngăn cản cũng có tác dụng ngang với việc làm mé một thanh kim loại. Cô gật đầu với một tay phóng viên. Suốt cả tuần vừa rồi cô đã trôi theo sự chuyển động của cuộc sống, quyết tâm không để ai nhìn thấy nỗi tuyệt vọng của mình. Tối nay Darnell là một người bầu bạn rất tốt, và cô rất biết ơn vì anh ta đã đồng ý nhận nhiệm vụ hộ tống cô trong chuyến tham quan các dãy phòng đón tiếp của đội bạn vào đêm trước khi diễn ra trận đấu với đội Dolphins.

Mắt anh ta nhíu lại thành hai khe hăn học khi anh ta uốn cong môi với cánh phóng viên Thông tấn xã và rít lên với cô dưới hơi thở. “Tôi không đời nào để cho bất cứ ai trong hàng phòng ngự Dolphins nhìn thấy một bức ảnh tôi đang cười.”

“Ơn Chúa là không có đứa trẻ nào xung quanh.”

“Tôi không biết sao cô lại nói thế. Tôi yêu trẻ con.” Đã gần đến thời gian giới nghiêm mười một giờ của Darnell khi họ rời khỏi bữa tiệc cuối cùng và quay về phía thang máy. Chuyện ve vãn cô Charmaine Dodd của Darnell tiến triển không nhanh đến mức có thể khiến anh ta hài lòng, và anh ta đang hy vọng một trong những tờ báo ở Chicago sẽ cho in một tấm ảnh của anh ta với Phoebe và như thế có thể khuấy động lòng ghen tuông của cô Dodd.

Phoebe đã hạn chế tối đa cơ hội tiếp xúc với Dan bằng cách chờ đến tận chiều hôm đó mới bay đến Miami, và cô chỉ vừa đủ thời gian để thay sang bộ váy dài cô mua cho bữa tiệc Giáng sinh vài năm trước. Đó là một chiếc

váy cổ cao, bó sát với những diềm đăng ten lung linh mặc bên ngoài một bộ thun bó màu da.

Darnell mặc bộ tuxedo với áo sơ mi lụa màu đen và nơ bướm màu vàng trông rất phù hợp với chiếc răng gấn kim cương của mình.

Thang máy vắng tanh khi họ bước tới, điều này cho phép Darnell quay trở lại với chủ đề mà anh ta đã vô cùng kiên nhẫn lải nhải kể từ khi anh ta đến phòng cô vào ba giờ trước đó. “Tôi không hiểu sao mọi người lại nghĩ rằng thuyền trưởng Ahab[63] là kẻ xấu xa. Mẹ kiếp, nếu không phải vì cái chân của anh ta, tôi sẽ tuyển anh chàng đó vào trong hội của mình bất cứ khi nào. Anh ta không để bất cứ thứ gì ngáng đường mình, thấy không? Đó là loại người sẽ luôn chiến thắng trong những trận bóng bầu dục.”

Moby Dick chỉ là một trong những cuốn sách do cô giới thiệu đã được Darnell đọc ngẫu nhiên trong vài tháng vừa qua nhằm mục đích trau dồi bản thân. Cũng không mất nhiều thời gian để cô nhận ra rằng bóng bầu dục có thể đã làm Darnell giàu có về mặt vật chất, nhưng cũng đồng thời tước mất cơ hội sử dụng trí tuệ của anh ta. Bởi vì Darnell to lớn, da đen và khỏe mạnh nên không ai thèm bận tâm đến chuyện khám phá ra anh ta cũng có một bộ não rất khá. Darnell tiếp tục khen ngợi thuyền trưởng Ahab trong suốt quãng đường về đến cửa phòng của cô. Cô sợ phải ở lại một mình chìm đắm trong suy tư và ước gì anh ta không bị hạn chế bởi giờ giới nghiêm để cô có thể mời anh ta vào trong. Thay vào đó, cô chúc anh ta may mắn bằng một nụ hôn lên má, “Mai nhớ nghiên vài bộ xương cho tôi đấy, Darnell.”

Anh ta cười toe toét và rút lui vào hành lang trong đôi giày cỡ mười lăm của mình. Cô thở dài và đóng cửa phòng lại. Charmain Dodd thật ngu ngốc nếu không túm ngay lấy Darnell.

Điện thoại đổ chuông. Cô gỡ một chiếc hoa tai pha lê ra và ngồi xuống trên chiếc trường kỷ in hoa sặc sỡ để trả lời. “Xin chào.”

“Em đã ở cái nơi chết tiệt nào trong suốt cả tuần thế?”

Những cạnh hoa tai pha lê sắc bén cắm vào lòng bàn tay cô. Cô nhắm chặt mắt lại trước một đợt sóng đau đớn mới. “Chào anh, huấn luyện viên.”

“Anh ghé qua nhà vào tối thứ Ba để chúng ta có thể gặp nhau trước khi anh lên đường, nhưng Molly nói em đã đi ngủ. Em đang tham dự mấy cuộc phỏng vấn lúc anh gọi đến văn phòng vào thứ Năm và thứ Sáu, và không có người trả lời điện thoại ở nhà em tối qua. Anh lên phòng em đây.”

“Không!” Cô cắn chặt môi. “Em mệt lắm. Tuần vừa rồi thật khó khăn.”

“Anh cần gặp em.”

Không cần phải có một quả cầu thủy tinh mới có thể hình dung ra vì sao. Anh muốn tình dục, một cuộc giải trí nhanh gọn với cô nàng bimbo trong khi cô dâu tương lai của anh vẫn còn hoàn toàn nguyên vẹn. “Không phải tối nay.”

Anh trở nên cáu kỉnh một cách rõ ràng. “Nghe này, đọc số phòng cho anh. Chúng ta phải nói chuyện.”

“Lúc khác đi, Dan. Em kiệt sức rồi.” Cô run run hít vào một hơi. “Chúc anh ngày mai may mắn. Em sẽ gặp anh trên đường biên.”

Mắt cô nhòe đi vì nước mắt khi cô đặt Ống nghe trở lại giá đỡ. Cô treo tấm biển “Không làm phiền” trên cửa phòng rồi bước về phía cửa sổ và nhìn ra những ánh đèn nhấp nháy trên vịnh Biscayne.

Trong vài tháng vừa qua cô đã học được rất nhiều từ các cầu thủ. Cô học được rằng nếu muốn tham gia trận đấu, cô phải chịu được những cú va chạm. Đó là những gì cô đang làm lúc này. Cô đang nhận những cú va chạm. Dan đã tặng cho cô một cú húc chết người, nhưng cô sẽ không để anh nhìn thấy những tổn hại nó gây ra. Ngày mai, khi nghe bản nhạc “Cô ấy

không ngọt ngào sao?”, cô sẽ ngẩng cao đầu, vẫy tay với đám đông và hô hào cổ vũ đội bóng. Sẽ không ai biết được rằng cô đang phải chơi trò chơi đau đớn.

Buổi chiều hôm Stars đánh bại Dolphins trong trận bán kết AFC, Ray Hardesty ngồi trong hang ổ của mình với khẩu.38 trong lòng và ước gì trong nhà y còn đủ lượng whiskey để có thể uống say. Một tuần nữa đội Stars sẽ gặp Portland Sabers trong trận tranh chức vô địch AFC. Y dốc chai vào miệng và uống nốt chỗ rượu cuối cùng, nhưng ngay cả ngọn lửa trong cổ họng cũng không cháy rất bằng cơn thịnh nộ của y. Đội Stars chưa bao giờ tiến xa đến thế này khi Ray Con còn ở trong đội, và giờ bọn chúng đang tiến xa mà không có nó. Thốt ra một tiếng gằn gằn như không phải của con người, y quăng chai rượu ngang qua phòng. Cái chai bắn vào một cái kệ đựng cúp và vỡ tan tành, nhưng y không quan tâm đến tiếng ồn bởi vì quanh đây không còn ai khác để mà nghe thấy cả. Sau một cuộc hôn nhân kéo dài ba thập kỷ, cuối cùng Ellen đã bỏ y. Mẹ nói với y rằng y xử sự như một thằng điên và rằng y cần phải đi gặp bác sĩ tâm lý hay gì đó. Mẹ nó chứ. Y không cần gặp thằng bác sĩ tâm lý nào cả. Y chỉ cần gỡ hòa với Dan Calebrow mà thôi.

Sau trận đấu với Chargers, y đã nghĩ đến chuyện giết Calebrow. Nhưng dần dần y từ bỏ ý tưởng đó, không phải vì dẫn đo lường lự, mà bởi vì cái chết của Calebrow sẽ không thể đảm bảo Stars sẽ thua cuộc. Y cần thứ gì đó thật chắc chắn. Y không đủ giàu để mua chuộc bất cứ ai. Hơn nữa, ngày nay các cầu thủ kiếm ra quá nhiều tiền nên chẳng thể bị cám dỗ, và hầu hết trọng tài đều trung thực. Y cần cái gì đó đảm bảo. Phoebe Somerville xuất hiện trên màn hình ti vi. Tuần trước y đã trốn trong rừng cây gần ngôi nhà của Calebrow khi tay huấn luyện viên đó đưa cô ả về nhà. Ánh đèn phòng ngủ đã bật lên chưa tới nửa giờ sau đó.

Y đã theo dõi họ hàng tháng rồi, mượn xe khác để Calebrow không phát hiện ra y, và y biết mối quan hệ của hai người đó không còn là bình thường

nữa. Mặc dù y đã thu thập được thông tin, nhưng cho đến giờ y vẫn chưa biết phải làm gì với nó.

Cái ý tưởng đang bắt đầu thành hình trong đầu y vừa phức tạp nhưng lại vừa dễ dàng đến kỳ lạ. Có khả năng y sẽ bị bắt, nhưng đến lúc đó thì đã quá muộn, và dù sao thì y cũng không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Chỉ có một điều quan trọng. Ngăn Stars chiến thắng trong trận chung kết AFC.

Trên ti vi, cuộc phỏng vấn Phoebe Somerville đã kết thúc và ống kính máy quay trở lại với tay huấn luyện viên của Stars. Ray nhấc khẩu.38 lên và bắn tung màn hình.

Dan đã từng phải chịu những cuộc tấn công oanh tạc của giới truyền thông quanh các trận tranh chức vô địch trong vai trò cầu thủ, nhưng trong vai trò huấn luyện viên thì chưa bao giờ, và anh rút ra kết luận việc anh đã học được cách tồn tại mà không cần phải ngủ đúng là một điều hay. Cho dù thế, khi được giải phóng vài giờ sau chiến thắng của Stars trước Dolphins vào chiều muộn hôm thứ Ba, anh đã hoàn toàn sôi sục. Anh cũng điên tiết muốn chết vì Phoebe.

Khi rẽ vào lối để xe nhà cô và bước ra khỏi xe, anh quyết định điều đầu tiên anh sẽ làm khi cuối cùng anh cũng tóm được cô là hôn cô. Rồi anh sẽ chinh đốn cô một trận. Anh biết chính xác cô bận rộn thế nào, nhưng anh cũng thế, và cô đáng lẽ phải cố gắng dành ra mười phút trong vòng hai ngày vừa rồi để nói chuyện với anh mới phải. Cả hai người bọn họ đều đã phải chịu rất nhiều áp lực, nhưng thế không có nghĩa là họ nên cắt đứt hoàn toàn liên lạc như thế.

Cô thậm chí còn không bay về nhà với đội bóng tối hôm Chủ nhật trong khi anh đã vô cùng trông ngóng điều đó. Lần cuối cùng anh nhìn thấy cô là lúc ở trong phòng thay đồ sau trận đấu khi Ron đưa cô đến để chúc mừng đội bóng.

Quản gia của Phoebe, Peg, đã để anh vào nhà lúc bà đang sửa soạn rời khỏi đó sau khi đã xong việc. Anh vắt áo choàng trên thành cầu thang và nghe thấy những tiếng kêu the thé phát ra từ phía sau ngôi nhà. Ban đầu anh không nhận ra âm thanh đó là gì, không phải vì chúng thật lạ lẫm, mà bởi vì chúng quá bất ngờ.

Pooh lút cút chạy ra đón anh. Với cô nàng chó quẩn dưới chân, anh băng qua phòng khách, rồi đột nhiên khựng lại khi anh bước qua lối cổng vòm dẫn vào gian bếp. Những gì anh thấy ở đó suýt làm anh ngã ngửa.

“Con muốn làm cái đó, Phoebe!”

“Đến lượt con!”

“Lượt của con!”

“Suýt! Cả hai đứa con có thể cùng làm, đồ quý nhỏ. Đây, mỗi đứa một con dao. Làm như thế, Jared. Tuyệt lắm, Jason. Thêm một chút đường rắc ở bên cạnh nữa. Không, Jared, không được liếm nó cho tới khi chúng ta... Ôi, mà thôi, dính bẩn chút cũng chẳng sao nhỉ? Đúng không, anh bạn?”

Chúa ơi. Anh biết không phải chỉ vì thiếu ngủ nên mắt anh mới cay xè, mà đó là do cảm xúc. Trong cuộc đời mình anh chưa bao giờ nhìn thấy điều gì đẹp hơn cảnh tượng Phoebe đang phủ đường lên cái bánh xấu xí đó với hai cậu bé tóc bạch kim nhỏ xíu quỳ trên ghế ngay bên cạnh.

Cô trông không hề giống với người mẹ trong tưởng tượng của anh. Những móng tay giết người được sơn màu đỏ máu. Đôi hoa tai kiểu di gan khổng lồ lấp lóa trong mái tóc như của người mẫu lịch, và ít nhất là ba chiếc vòng xuyên đang kêu xúng xoảng trên hai cổ tay. Cô mặc chiếc áo khoác nhẹ quá khổ của đội Stars - phần này thì cô làm đúng, chí ít là thế - nhưng thay vì mặc nó với một cái quần jean tử tế nào đó như những người mẹ thường mặc thì cô lại mặc cùng chiếc quần thun bó màu vàng chật nhất, bó sát nhất mà anh từng nhìn thấy trong suốt cuộc đời mình. Không, cô

trông không giống mẹ của bất kỳ ai, nhưng hai cậu nhóc mặt mũi lem nhem sô cô la đó rõ ràng rất thần tượng cô. Và anh cũng thế, với cả trái tim mình. Anh hình dung cô xuất hiện trong cuộc họp phụ huynh của con cái họ trong bộ cánh sa tanh màu đỏ chót và nạm hạt lấp lánh, nhưng thay vì cảm thấy choáng váng, ý nghĩ đó lại làm anh mãi nguyện tràn trề. Cô sẽ kết hôn với anh. Dĩ nhiên là cô sẽ đồng ý rồi. Khi ngắm nhìn cô, anh kiên quyết không để cho những bóng ma từ thời thơ ấu gợi lên trong anh bất kỳ nghi ngờ nào. Một người phụ nữ sẽ không phá vỡ mười lăm năm chay tịnh tình dục với một người đàn ông mà cô không yêu.

“Cô hát lại bài đó đi, Phoebe,” một trong hai đứa trẻ đề nghị trong khi Pooh liếm láp những vụn sô cô la rơi rớt trên sàn nhà dưới gầm bàn.

“Bài hát nào?”

“Bài hát về những con quái vật ấy.”

“Bài Ma sói à?” Khi hai cậu bé gật đầu, Phoebe bắt đầu biểu diễn một cách say mê bài “Ma sói ở London” của Warren Zevon, nhấn mạnh những nhịp trống bằng cách đu đưa cặp hông kỳ diệu đó. Chúa ơi, cô xinh đẹp tuyệt trần, và trong khi ngắm nhìn cô, anh cảm thấy yên bình đến kỳ lạ. Anh không thể tưởng tượng ra bất kỳ điều gì tuyệt diệu hơn là sẽ trải qua phần đời còn lại bên cạnh cô.

Cô nhắc hai cậu bé sinh đôi xuống khỏi ghế và bắt đầu nhảy nhót, lưng cô vẫn quay về phía cửa. Anh nhìn cô lắc lư theo nhịp điệu bài hát, và anh mỉm cười khi hai cậu bé cố gắng bắt chước cô. Cô xoay bọn chúng quay vòng, và rồi đứng khựng lại khi nhìn thấy anh.

“Đừng để anh làm hỏng bữa tiệc,” anh nói và cười toe toét.

“Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Peg để anh vào nhà khi bà ấy ra về.” Hai cậu bé bắt đầu vụng vụng và cô thả chúng ra. “Em e rằng anh đã bắt được em vào lúc không thích hợp rồi.”

Jared giật giật tay cô. “Bánh đông lại hết rồi. Con và Jason có thể ăn không?”

“Dĩ nhiên rồi. Để cô lấy đĩa.”

Tay cô luống cuống khi lấy những chiếc đĩa xuống. Cô thấy Dan đã quỳ xuống trước mặt hai cậu bé sao cho mắt họ ngang tầm với nhau. Những đường nét mệt mỏi như khắc dấu trên gương mặt anh, nhưng cô không cho phép bản thân cảm thấy bất cứ sự thương cảm nào. Duy trì mối quan hệ với hai người phụ nữ cùng một lúc chắc chắn là kiệt sức rồi. Cô chớp mắt ngăn luồng đau đớn mới trào lên.

“Cái bánh trông ngon dễ sợ, hai nhóc à. Các con làm đấy hả?”

“Peg làm ạ,” Jared trả lời.

“Nhưng Phoebe để bọn con phủ đường lên trên,” cậu em sinh đôi bổ sung.

“Sô cô la,” Jared giải thích một cách không cần thiết, bởi vì sô cô la đang phủ gần như hết gương mặt của nó. Dan cười khanh khách, và âm thanh đó như đâm xuyên qua trái tim Phoebe. Cô nhanh chóng đặt lên mỗi chiếc đĩa một miếng bánh và đặt chúng giữa mặt bàn ăn lộn xộn.

Dan đứng nhìn hai cậu bé tranh nhau bò lên ghế. “Chuẩnnnnnn, bánh trông đúng là ngon tuyệt.”

Jason không để cái miệng đang nhồm nhoàm ngậm nó lên tiếng. “Chú kia cũng muốn ăn, Phoebe.”

Cô cố gắng giữ giọng nhẹ nhàng. “Đừng có cắn miếng to thế, đồ sát nhân. Con sẽ nghẹn đấy.”

Molly lao ầm ầm vào nhà bếp. “Em về rồi! Chào hai nhóc. Chào huấn luyện viên.” Cô bé vỗ nhẹ lên hai đứa bé, cúi xuống để nhận một nụ hôn từ Pooh lúc này đang nhảy chồm chồm lên với cô, rồi nhìn Phoebe với vẻ thận trọng. “Peg có bảo với chị chuyện gì xảy ra không?”

“Bà ấy nói em có cuộc họp.”

“Có rắc rối trong phòng tập viết, và cô Miller muốn nói chuyện với bọn em về chuyện đó. Cảm ơn vì đã trông bọn trẻ hộ em,” cô bé nói với vẻ ghen tị.

Phoebe rửa sạch lớp đường trên tay và lau tay bằng một chiếc khăn lau bát đĩa trong khi Molly nặng xị lên với hai cậu bé. Dan xuất hiện bên cạnh cô.

“Giờ em có thể chuyển giao nhiệm vụ bảo vệ sang cho tiểu thư Molly rồi, chúng ta đi dạo một chút thì sao nhỉ?”

“Bên ngoài trời lạnh lắm.”

“Bây nào, ngoài kia thời tiết Chicago đẹp lắm.” Không để cô có cơ hội phản đối thêm, anh túm lấy cổ tay cô kéo ra khỏi nhà bếp. Cô không thể vùng vẫy chống đối anh trước mặt bọn trẻ, vì thế cô đi theo anh cho đến khi họ ra đến phòng ngoài và ra khỏi tầm nghe.

“Thả em ra!”

Trong một khoảnh khắc anh không nói gì cả; anh chỉ quan sát cô với đôi mắt thận trọng. “Có vẻ như anh hơi chậm trong việc bắt kịp tình hình. Anh chỉ nghĩ rằng em quá bận rộn trong tuần vừa rồi, nhưng thực ra em đang tránh mặt anh.”

“Em đã rất bận.”

“Chúng ta cần chút riêng tư. Lấy áo khoác đi.”

“Em không nghĩ thế.”

“Được thôi.” Anh túm lấy cánh tay cô và kéo cô ngược lên cầu thang. “Dừng lại!” cô rít lên. “Em không muốn thế này.”

“Kệ em.” Anh kéo cô về phía phòng ngủ rồi đóng sầm cửa lại. Chỉ đến khi đó anh mới thả cô ra, chống hai tay lên hông giống như những lúc anh đứng trên đường biên. Trên gương mặt anh là vẻ dữ dội hết như cô đã từng thấy khi anh chuẩn bị lâm chiến. “Thôi được, nói ra xem nào. Vẻ lạnh lùng này là vì đâu?”

Cô đã cố gắng trì hoãn cuộc chạm mặt này, thậm chí đã hy vọng có thể hoàn toàn tránh được nó, nhưng đáng lẽ cô phải biết rằng điều đó là không thể. Dan không phải loại người né tránh đối mặt. Cô cắn chặt phía bên trong má bởi vì một khi đã bắt đầu khóc thì cô sẽ không bao giờ có thể dừng lại, và cô không thể chịu đựng được khi để anh thấy cô tan nát như thế.

“Có phải em bực tức bởi vì anh đã không gọi cho em ngay sau khi chúng ta ngủ với nhau không? Em biết tuần này thế nào rồi đấy. Anh cứ tưởng em sẽ hiểu.” Anh liếc đồng hồ. “Thực ra thì, ngay lúc này anh đã muộn rồi đấy. Bọn anh có cuộc họp các huấn luyện viên lúc sáu giờ.”

“Thế thì tốt hơn hết anh nên nhanh lên và cởi quần áo ra đi.” Cô cố gắng ra vẻ cứng rắn, nhưng giọng cô vẫn lẩn chút đờn đau.

“Em đang nói cái gì thế?”

“Sex. Không phải đó là lý do anh có mặt ở đây sao? Làm một cú chớp nhoáng trước cuộc họp ấy?” Những lời nói đó làm cô đau đớn tận tột độ.

“Chó má thật! Đây cũng là chuyện đàn bà, đúng không? Em cúi kính, và anh sẽ phải hỏi em vì sao em cúi kính, và em sẽ nói rằng nếu anh không thể tự mình hình dung ra thì em sẽ không nói cho anh biết. Mẹ kiếp, anh không muốn chơi mấy trò này với em.” Cô có thể cảm thấy cơn thịnh nộ của anh đang cuồn cuộn dâng lên.

“Xin lỗi!” Cô giật mạnh mấy chiếc vòng ra khỏi cổ tay và quăng hết lên giường, biết rằng biểu lộ cảm xúc tức giận thì sẽ an toàn hơn sự đau khổ. “Vậy thì làm đi.” Cô đá mạnh chân, đôi giày bay vèo qua phòng. “Nhanh lên, huấn luyện viên. Anh vẫn đang còn mặc quần đấy.”

Anh tiến đến sát cô và túm lấy vai cô, ngón tay của anh bấm chặt vào da thịt cô. “Dừng lại! Anh không thể tin được. Có chuyện gì với em thế?”

Cô đã không còn giữ được quyết tâm vượt qua cuộc chạm trán này bằng lòng tự trọng, và cô trở nên cứng đờ trong vòng tay của anh. Hít vào một hơi run rẩy, cô lạnh lẽo nói. “Em sẽ không ngủ với anh thêm nữa, Dan. Đó là một sai lầm, và đáng lẽ ngay từ đầu em không nên làm thế.”

Anh lùi lại sao cho họ không còn chạm vào nhau nữa. Mặc dù giọng anh đã mất vẻ gay gắt, nhưng sự cảnh giác nguy hiểm vẫn còn đó trong mắt anh. “Anh biết em quan tâm đến anh. Em sẽ không ngủ với anh nếu em không quan tâm đến anh.”

“Em đã gặp Sharon ở trận đấu với đội Bills.” Vẻ tội lỗi lướt qua trên gương mặt anh nói cho cô biết tất cả. “Cô ấy rất đáng yêu. Anh có gu tốt đấy.”

“Sharon không liên quan gì đến chuyện của hai chúng ta. Nếu em nghĩ rằng anh đang quan hệ với cả hai người bọn em cùng một lúc thì em đã sai rồi.”

“Chuyện đó thì em hiểu. Với anh là trọn vẹn cả đôi đường, đúng không?” Giọng cô nghẹn lại. “Anh có thể xả hàng với cô nàng bimbo trong khi giữ

gìn người vợ tương lai của mình hoàn toàn trong trắng.”

Thay vì tỏ ra biết lỗi, anh lại trông vô cùng giận dữ. “Em nghĩ anh là loại người như thế à?”

“Thật khó để nghĩ khác đi.”

Cô có thể thấy anh đang cố giữ bình tĩnh. “Anh đã thu xếp mời Sharon đến xem trận đấu với đội Bills từ nhiều tuần trước, và anh không thể hủy nó vào phút cuối. Nhưng anh sẽ không gặp gỡ cô ấy nữa. Anh đã nghĩ cô ấy là người phụ nữ anh muốn, nhưng rồi, sau khi em và anh ở bên nhau lần vừa rồi, anh đã biết rằng anh đang lừa dối chính mình.” Biết chuyện anh và Sharon đã chia tay đáng lẽ phải làm cô thấy hạnh phúc, nhưng không. Cô cần nghe anh nói rằng anh cần cô hơn là cần quan hệ tình dục với cô, rằng anh cần tình yêu, và trước khi anh nói ra những lời đó thì không gì có thể trở nên đúng đắn giữa hai người họ. Giọng cô nhẹ nhàng và run rẩy.

“Anh không gặp cô ấy nữa có phải bởi vì cô ấy không đủ nóng bỏng với anh không?”

Những bắp thịt trên cổ họng anh nhấp nhô khi anh khó nhọc nuốt nước bọt. “Đừng làm thế, Phoebe. Đừng bắt đầu nói tất cả những điều mà rồi sẽ không thể nào lấy lại được. Anh đã kể cho em nghe gia đình anh khốn nạn thế nào rồi. Trong một thời gian dài anh đã muốn ổn định lại với một cuộc hôn nhân thực sự - không phải kiểu chơi bời trụy lạc quái đản mà anh đã có với Valerie. Anh muốn có những đứa con.”

“Vì thế anh tổ chức cuộc thi thử giọng cho người mẹ tương lai của những đứa con anh, và Sharon đã giành được băng rôn vô địch.”

“Không khó khăn gì để hình dung ra vì sao cô ấy cuốn hút anh. Anh muốn ai đó yêu thương bọn trẻ, người sẽ không bạt tai chúng mỗi khi anh quay lưng lại.”

“Em hiểu. Chính xác thì anh coi cô ấy là mẹ của ai? Của những đứa con anh hay của chính anh?”

Anh tỏ ra nao núng, nhưng cô không cảm thấy thỏa mãn khi biết cô đã làm anh tổn thương. Cô không muốn điều đó. Cô chỉ muốn anh đi khỏi đó trước khi cô đổ quy.

“Nói như thế thật kinh khủng.”

“Em đoán thế. Nhưng em cũng ngờ rằng đó là sự thật.”

Giọng anh nghe khàn khàn. “Em có biết rằng khi anh nhìn thấy em với hai thằng bé dưới kia, anh gần như đã trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời không? Trong một vài phút trong ngày hôm nay, anh đã nghĩ tất cả mọi chuyện đối với chúng ta đang đi vào trật tự.”

Anh do dự, và đột nhiên cô biết điều gì đang đến. Như thể anh đã nói thành lời, và mặc dù căn phòng rất ấm áp nhưng cô vẫn thấy lạnh lẽo. Đừng nói thế! Thay vào đó hãy nói anh yêu em. Hãy nói tình yêu là những gì anh cần ở em, chứ không chỉ là những đứa trẻ.

Anh thọc tay vào trong túi áo khoác. “Anh chưa bao giờ nhìn thấy em với bọn trẻ. Với tất cả những gì anh biết thì em nghĩ về bọn chúng giống như Valerie đã nghĩ. Nhưng anh đã thấy cách em đối xử với hai thằng bé đó, và thật không khó khăn gì để khẳng định rằng chúng thích em không kém gì em yêu quý chúng.”

Toàn bộ cơ thể cô đang đau đớn.

“Có phải điều đó có nghĩa là giờ em đang trên đường tranh cử sau khi Sharon đã ra khỏi tầm ngắm?”

“Anh không biết vì sao em lại hình dung như thế, nhưng đúng vậy, anh nghĩ rằng em sẽ trở thành một người mẹ tuyệt vời.”

Cô nuốt nước bọt. “Và giờ em đang dẫn đầu hay còn có người nào khác xếp hàng trước em nữa?”

Anh nghiêng răng. “Không có ai khác nữa.”

“Vậy em là thí sinh duy nhất vào lúc này.”

“Theo như anh có thể nhớ thì anh đã luôn không ngủ quá hai giờ một đêm,” anh gằn giọng. “Anh đang tồn tại nhờ vào đồ ăn nhanh cùng adrenaline, và anh sẽ không xin lỗi vì đã muốn kết hôn với em.”

Dĩ nhiên là anh muốn kết hôn với cô rồi. Họ vô cùng hòa hợp với nhau trên giường, anh biết cô sẽ không ngược đãi con anh, và còn có khả năng là cô sẽ trao cho anh đội Stars như một món hồi môn nữa.

Cho đến tận giây phút đó, cô đã quên hẳn về những lời bóng gió xảo quyệt của Reed, nhưng giờ đột nhiên nó ùa về. Căn phòng bắt đầu xoay tít. Cô khó nhọc lên tiếng. “Cái mong muốn đột ngột muốn cưới em này của anh...” Cô hắng giọng. “Có phải chỉ bởi vì anh đã nhìn thấy em với hai thằng bé sinh đôi hay nó có liên quan gì tới chuyện em chỉ còn cách quyền sở hữu đội Stars có một trận đấu nữa?”

Anh hoàn toàn câm lặng, khuôn mặt xanh lét. “Chính xác là em đang ám chỉ điều gì?”

“Chúng ta đã biết nhau nhiều tháng rồi, nhưng đây là lần đầu tiên anh đề cập đến chuyện anh muốn bất kỳ điều gì khác ngoài sex từ em. Có phải chuyện ngày hôm nay là thế không? Có phải anh đang trải nền cho một lời cầu hôn chính thức trong trường hợp đội bóng giành chiến thắng trong ngày Chủ nhật này không?”

“Anh không thể tin được em đang nói điều này.”

Cô bật lên một tiếng cười nghẹn ngào. “Em đoán rằng em đã không thực sự nghĩ về chuyện mình sẽ trở thành một món mồi méo bở như thế nào. Nếu Stars chiến thắng, bất cứ ai kết hôn với em sẽ có được bộ ngực bự và một đội bóng bầu dục xuất sắc. Em là mơ ước của tất cả bọn đàn ông.”

Gương mặt anh trở nên tàn nhẫn. “Đừng nói thêm lời nào nữa.”

“Anh sẽ làm cho tất cả các huấn luyện viên trong Liên đoàn phải ghen tỵ.”

“Anh cảnh cáo em...”

“Liệu anh có háo hức muốn cưới em như thế này không nếu như đội Stars thua?”

Một bấp thịt giật giật trên quai hàm anh. “Những gì xảy ra trong trận đấu ngày Chủ nhật không liên quan gì đến hai chúng ta.”

“Nhưng nếu anh thắng, em sẽ không bao giờ chắc chắn được về điều đó, đúng không? Cách duy nhất mà em có thể biết được anh có chân thành hay không là nếu anh thất bại và anh vẫn muốn cưới em.” Hãy nói anh yêu em đi Dan. Nói anh muốn cưới em bởi vì anh yêu em - không phải vì em làm anh ngây ngất trên giường hay vì những đứa con hay anh thèm muốn đội bóng của em. Hãy nói anh yêu em, và gạt hết những thứ xấu xa này đi.

“Anh sẽ thắng trận đấu này.”

“Vậy thì chúng ta sẽ không có cơ hội nào,” cô thều thào.

“Em đang cố nói điều gì thế?”

Trái tim cô đang rỉ máu và cô chỉ muốn sự đau đớn này dừng lại. Cổ họng cô thắt chặt đến mức cô không thể lên tiếng được nữa.

Anh trân trân nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn, lạnh lẽo. “Anh sẽ không vứt bỏ trận đấu này.”

Đầu tiên cô không hiểu ý anh là gì. Nhưng khi cô nhìn vẻ mặt trống rỗng, lạnh lẽo của anh, lòng cô nhận nhạo. Giọng anh tàn nhẫn và giận dữ, và cô nhớ rằng anh giấu tất cả những cảm xúc mạnh mẽ của mình phía sau sự tức giận. “Anh đã chơi rần trong suốt cuộc đời mình, nhưng anh luôn chơi đẹp, cho dù anh phải đối mặt với bao nhiêu cám dỗ đi chăng nữa. Anh đã được mời chào bằng tiền. Anh đã được mời chào bằng đàn bà và ma túy. Nhưng anh không ném bỏ trận đấu. Không vì bất cứ ai. Không thậm chí là vì em.”

“Ý em không phải là...”

Ánh mắt của anh phóng vào cô với vẻ khinh bỉ. Rồi anh ngạo nghễ bước ra khỏi phòng.

Cô chỉ lơ mơ nhận thấy thời gian trôi qua trong khi cô ngồi trên mép giường với hai tay siết chặt trong lòng. Cô nghe thấy tiếng nói trong hành lang khi Molly đưa hai đứa trẻ sinh đôi về nhà và rồi cô nghe thấy con bé quay trở lại ngay sau đó.

Pooh cào soàn soạt lên cánh cửa, nhưng rồi lại bỏ đi khi cô không mở ra. Cô ngồi trong phòng và cố gắng lắp ráp các mảnh vỡ nát của chính mình.

Lúc mười giờ, cô nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm của Molly. Cô bơ phờ tuột đám quần áo ra rồi chui vào chiếc áo choàng tắm cũ kỹ nhất, tìm thấy sự dễ chịu trong lớp vải mềm mại, mơn vệt. Có tiếng gõ trên cửa phòng cô.

“Chị không sao chứ, Phoebe?”

Nếu trong hoàn cảnh khác, cô hẳn sẽ thấy hài lòng khi Molly nghĩ đến chuyện hỏi thăm tình trạng của cô, nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy trống rỗng. “Chị bị đau đầu. Chị sẽ gặp em sáng mai trước khi em đến trường.”

Cô thần thờ bước về phía cửa sổ và đẩy tấm rèm ra để nhìn vào trong rừng cây chạy dọc phía sau nhà. Nước mắt làm nhòe nhoẹt tầm nhìn của cô.

“Phoebe à?”

Cô đã không nghe thấy tiếng Molly vào phòng, và cô không muốn con bé ở đây. Không sớm thì muộn cô cũng phải bảo với em gái mình rằng họ sẽ rời khỏi Chicago, nhưng cô không thể làm điều đó tối nay. “Cửa đã đóng.”

“Em biết. Nhưng... Chị có chắc là chị không sao không?” Bóng điện trong phòng bật sáng.

Cô tiếp tục quay mặt ra ngoài cửa sổ bởi vì cô không muốn Molly nhìn thấy mình đang khóc. Cô nghe thấy tiếng móng vuốt của Pooh cào nhè nhẹ trên tấm thảm sàn nhà. “Chỉ là một cơn đau đầu thôi.”

“Chị và Dan cãi nhau đúng không?”

“Dan và chị luôn cãi nhau.”

“Hai người trêu đùa nhau, chứ không thực sự cãi vã.”

“Lần này không phải trêu đùa, Molly. Lần này là thật.”

Sự im lặng kéo dài. “Em rất tiếc.”

“Chị không biết vì sao em phải tiếc. Em ghét cay ghét đắng chị, nhớ không?” Cô biết thật không công bằng khi trút sự đau khổ của mình lên Molly, nhưng cô không còn quan tâm nữa. Pooh dụi vào cổ chân cô, gần như thể quở trách.

“Em không ghét chị, Phoebe.”

Một đợt sóng nước mắt mới che phủ mắt cô. “Chị muốn ở một mình, được chứ?”

“Chị đang khóc.”

“Chỉ là sự yếu đuối tạm thời. Chị sẽ vượt qua.”

“Đừng khóc. Dan sẽ cảm thấy tồi tệ nếu như anh ấy biết đã làm chị buồn thế này.”

“Chị thực lòng nghi ngờ điều đó.”

“Em nghĩ chị yêu anh ấy.”

Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn khi những giọt nước mắt lăn dài trên má. “Chị cũng sẽ vượt qua điều đó.” Cô cảm thấy một bàn tay mềm mại trên cánh tay mình, cổ họng cô thắt chặt lại và một cái gì đó dường như vỡ tan tành bên trong cô. Không hoàn toàn biết nó xảy ra thế nào, cô đã ở trong vòng tay của Molly.

Molly vỗ nhẹ lên cánh tay và xoa lưng cô. “Đừng khóc, Phoebe. Làm ơn, đừng khóc. Mọi chuyện sẽ ổn hơn thôi. Thật đấy, sẽ ổn hơn thôi. Đừng khóc.” Molly thủ thủ với cô như thể đang thủ thủ với Pooh. Bởi vì con bé thấp hơn Phoebe vài phân nên tư thế của họ thật ngược ngạo, nhưng dù sao thì họ cũng đã ôm chặt lấy nhau.

Phoebe không biết họ đã đứng như thế bao lâu, nhưng không có gì trên đời có thể làm cô thả đứa em gái ra. Cuối cùng khi cô cũng đã khóc hết nước mắt, Molly liền lùi lại, để rồi quay lại vài giây sau đó với một ít khăn giấy mà con bé đã lấy từ trong phòng tắm.

Phoebe ngồi xuống trên mép giường và hỉ mũi. “Ngày mai sẽ ổn hơn. Chị chỉ cảm thấy buồn cho chính mình.”

Tăm đặm lún xuống khi Molly ngồi xuống bên cạnh cô. Vài giây im lặng trôi qua. “Có phải chị có thai không?” Phoebe nhìn con bé với ánh mắt sững sốt. “Sao em lại nghĩ thế?”

“Một đứa trong lớp lịch sử cổ đại của em có thai. Em biết chuyện đó có thể xảy ra, ngay cả với những người nhiều tuổi hơn vốn được coi là hiểu biết về các biện pháp tránh thai và tất cả các thứ khác. Nếu chị có thai, em chắc chắn là Dan sẽ muốn cưới chị, nhưng nếu anh ấy không muốn... thì hai chị em mình...” Nó hấp tấp nói tiếp. “Em sẽ giúp chị chăm sóc đứa bé. Chị sẽ không phải phá thai hay cho đứa bé đi, hay tự một mình chị nuôi dạy nó hay gì khác đâu.”

Khi Phoebe nhìn vào vẻ mặt mạnh mẽ của đứa em gái, tình trạng tê liệt của cô phần nào biến mất, và cô nặn ra một nụ cười đầm nước mắt. “Chị không có thai. Nhưng cảm ơn. Cảm ơn em rất nhiều.”

“Chị sẽ không khóc lại nữa, đúng không?”

Phoebe gật đầu và hỉ mũi thật mạnh. “Chị không kiềm lại được. Đó là điều ngọt ngào nhất mà một người khác đã từng đề nghị làm cho chị.” Cô nấc cụt. “Chị yêu em, Mol. Chị thực sự yêu em.”

“Thật không?”

“Thật.” Phoebe lau nước mắt.

“Mặc dù em đã là một đứa hôn xược?”

Phoebe mỉm cười yếu ớt. “Cực kỳ hôn xược.”

“Trước đây chưa từng có ai yêu em.”

“Có mẹ em.”

“Thật không?”

“Bà yêu em rất nhiều.”

“Em không nhớ bà. Bert nói bà là một bimbo.”

Phoebe bật cười ghen ngào. “Điều đó đúng. Mẹ chị cũng thế. Đó là loại đàn bà mà Bert cưới, ông thích họ phải có mái tóc vàng, sexy, và không quá thông minh. Chúng ta được thừa hưởng bộ óc của ông, Mol à, chứ không phải từ mẹ chúng ta.” Cô giật giật tờ khăn giấy trong tay. “Nhưng mẹ em là một trong những người phụ nữ ngọt ngào nhất mà chị từng gặp, và bà yêu em rất nhiều. Chị bỏ đi khi em còn ẵm ngửa, nhưng chị vẫn nhớ bà đã ôm em trong lòng hàng giờ như thế nào, ngay cả khi em đang ngủ, chỉ bởi vì bà không thể tin được là bà có em.”

“Em ước gì em nhớ được mẹ.”

“Bà là một người phụ nữ tốt bụng. Bà thường kể cho chị nghe về chuyện làm người mẫu quảng cáo. Cooki cũng thế, bà là vợ thứ hai của Bert. Cả hai người họ đều rất đáng yêu.” Molly uống từng lời cô nói. “Kể cho em nghe về họ đi.”

Cô sục sục và chậm chậm mũi. “Ừm, Bert tìm thấy cả ba người vợ của ông ở Las Vegas. Ban đầu thì không ai trong số họ có gì khác ngoài trừ bề ngoài xinh đẹp, nhưng họ là những phụ nữ khác thường. Thi thoảng chị nghĩ rằng bimbo chỉ là một từ khác mà đàn ông nghĩ ra để họ có thể cảm thấy mình vượt trội hơn phụ nữ, những người có khả năng sinh tồn tốt hơn chính bản thân bọn họ mà thôi.” Pooh nhảy lên lòng cô và cô vuốt ve bộ lông mềm mại của nó. “Thay vì cảm thấy thương hại chính mình, tất cả những người vợ của Bert đều cố gắng hết sức để làm một điều gì đó cho cuộc đời họ. Họ đã sống sót trước những người đàn ông rác rưởi, những điều kiện làm việc tồi tàn, vật lộn với bệnh viêm phổi vì các trang phục mỏng manh thiếu vải, và họ làm điều đó với gương mặt tươi cười. Mẹ em không hề tỏ ra cay đắng, ngay cả khi bà hình dung ra con người thật của Bert.” Cô trao cho Molly một nụ cười run rẩy. “Em cũng mang trong mình dòng máu nghệ sĩ trình diễn đấy, Mol à. Hãy tự hào vì điều đó.”

Em gái cô, với vẻ mặt nghiêm trang và bộ óc lồi lạc, rõ ràng bị mê hoặc với ý tưởng đó. Khi Phoebe nhìn con bé, một ý nghĩ kinh khủng lóe lên

trong đầu cô, kéo theo đó là nỗi đau đớn của riêng cô.

“Em có ảnh của bà chứ, đúng không?”

“Không. Em đã hỏi Bert vài lần, nhưng ông nói rằng ông không có tấm nào cả.”

“Không thể tin được là chị không nghĩ đến chuyện hỏi em!” Đứng dậy khỏi giường, Phoebe bước về phía buồng thay đồ và ngay sau đó quay lại với một trong những chiếc hộp đựng ảnh mà cô đã cho người gửi đến từ New York. Trong khi Molly ngồi nhìn, cô đổ các thứ bên trong ra giường để tìm thứ mà cô muốn. “Chị biết là nó ở đâu đó trong này thôi. Đây rồi.” Cô lôi ra một khung ảnh rẻ tiền màu vàng với một bức ảnh Lara đang ngồi trên chiếc ghế xếp bên cạnh bể bơi, ôm cô bé Molly mới sinh trong lòng. Mái tóc vàng của Lara được buộc lại phía sau lưng bằng một chiếc khăn hoa và bà đang cúi xuống mỉm cười với Molly, lúc này đang được bọc trong tấm chăn màu hồng.

Cô nín thở khi đưa bức ảnh cho em gái mình.

Molly chạm vào nó một cách thận trọng, gần như thể cô bé sợ nó sẽ phân hủy trong tay mình, và nhìn chăm chăm vào gương mặt của người mẹ. Một vẻ kính sợ hiện lên trong cô bé. “Bà thật đẹp.”

“Chị nghĩ rằng em có đôi mắt của bà,” Phoebe nhẹ nhàng nói.

“Em ước gì em biết mẹ.”

“Chị cũng ước thế.”

“Em có thể giữ nó không?”

“Dĩ nhiên rồi. Chị cầm nó theo khi chị bỏ đi. Chị thường giả vờ bà là mẹ của chị.”

Molly nhìn cô chăm chăm, và rồi một tiếng nước nở buột ra từ đôi môi của cô bé. Lần này Phoebe là người ôm đứa em gái vào lòng.

“Em xin lỗi vì đã cư xử quá tồi tệ như thế. Em đã rất ghen tị với chị bởi vì ba yêu chị trong khi ông lại ghét em.”

Phoebe vỗ nhẹ lên tóc đứa em gái. “Ông không ghét em, và ông cũng chẳng yêu chị.”

“Có đấy. Ông luôn luôn so sánh em với chị.” Cô bé từ từ lùi lại để Phoebe có thể nhìn vào gương mặt đầm nước mắt của mình. “Ông nói rằng em làm ông sờn tóc gáy, và rằng em trông như thể sắp ngất xỉu đến nơi mỗi khi ông nói chuyện với em. Ông bảo em là chị luôn đương đầu với ông.”

Phoebe kéo cô bé vào lòng trở lại. “Chị đã không đương đầu với ông cho đến khi chị trở thành một người trưởng thành. Tin chị đi, khi bằng tuổi em, tất cả những gì chị cố gắng làm là tránh xa khỏi tầm mắt của ông.”

“Chị chỉ nói thế để làm em cảm thấy dễ chịu hơn thôi.”

“Bert là một kẻ hung hãn, Molly à. Ông là người đàn ông của bọn đàn ông, theo cách tồi tệ nhất, ông không quan tâm đến bất cứ loại đàn bà nào không chăm sóc cho ông hay là ngủ với ông. Và thế là hai chị em chúng ta rơi vào loại đó.”

“Em ghét ông.”

“Dĩ nhiên là thế rồi. Nhưng khi em lớn hơn, có thể em sẽ học được cách thương hại ông thay vì ghét.”

Khi cô nói, cô cảm thấy một điều gì đó được giải thoát bên trong cô và cô nhận ra rằng sự cự tuyệt của cha cô cuối cùng cũng đã mất đi cái quyền lực đối với cô. “Bert có hai người con gái tuyệt vời nhất trên đời, và ông thậm

chí còn không thèm quan tâm đến. Chị thấy chuyện đó thật buồn, em thì sao?”

Molly dường như đã nghĩ thông suốt. “Đúng vậy, em đoán thế.”

Khi ánh trăng mùa đông tạo thành một vạt sáng trên tấm thảm sàn nhà, những ngón tay của họ gặp nhau giữa đám lông trên đầu Pooh.

Họ siết thật chặt.

Chú thích

[63] Thuyền trưởng Ahab: một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết cổ điển Moby Dick (đã được xuất bản ở Việt Nam với tên Cá voi trắng) nói về anh chàng thủy thủ lang thang Ishmael và cuộc hành trình trên con tàu săn cá heo Pequod do thuyền trưởng Ahab lãnh đạo.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ban nhạc sống bắt đầu chơi bài “Cô ấy không ngọt ngào sao?” và đội cổ vũ Star Girl tạo thành một đường ống bằng bông cổ vũ màu xanh-vàng để Phoebe bước qua. Khi hướng về phía sân cỏ trong trận đấu tranh chức vô địch AFC, cả thân hình cô lấp lánh trong chiếc áo khoác ngắn bằng nhung được đính hàng ngàn kim sa vảy cá màu xanh da trời, một chiếc áo hai dây màu vàng kim loại đồng bộ đi cùng váy ngắn, đôi tất dài tỏa sáng lung linh, và một đôi giày cao gót đế vuông với những ngôi sao màu vàng được kết lấp lánh trên đầu các ngón chân. Đám đông đón chào cô bằng những tiếng huýt sáo lanh lảnh và những tràng hoan hô vang dội trong khi các cô gái trong đội star Girl rung rung những quả bông cổ vũ và lắc lắc hông.

Trong khi vẫy tay và gửi đi những nụ hôn gió, cô có thể cảm thấy bầu không khí căng thẳng trong đám đông và trên nét mặt dữ tợn của các cầu thủ khi họ chụm đầu vào nhau trên đường biên. Cô tránh nhìn Dan khi bước đến phía cuối băng ghế chỉ đạo để thực hiện những nghi thức trước trận đấu của mình. Rất nhiều các cầu thủ tin rằng cô đem may mắn đến cho họ, và cô buộc phải tham gia vào những nghi thức thường lệ là đâm vào mũ sắt, vỗ lên đệm vai, và nhét đồng xu may mắn vào trong những chiếc giày. Tuy nhiên, Bobby Tom không chịu từ bỏ nụ hôn chúc may mắn của mình.

“Hôm nay bọn tôi sẽ thành công, Phoebe.” Cậu ta hôn đánh chụt lên môi cô và rồi thả cô xuống mặt sân. “Tôi biết là các cậu sẽ làm được. Chúc may mắn.”

Cô quan sát khi đội Sabers gia nhập cùng với đội Stars trong sân cỏ. Cầu thủ tiền vệ công chính thức của họ đã bị chấn thương trở lại trong trận đấu cuối cùng, điều này mang đến cho Stars một lợi thế nho nhỏ, nhưng Ron đã

cảnh báo cô rằng dù bị dính chấn thương thì Sabers vẫn cứ là đội bóng vĩ đại.

Khi cú phát bóng sắp được thực hiện, cô không thể tránh nhìn Dan thêm được nữa. Cô thấy những đường gân căng phồng trên cổ anh khi anh quát vào điện đài với các huấn luyện viên và rồi nói vài lời với Jim Biederot lúc này đang đứng ngay bên cạnh anh. Chỉ khi các cầu thủ đã vào vị trí để chuẩn bị cho cú phát bóng thì anh mới quay về phía cô. Mắt họ khóa chặt, nhưng vẻ mặt anh hoàn toàn trống rỗng, không để lộ bất cứ một cảm xúc nào. Cô mò mẫm thanh kẹo cao su của anh trong túi áo khoác khi anh tiến về phía cô. Cũng không mất nhiều thời gian để các fan hâm mộ trở nên quen thuộc với các nghi thức trước trận đấu của đội Stars, và đám đông nín thở chờ đợi giây phút cầu thủ phát bóng đá mạnh vào quả bóng và Phoebe sẽ chuyển giao thanh Wrigley. Khi Dan hiện ra bên cạnh cô, cô cố gắng nói với vẻ tự nhiên.

“Em không quên kẹo cao su của anh.”

Anh nhìn cô trong một giây, miệng anh siết lại thành một đường thẳng hằn học. “Bobby Tom được hôn bằng cả tấm lòng còn anh thì nhận một thanh kẹo cao su ư? Anh không nghĩ thế.”

Mắt cô vụt mở lớn khi anh giật phăng tai nghe ra. Trước khi cô kịp phản ứng, anh đã cúi xuống và trao cho cô một nụ hôn trừng phạt thật dài.

Ánh sáng lóe lên liên hồi và đám đông gầm lên với những tiếng cười, tiếng huýt sáo, và tiếng hoan hô. Khi Dan lùi lại, Phoebe cố ép mình mỉm cười. Khán giả nghĩ rằng đó là chuyện đùa, nhưng cô biết không phải thế. Nụ hôn của anh đầy nổi tức giận và có dụng ý làm cô đau. Anh đang để cô biết rằng anh sẽ không tha thứ cho cô vì đã sỉ nhục anh.

Anh bất ngờ quay đi và chuyển toàn bộ sự chú ý vào trong sân cỏ khi quả bóng bay vọt lên không trung. Cầu thủ trả bóng của Sabers bắt được nó sâu

trong khu cấm địa của Stars.

Bất chấp những cảm xúc hỗn loạn của bản thân, cô nhanh chóng cuốn mình vào bầu không khí kích động của trận đấu. Nhờ Ron, cô biết rằng một phần chiến thuật của Dan là ép đội Sabers phải bị mất bóng, và lối chơi hung hãn của hàng phòng ngự đã thực hiện điều đó trong vòng chưa tới bốn phút sau tiếng còi khai cuộc, khi Elvis Crenshaw húc tung quả bóng ra khỏi cầu thủ hậu công của đối thủ. Đội Stars nhanh chóng thiết lập sự kiểm soát và vào cuối hiệp đấu, họ đã ghi được bảy điểm trong khi Sabers chưa được điểm nào.

Cô quay trở lên phòng VIP, nơi bầu không khí cũng căng thẳng không kém gì trên sân cỏ. Đội Stars đã tạo được đà trong khi Sabers đang phải vật lộn để bắt nhịp được với trận đấu, nhưng vẫn còn quá sớm để có thể thả lỏng. Mười phút sau, khi đội Stars bị chặn một cú chuyền bóng ba mươi yard, Phoebe biết cô không thể chịu đựng được sự căng thẳng đó thêm nữa. Họ đang chơi cực kỳ xuất sắc, nhưng lỡ họ vỡ trận thì sao?

Cô lẩm bẫm với Ron là sẽ ra ngoài đi dạo một chút, rồi quàng sợi dây xích của chiếc túi xách qua vai và rời phòng VIP. Cô gật đầu với nhân viên an ninh ở phía ngoài, rồi bắt đầu rảo bước dọc khu hành lang vắng tanh phía bên kia. Khi một tràng reo hò nổ tung lên từ phía sau những cánh cửa đóng chặt, cô rẽ sang góc cua ở phía cuối hành lang.

Cô ước gì Molly ở đây với cô thay vì ngồi bên ngoài với bạn bè của con bé. Mấy ngày vừa rồi đã vô cùng kỳ diệu với hai chị em họ khi Molly hót líu lo không ngừng suốt ngày, quyết tâm nhồi nhét cô chị gái của mình với tất cả mọi chi tiết trong cuộc đời của nó. Phoebe mỉm cười. Cho dù có hối tiếc về bất kỳ điều gì trong vài tháng vừa rồi, cô cũng sẽ không bao giờ hối tiếc cái quyết định giữ Molly lại bên cạnh mình.

Cô quá bận tâm với những suy nghĩ của riêng mình đến mức gần như không nhận ra cô đã đi xa thế nào cho đến khi một cánh cửa của căn phòng

VIP gần đó bật mở, kích lên âm thanh của một tràng reo hò khác. Ngón tay cô siết chặt trên túi xách khi Reed bước ra. Điều cô không mong muốn nhất vào giây phút này là chạm mặt với hắn, nhưng hắn đã nhìn thấy cô, vì vậy cô không thể rút lui.

Chiến thắng vừa rồi của Stars đã đặt một dấu chấm hết cho thái độ lịch sự giả dối của hắn, và giờ không còn gì ngoài sự thù địch. Khi bước đến chỗ cô, hắn giơ cái bật lửa vàng châm một điếu thuốc và nheo mắt nhìn cuộn khói.

“Chán xem trận đấu rồi à?”

Cô không tha thiết một cuộc đối đầu khác, và nhún vai với vẻ thờ ơ.

“Không. Chỉ căng thẳng thôi. Anh thì sao?”

“Tôi ra ngoài để hút thuốc, thế thôi.” Đám mây khói đã tràn ra ngoài đường luồng khi hắn mở cửa phòng VIP vẫn chưa hoàn toàn tan biến hết. “Anh cũng không chịu đựng được chuyện ngồi xem.”

Ngay lập tức cô ước gì mình đã giữ im lặng. Mặc dù cô không có ý làm câu nói của mình trở thành một sự thách thức, nhưng đó là cách hắn ta nhìn nhận.

“Thậm chí còn chưa hết nửa trận đấu. Tôi sẽ chưa bắt đầu ăn mừng đâu!”

“Tôi không ăn mừng.”

Họ nghe thấy một tràng reo hò khác, và hắn rít vào một hơi nhanh và giận dữ. “Cô đã gặp may trong suốt cuộc đời của mình. Cô là người duy nhất tôi từng gặp lại có thể bước qua một đồng cứt và rồi biến nó trở thành vàng ròng.”

“Tôi đã luôn nghĩ rằng anh mới là người may mắn.”

Hắn khịt mũi.

Cô siết chặt quai túi. “Sau tất cả những năm qua, anh vẫn ghét tôi, đúng không? Khi tôi còn nhỏ, tôi đã không thể hình dung ra vì sao. Anh đã có tất cả những gì tôi mơ ước.”

“Chắc chắn rồi,” hắn nhạo báng. “Tao lớn lên trong căn hộ tồi tàn với một bà mẹ loạn thần kinh và không có cha.”

“Anh có một người cha. Anh có cha tôi.”

Môi hắn mím lại thành vẻ khinh bỉ. “Phải, tao có cha mà. Bert quan tâm đến tao nhiều hơn quan tâm đến mày, tính cho đến ngày ông ta chết. Ông ta chỉ muốn dạy mày một bài học. Ông ta luôn nói rằng mày là nỗi thất bại duy nhất của mình, và ông ta đã nghĩ mày sẽ thuần tính lại nếu như ông ta có thể kéo mày ra khỏi bọn đồng tính mà mày luôn đi theo đó.” Reed cắm điều thuốc vào trong một chiếc gạt tàn đầy cát treo trên tường. “Bert không định để mọi chuyện thành ra thế này. Không ai có thể đoán trước được tất cả những điều may mắn đã xảy ra trong mùa giải này. Sabers mất Simpson và McGuire, Chargers thua Wyzak, Bills và Dolphins sụp đổ. Chúa ơi, nếu ông ấy có bất cứ ý tưởng nào về chuyện Stars có thể đi đến trận play-off, ông sẽ không bao giờ để mày đến gần đội bóng, dù chỉ là một ngày!”

“Thực tế là đội Stars đã đi đến trận play-off. Và từ những tiếng reo hò đó thì họ vẫn đang chiến thắng.”

Gương mặt hắn tối sầm lại với vẻ tức giận. Tay doanh nhân thành đạt đã biến mất, và thay vào đó là tên côn đồ tàn nhẫn trong thời thơ ấu của cô. “Mẹ kiếp, mày đang hả hê, đúng không?”

“Tôi không...”

Nhưng câu phủ nhận của cô đến quá trễ bởi vì hắn đã ép cô vào tường bằng cơ thể của hắn. Cô nhắm mắt khi vai đập vào tường và túi xách của cô

rơi xuống đất.

“Mày hủy hoại tất cả mọi thứ của tao! Mày luôn luôn như thế!”

Hoảng hốt, cô áp lòng bàn tay xô mạnh vào ngực hắn. “Thả tôi ra không tôi sẽ hét lên đây.”

“Hét đi! Nếu ai đó thấy chúng ta, họ sẽ nghĩ rằng mày đang tán tỉnh tao như mày đã từng tán tỉnh tất cả những người khác thôi.”

“Tôi nói thật đấy, Reed! Thả tôi ra.” Cô đông cứng lại khi cảm thấy tay hắn mò mẫm trên ngực cô. Hắn siết chặt. “Mày đã là một cô nàng nhỏ nhắn xinh xắn nóng bỏng hồi mày mười tám, và giờ mày vẫn thế.”

Cơn sốc làm cô trở nên bất động.

“Bỏ tay ra khỏi người tôi.”

“Khi nào tao sẵn sàng đấy.”

Cô vùng vẫy để thoát khỏi sự đụng chạm ghê tởm của hắn, nhưng cô đã bị cơ thể hắn khóa chặt, vẻ mặt của hắn làm cô hoảng sợ. Cô đã nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy sự ham muốn, nhưng thay vào đó cô thấy một thứ nguy hiểm hơn. Cô thấy sự hận thù và cái nhu cầu muốn sử dụng quyền lực của hắn để điều khiển cô giống như hắn đã luôn làm như thế.

“Cuối cùng mày có thể sẽ có Stars, nhưng trước khi mày bắt đầu tin rằng mày có được tiếng cười cuối cùng, thì vẫn còn một điều mà mày nên biết.”

Niềm vui chiến thắng trên vẻ mặt của hắn làm nổi khiếp đảm kinh hoàng xuyên qua người cô như thuốc độc. Cô trở lại là một đứa bé, đứng nhìn hắn cầm tấm ảnh của mẹ cô giơ khỏi tầm với. Có thể họ được vây quanh bởi 80.000 người, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy đơn độc hơn lúc đó.

Môi hắn cong lại. “Đêm hôm đó trong căn nhà kho...”

“Không! Tôi không muốn nghe chuyện này!” Tất cả những cơn ác mộng xưa cũ ùa về. Cô có thể nghe thấy tiếng sấm sét, cảm thấy hơi nóng nấp nhúa, nóng bức. Một lần nữa cô cố gắng thoát ra khỏi hăn, nhưng hăn không thả cô ra.

“Nhớ cơn bão không? Trời mới tối đen làm sao!”

“Dừng lại!” Cô bắt đầu khóc nức lên. Hăn siết bầu vú cô chặt hơn.

“Tối đến mức mà không thể nhìn thấy bàn tay của mà ngay trước mặt...”

“Dừng làm điều này!”

“Tối hôm đó khi Craig hiếp mà...”

“Xin anh đấy...”

“Đó không phải là Craig.”

Dạ dày cô nhộn nhạo, và một tiếng thút thít buột qua đôi môi cô khi những lời của hăn tống thẳng vào cô như một cú đấm. Phối cô như thể đã vỡ vụn và cô đang bị ngạt cho đến chết.

“Tao mới là người đã tìm thấy mà trong căn nhà kho đó.”

Cô sắp sửa nôn mửa. Có phải cô đã luôn nghi ngờ điều này trong những khoảng lặng sâu lắng của tiềm thức hay nó là một nhận thức hoàn toàn mới? Cô bịt miệng trước mùi nước hoa của hăn.

Hăn thả ngực cô ra để rồi xoắn một lọn tóc quanh các ngón tay của hăn. Cô cắn chặt môi để không hét lên khi hăn kéo thật mạnh.

“Và phần tuyệt nhất là, mà không thể làm bất cứ điều chết tiệt nào về chuyện này, Quý Cô Cao Giá và Vĩ Đại, bởi vì nó đã xảy ra rất nhiều năm

rồi. Nó sẽ chỉ là lời của mày chống lại tao, và trong khi mày đang lang chạ với mọi thằng, thì tao đã là một Quý Ông Trong Sạch. Vì thế bất cứ khi nào mày bắt đầu há hê về đội Stars, hãy biết rằng tao sẽ nhớ lại cái cách mày hét lên khi tao chọc vào cái màng trinh nhỏ bé ngọt ngào đó của mày.”

“Cô không sao chứ, cô Somerville?”

Reed nhảy ngược lại khi một nhân viên an ninh tiến đến từ phía bên trái. Phoebe ấn chặt các ngón tay trên miệng.

“Cô Somerville? Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Cô cố lên tiếng. “Không, tôi...”

“Gặp lại em sau, Phoebe.” Reed chỉnh lại cà vạt, rồi băng qua hành lang về phía phòng VIP. Hăn quay lại và cười khẩy. “Cảm ơn vì miếng bánh sơ ri[64] đó.” Hăn mở cửa ra, biến mất vào bên trong.

Cô ấn mạnh tay lên bụng. Gã nhân viên an ninh nắm lấy cánh tay cô. “Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, thưa cô. Để tôi giúp cô.”

Cô bước đi như một con rô bốt bên cạnh ông ta khi ông ta dẫn cô xuống đường lòng. Những ký ức về cái đêm kinh hoàng đó ùa về. Không có khung cửa sổ nào trong kho hàng đó, và hơi nóng hầm hập bên trong dày thịch và nặng nề. Khi hăn mở cửa, cô chỉ có thể nhìn thấy hình bóng một người đàn ông to lớn ở trong màn mưa đen ngòm trơn trượt. Cô đã cho rằng đó là Craig, nhưng cô không hề nhìn thấy mặt hăn.

Hăn đã ập vào cô trước khi cô kịp cử động. Hăn xé áo cô và lao vào ngẫu nhiên ngực cô như một con thú. Cô nhớ sự gồ ghề của sàn nhà bê tông gập ghềnh làm xây xát cái móng trần của cô khi hăn kéo ngược chiếc váy lên và xé tan quần lót. Đầu cô đã va mạnh vào một thùng hóa chất khi hăn giạng chân cô ra. Hăn đã thốt lên một âm thanh gầm gừ từ trong yết hầu khi hăn

thọc vào trong cô, nhưng sau đó, âm thanh duy nhất cô có thể nhớ được là những tiếng thét của chính mình.

Sàn nhà biến mất phía dưới và cô ngẩng phắt lên. Trong một giây cô cảm thấy mất phương hướng, và rồi cô nhận ra gã nhân viên an ninh đã dẫn cô vào trong một chiếc thang máy. “Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Tôi dẫn cô đến phòng sơ cứu.”

“Tôi ổn cả. Tôi không cần sơ cứu.”

“Cô trắng bệch như tờ giấy ấy. Tôi không biết gã đàn ông đó cố gắng làm gì, nhưng có lẽ cô nên nằm xuống vài phút cho đến khi cảm thấy khỏe hơn.”

Cô định kháng cự lại nhưng rồi nhận ra mình không thể quay trở lại phòng VIP trong tình trạng này được. Một vài phút tránh khỏi những cơn mắt tò mò sẽ cho cô cơ hội định thần lại. “Thôi được. Chỉ một lúc thôi đấy.” Khi thang máy tiếp tục hạ xuống, cô ngửi thấy mùi thuốc lá trên bộ đồng phục của người bảo vệ, và một cơn buồn nôn khác ập xuống bởi vì nó nhắc cô nhớ đến Reed. Cô chìm trong cảm giác bất lực. Hẳn sẽ thoát khỏi chuyện này. Hẳn nói đúng. Chuyện xảy ra đã lâu lắm rồi nên cô không thể đưa ra bất cứ lời buộc tội nào.

Người nhân viên an ninh bắt đầu ho khan. Đó là một người đàn ông béo ú, có lẽ mới ngoài năm mươi, với mái tóc hoa râm và làn da đỏ ửng. Từng giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Cô đọc tên ông ta được in bằng chữ in hoa trên tấm bảng tên bằng nhựa. “Ông nên bỏ thuốc đi, ông Hardesty.”

“Phải rồi.”

Cửa thang máy mở ra. Cô nhìn thấy những chiếc ống ở trên đầu và nhận ra rằng họ đang ở trong một loại tầng hầm nào đó. “Chúng ta đang ở đâu thế?”

“Có một phòng sơ cứu dành cho nhân viên ở dưới này. Tôi sẽ giữ cô tránh khỏi đám đông.”

Cô đi theo người bảo vệ ra khỏi thang máy vào trong một hàng lang hẹp được sơn màu xám lơ nhờ như tàu chiến. Những ống dẫn kêu xì xì phía trên đầu và cô nghe thấy một âm thanh nhắc cô nhớ đến tiếng sấm vọng từ xa. Cô nhận ra mình đang nghe thấy tiếng găm rú nghèn nghẹt của đám đông trong sân vận động ở phía bên trên họ.

Họ vòng sang một lối rẽ đột ngột. “Ở đây.” Người bảo vệ túm lấy khuỷu tay cô và xoay nắm đấm trên một cánh cửa không đề tên.

Cảm thấy cơn rùng mình lo lắng đầu tiên, cô do dự. Với một cú đẩy thô bạo, y tống cô vào bên trong.

“Ông đang làm gì thế?” Cô há hốc miệng.

Mắt cô mở lớn với vẻ kinh hoàng khi thấy y rút ra một khẩu súng và chĩa thẳng vào cô. Một cảm giác không thực quét qua cô. Reed là kẻ thù của cô, chứ không phải người đàn ông mà cô chưa bao giờ gặp này. Trên đầu cô, đám đông găm rú như một con quái vật trong chiếc chuồng khóa kín, trong khi cô bị mắc kẹt giữa cơn ác mộng khi mà cô vừa thoát ra khỏi một nỗi kinh hoàng này chỉ để bị sa vào một nỗi kinh hoàng khác.

Y đóng sập cửa lại. “Bước qua đây!”

“Tại sao ông làm điều này?”

“Bước!”

Cô luống cuống lùi lại, dần dần nhận ra rằng y đang đẩy cô vào trong một căn phòng có vẻ như vừa là văn phòng của nhân viên vệ sinh vừa là kho hàng. Cô nhìn thấy một chiếc bàn sắt màu xám lơ lờm, một tủ lưu hồ sơ và

một bức tường với một dây giá đựng bằng kim loại chứa những hộp bìa cứng và các linh kiện máy móc.

Y chỉ khẩu súng về phía chiếc ghế thư ký không tay có một vết rách nhỏ hình chữ V trên mặt ghế làm bằng nhựa dẻo màu đen. “Ngồi xuống.”

Hai chân cô run lập cập khi cô vụng về ngồi xuống ghế. Lưng ghế tựa hình ô van kêu cọt kẹt và hơi ngả ra khi cô tựa lưng vào. Cô nhìn chăm chăm như bị thôi miên vào khẩu súng đen ngòm kinh khủng đang chỉ vào giữa tim mình. Nó không hề dao động khi y cúi xuống và kéo ra một đoạn dây phơi quần áo từ phía sau một hộp đồ đặt trên một ngăn giá kim loại đối diện với chiếc bàn.

“Ông là ai?” cô thều thào.

Thay vì trả lời, y giơ chân đạp vào mặt ghế ngồi, xoay nó một vòng sao cho cô đối mặt với bức tường. Cô bất giác giơ tay ra để chống vào đó, nhưng rồi y túm lấy hai cánh tay cô và kéo giật về phía sau. Cô hét lên một tiếng báo động.

Y thở khò khè trong lúc trói hai cổ tay của cô, siết chặt chúng vào thanh kim loại thẳng đứng giữ phần lưng ghế. Nó lúc lắc một cách báo động ở phần bản lề rạn nứt, siết chặt cánh tay cô hơn làm cô nhăn mặt. Khi cô đã bị trói lại, y đạp một phát nữa vào chiếc ghế, làm nó bay vọt về lối ra của căn phòng chật hẹp. Cô chống hai chân dừng nó lại trước khi tông sầm vào tường, và rồi trong trạng thái hoảng loạn sợ hãi, cô đẩy mình quay lại để có thể đối mặt với y.

Cô cố gắng cảm thấy biết ơn vì y đã không trói hai chân cô lại, nhưng sợi dây thừng nhỏ đang cứa vào cổ tay cô, gây ra một cơn đau buốt chạy ngược lên trên. Y nhặt khẩu súng lên từ một ngăn giá kim loại nơi y đã để nó xuống trong khi trói cô và nhét vào trong bao súng da trên thắt lưng.

Sẽ mất bao nhiêu thời gian để Ron nhận ra cô đã mất tích? Cô cố đè nén cơn hoảng loạn đang dâng lên trong người, biết rằng cho dù có chuyện gì xảy ra, cô vẫn phải giữ tinh táo. Cô dần nhận thức được tiếng nhạc vọng lại từ xa và nhận ra rằng giờ nghỉ giải lao đã bắt đầu. Cố gắng phớt lờ cơn đau nhức trên cánh tay và cổ tay, cô bắt mình quan sát kỹ lưỡng từng chi tiết trong căn phòng.

Chiếc bàn màu xám lồi lõm đặt tựa vào bức tường bừa bộn với hàng đồng hồ số tay góc quần tít, những bản catalogue và một ít giấy tờ. Một chiếc ti vi nhỏ, cái hộp màu nâu ệch của nó trông bẩn thỉu bởi những dấu tay đầy dầu mỡ, đặt trên đỉnh một chiếc tủ lưu trữ hồ sơ bốn ngăn thẳng ngay trước mặt cô. Bìa kẹp hồ sơ có móc hình chữ L treo trên tường phía sau bàn, cùng với một tờ lịch hình một người đàn bà khỏa thân đang ôm một quả bóng bãi biển sặc sỡ. Tay bảo vệ châm một điếu thuốc và kẹp nó giữa hai ngón tay mập ú vốn đã ố màu vì chất nicotin. “Mọi chuyện sẽ diễn ra theo cách này, thưa cô. Chừng nào thắng bộ của mày làm theo những gì tao bảo, thì mày sẽ không phải lo lắng gì cả.”

“Tôi không biết ông đang nói đến chuyện gì.”

“Phải rồi, nhưng tao nghĩ chuyện đó cũng không sao.” Y bước về phía chiếc tủ hồ sơ và bật ti vi lên. Trên màn hình hiện lên hình ảnh đen trắng của những bình luận viên mặc áo khoác mang logo nhà đài đang ngồi trong phòng phát sóng.

“... đội Stars đã chơi xuất sắc trong hiệp đấu đầu tiên. Hàng tấn công đã sử dụng chiến thuật kết hợp. Họ giữ bóng rất tốt. Đội Sabers sẽ phải chơi chủ động hơn rất nhiều nếu muốn lật lại tình thế trong trận đấu này.” Tỷ số hiện lên ở phía dưới màn hình: Stars 14, Sabers 3.

Tay bảo vệ thốt lên một tiếng chửi rủa tục tĩu và vặn nhỏ volume xuống. Cô quan sát y kỹ hơn khi y vừa bước về góc phòng chật hẹp gần cánh cửa

ra vào nhất vừa nhà khói một cách điên tiết. Mắt cô rơi trở lại trên tấm bảng tên bằng nhựa màu đen của y. HARDESTY

Vào giây phút đó, các dữ kiện ùa về trong tâm trí cô. Cô nhớ Dan đã kể cho cô nghe về gã đàn ông đã theo dõi anh, cha của một trong những cựu cầu thủ đội Stars. Tên cậu ta là Hardesty.

Một đoạn quảng cáo bia nhấp nháy một cách chậm rãi trên màn hình tivi. Cô liếm đôi môi khô khốc. “Tay tôi đau quá. Sợi dây quá chặt.”

“Tao sẽ không cởi trói cho mày.”

“Chỉ nói lỏng ra thôi.”

“Không.”

Cô phải làm y nói chuyện. Cô sẽ phát điên lên nếu như không tìm hiểu được y nghĩ gì trong đầu. “Chuyện này là về con trai ông, đúng không?”

Y chỉ điều thuốc về phía cô. “Tao sẽ nói cho mày nghe một chuyện, quý cô giàu có. Ray Con là hậu vệ chốt xuất sắc nhất từng chơi cho Stars. Không có bất cứ lý do nào để đồ con hoang đó loại nó.”

“Huấn luyện viên Calebow?”

“Hắn đã chỉ trích Ray Con. Hắn thậm chí còn không cho nó một cơ hội.”

“Dan không bao giờ làm việc theo cách đó.”

Những đám mây khói xám xịt bao quanh đầu y, và y dường như không nghe thấy cô nói gì. “Tao sẽ nói cho mày biết tao nghĩ gì. Tao nghĩ thằng khốn đó biết Ray Con là cầu thủ xuất sắc hơn hẳn. Tao nghĩ rằng rằng hẳn ghen tị. Báo chí cứ làm như thể Calebow vĩ đại lắm ấy, nhưng hẳn không là gì cả, không là gì cả nếu so với Ray của tao.”

Cô nhận ra người đàn ông này đang trong cơn điên. Có lẽ y đã như thế này một thời gian dài rồi, hoặc có thể cái chết của con trai y đã trở thành cú đấm cuối cùng. Cô cố gắng che giấu nỗi sợ hãi.

“Các cầu thủ thi thoảng vẫn bị loại. Đó là một phần của cuộc chơi.”

“Mày không biết chuyện đó như thế nào đâu! Hôm nay mày là một người đặc biệt, ấy vậy mà ngày hôm sau không ai còn biết đến tên mày nữa.”

“Ông đang nói đến con trai ông hay chính bản thân ông?”

“Câm mồm!” Mắt y lồi lên và da y chuyển sang đỏ tía.

Cô hoảng sợ không dám dồn y xa hơn, và cô im bật.

Y xia ngón tay về phía cô. “Nghe đây, mày không có ý nghĩa gì với tao cả. Tao không muốn làm mày đau, nhưng tao sẽ làm thế nếu bị bắt buộc. Bởi vì cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, tao cũng sẽ không để đội Stars thắng trận này.”

Ron bước đến đường hầm ngay khi các cầu thủ ủa ra quay trở lại sân cỏ. Anh khiếp sợ trước những gì phải làm. Dan đã trở nên cực căng suốt cả tuần - tính khí thất thường, không màng lý lẽ, không thể nào xoa dịu được - và anh không hề đoán được Dan sẽ phản ứng thế nào trước mẩu tin xấu này.

Dan hiện ra từ phòng thay đồ và Ron rảo bước bên cạnh anh. “Tôi e rằng chúng ta có rắc rối.”

“Xử lý nó đi. Trong trường hợp cậu không nhận ra, xin được nhắc lại rằng tôi đang cố gắng thắng một trận đấu, và...”

Ron dí chiếc khăn tay gấp gọn lên trán. “Phoebe đã mất tích.”

Dan nhảy dựng lên và khựng lại, mặt tái xanh. “Cậu đang nói cái gì thế?”

“Cô ấy rời khỏi phòng VIP trong hiệp hai và không hề quay lại. Có người nhìn thấy túi xách của cô ấy trong hành lang. Tôi đã gọi về nhà cô ấy và văn phòng. Tôi đã kiểm tra với phòng y tế và cử người đi đến tất cả các phòng VIP. Cô ấy đã biến mất, Dan, và tới thời điểm này, tôi phải tin rằng đây là một trò chơi bẩn.”

Ron đã từng chứng kiến Dan trong nhiều tình huống cấp bách, nhưng anh chưa bao giờ nhìn thấy một nỗi hoảng loạn nguyên sơ như thế trong mắt Dan. “Không! Cô ấy không thể nào... Chúa ơi. Cậu đã gọi cảnh sát chưa?”

“Rồi, nhưng vì sự việc chỉ mới xảy ra nên họ không coi chuyện này nghiêm trọng như tôi. Tôi ghét phải làm điều này với anh vào giữa trận đấu, nhưng tôi chợt nghĩ rằng có thể anh sẽ nghĩ ra nơi nào đó khác mà tôi có thể tìm. Anh có ý kiến nào không? Anh có thể nghĩ đến bất cứ nơi nào khác mà cô ấy có thể đến không?”

Dan đứng chết lặng, đôi mắt hoang dại trên gương mặt tái mét. “Không.” Anh túm lấy cánh tay Ron. “Cậu đã nói chuyện với Molly chưa? Chúa ơi! Gọi Molly xem! Có khi Phoebe đang ở với con bé.”

Ron chưa bao giờ nhìn thấy Dan như thế này, và ngay lúc đó anh biết rằng mối quan hệ giữa bà chủ đội Stars và huấn luyện viên trưởng sâu sắc hơn là anh đã nghĩ ngờ. “Molly không nhìn thấy cô ấy kể từ trước khi diễn ra trận đấu. Cô bé khá lo lắng. Giờ vợ của Tully đang ở cùng cô bé.”

“Nếu như có bất cứ chuyện gì xảy ra với Phoebe...”

“Dan?” Một trong những trợ lý huấn luyện viên xuất hiện ở cửa đường hầm.

Dan quay về phía anh ta, những đường gân trên cổ anh nổi lên như những sợi dây thừng. “Đừng có quấy rầy tôi!”

Ron có thể cảm thấy sự tuyệt vọng của Dan, và anh cuống cuồng túm lấy cánh tay kia của anh chàng huấn luyện viên trưởng. “Anh phải quay trở lại sân cỏ! Lúc này anh không thể làm gì cho Phoebe. Tôi sẽ cho anh biết ngay nếu như chúng tôi tìm thấy cô ấy.”

Dan nhìn Ron bằng đôi mắt thất thần. “Đừng để chuyện gì xảy ra với cô ấy, Ron. Vì Chúa, hãy tìm cô ấy!”

Ron muốn an ủi Dan, nhưng anh chỉ có thể nói, “Tôi sẽ làm hết sức.”

Ở dưới đây một tầng hầm, Hardesty thò tay vào túi áo và rút ra một gói thuốc mới. Mắt Phoebe đã cay xè vì khói thuốc, cộng thêm sự nhức nhối trên cánh tay và cổ tay. Sự im lặng giữa họ đã làm thần kinh cô căng thẳng đến mức cô phải lên tiếng.

“Văn phòng này là của ai?”

Trong một giây cô đã nghĩ rằng y sẽ không trả lời. Nhưng rồi y nhún vai. “Một kỹ sư. Hẳn ta phải trông đám máy phát điện cho đến khi đóng công, vì thế hẳn sẽ không nhảy vào đây thăm viếng đâu, nếu đó là những gì mày đang hy vọng.”

Màn hình im tiếng chiếu đội Sabers bắt đầu phát bóng. Cô cảm thấy nao núng khi y vặn to volume lên.

“Ông sẽ không thoát được chuyện này đâu.”

“Mày biết gì không? Tao đếch quan tâm. Miễn là Stars mất chức vô địch, còn lại tao đếch thèm quan tâm!” Hardesty liếc về phía ti vi rồi bước tới bàn, nhắc điện thoại lên và bấm bốn nút. Vài giây trôi qua trước khi y nói vào ống nghe.

“Đây là Bob Smith của đội Stars. Tôi có Phoebe Somerville ở đây, và cô ta muốn nói chuyện với huấn luyện viên Calebow. Xin hãy nối máy ra

đường biên dọc!” Y dừng lại, lắng nghe. “Cô ta đểch quan tâm cái mẹ gì về thẩm quyền. Cô ta bảo chuyện quan trọng, và cô ta là sếp, nhưng đó là đít mà, nên mà thích làm gì thì làm.”

Cho dù ai đang nghe điện thoại phía đầu dây bên kia thì người đó cũng hẳn là đã quyết định sẽ làm theo lời yêu cầu bởi vì Hardesty Chuỗi chiếc điện thoại về phía cuối bàn gần nơi cô đang ngồi. Những bánh xe kêu cọt két khi y túm lấy lưng ghế của cô kéo cô về phía điện thoại. Y im lặng chờ đợi, tay siết chặt lấy ống nghe, và rồi y trở nên căng thẳng.

“Calebow hả? Tao có một người ở đây muốn nói chuyện với mà.” Y dí ống nghe vào tai Phoebe.

“Dan?” Giọng cô yếu ớt vì sợ hãi.

“Phoebe? Em đang ở đâu? Chúa ơi, em không sao chứ?”

“Không, em...” Cô thốt lên đau đớn khi Hardesty thọc tay vào tóc cô và giật thật mạnh.

Trên đường biên dọc, Dan trở nên cứng đờ. “Phoebe! Chuyện gì thế? Em còn ở đó không? Nói với anh đi!” Tim anh đang nện thình thình vào lồng ngực, một giọt mồ hôi lạnh rỉ ra trên trán. Phoebe đang bị khủng bố, và anh lại không thể làm gì được.

Với sự rõ ràng đến chói sáng, sức mạnh từ nỗi hoảng sợ của anh đã lột bỏ hoàn toàn lớp vỏ bảo vệ bản thân, và anh biết anh yêu cô sâu đậm đến chừng nào. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô, anh sẽ không muốn sống tiếp nữa. Anh hét tên cô, cố gắng truyền tất cả những gì anh cảm thấy về cô nhưng chưa bao giờ có thể nói ra với cô.

Một giọng đàn ông ào ào truyền qua tai nghe của anh. “Tao đã bắt được cô ả, Calebow. Nếu không muốn cô ả bị đau, mà sẽ phải lắng nghe thật rõ những gì tao sắp nói đây.”

“Ai đấy?”

“Đội Stars sẽ thua trận này. Hiểu tao nói chứ? Cái đội bóng chết tiệt của mày sẽ thua hoặc là quý cô này sẽ chết.”

Dan nghe thấy tiếng khò khè trong giọng nói của gã đàn ông và anh như bị bóp nghẹt bởi một cảm giác nghi ngờ vô cùng khủng khiếp. “Hardesty hả? Là mày, đúng không, thằng điên chó đẻ!”

“Đội bóng của mày sẽ không giành được chức vô địch mà không có con trai tao.”

Chuyện Hardesty không hề cố gắng phủ nhận thân phận của y đã thổi phồng nỗi hoảng sợ của Dan. Chỉ có một kẻ không quan tâm đến chuyện sống chết của mình nữa mới có thể bất cần như thế.

Anh biết anh không có nhiều thời gian, và anh nói thật nhanh, giọng ra lệnh. “Nghe tôi đây. Ray không muốn ông làm điều này.”

“Mày đã ghen tị với nó. Đó là lý do mày loại nó.”

“Đây là chuyện giữa ông và tôi. Phoebe không liên quan gì cả. Thả cô ấy ra.”

“Không được báo cảnh sát.”

Hardesty ho lộ khụ, một âm thanh khô khốc. “Tao đang xem ti vi đấy, và nếu tao nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường diễn ra, mày sẽ phải hối tiếc.”

“Nghĩ lại đi, Hardesty, ông đã bắt một người phụ nữ vô tội...”

“Nếu có thêm bất cứ điểm nào trên bảng tỷ số dành cho Stars, tao sẽ làm bạn gái mày đau đấy.”

“Hardesty!”

Đường dây bị ngắt.

Dan đứng đó, choáng váng. Anh nghe thấy tiếng reo hò của đám đông và gần như chết lặng khi nhớ lại một loạt chiến thuật anh vừa chỉ thị. Anh quay về phía sân cỏ. Đứng đó trong nỗi hoảng loạn tâm lạnh, anh nhìn quả bóng bay vọt lên không trung và lướt qua chính xác giữa hai cọc gôn làm thành một bàn đá bóng ghi điểm thành công cho đội Stars.

Bảng tỷ số nhấp nháy, và Dan Calebow cảm thấy một bàn tay lạnh giá siết lấy trái tim anh.

Trong tầng hầm của sân vận động, Ray chửi rủa và đạp chân vào chiếc ghế của Phoebe. Cô kêu lên đau đớn khi nó bay ngang qua sàn nhà trơn trượt và tông sầm vào bức tường cuối phòng. Vai cô lãnh trọn cú va chạm và hàng loạt cơn đau nhức bắn xuyên qua người cô. Cô nếm thấy vị máu trên miệng nơi cô đã cắn vào lưỡi mình.

Sợ hãi với những gì y sẽ làm với cô tiếp theo đó, cô cố chống lại cơn đau và đẩy chiếc ghế xoay lại đối mặt với y. Nhưng y không nhìn cô. Thay vào đó y đang nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi và lẩm bẩm với chính mình. Một cảnh quay cận mặt Dan lấp đầy màn hình nhỏ xíu. Anh trông có vẻ hoảng loạn, và bởi vì tỷ số lúc này là 17-3 nghiêng về phía Stars nên các bình luận viên đang nói đùa về chuyện đó. Hình ảnh của anh làm cô cảm thấy như thể cô đang bị xé tan ra. Cô có thể sẽ chết hôm nay. Liệu cô có được nhìn thấy gương mặt anh khi điều đó xảy ra? Cô không thể chịu đựng được ý nghĩ đó và cô buộc những ngón tay tê cứng bắt đầu mò mẫm các nút thắt đang cột chặt cô vào chiếc ghế. Khi cắn chặt miệng kiềm chế cơn đau mà những cử động của mình gây ra, cô nhớ lại cuộc nói chuyện cuối cùng của họ và sự chắc chắn không hề lay chuyển trong giọng anh khi anh nói với cô rằng anh sẽ không bao giờ ném bỏ một trận đấu.

Anh sẽ không làm điều đó, Phoebe. Không vì bất cứ ai. Không thậm chí là vì em.

Chú thích

[64] Để ám chỉ đến việc Reed đã làm khi hắn sử dụng cụm từ “pop the cherry” ở câu trên, một cách nói về việc phá trình.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trên đường biên dọc, Dan gọi Jim Biederot ra ngoài. Anh hy vọng cầu thủ tiền vệ công không nhận ra sự run rẩy trong giọng anh. “Jim này, chúng ta sẽ có vài thay đổi trong loạt chiến thuật tiếp theo.”

Khi anh truyền đạt xong những chỉ dẫn của mình, mắt Biederot nhúu lại thành hai khe hở phần nộ phía trên vết sơn mờ vạch ngang gò má của cậu ta. “Đó là những chiến thuật chạy chỗ chết tiệt! Em sẽ húc tất cả những thằng bắt bóng mà em nhìn thấy.”

“Hãy làm như được bảo, không thì tôi cho vào nghỉ ngay.” Dan quát lại. Biederot quăng cho anh ánh mắt điên tiết tột cùng rồi chạy về phía Charlie Cray, một trong những trợ lý. Trong vài giây, cậu ta túm lấy tai nghe của Charlie và quát tướng lên vào đó.

Dan biết Jim đang nói chuyện với Gary Hewitt, huấn luyện viên hàng công của anh, lúc này đang ngồi với Tully trong ngăn dành cho huấn luyện viên phía trên cao sân vận động. Trước khi Hewitt có thể cũng trút cơn thịnh nộ lên đầu anh, anh cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi để có thể sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu.

Hardesty đã nói rằng y đang xem ti vi, thế có nghĩa là y có thể nhìn thấy bất cứ diễn biến bất thường nào trên đường biên hay trên bất cứ phần sân vận động nào trong vùng quét của camera. Hậu quả là, Dan không thể mạo hiểm thông báo cho cảnh sát. Một khi biết rằng Phoebe thực sự đã bị bắt cóc, họ sẽ tràn ngập khu vực này, bao gồm cả trên đường biên dọc để đưa ra cho anh các câu hỏi. Thậm chí còn tệ hơn, họ có thể sẽ quyết định ngừng trận đấu, một tình huống rất có thể sẽ ép Hardesty đi quá giới hạn.

Anh nhanh chóng cân nhắc ý định dùng điện đài liên lạc với Ron, nhưng anh sợ Hardesty có thể nghe được. Mặc dù Dan không hiểu hết về hệ thống liên lạc nội bộ phức tạp, nhưng anh biết Hardesty chỉ có thể truy cập vào nó từ bên trong sân vận động. Điều đó có nghĩa là, ngay cả lúc này, y có thể đang nghe trộm cuộc nói chuyện giữa đường biên và ngân huấn luyện viên. Điều đó cũng có nghĩa là Phoebe đang bị nhốt ở đâu đó gần đây.

Anh quệt trán bằng ống tay áo trong khi cố gắng hình dung ra phải làm gì với Ron. Bởi vì không thể giải thích được chuyện gì đã xảy ra qua điện đài, anh liền túm lấy bì hồ sơ của mình và nguệch ngoạc một tin nhắn ngắn, cố làm nó đủ bí ẩn để trở nên vô nghĩa với bất kỳ người nào khác đọc nó.

Tôi đã nói chuyện với cầu thủ mà chúng ta đã bàn luận đến trong giờ giải lao. Cách nhìn nhận tiêu cực của cậu về tình huống đó là đúng. Quan trọng nhất là cậu không được có hành động nào khác nữa. Tôi sẽ giải thích sau trận đấu.

Anh tuân mẫu tin nhắn cho một trong những trợ lý để chuyển cho Ron và tự nhủ với bản thân rằng Phoebe sẽ thoát khỏi chuyện này một cách bình yên vô sự. Bất cứ kết cục nào khác cũng là điều không thể hình dung được.

Đến tận lúc này, anh mới lần đầu tiên cân nhắc đến chuyện hành động của anh sẽ ảnh hưởng thế nào tới quyền sở hữu của cô đối với đội Stars sau khi tất cả chuyện này đã qua và cô đã được an toàn. Mặc dù chưa từng có một tiền lệ nào nhưng anh cũng không thể tưởng tượng được NFL sẽ giữ nguyên kết quả của trận đấu này - trừ khi đội Stars vẫn thắng bất chấp sự chỉ đạo của anh, nhưng anh sẽ không để xảy ra điều đó. Một khi NFL phát hiện ra anh đã chủ tâm buông trận đấu, đảm bảo một thất bại cho Stars, họ sẽ lên kế hoạch đấu lại và cô vẫn còn cơ hội để giữ đội bóng. Và rồi một ý nghĩ kinh khủng xoáy thẳng vào tâm trí anh. Sẽ thế nào nếu cảnh sát không tin rằng cô đã bị bắt cóc? Nếu Hardesty trốn thoát, sẽ không có bất cứ bằng chứng xác thực nào ngoài lời khai của cô. Dan là người duy nhất có thể ủng hộ câu chuyện của cô, và mối quan hệ cá nhân giữa anh và cô sẽ làm cho lời

khai của anh trở nên đáng nghi ngờ. Cũng rất có thể cô bị buộc tội thù hận nên vụ bắt cóc chỉ bởi vì đội Stars đã thua và cô muốn có một cơ hội khác để giữ lại quyền sở hữu.

Sẽ không có cách nào NFL cho phép đấu lại trận này.

Anh buộc mình phải đối mặt với thực tế đau đớn là chuyện anh không thể thông báo cho cảnh sát sẽ phải trả giá bằng việc Phoebe mất đội Stars. Tuy vậy, anh không thể làm khác.

Anh sẽ không mạo hiểm với mạng sống của cô, cho dù là vì bất cứ điều gì.

Giọng Gary Hewitt vang lên the thé trong tai nghe của anh. “Dan, cái chết tiệt gì đang xảy ra thế? Tại sao anh bảo Jim giữ chặt phần sân nhà? Đó không phải là kế hoạch của ta. Cậu ta chưa bao giờ ném tốt hơn thế.”

“Tôi đang thực hiện vài thay đổi,”

Dan vặc lại. “Chúng ta đã nắm thế thượng phong, vì thế chúng ta sẽ chơi một cách khôn ngoan.”

“Mới chỉ hiệp ba! Còn quá sớm để chơi phòng thủ.”

Dan không thể đồng ý hơn, vì thế anh chỉ tháo bỏ tai nghe và dán mắt vào trong sân cỏ. Cho dù phải làm bất cứ điều gì, anh cũng sẽ giữ an toàn cho Phoebe.

Vào giữa hiệp đấu Sabers đã ghi được bàn touchdown đầu tiên trong khi kế hoạch phòng thủ trên phần sân nhà của Stars đã thất bại trong việc giữ bóng, rút ngắn khoảng cách của họ với đối phương xuống còn bảy điểm. Tiếng la ó phản đối của khán giả đã trở nên âm ỉ đến mức hàng tấn công phải rất khó khăn mới nghe được hiệu lệnh của Biederot. Trợ lý của Dan nổi cơn thịnh nộ, các cầu thủ tím gan tím ruột, và hai phút sau khi hiệp bốn

bắt đầu, khi đội Sabers san bằng được tỷ số 17, anh chàng bình luận viên màu mè trên truyền hình đã không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Các bạn có thể tin được những gì các bạn đang nhìn thấy không?” anh ta quát vào ống kính máy quay. “Trong cả mùa giải, Dan Calebow đã là một trong những huấn luyện viên hung hăng nhất NFL, và thật tệ khi nhìn thấy anh co cụm lại như thế này. Đây không phải kiểu chơi bóng mà các fan hâm mộ đến sân để xem!”

Phoebe cố gắng gạt bỏ những lời đánh giá chỉ trích khó nghe có thể thông cảm được của tay bình luận viên, cũng như cô đang cố gắng phớt lờ âm thanh la ó chế nhạo của đám đông. Cô không muốn nghĩ đến chuyện sự sỉ nhục trước công chúng này sẽ gây ra điều gì đối với lòng tự trọng của Dan, và cô biết rằng cô chưa bao giờ yêu anh hơn thế.

Cổ tay cô, trầy xước te tua trước sự vật lộn để giải thoát khỏi đám dây thừng, đang chảy máu. Bỏ qua sự đau nhức đi, cô tự nhủ. Hãy vượt qua nó. Tất cả những gì đã từng nghe các cầu thủ nói, cô đều lặp lại với bản thân, nhưng cô đang bắt đầu nghĩ rằng những nút buộc sẽ không bao giờ lỏng ra.

Hardesty đã trói cổ tay cô thành một nút hình số tám, rồi siết chặt phần đuôi vào thanh kim loại thẳng đứng gắn với lưng chiếc ghế tựa. Mặc dù các ngón tay của cô đã trở nên nhợt nhạt vì máu khi cô mò mẫm với cái nút buộc chặt giữ cô với chiếc ghế, nhưng nó vẫn không lỏng ra. Hãy chơi qua nỗi đau. Mặc nó đi...

Hardesty nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, rít một hơi thuốc, và rồi ho sù sụ. Không khí quá dày đặc khói thuốc làm cô gần như không thở được. Thi thoảng cô nghĩ y đã quên mất cô, nhưng rồi y lại nhìn cô với đôi mắt không chút ấy náy làm cô không thể nghi ngờ chuyện y sẽ giết cô.

Phút thứ năm hiệp thi đấu thứ tư, đội Sabers đã vượt lên dẫn trước. Trên đường biên các cầu thủ và trợ lý phản ánh tất cả mọi cung bậc cảm xúc từ

điên tiết đến nản lòng, trong khi đám đông bắt đầu ném đồ vào Dan. Anh đứng một mình, bị cô lập bởi các cầu thủ và các huấn luyện viên. Chỉ có tính kỷ luật sắt đá của anh mới ngăn chặn được một cuộc nổi dậy đồng loạt nổ ra trên băng ghế chỉ đạo.

Sabers 24, Stars 17.

Khi đội Sabers đá bóng để kiểm điểm phụ, Biederot quăng chiếc mũ sắt của mình lên băng ghế chỉ đạo, tấn công nó với sức mạnh làm cho lớp mặt nạ bị rạn nứt. Dan biết sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi Jim phớt lờ lời đe dọa treo giò của anh và bắt đầu đưa ra những chiến thuật của riêng mình. Chỉ còn lại chưa tới mười phút và sự kích động của đám đông đang trở nên ngày càng kinh khủng hơn qua từng phút, anh không thể nào kiểm soát trận đấu được nữa.

Trong suốt cuộc đời Dan đã là một cầu thủ luôn chơi với tinh thần đồng đội và việc chơi cá nhân sẽ trở nên quá nguy hiểm. Thậm chí cầu nguyện mình không gây ra một sai lầm chí tử nào, anh gọi Jim và Bobby Tom lại ngay trước khi đội tấn công dàn hàng trên sân một lần nữa.

Gương mặt Jim đỏ lựng đầy thịnh nộ, Bobby Tom thì cứng đờ. Cả hai bọn họ bắt đầu xoắn ra những tràng tục tũ.

“Treo giò tôi đi, đồ chó đẻ! Tôi ỉa vào bởi vì tôi không muốn là một phần trong cái trò chết tiệt này.”

“Bọn tôi không tập luyện ề cỡ ra để ông ỉa vào đầu bọn tôi như thế!”

Một chiếc camera mini quay cận cảnh họ. Dan túm lấy tay hai cầu thủ và chúm đầu xuống. Giọng anh hạ thật thấp và dữ dội. “Câm mồm lại và nghe đây! Phoebe đã bị bắt cóc. Thằng khốn giữ cô ấy đang lên cơn điên. Hẳn nói hẳn sẽ giết cô ấy nếu chúng ta thắng trận này.” Anh cảm thấy những bắp thịt trên cánh tay của họ trở nên cứng đờ, nhưng anh không liếc lên bởi vì anh chắc chắn rằng ống kính máy quay đang chĩa vào mình. “Hẳn đang xem

ti vi. Tôi không thể để đội mình ghi điểm dù là một bàn đá bóng bổng bởi vì hấn đe dọa sẽ đánh cô ấy nếu chúng ta ghi thêm bất cứ điểm nào trên bảng tỷ số.” Anh hít mạnh vào và ngẩng đầu lên. “Tôi tin rằng hấn sẽ làm thế.” Biederot lẩm bẩm chửi rủa, trong khi Bobby Tom trông bưng bưng sát khí. Dan để tất cả cảm xúc của mình biểu hiện trong đôi mắt khi anh đọc loạt chiến thuật tiếp theo. “Hãy làm sao trông thật tự nhiên. Xin các cậu đấy. Mạng sống của Phoebe phụ thuộc vào điều đó.”

Anh có thể thấy họ có hàng tá câu hỏi nhưng không có thời gian để lên tiếng, và thật đáng khen, không ai đưa ra bất cứ sự tranh cãi nào. Trong tầng hầm bên dưới sân vận động, Phoebe nghe thấy tiếng đám đông reo hò. Những ngón tay đẫm máu của cô trở nên tê cứng trên các nút buộc, và mắt cô dán dính vào màn hình ti vi. Cô nín thở khi Jim ném một cú chuyền bóng dài vào chính giữa cho Bobby Tom. Bobby Tom duỗi thân mình thành một đường gọn gàng và duyên dáng vốn vẫn được cánh phó nháy thường xuyên chộp được, với trọng lượng được giữ cân bằng trên đầu ngón chân. Không biết đã bao nhiêu lần trong mùa giải này cô nhìn thấy cậu ta chộp được bóng từ trong không trung với tư thế chính xác như thế này, thách thức lực hấp dẫn một cách quá dễ dàng như một vũ công ba lê.

Nhưng lần này thì không. Đám đông rên lên thất vọng khi quả bóng nảy lên trên đầu ngón tay của cậu ta. Bobby Tom ngã xuống mặt cỏ, và cô nhớ ra là phải tiếp tục thở.

Đó là cú chuyền bóng dài đầu tiên mà Biederot đã ném trong nửa sau của trận đấu, và cô tự hỏi liệu có phải sự kiểm soát của Dan đối với các cầu thủ cuối cùng cũng đã bị gãy nát hay không. Cô cố gắng không nghĩ đến điều đó có nghĩa là gì. Không phải lúc này. Không phải khi cái nút buộc giữ cô với chiếc ghế cuối cùng cũng đã tuột ra.

Cô đã quá háo hức khi nó lỏng ra, nhưng khoảnh khắc chiến thắng ngăn ngui đó đã biến mất khi cô nhận ra mình vẫn còn bị trói. Mặc dù cô không còn bị buộc cố định vào ghế nữa, nhưng hai cổ tay cô vẫn bị siết chặt lại bởi

một nút buộc mà cô đã không phát hiện ra trước đó, nút buộc này buộc túm cái vòng số tám mà y đã siết quanh hai cổ tay cô. Cô đã giải thoát khỏi chiếc ghế, nhưng như thế vẫn chưa đủ thuận tiện khi Hardesty có một khẩu súng trong khi cô còn không thể sử dụng cánh tay của mình.

Ổng kính máy quay di chuyển và đưa Bobby Tom lên cận cảnh. Cảm giác đau đớn đã làm mù mẫm các giác quan của cô, và vài giây trôi qua trước khi cô nhận ra có điều gì đó không ổn. Mỗi khi Bobby Tom bắt hụt bóng, cậu ta thường không còn giữ được tính hài hước quen thuộc. Cậu ta sẽ nhăn nhúm mặt mũi lại và tự chửi rủa mình. Nhưng lúc này, thậm chí là trên màn hình ti vi nhỏ xíu, cô vẫn có thể thấy gương mặt cậu ta hoàn toàn trống rỗng vô cảm.

Cậu ta biết. Tất cả mọi sức mạnh trực giác đã làm cô khẳng định rằng Dan đã kể với Bobby Tom chuyện gì đang xảy ra. Cô biết trận đấu này có ý nghĩa nhiều thế nào với Bobby Tom, và cô có thể tưởng tượng được cậu ta sẽ phải trả giá điều gì khi cố ý bắt hụt quả bóng đó. Nỗi tức giận của cô ngùn ngụt bùng cháy khi cô nhìn chằm chằm vào lưng Hardesty. Y không có quyền đánh cắp ngày hôm nay từ họ.

Đội Stars đá bóng bổng và Sabers bắt đầu loạt lên bóng tiếp theo, trong khi đồng hồ trên bảng tỷ số tiếp tục chạy.

7:14... 7:13... 7:12...

Đội Sabers bắt đầu một loạt chiến thuật chuyên bóng. Cô nghĩ đến bộ dạng các cầu thủ sau mỗi trận đấu: lấm lem bùn đất, khập khiễng, máu me. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh họ trên máy bay quay về sau những trận thi đấu trên sân khách, đầu gối bọc trong túi chườm đá, vai băng bó, trong khi họ phải nuốt thuốc giảm đau để có thể ngủ. Tất cả các cầu thủ đó đều đã làm hết mình để cống hiến cho đội Stars.

6:21... 6:20... 6:19...

Với quá ít thời gian còn lại, cô không hoàn toàn chắc cô có thể gỡ nốt nút buộc cuối cùng trước khi đồng hồ báo hết giờ. Nó đang lỏng ra, nhưng không đủ nhanh. Cô có một cảm giác kinh khủng rằng cô đang nhấn chìm đội bóng, rằng bằng một cách nào đó cô đã không cố gắng hết sức mình. 5:43.. 5:42... 5:41...

Portland ghi thêm một bàn đá bóng bồng nữa. Sabers 27, Stars 17. Cô phải đưa ra quyết định. Cô có thể chơi an toàn là ngồi yên tại chỗ, hy vọng y sẽ thả cô ra sau khi trận đấu kết thúc. Hoặc cô có thể mạo hiểm tất cả để giành lại tự do cho bản thân mình.

Gương mặt Dan xuất hiện trên màn hình, và cô quyết định. Cô sẽ không để mất anh hay đội Stars mà không hề chiến đấu. Đầu óc cô quay cuồng tính toán. Cô chỉ có một cơ hội, và cô phải chọn thời cơ.

5:07.. 5:06... 5:05...

Hardesty chồm tới phía trước, bị tra tấn bởi một tràng ho khan khác. Cô chống hai chân và đẩy thật mạnh xuống sàn. Chiếc ghế bay vèo về phía sau.

Y vụng về xoay lại khi nghe thấy tiếng bánh xe ken két. Với một tiếng kêu khàn khàn, y giơ nắm đấm lên tấn công cô. Cô nhấc chân lên đập mạnh gót chân vào háng y.

Y hét lên đau đớn và gập đôi người lại. Cô vụt đứng dậy, nhấc hai tay qua lưng ghế, hai cổ tay vẫn bị trói phía sau lưng. Cô loạng choạng chạy ra phía cửa. Xoắn nắm đấm cửa phía sau lưng, cô bấm nút khóa và vội vàng xông vào trong hành lang. Cô loạng choạng chạy về phía thang máy trong khi vẫn tiếp tục giật mạnh ở cổ tay. Nhưng dù sợi dây thừng đã lỏng hơn, cô vẫn không thể rút tay ra được. Cô nghe một tiếng rên từ phía sau lưng liền liếc lại và nhìn thấy Hardesty đang lao đảo bước qua lối cửa.

Cô chao đảo chạy về phía một cánh cửa sắt màu xám đề chữ “Cầu thang bộ” và vấp chân, gần như không kịp gượng lại và suýt ngã xuống. Một lần

nữa những giây quý giá trôi qua khi cô quay lưng và kéo tay cầm của cánh cửa. Một vòng dây thừng tuột xuống qua các ngón tay làm cho hành động đó thậm chí còn khó khăn hơn. Hardesty vẫn còn gập người lại, đang tiến về phía trước.

“Đồ chó cái...” y hỗn hển.

Sự hoảng loạn chạy khắp người cô khi y lần mò lên khẩu súng trên hông. Cánh cửa vào khu vực cầu thang bộ bật mở. Cô lao vào bên trong, rồi hét toáng lên và uốn cong vai lại khi một loạt mảnh bê tông nổ tung từ phía bức tường trước mặt, trút những mảnh vỡ xuống cô làm cô đau nhói. Cô thốt lên một tiếng kêu tắc nghẹn. Trước khi y có thể nổ súng vào cô lần nữa, cô bắt đầu chặt vật treo lên các bậc thang, giật mạnh điên cuồng đóng dây thừng rồi tung đang làm cho các cử động của cô trở nên vô cùng bất tiện. Đúng lúc cô sắp đến đầu cầu thang thì một trong những vòng dây cuối cùng cũng tuột ra. Cô giải phóng tay mình khỏi phần còn lại ngay khi nghe thấy tiếng khò khè kinh khủng đó vang lên bên dưới cô, âm thanh đó được kích lên vang vọng trong khu cầu thang sâu hoắm. “Đồ chó cái!”

Cô quay đầu lại và nhìn thấy y ở dưới chân cầu thang, mặt y đỏ tía và y đang há miệng để thở như thể đang bị siết cổ. Hoàn toàn tê liệt, cô nhìn chăm chăm vào khẩu súng đang chĩa thẳng vào cô.

“Tao sẽ không...” Y đổ sụm vào bức tường, túm chặt lấy bộ ngực đang phập phồng. “Tao sẽ không... để mày...”

Khẩu súng loạng choạng, giải thoát cô khỏi tình trạng tê liệt. Cô chạy vòng qua lối rẽ trên đầu cầu thang. Một tiếng súng vang lên, bắn trúng bức tường phía sau lưng cô. Cô không dám dừng lại để nhìn xem liệu y có đuổi theo không khi cô chạy bay lên những bậc thang còn lại. Khi đến cửa, cô nghe một tiếng kêu đau đớn gần như không phải của loài người. Cô kéo tay cầm ngay khi âm thanh của một trọng lượng nặng nề đập ục vào cánh cửa vang vọng trong buồng cầu thang.

Cô lao ra ngoài vào trong hành lang, cố gắng đến tuyệt vọng để xác định phương hướng. Cô nghe tiếng âm ã của đám đông và nhận ra rằng cô đã loạng quạng chạy về đầu kia của hành lang dẫn đến phòng thay đồ của đội Stars. Không lãng phí thời gian, cô hướng về phía đường hầm dẫn ra sân cỏ, quăng bỏ chiếc áo khoác màu xanh đính kim sa vẩy cá lấp lánh đã bị dính máu trên cổ tay áo trong lúc chạy.

Một nhân viên an ninh đứng ở miệng đường hầm. Anh ta quay lại khi nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp của cô. Khi cô chạy về phía anh ta, anh ta há hốc miệng nhìn mái tóc rối bù, đôi tất rách toang và hai cổ tay đầy máu của cô.

“Một nhân viên bảo vệ đang nằm ở chân cầu thang bộ bên cạnh phòng thay đồ!” Cô cố lấy lại hơi thở. “Tôi nghĩ hẳn ta bị lên cơn đau tim. Hãy cẩn thận. Hẳn ta bị điên và có một khẩu súng.”

Người bảo vệ trở mắt nhìn cô như thể cô đã mất trí. Trước khi anh ta có thể hỏi, cô đã chạy qua anh ta về phía sân cỏ. Một nhân viên an ninh khác đóng chốt tại hàng rào nhận ra cô và nhảy lùi lại khỏi cánh cổng. Đội tấn công của Sabers đang ở trên sân. Cô nhìn lên bảng tỷ số.

2:58...

Và rồi, tất cả những gì cô nhìn thấy là gáy của Dan.

Những rắc rối giữa họ biến mất khi cô chạy về phía băng ghế chỉ đạo. Các cầu thủ đang chặn trên đường cô chạy, và cô đẩy mạnh vào áo đồng phục của họ.

“Cho tôi qua! Cho tôi qua!”

Từng người từng người một bước sang một bên, rõ ràng vô cùng sửng sốt khi nhìn thấy cô. Bobby Tom và Jim Biederot thoáng nhìn thấy cô và vội hấp tấp lao về trước.

“Dan!”

Anh quay đầu lại khi cô gọi to tên anh. Mặt anh méo xệch vì những cảm xúc tận cùng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, và cô lao vào vòng tay anh.

“Phoebe! Cảm ơn Chúa! ôi, cảm ơn Chúa, Phoebe...” Anh không ngừng lẩm bẩm tên cô trong khi ôm chặt cô trong lòng.

Máy quay mini trên đường biên tập trung vào họ, trong khi trên phòng VIP của ông bầu, Ron nhảy dựng lên và chạy ra phía cửa. Cũng trong lúc đó trong phòng phát hình, phát thanh viên lắp bắp loạn xạ cố gắng giải thích vì sao bà chủ của Stars lại đang ôm huấn luyện viên, người mà suốt hai hiệp cuối trận đấu đã chỉ huy đội bóng của mình đi vào thảm họa một cách vô cùng máu lạnh.

Cô quàng hai tay quanh cổ anh và hôn anh mãnh liệt. Anh đáp trả nụ hôn đó và ôm cô rất chặt làm cô gần như không thể thở.

“Anh vẫn còn có thể thắng chứ?” cô thì thào.

“Miễn là em an toàn, chuyện đó không quan trọng. Không có gì quan trọng cả.” Giọng anh ngắt ngứ đầy cảm xúc, và cô lùi lại đủ xa để có thể thấy được mắt anh đã ngân ngấn nước. “Anh nghĩ rằng anh đã mất em rồi,” anh nói. “Anh yêu em biết bao. Ôi, Chúa ơi, anh yêu em.”

Cô khóa những lời anh nói lại cất đi như là một kho báu để có thể lôi ra tận hưởng sau này. Vào lúc này, cô chỉ có thể nghĩ đến anh và những gì anh đã làm vì cô.

“Em muốn anh chiến thắng. Anh đã làm việc quá vất vả.”

“Điều đó không quan trọng.”

“Có. Có đấy, nó rất quan trọng.” Cô nhận ra rằng mình đang khóc.

Anh ôm cô thật chặt. “Đừng khóc, em yêu. Hãy vui mừng vì em vẫn còn sống.”

Cô nhận ra rằng anh đang nghĩ cô muốn điều này cho bản thân. “Anh không hiểu. Em không muốn anh chiến thắng vì em! Em muốn anh làm điều đó vì bản thân anh!”

“Chúng ta đã bị dẫn mười điểm, em yêu. Chỉ còn chưa tới ba phút.”

“Vậy thì tốt hơn hết anh nên bắt tay vào việc đi.”

Anh vuốt mái tóc ra khỏi gương mặt cô, và mắt anh tràn ngập yêu thương làm tất cả những nghi ngờ mà cô đã có về cảm giác của anh đều biến mất.

“Chúng ta sẽ phải ghi hai bàn touchdown để chiến thắng, và ngay lúc này các cầu thủ căm thù anh đến tận xương tủy.”

“Em sẽ nói chuyện với họ.”

“Phoebe...”

Cô ôm lấy má anh. “Em yêu anh, huấn luyện viên. Giờ bắt tay vào việc thôi. Đó là mệnh lệnh.”

Phải lấy toàn bộ sức mạnh ý chí cô mới có thể rời khỏi vòng tay anh, nhưng cô vẫn lùì lại trong khi anh trông vẫn còn sững sốt trước tuyên bố của cô. Cô chưa bước được hai bước thì Bobby Tom và Jim đã xuất hiện bên cạnh.

“Cô không sao chứ?” Mặt Bobby Tom xanh lét đầy vẻ quan tâm. “Mẹ kiếp, Phoebe, cô làm chúng tôi sợ chết khiếp.”

“Tôi ổn.” Cô túm lấy cánh tay họ. “Tôi muốn thắng trận này. Tôi muốn Dan có thể chiến thắng.”

“Nếu như chúng ta có thêm thời gian...”

Phoebe cắt ngang Jim. “Tôi không quan tâm đến chuyện đó. Tôi không thể để chuyện này xảy ra với anh ấy. Không để xảy ra với bất kỳ ai trong các cậu.”

Cô quay đi và chạy về phía Darnell. Bằng cách nào đó cô phải phục hồi lại được lòng tin của các cầu thủ dành cho huấn luyện viên của họ, nhưng cô có quá ít thời gian. Darnell trông có vẻ báo động khi nhìn thấy tình trạng của cô, và anh ta vội bước một bước về trước.

“Phoebe, chuyện gì xảy ra với cô thế?”

Cô giải thích thật nhanh. Cố gắng lấy lại hơi thở sau khi kết thúc, cô nói, “Dan chỉ cố gắng bảo vệ tôi. Hãy nói với các cầu thủ hàng tiền trạm như thế. Chúng ta sẽ thắng trận này.” Trước khi anh ta có thể đặt câu hỏi cho cô, các cầu thủ dự bị bắt đầu vây lấy cô, và cô lặp lại câu chuyện của mình. Trong khi họ trút những câu hỏi vào cô, đội Sabers đã đá bóng bóng lên.

Dan đeo điện đài vào tai và hét to các chỉ thị. Jim vỗ lên vai anh và xông vào trong sân cùng với đội hình tấn công.

Tín hiệu vang lên thông báo trận đấu còn hai phút.

Dan gặp người về phía trước, hai tay chống lên đùi. Đội Stars bắt đầu chơi mà không chụm đầu hội ý. Phoebe cắn móng tay vào trong lòng bàn tay khi các hoạt động trên sân bắt đầu. Jim tung một cú chuyền thành công cho cầu thủ tiền vệ cánh. Trong hồi chơi tiếp theo cậu ta ném hựt cho cầu thủ hậu công trong một cú chuyền vào hàng rào. Và rồi trong lần lên bóng thứ ba, cậu ta ném không thành công.

Huấn luyện thể lực của đội Stars xuất hiện bên cạnh cô và bắt đầu quấn gạc quanh cổ tay cô. Tin tức về chuyện xảy ra với cô đã lan truyền trong đội bóng, và Webster Greer xuất hiện bên cạnh cô như một vệ sĩ. Jim nối tiếp

sang lần lên bóng thứ nhất của lượt chơi tiếp theo ở vạch 38 yard, và sân vận động nổ tung lên với những tiếng reo hò.

Hàng phòng ngự của Sabers chậm chạp điều chỉnh với chiến thuật tấn công không chụm đầu. Miệng khô khốc, Phoebe nhìn đội bóng của mình tiến đến vạch 17 yard.

1:10

Biederot nổi bóng cho Collier Davis.

Phoebe hét lên khi Davis ôm lấy bóng và ghi bàn touchdown.

Fan hâm mộ trở nên điên cuồng.

Trên đường biên Dan đang chụm đầu với đội đá bóng và huấn luyện viên của đội đặc biệt.

Stars ghi điểm phụ. Sabers 27, Stars 24.

0:58

Khi đội đá bóng của Stars dàn hàng, đám đông trông chờ một cú đá trong sân, biết rằng đội Stars phải chiếm lại quyền kiểm soát bóng. Đá trong sân là một pha diễn tập mà Dan đã bắt các cầu thủ phải thực hành hàng trăm lần trong suốt mùa giải cho đến khi họ có thể thực hành một cách hoàn hảo. Nhưng đây không phải là luyện tập, và đội bên kia biết rằng một cú đá ngắn, có khả năng làm chết người đang đến.

Phoebe liếc nhìn qua Dan. Anh trông thật dữ tợn và thật lộng lẫy.

Quả bóng xoáy với một quỹ đạo điên rồ khi bay ra khỏi má ngoài chân của cầu thủ phát bóng. Nó chỉ bay suýt soát được 10 yard theo yêu cầu trước đi rơi vào tay của cầu thủ trung vệ bên đội Sabers. Anh ta cố gắng giữ lấy nó, nhưng không thể. Elvis Crenshaw đã húc bay anh ta.

Đó là quả bóng tự do, và 22 cầu thủ đâm bổ vào nó. Mũ sắt tông sầm vào nhau và tiếng gầm gừ của các cầu thủ có thể nghe thấy rõ từ trên đường biên thậm chí là còn xuyên qua cả tiếng gào thét của đám đông. Tiếng còi vang lên và các trọng tài bắt đầu kéo các cầu thủ ra. Phoebe cầm các móng tay vào cánh tay của Webster.

Từng cầu thủ một đứng dậy - Stars, Sabers - cho đến khi chỉ còn lại hai cầu thủ trên mặt cỏ, một trong chiếc áo đồng phục màu xanh da trời và một màu đỏ thẫm.

Dan hét lên mừng rỡ.

Cầu thủ Sabers loạng choạng đứng dậy, để lại một mình Darnell Pruitt đang ôm chặt lấy quả bóng.

Tiếng gào thét của đám đông vang lên đình tai nhức óc. Darnell nhảy dựng dậy và tung cánh tay vào không trung. Đội Stars đã thu hồi lại bóng trên vạch 48 yard của sân nhà.

0:44

Dan vỗ mạnh lên lưng Biederot khi cậu ra chạy ra sân. Trong hồi chơi đầu tiên, Jim đã ném thành công một cú đến vạch 42.

0:38

Hàng phòng ngự của Sabers cho rằng chiến thuật tấn công chuyên bóng sẽ tiếp tục, nên đã dàn hàng thật sâu để ngăn chặn cú chuyên dài. Thay vào đó, họ đã bị lừa bằng một trong những chiến thuật chạy chỗ ngọt ngào nhất mà Dan đã từng chỉ đạo. Lần lên bóng thứ nhất tiến được 10 yard đến vạch 22.

0:25

Hai cú ném tiếp theo của Stars đều không thành công, và Phoebe cố gắng chuẩn bị tinh thần cho một thất bại.

0:14

Biederot yêu cầu lần hội ý cuối cùng và chạy về phía Dan trên đường biên. Họ đối thoại với nhau đầy giận dữ. Jim chạy quay trở lại.

Bầu không khí trong sân vận động như có điện. Khi hai đội dàn hàng, Phoebe nhìn lên bảng tỷ số. Đã là lần lên bóng thứ ba và họ vẫn còn 22 yard nữa.

Jim ném một cú không thành công nữa.

0:08

Dan ra hiệu điên cuồng khi các cầu thủ nhanh chóng chạy quay trở lại đội hình. Nhưng thay vì đá bóng lên ghi bàn để có thể giành được một kết quả hòa và giúp họ vào hiệp phụ với luật bàn thắng vàng, đội Stars lại chuẩn bị để ghi bàn touchdown. Lần lên bóng thứ tư và còn lại 22 yard. Jim chụp lấy quả thấy bóng dài từ đội hình súng săn[65] và đưa mắt tìm mục tiêu quen thuộc của mình, anh chàng bắt bóng 8 triệu đô la của Phoebe với đôi tay khéo léo và đôi chân nhanh nhẹn đến từ Telarosa, Texas.

Bobby Tom thực hiện một cú cắt mặt nhanh gọn ở vạch 7 yard và bỏ rơi đối thủ theo kèm. Quả bóng xoáy tròn bay về phía cậu ta. Bobby Tom nhảy lên và chụp lấy nó từ trong không trung với một điệu bộ quá duyên dáng gần như là đàn bà.

Các cầu thủ phòng ngự Sabers lao vào tấn công Bobby Tom.

Bobby Tom xoay về phía đường cấm địa. Cậu ta bị vấp chân. Ngay khi đứng vững lại, cậu ta lại bị tông sầm vào bên sườn. Một lần nữa cậu ta xoay tự do.

Nhưng Brewer Gates, cầu thủ hậu vệ trung tâm ngôi sao của Sabers, đang đổ ập về phía cậu ta.

Bobby Tom biết mình sắp bị húc, nhưng cậu ta để mặc cơ thể không được bảo vệ trong khi vươn quả bóng về phía trước và quăng người về phía đường cấm địa.

Với hàm răng nhe ra và tiếng gầm của một cái máy nghiền xương, Gates tông sầm vào Bobby Tom ở vạch 2 yard.

Và bị húc bắn tung lên không trung bởi Darnell Pruitt.

Bobby Tom đập mạnh xuống mặt sân, mọi cơ bắp trong cơ thể thon dẻo của một cầu thủ chạy chỗ bị kéo dãn ra. Đầu cậu ta ong ong trong khi cố gắng nhìn cho rõ.

0:01

Qua chiếc mặt nạ, Bobby Tom nhìn theo đường thẳng từ cánh tay cho đến bàn tay của mình. Chúng ôm lấy quả bóng và nắm ngay chính xác trên đường cấm địa.

Hai cánh tay của trọng tài bắn thẳng lên không trung, ra hiệu công nhận bàn touchdown. Tiếng gào thét của đám đông làm rung chuyển những bức tường vòng cung của sân vận động.

Phoebe vừa cười vừa khóc. Webster ôm chầm lấy cô, rồi đến Elvis Crenshaw. Sự huyên náo hỗn loạn nổ tung trên sân cỏ và trên khán đài khi tiếng súng chung cuộc vang lên. Cô cố gắng tiến đến chỗ Dan nhưng không thể di chuyển qua biển người mặc áo đồng phục màu xanh đang vây quanh cô. Cô bò lên đỉnh băng ghế chỉ đạo và nhìn thấy anh đang đẩy xuyên qua các cầu thủ để tiến đến chỗ cô. Gương mặt anh sáng bừng trong nụ cười toe toét và mắt họ khóa vào nhau. Cô tung một cánh tay lên trời và cười lớn. Phía sau anh, cô nhìn thấy vài cầu thủ đang tiến đến với một chiếc hộp nhựa

không lồ giờ lên cao. Cô cười to hơn khi họ đổ toàn bộ những thứ bên trong lên đầu anh.

Một cơn mưa nước Gatorade và đá lạnh ập xuống anh. Anh gập cong vai lại và hét lên khi nhận được nghi thức ăn mừng chiến thắng.

Một số người trong đám đông la ó.

Họ không hề biết về vở thảm kịch đã diễn ra phía sau màn trình diễn, và họ vẫn muốn lấy máu của Dan vì đã đẩy trận đấu vào một kết thúc tuyệt vọng như thế.

Anh lắc đầu, những giọt nước bay tung tóe khắp nơi khi anh dụi mắt đủ rõ để có thể lại nhìn thấy Phoebe. Bobby Tom quăng cánh tay quanh vai Dan và tổng quát bóng vào anh. “Cái này là cho thầy, người đồng chí”

Hai người đàn ông ôm nhau. Dan ghì chặt quả bóng vào ngực và một lần nữa quay về phía Phoebe.

Anh lau mặt bằng một bên tay áo còn khô và nhìn thấy cô vẫn đang đứng trên băng ghế. Cô trông như một nữ thần đang nổi lên từ biển cả hợp thành từ những chiếc áo đồng phục màu xanh cuộn xoáy, mái tóc vàng óng của cô rớt rở trong ánh đèn. Cô là tạo vật xinh đẹp nhất mà anh từng nhìn thấy, và anh yêu cô bằng cả trái tim mình. Sức mạnh cảm xúc của anh không còn làm anh hoảng sợ.

Đã phải đến quá gần với nguy cơ đánh mất cô, giờ anh sẽ không bao giờ mạo hiểm với điều đó nữa.

Các cầu thủ đã sẵn sàng để công kênh anh lên vai, nhưng anh không muốn đi đâu mà không có cô. Anh quay về phía cô ngay khi các cầu thủ nhắc bóng anh lên và bắt đầu mang anh xuyên qua đám đông. Cô đang cười. Anh cũng cười đáp lại. Và rồi mọi tế bào trong anh đều căng ra cảnh giác khi một thứ gì đó trên khán đài phía sau cô chớp lấy sự chú ý của anh.

Trong một biển fan hâm mộ đang gào thét và di chuyển, Ray Hardesty đứng yên lặng một cách kỳ quái. Tất cả cơ bắp trong người y tê liệt với nỗi căm hận khi y nhìn chăm chăm vào Dan từ hàng ghế đầu tiên. Dan nhìn thấy tia sáng lóe lên từ khẩu súng trên tay y thậm chí trước khi y nhấc tay lên.

Tất cả mọi chuyện xảy ra chỉ trong giây lát, nhưng mỗi một mảnh thời gian trở thành một bức tranh bất động, một hình ảnh kinh hoàng sẽ trở nên đông cứng mãi mãi trong đầu anh. Dan, đang bập bênh trên cao trên vai các cầu thủ, đã trở thành một mục tiêu thông thoáng; nhưng Hardesty, với sự sáng suốt của một người điên, đã tìm thấy một cách tốt hơn để hủy hoại người mà y căm hận. Ánh sáng nhá lên, các phóng viên hét lên ném các câu hỏi vào anh, và Dan nhìn với nỗi kinh hoàng bất lực khi Hardesty điều chỉnh mục tiêu sao cho khẩu súng nhắm thẳng vào phía sau đầu Phoebe.

Một toán nhân viên an ninh lao về phía Hardesty.

Những người phía trước nhìn thấy khẩu súng, nhưng họ không thể sử dụng vũ khí của chính mình ở giữa đám đông hỗn loạn này.

Ở phía gần hơn, Phoebe không nhận thức được mối nguy hiểm mà cô đang mắc vào, và cô vẫn đang cười. Dan không có vũ khí, không có gì để bảo vệ người phụ nữ mà anh yêu bằng cả trái tim mình. Không có gì ngoại trừ quả bóng đang ghì chặt trên ngực.

Anh là một trong những tiền vệ vĩ đại nhất, nhưng khi những ngón tay anh siết quanh quả bóng, anh không còn ở trên đỉnh cao phong độ. Một cách bản năng, các đầu ngón tay của anh đặt vào vị trí có cảm giác quen thuộc với anh hơn là những đường nét trên chính gương mặt anh.

Tên của những nhân vật bất tử nhá qua trong đầu anh: Bart Starr, Len Dawson, Namath và Montana, rồi cả Johnny U. Lớn. Không ai trong số họ từng ở trong hoàn cảnh hiểm nguy như thế này.

Anh co cánh tay lại và khai hỏa quả bóng. Nó bắn đi phía trên đầu đám đông, thấp và căng, một cú xoáy bóng mãnh liệt, và được ném một cách hoàn hảo như bất kỳ quả bóng nào trong lịch sử thể thao chuyên nghiệp.

Ở hàng ghế trước khán đài, Hardesty bật xoay sang một bên khi quả bóng tông vào vai y. Lực của nó làm y ngã sóng soài lên ghế ngồi, và khẩu súng văng ra khỏi tay y.

Phoebe cuối cùng cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, cô quay đầu lại chỉ vừa đúng lúc nhìn thấy một nhóm nhân viên an ninh đang tùm lại ngay phía sau lưng cô trên khán đài.

Trước khi cô có thể nhìn thấy chuyện gì xảy ra, Bobby Tom và Webster đã tóm lấy cô và cô cũng được công kênh về phía đường hầm sân vận động.

Chú thích

[65] Nguyên văn: shotgun formation: là một sơ đồ tấn công trong bóng bầu dục trong chiến thuật chuyền bóng.

VÌ ĐÓ LÀ EM

Susan Elizabeth Phillips
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ron gặp Phoebe ngay phía bên trong cửa phòng thay đồ, và sau khi tự đảm bảo với bản thân rằng cô không bị tổn hại gì, anh mới dẫn cô về phía chiếc bục nhỏ được sắp xếp cho các ống kính máy quay ghi hình lại các cuộc phỏng vấn sau trận đấu và tuyên bố trao danh hiệu.

“Tôi đã nói chuyện với cảnh sát,” anh quát lên át tiếng huyên náo âm ỉ xung quanh họ. “Họ sẽ nói chuyện với cô ngay khi các nghi lễ kết thúc. Trong cuộc đời mình tôi chưa bao giờ cảm thấy hoảng sợ đến thế.”

“Molly ổn cả chứ?” Các cầu thủ đang lắc champagne, và Phoebe thụp xuống né một biển bọt.

“Cô bé rất lo lắng, nhưng giờ thì ổn rồi.”

Khi họ đến chỗ đặt bục, Phoebe nhìn thấy Dan đang trả lời phỏng vấn O.J.Simpson. Anh đã đội một chiếc mũ lưỡi trai Siêu Cúp lên mái tóc ướt nhẹp, và khi Ron giúp cô bước lên bên cạnh anh, cô nghe thấy anh đang lảng tránh những câu hỏi của O.J. Về các chỉ đạo trong nửa sau trận đấu bằng cách hứa hẹn một cuộc họp báo trọn vẹn ngay sau khi tình trạng hỗn loạn được giải quyết.

Anh không nhìn cô, nhưng khi cô tiến đến gần, anh liền nhẹ nhàng đặt tay lên lưng cô với vẻ tự nhiên.

Cô cúi xuống tránh một cơn mưa champagne để rồi lại bị nhận chìm trong một cơn mưa khác. Tóc cô bết lại rủ xuống mắt và cô chồm nhẹ lên má khi chủ tịch NFL bước tới cùng với phần thưởng dành cho đội vô địch AFC. Đứng giữa Dan và Phoebe, ông ta bắt đầu lên tiếng. “Thay mặt cho...”

“Xin hãy chờ một phút.” Phoebe vội bước sang bên cạnh chiếc bục, túm lấy tay Ron và kéo anh lên đứng ngay cạnh cô và Dan.

Dan trao cho cô một nụ cười tán thành, túm lấy một chai champagne sủi bọt từ Collier Davis, và dốc cạn nó lên đầu Ron. Trong khi anh chàng giám đốc điều hành phun phì phì, Phoebe bật cười vang và quay lại với vị quan chức NFL. “Giờ ông có thể tiếp tục rồi.”

Ông ta mỉm cười. “Thay mặt Liên đoàn Bóng bầu dục Quốc gia, tôi xin hân hạnh trao cúp vô địch AFC cho bà chủ Phoebe Somerville, huấn luyện viên Dan Calebaw, và toàn bộ đội bóng Stars.”

Các cầu thủ reo hò cuồng dại và trút thêm một cơn mưa champagne khác xuống. Phoebe cố gắng làm một bài phát biểu ngắn, nhưng cô quá nghẹn ngào làm Ron phải cứu giúp. O.J., lúc này vẫn đang cố gắng moi được câu trả lời cho những câu hỏi của mình về diễn biến dị thường của trận đấu, liền quay sang phỏng vấn Jim Biederot, trong khi Phoebe chuyển chiếc cúp sang cho Ron.

Dan nắm lấy tay cô, kéo cô xuống khỏi bục và dẫn cô đi vòng ra phía sau đám đông cầu thủ đang reo hò ăn mừng để có thể qua mặt được giới truyền thông. “Đi nào. Chúng ta chỉ có vài phút thôi.”

Anh kéo cô vòng qua góc rẽ về phía phòng tắm, xuyên qua phòng để dụng cụ, băng qua một phòng luyện tập và vào trong một hành lang. Điều tiếp theo cô biết là anh đã nhắc cô vào trong một phòng kho nhỏ, chỉ lớn hơn buồng thay đồ một chút. Ngay khi vừa đẩy cánh cửa đóng sập lại phía sau anh liền kéo cô vào vòng tay và bắt đầu hôn cô.

Họ dữ dội quặp lấy nhau. Cơ thể họ ướt đẫm và nhớp nháp vì Gatorade và champagne. Họ nếm mùi vị đó trên miệng nhau.

“Anh đã không biết là liệu anh còn bao giờ được ôm em như thế này nữa không,” anh rì rầm bằng giọng khản đặc.

“Em đã quá hoảng sợ...”

“Anh yêu em biết bao nhiêu, ôi, Chúa ơi, anh yêu em.”

“Em đã sợ rằng anh không yêu em, và em không chịu đựng nổi điều đó.”
Cô run rẩy trong vòng tay anh. “ôi, Dan, thật là một ngày kinh khủng.”

“Anh hoàn toàn đồng ý với em.”

“Không chỉ là vụ bắt cóc, mà còn...” Rùng mình, cô kể cho anh nghe về Reed.

Cô có thể cảm thấy cơ bắp của anh trở nên căng cứng trong khi cô kể lại, và cô chờ cơn thịnh nộ của anh bùng nổ. Nhưng khi anh chỉ trao cho cô những lời an ủi, cô thậm chí còn yêu anh nhiều hơn vì anh đã hiểu rõ những gì cô cần từ anh.

“Anh rất tiếc,” anh nói, giọng khản đặc vì cảm xúc. “Anh rất, rất tiếc, em yêu.”

Chỉ kể cho anh nghe chuyện đó thôi nhưng bằng cách nào đó điều ấy đã làm sự thật kinh khủng trở nên dễ chịu hơn. Cô rúc vào sâu hơn trên cổ áo ướt đẫm của anh. “Em ước gì chúng ta có thể ở đây mãi mãi,” cô lẩm bẩm.

“Anh cũng thế. Tất cả những gì anh muốn làm lúc này là đưa em về nhà và yêu em thật nhiều.”

“Cảnh sát đang chờ em.”

“Anh cũng phải nói chuyện với họ. Và bên báo chí nữa.”

“Còn em cần gặp Molly.”

Anh ôm gương mặt cô trong lòng bàn tay và nhẹ nhàng vuốt ve má cô.
“Em sẽ ổn cả chứ?”

“Em sẽ ổn thôi. Em chỉ muốn làm cho xong chuyện này. Chúng ta có thể gặp nhau tại bữa tiệc mừng chiến thắng của Ron tối nay.”

“Đừng nghĩ đến chuyện ở lại đó quá lâu đấy.” Anh trao cho cô nụ hôn cuối, rồi nắm lấy tay cô khi họ lách ra ngoài vào trong hành lang.

Phía bên trong phòng kho tất cả im lặng trong một lát, và rồi có tiếng sột soạt ở phía góc xa nhất, tối nhất. “Darnell?” Giọng phụ nữ nghe rất mềm mại và nữ tính, nhưng rõ ràng là buồn khổ. “Anh có nghe cô ấy nói gì không? về Reed Chandler ấy?”

“Anh có nghe.”

Charmaine Dodd, người vốn luôn tin vào thi đấu công bằng, đang rất căm phẫn. “Kẻ đê tiện đó! Hắn không được phép thoát khỏi một chuyện như thế.”

“Ồ, hắn sẽ không thoát đâu, cưng à. Anh biết huấn luyện viên, và anh có thể hứa với em rằng Chandler sẽ không thể thoát khỏi bất cứ cái gì.”

“Em rất vui.” Cô phát mạnh vào bàn tay đang đi lang thang của Darnell, lúc này đã bắt đầu xoa bóp lên ngực cô thông qua lớp áo trắng nghiêm nghị với một kiểu cách ngọt ngào nhất, mặc dù không đứng đắn một chút nào. “Ôi không, đừng. Chúng ta vẫn chưa kết hôn.”

“Nhưng sắp rồi, và rồi anh sẽ chạm vào em ở những nơi mà thậm chí em còn không biết là có tồn tại nữa.”

“Em chưa nói là em sẽ cưới anh.”

Lời nói hơi nghệt đi bởi vì cô đang cố gắng hôn Darnell trong khi nói. Ôm một cầu thủ bóng bầu dục vẫn đang còn mặc gần như đầy đủ các trang bị bảo hộ trên người cũng giống như cố gắng ôm ấp một chiếc xe tăng bọc thép vậy. Mặc dù vậy, cô vẫn không sẵn sàng thả Darnell ra. Thế không có nghĩa là cô có ý định làm cho mọi chuyện dễ dàng bằng cách để anh biết rằng cô đã trở nên yêu anh nhiều thế nào. Darnell sẽ quá tự mãn về bản thân mình khi cô làm thế.

“Charmaine, cưng à, anh chỉ vừa rời khỏi sân cỏ. Anh còn chưa tắm rửa gì cả, nhưng em vẫn chạy ngay vào trong cái buồng lộn xộn này với anh. Nếu đó không phải là một dấu hiệu cho thấy em đã sẵn sàng kết hôn rồi thì anh không biết nó là gì nữa.”

“Có lẽ em chỉ cảm thấy thương hại anh thôi.”

Darnell cười khùng khục và trượt tay xuống phía dưới váy của cô. Sự môn trớn của anh quá kích thích đến nỗi trong một thời gian rất dài, cô Charmaine Dodd đã quên sạch những nguyên tắc của mình. Thay vào đó, cô lướt đầu lưỡi của mình qua lớp bọc kim cương trên chiếc răng cửa của anh và tự nhủ rằng Darnell Pruitt sẽ trở thành một người chồng vô cùng tử tế.

Đã là tám giờ tối khi Dan kết thúc mọi chuyện với cảnh sát, tổng thư ký NFL và cánh báo chí. Cuộc họp báo dài lê thê và vô cùng kịch tính đã diễn ra đặc biệt khó khăn với Phoebe, nhưng cô đã tiếp nhận nó như một chiến binh và đã được tuyên dương như một nữ anh hùng trên bản tin buổi tối. Anh không thích chuyện cánh báo chí đang cố gắng làm anh trở thành một anh hùng, nhưng anh biết những câu chuyện như thế này sẽ tự nhiên chết sau vài tuần. Rồi cuộc sống của họ lại có thể trở lại bình thường.

Ray Hardesty đã lên cơn đau tim nặng và đang nằm ở bệnh viện với sự canh chừng của cảnh sát. Khi Dan liếc nhìn quanh căn phòng thay đồ tĩnh lặng của các huấn luyện viên nơi anh cuối cùng cũng đã có thể tắm táp và

thay sang bộ quần áo sạch, anh biết rằng anh sẽ không cảm thấy nuối tiếc gì nếu như Hardesty không bao giờ bình phục lại.

Tất cả những người khác đã rời khỏi đó khá lâu để đến bữa tiệc mừng chiến thắng. Khi xỏ chiếc áo khoác parka vào người, anh cảm thấy xương cốt rã rời và tất cả những gì anh có thể nghĩ tới là đến với Phoebe. Nhưng trước tiên vẫn còn có việc anh cần phải làm.

Anh bước ra ngoài hành lang tĩnh lặng, rồi khựng lại khi nhìn thấy Jim, Darnell, Webster và Bobby Tom đang đứng tựa vào bức tường đối diện.

Tất cả bọn họ đều đang mặc những bộ quần áo bụi bặm.

Anh quan sát họ với vẻ không thoải mái. “Tôi tưởng lúc này các cậu đã ở chỗ bữa tiệc rồi.”

“Bọn em quyết định đợi thầy,” Jim nói.

“Tôi phải ghé qua chỗ này trước đã. Tôi sẽ gặp các cậu ở đó sau.”

Bobby Tom gỡ thân hình cao lênh khênh của mình ra khỏi tường. “Bọn em cũng quan tâm đến Phoebe.”

“Các cậu đang nói đến chuyện gì thế?”

Darnell tiến một bước về trước. “Em và hôn thê của em đã ở trong cái buồng để hàng cùng với thầy và Phoebe sau trận đấu. Bọn em đã nghe những gì cô ấy kể với thầy về Reed Chandler. Em chia sẻ thông tin với đồng đội của mình ở đây.”

Nhiều giây trôi qua trong khi Dan quan sát họ. “Tôi có thể tự mình chăm lo đến Reed.”

“Bọn em biết điều đó. Bọn em chỉ định đi theo ủng hộ tinh thần thôi.” Dan định lên tiếng phản đối, nhưng rồi lại im lặng khi anh nhận ra rằng

trong đầu họ, hôm nay Phoebe đã trở thành một người đồng đội.

Hai mươi phút sau, họ đổ lại phía trước ngôi nhà hai tầng bằng gạch và đá của Reed. Dan nhẹ cả người khi thấy ánh điện hắt ra. Reed có nhà, vì thế chuyện này không cần phải trì hoãn thêm nữa.

Khi họ bước lên lối để xe, anh nhét đôi găng tay vào trong túi áo và quay lại nhìn các cầu thủ đang đi cùng mình. “Reed là của tôi. Tôi không muốn bất cứ ai chạm vào hắn.” Bobby Tom gật đầu. “Chỉ để chắc chắn là không có gì rơi rớt thôi.” Reed tự mình ra mở cửa. Khi thấy Dan, hắn trông có vẻ bối rối, và rời mắt hắn mở to với vẻ báo động khi nhìn thấy đám lâu la đang đứng phía sau anh. Ngay lập tức hắn cố gắng sập cửa lại nhưng không còn kịp nữa, Dan đã húc vai vào làm hắn bắn ngược trở vào trong.

Cả đoàn người lao vào trong hành lang. Reed bò trở lại chỗ cổng vòm dẫn vào phòng khách. Dan có thể ngửi thấy mùi hoảng loạn của hắn. “Anh muốn gì? Ra khỏi đây ngay!” Dan tiến đến trước. “Tao nghĩ mày biết tao muốn gì. Nếu mày là một kẻ mộ đạo, tao khuyên mày nên cầu nguyện đi là vừa.”

“Tôi không biết anh đang nói chuyện gì! Cô ta nói dối với anh về tôi, đúng không? Cô ta đã nói với anh những lời dối trá.”

Dan tung cú đấm đầu tiên, một cú thật mạnh vào quai hàm, và Reed bay vèo đập vào trường kỷ. Hắn rú lên đau đớn rồi bò lồm cồm cố đứng dậy, rên rỉ vì sợ hãi.

“Mày ra khỏi đây ngay, Calebow. Tao sẽ gọi cảnh sát. Tao sẽ...”

Webster bình tĩnh giật tung chiếc điện thoại ra khỏi tường. “Quá tệ, Chandler. Điện thoại hỏng rồi.”

“Nếu mày chạm vào tao, tao sẽ gọi người tổng giam mày.”

“Nào, mày sẽ làm điều đó như thế nào nào?” Bobby Tom cầm một chiếc tằm ở góc miệng. “Ngay lúc này huấn luyện viên đang làm một châu với tất cả bốn bọn tao ở căn hộ của tao. Bất cứ ai nói khác đi đều là dối trá. Không phải thế sao?”

“Đúng thế, Bobby Tom.” Darnell lau giày lên một trong những chiếc ghế in hoa màu trắng.

“Chúng mày điên rồi! Bọn điên khùng chết tiệt!”

“Bọn tao không điên,” Dan nói. “Bọn tao chỉ không nghĩ rằng một kẻ khốn nạn như nhóp như mày lại có thể thoát khỏi tội cường hiếp.”

“Đó là những gì cô ả nói với mày à? Tao không cường hiếp cô ả. Cô ta nói dối. Cô ta muốn chuyện đó. Cô ta...”

Cú đấm tiếp theo của Dan phá hủy cái mũi của Reed. Hắn bắt đầu thút thít và cố gắng đẩy sống mũi lại ngay ngắn khi máu tràn ra trên mặt. “Đó không phải lỗi của tao,” hắn nức nở. “Tao say rượu. Tao không có ý gì cả.”

Dan thả chiếc áo parka lên lưng ghế trường kỷ. “Khi tao xử lý mày xong trong tối nay, mày sẽ cảm thấy cực kỳ cực kỳ đau đớn đấy.”

Reed cố gắng lồm cồm bò dậy. “Không! Tránh ra! Đừng đánh tao!”

Dan tiến tới trước mặt hắn. “Mày sẽ rất đau, nhưng trừ khi tao lỡ tay thì mày sẽ vẫn còn sống. Nếu mày muốn tiếp tục sống thì đừng bao giờ đến gần Phoebe nữa. Nếu mày đe dọa cô ấy bằng bất cứ cách nào, tốt hơn hết mày nên chuẩn bị sống cuộc đời còn lại của mày trên xe lăn đi.”

“Không!”

Đó là từ cuối cùng mà Reed thốt lên trước khi Dan xé tan hắn ra.

Mãi chín giờ Phoebe mới đến bữa tiệc ăn mừng chiến thắng. Cuộc thử thách kinh hoàng của cô kết hợp với cuộc họp báo dài lê thê đã làm cô kiệt sức. Cuối cùng khi cô về được đến nhà, Molly đã cục tác quanh cô như một con gà mái mẹ và cứ nhất quyết bắt cô phải nằm xuống. Cô quá mệt mỏi đến mức ngay lập tức ngủ thiếp đi.

Vài giờ sau đó khi tỉnh dậy, cô cảm thấy tỉnh táo và háo hức muốn gặp Dan. Cô tắm rửa và tán gẫu với Molly trong lúc mặc quần áo. Em gái cô đã vô cùng bàng hoàng trước những sự kiện xảy ra chiều hôm đó, nhưng đã kịp hồi phục tinh thần khi Phoebe gợi ý một bữa tiệc qua đêm vào phút cuối. Peg đồng ý ở lại kèm cặp, và vào lúc Phoebe rời khỏi nhà, bọn con gái đã đang kéo đến.

Nhà hàng Ron thuê cho buổi tối hôm đó có không gian ấm cúng và mộc mạc, được hoàn thiện với sàn nhà lát gạch và những chiếc bình đồng treo phía trên những thanh xà để lộ. Khi cô bước vào, tóc cô vẫn còn hơi ẩm vì mới gội và ộp vào quanh gương mặt. Nhiệt độ đã từ từ hạ xuống trong suốt buổi tối, và cô thì đang mặc một chiếc áo khoác nhẹ màu hoa vân anh rộng rãi bên ngoài một chiếc váy len mềm rũ đồng bộ. Ngoài một đường xẻ ở giữa lên đến ngay phía trên đầu gối, nó là một cái váy hoàn toàn kín đáo, nhưng nó tạo cảm giác phù hợp với mái tóc xoăn và đôi hoa tai hình hạt ô van bằng bạc của cô.

Cô vừa mới gửi áo choàng thì bỗng nghe thấy tiếng một toán người bước vào nhà hàng phía sau cô. Cô quay lại và nhìn thấy Dan đang bước vào, cùng với Jim, Darnell, Webster và Bobby Tom. Trong cô tràn ngập cảm giác êm ái và ấm áp khi nhìn thấy anh.

“Em cứ tưởng em là người cuối cùng đến đây.” Giọng cô nghe như hụt hơi.

Vẻ mặt anh quá dịu dàng làm cô cảm thấy ngực mình căng nhức. “Bọn anh khó khăn lắm mới thoát được.”

Họ đứng giữa lối vào, ngậy người nhìn nhau trong khi các cầu thủ bắt đầu tản ra để tìm vợ và bạn gái của mình.

Bobby Tom ho lên. “Hai vị có lẽ nên hít thở hay làm gì đó để người ta không treo áo khoác lên người.”

Dan không rời ánh mắt khỏi Phoebe. “Bạn không có cuốn sách chiến thuật nào cần phải nghiên cứu à, Denton?”

“Tuân lệnh, huấn luyện viên.” Cười khoái trá, Bobby Tom để họ lại một mình.

Phoebe có thể nhìn anh như thế mãi, nhưng họ vẫn còn những nghĩa vụ phải thực hiện. Dan nắm lấy cánh tay cô và bắt đầu dẫn cô vào trong phòng. “Nửa tiếng. Và rồi em sẽ là của anh.”

Ron gặp họ ngay phía bên trong cánh cửa. Trước sự ngạc nhiên của Phoebe, Sharon Anderson đứng bên cạnh anh, chào cả hai bọn họ bằng một nụ cười ấm áp.

Dan thậm chí còn không thềm cổ giấu giếm vẻ hài lòng khi gặp lại Sharon, anh ngay lập tức kéo cô vào vòng tay với một cái ôm thân thiện. “Chào mừng. Ron đối xử với em thế nào? Cậu ta đã cầu hôn chưa?” Phoebe cố nặn ra một chút ghen tị, nhưng sự trù mến của anh dành cho Sharon quá mức cởi mở và chân thành khiến cô không thể làm được điều đó. Cô nhận ra anh đối xử với Sharon chính xác như cách anh đối xử với Molly và tự hỏi làm thế quái quỷ nào mà anh lại có thể tưởng tượng ra rằng họ sẽ hạnh phúc bên nhau như một đôi bạn đời chứ. Dan là một trong những người đàn ông thông minh nhất mà cô từng gặp, nhưng rõ ràng anh cũng rất ngốc nghếch trong một số chuyện.

Cô cảm thấy thương Sharon, lúc này đang đỏ bừng từ chân tóc đỏ rực xuống mọi nốt tàn nhang trên gương mặt. “Đừng để anh ta trêu chọc cô,

Sharon. Ý tưởng của anh ta về thái độ cư xử đúng đắn là làm nhục những người mà anh ta yêu quý đấy.”

“Anh không làm nhục cô ấy,” Dan phản đối. “Đây là nỗ lực nghiêm túc đầu tiên của anh trong trò mồi lái, và anh muốn biết diễn biến thế nào rồi.”

“Không phải việc của anh,” Ron nhẹ nhàng lên tiếng. “Giờ sao anh không đi chăm sóc tình yêu của đời anh và lấy cho Phoebe thứ gì đó để uống đi?” Ron và Sharon mỉm cười e thẹn với nhau và rời đi nơi khác.

Phoebe cười khúc khích khi Dan túm lấy một lon bia cho riêng mình và một ly rượu vang cho cô từ một người bồi bàn đi ngang qua, nhưng nụ cười của cô nhạt đi khi cô nhìn thấy các đốt ngón tay của anh bị xây xát và bầm tím tệ hại. “Anh đã làm gì với tay anh thế?”

“Anh, ừ...” Anh nháp một ngụm bia. “Anh rất vui mừng vì Ron đã có thể giữ bí mật địa điểm tổ chức bữa tiệc này với cánh báo chí.”

“Dan? Chuyện gì đã xảy ra với tay anh thế?”

Anh chần chừ, trong một giây cô nghĩ rằng anh sẽ không trả lời, nhưng rồi anh vén một lọn tóc ra khỏi má cô. “Anh đến gặp Reed. Hai bọn anh cần phải đạt được sự hiểu biết lẫn nhau về những gì hắn đã gây ra cho em.”

Mắt cô lướt khắp người anh, nhưng ngoài hai bàn tay ra, anh dường như không đau đớn gì. “Anh đã làm gì?”

“Hãy chỉ nói rằng anh đã thực hiện một chút công lý. Hắn sẽ không làm phiền em nữa, em yêu.”

Phoebe muốn gắng hỏi anh, nhưng cùng lúc đó, vẻ mặt kín như bưng của anh cho cô biết rằng cô sẽ không thể tiến xa hơn. Cô quyết định rằng dù sao thì cô cũng không tha thiết nghe chi tiết mọi chuyện một chút nào.

Darnell tiến đến và giới thiệu vị hôn thê mới của mình. Phoebe thích Charmaine Dodd ngay lập tức, và cô chúc mừng họ. Những cầu thủ khác cũng tiếp cận cùng với vợ của họ, cô và Dan bị tách ra. Cô đi từ nhóm này sang nhóm kia, chào hỏi mọi người và thi thoảng chớp được hình ảnh Dan khi anh cũng làm điều tương tự. Cô đang tán gẫu với Bobby Tom và hai cô nàng tóc đỏ hấp dẫn đang quấn lấy hai tay cậu ta thì bỗng nghe ai đó hét lên.

“Im lặng, mọi người! Im lặng!”

Tất cả mọi người đều sững sốt khi nhận ra giọng nói uy quyền đó đến từ Ron, và tất cả bọn họ im bật. Ron đang đứng ở đầu phòng ôm một cái điện thoại, tay bịt trên ống nói. “Phoebe!” Anh xia ống nghe ra phía trước. “Phoebe, của cô đấy!”

Cô nhìn anh với vẻ thắc mắc.

“Là Tổng thống!” Anh phát âm bằng một giọng nói trầm có thể nghe rõ từ ngoài bãi đỗ xe.

Cô vừa mới nói chuyện với ngài Chủ tịch NFL vài giờ trước đó, và cô không hiểu vì sao Ron lại quá kích động như thế[66]. “Tôi nghĩ rằng chúng ta đã giải quyết xong mọi chuyện rồi chứ.”

“Là Tổng thống! Của Hoa Kỳ! Ông ấy gọi để chúc mừng cô.”

Cô suýt sặc. Tay cô lập cập đưa lên cổ chiếc áo len. Các cầu thủ phá lên cười và rồi lại im bật khi cô bước lên cầm lấy điện thoại.

Một giọng phụ nữ nói, “Cô Somerville, tôi đang nối máy với Tổng thống đây.”

Ngay lúc đó ai đó vỗ nhẹ lên vai cô. Cô quay lại và thấy Dan đang đứng bên cạnh cô, một nụ cười toe toét có kích thước như một sân bóng bầu dục

trái rộng trên gương mặt anh. “Bây giờ, Phoebe.”

Cô ngậy ra nhìn anh trống rỗng. “Gì cơ?”

“Bây giờ.”

Ý nghĩa những gì anh nói từ từ xâm nhập vào đầu óc cô, và cô trở mắt nhìn anh với vẻ không thể tin được. Ý anh là bây giờ. Cô bịt tay lên ống nói của máy điện thoại. “Dan, đó là Tổng thống! Em không thể...”

Anh khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt của anh ngạo nghễ đến không thể chịu nổi. Cô nhận ra rằng anh đã chờ đợi một khoảnh khắc như thế này. Đồ đê tiện! Anh đã chơi cô, và giờ anh sẽ trải qua suốt phần đời còn lại trên chọc cô một cách không thương tiếc về chuyện cô không có gan để chấp nhận thách thức của anh. Đồ bịp bợm vênh váo, đáng ghét! Ai đó rõ ràng phải đặt anh về đúng vị trí mới được.

Giọng Tổng thống oang oang phía bên kia đầu dây. “Chúc mừng, cô Somerville. Đó là một trận đấu vô cùng đáng kinh ngạc.”

“Xin lỗi, thưa ngài.” Cô ngắc ngứ.

“Tôi sẽ chuyển máy cho cô Somerville ngay đây.” Cô nhét chiếc điện thoại vào tay cô nàng Sharon Anderson đang chết sững.

Dan hú lên cười vang. Cô túm lấy anh và kéo anh xuyên qua đám đông. Ngay khi họ ra đến cửa, cô liền nói.

“Tốt hơn hết là anh nên xứng đáng với nó, đồ Don Juan”

Ở phía sau, Sharon Anderson, sau một phút khởi đầu vấp vấp, đã chớp ngay lấy cơ hội. Trước sự hoang mang của Ron, cô nói, “Giờ tôi ổn rồi, thưa ngài Tổng thống. Vâng, đúng thế, khá là hoảng hốt. Nhân tiện đây, thưa ngài, tôi muốn ngài biết rằng tất cả mọi người trong Khu liên hợp Stars

chúng tôi đều chia sẻ sự quan tâm của ngài đối với việc lập quỹ đầy đủ cho ngành giáo dục mầm non...”

“Don Juan?” Dan lái xe sang đường cao tốc. “Em gọi anh là Don Juan?” Phoebe vẫn đang cố gắng lấy lại hơi thở. “Trò này có thể chơi từ hai phía đấy huấn luyện viên. Đừng ngạc nhiên nếu như anh đang trong hai phút cuối cùng của trận tranh Siêu Cúp.”

“Em sẽ không làm thế.”

“Em có thể lắm chứ.”

Anh liếc nhìn qua cô và mỉm cười. “Nhân tiện nhắc đến Siêu Cúp. Em sẽ cười anh ngay khi nó kết thúc nhé?”

“Thế ngày lễ Valentine thì sao?”

“Quá lâu.”

“Ngày Groundhog[67]?”

“Thỏa thuận thế.” Chiếc Ferrari chạy xuống con dốc rồi hòa vào đường cao tốc. “Em biết đấy, chúng ta có vài vấn đề cần phải thống nhất trước khi kết hôn.”

“Em sẽ không bỏ rơi Pooh đâu.”

“Thấy không, em chưa gì đã đối kháng rồi. Kết hôn có nghĩa là phải học cách thỏa hiệp.”

“Em không nói sẽ không thỏa hiệp. Em hứa sẽ bỏ nơ ra khỏi đầu nó trước khi anh dẫn nó đi dạo.”

“Em thật rộng lượng.”

Nụ cười của Phoebe nhạt đi. “Em cũng muốn có con. Em luôn luôn muốn. Em chỉ cần biết là anh yêu em thôi.”

“Anh hy vọng đến giờ thì em biết rồi. Anh chưa bao giờ yêu bất cứ ai trong đời giống như cách anh yêu em. Anh muốn có con, nhưng không so được với chuyện anh muốn có em.”

“Em rất vui.” Cô cắn môi dưới giữa hai hàm răng rồi lại thả ra. “Em không muốn để Molly đi nơi khác. Em muốn con bé sống với chúng ta.” Anh liếc qua cô. “Dĩ nhiên là con bé sẽ sống với chúng ta rồi. Nó còn biết đi đâu nữa?”

“Em đã nghĩ rằng có thể anh cần được riêng tư hơn.”

“Một khi cửa phòng ngủ đã đóng, chúng ta sẽ có khối sự riêng tư. Thực ra thì, khi anh nói đến vấn đề mà chúng ta cần thảo luận, ý anh là đội Stars.”

“Em biết anh cưới em không phải vì đội Stars. Đáng lẽ em không bao giờ nên nói những gì em đã nói. Em đã bị tổn thương.”

“Anh rất mừng vì em nhận ra điều đó. Nhưng em thấy đấy, chúng ta vẫn còn những rắc rối. Theo lịch sử thì thường là phụ nữ cưới ông chủ của mình. Ngay khi họ đeo nhẫn cưới lên tay, họ liền nghỉ việc và ở nhà. Không ai trong chúng ta muốn em làm điều đó, nhưng anh vẫn phải nói với em rằng anh không thoải mái chút nào với cái ý tưởng trải qua phần đời còn lại ngủ bên cạnh một người có quyền lực sa thải anh nếu như đồ lót của anh không được để ngăn nắp trong giỏ đựng đồ giặt là đâu đấy.”

Cô cố kiềm chế nụ cười. “Em thông cảm với rắc rối của anh, nhưng em sẽ không bán đội bóng chỉ để anh có thể trở thành một người chồng luộm thuộm đâu.”

“Vì lý do nào đó anh cũng không kỳ vọng là em sẽ làm thế.”

“Đó là trật tự thế giới mới. Đàn ông các anh sẽ phải hình dung ra cách giải quyết nó.”

“Em rất khoái chí với chuyện này, đúng không?”

“Em thấy khá buồn cười.”

Dù trêu chọc anh thế nhưng cô cũng đã suy nghĩ xem làm thế nào để có thể cân bằng những đòi hỏi to lớn trong chuyện sở hữu đội Stars với cuộc hôn nhân và lũ con cái mà cô hy vọng là sẽ có. “Thực ra thì, em có một vài ý tưởng về chuyện này. Em vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo, nhưng khi nào được như thế, anh sẽ là người đầu tiên em chia sẻ thông tin.”

“Vậy thì tốt hơn hết anh nên nói với em luôn là anh không có ý định huấn luyện đội Stars trong suốt phần đời còn lại.”

“Dan, anh không thể làm việc cho một đội bóng khác! Đó sẽ là một tình huống không thể chấp nhận được.”

“Anh sẽ không đi đâu trong một thời gian. Nhưng em đã thấy cuộc sống này như thế nào trong suốt thời gian diễn ra mùa giải rồi đấy. Anh muốn quanh quẩn bên em và các con, và anh đã nung nấu ý tưởng này trong một thời gian dài rồi. Cách đây không lâu anh đã quyết định rằng cái ngày mà anh thức dậy và nhận ra rằng anh không thể nhớ được vợ anh hay các con anh trông như thế nào là cái ngày anh sẽ rời khỏi cuộc sống huấn luyện chuyên nghiệp. Anh sẽ tìm một trường đại học Loại III ở gần đây, và đó là nơi anh sẽ ổn định sự nghiệp huấn luyện của mình trong suốt quãng đời còn lại.”

“Loại III? Em không biết nó có nghĩa là gì.”

“Đó là những trường đại học nhỏ. Họ không trao học bổng cho các vận động viên, và các đội nhà nghề cũng không bao giờ săn lùng họ. Bọn trẻ không phải là những người to khỏe nhất, không phải những người nhanh

nhất, và không ai đưa tiền mua chuộc chúng. Chúng chỉ chơi bóng bầu dục vì một lý do, và đó là vì chúng yêu môn thể thao này. Vì thế trong khi em phải xoay vòng vòng và giải quyết với những trò cấp cao, anh sẽ rúc vào một sân trường đại học nhỏ nhắn xinh xắn nào đó và nhớ lại lý do ban đầu anh bắt đầu chơi bóng.”

“Nghe tuyệt quá.”

Anh đổi làn đường. “Cái khăn quàng mà em đang đeo bên trong cổ áo khoác đó. Em có phiền không nếu lấy nó tự bịt mắt lại?”

“Gì cơ?”

“Bây giờ.”

“Ôi, vì Thánh Pete.” Cô giật chiếc khăn quàng từ trong cổ áo choàng ra và buộc nó quanh mắt. “Chuyện này thật kỳ cục! Anh không lên kế hoạch cho chuyện gì kỳ quặc, đúng không?” Một khoảng im lặng kéo dài.

“Dan?”

“Ừm, anh cho rằng nó hoàn toàn phụ thuộc vào chuyện quan điểm của em thủ cựu đến mức nào.”

“Anh đã nói rằng anh sẽ bỏ lại tất cả những thứ đó sau lưng. Rằng anh muốn một cuộc sống tình dục thoải mái, bình thường.”

“Ừ hử.”

“Anh nghe có vẻ không chắc chắn lắm.”

“Nghe đây, nó thế này. Sau cả một đời sống trên đỉnh cao, có lẽ là tốt nhất nếu như anh đại loại là hạ xuống thấp một cách từ từ. Như thế nó sẽ không gây sốc quá lớn đối với cơ chế của anh. Và chuyện này anh đã nghĩ đến trong một thời gian rất dài rồi.”

“Anh đang làm em vô cùng căng thẳng đấy.”

“Thế là tốt, em yêu. Thực sự tốt.” Rồi anh bắt đầu dẫn vào một màn độc thoại dơ bẩn ngọt ngào nhất, êm ái nhất mà cô từng được nghe trong suốt cuộc đời mình cho đến khi da cô đỏ bừng bừng đến mức cô phải mở cúc áo khoác. Nhưng anh vẫn không nói cho cô biết là anh đang đưa cô đi đâu.

Cuối cùng khi anh dừng xe lại, cô nhận ra màn độc thoại của anh đã làm cô quá phân tâm đến mức cô quên bémng không chú ý đến điều gì khác. Có phải bánh xe đã nghiêng trên sỏi không? Cô cố gắng lắng nghe, nhưng mặc dù không thể nghe thấy bất cứ tiếng xe cộ nào, cô vẫn không hoàn toàn chắc chắn là liệu anh có đưa cô về nhà anh hay không.

“Em sẽ phải đợi ở đây vài phút trong khi anh đi sắp đặt một số thứ. Anh sẽ quay lại ngay, vì thế đừng lo lắng quá.” Môi anh lướt nhẹ lên môi cô.

“Hứa với anh là em sẽ không phá hủy tất cả bằng cách hé mắt nhìn trộm. Đó sẽ là dấu hiệu cho thấy em không tin anh, và lúc đó thì cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ trở thành kiểu gì đây chứ?”

“Anh thực sự đang thúc ép em đấy. Anh biết điều đó, đúng không?”

“Anh biết, em yêu.” Anh nhắm nháp môi dưới của cô. “Trong khi chờ đợi, sao em không nghĩ đến tất cả những thứ mà anh đã nói là sẽ làm với em. Như thế em sẽ không thấy chán.” Điệu cười khoái trá của anh rõ ràng đầy xảo trá khi anh luồn tay xuống dưới váy của cô, siết nhẹ trên đùi cô, và rồi mở cửa xe.

Những gì anh nói đúng là xấu xa đồi bại, bởi vì một khi anh đã gieo ý tưởng, cô không thể nào nghĩ đến bất kỳ điều gì khác nữa. Vào lúc anh quay trở lại xe, cô đã hoàn toàn run rẩy với những viễn cảnh ái ân trong đầu.

Cô cảm thấy một luồng không khí lạnh ùa vào khi anh mở cửa xe. “Tất cả đã được chuẩn bị xong. Giờ anh sẽ bế em lên.” Anh luồn tay xuống dưới đầu gối cô nhưng rồi ngay lập tức đặt cô xuống ghế ngồi trở lại. “Phoebe em yêu, em vẫn đang còn mặc đồ lót. Anh nhớ rõ là đã nói với em anh muốn nó không còn trên người em nữa khi anh quay lại.”

“Anh chưa nói.”

“Chắc chắn là anh có nói. Anh đoán mình sẽ phải tự tay lột nó ra thôi.” Luồn hai tay xuống dưới váy cô, anh kéo tuột đôi tất dài và quần lót của cô ra.

“Em sắp chết cóng rồi. Thậm chí trời còn chưa tới âm 6°C.”

“Anh không nghĩ em sẽ phải lo lắng quá nhiều về chuyện chết cóng. Cái quần lót này của em ở nơi quái quỷ nào ra thế?”

“Em đã mua nó đấy.”

“Nó không nhiều hơn hai dải ruy băng nhỏ và một mảnh lụa. Em đã từ bỏ đám đồ lót bền bỉ của dân lao động chỉ vì anh thôi sao?”

“Chỉ vì anh thôi.”

“Thật ngọt ngào, em yêu, và anh rất cảm kích điều đó. Giờ xỏ lại vào đôi giày cao gót đó đi nào. Anh thực sự thích nhìn chân em trong những đôi giày cao gót.” Ngay khi cô làm theo những gì anh nói, anh liền luồn tay xuống dưới đầu gối cô và nhắc cô ra khỏi xe. Chiếc váy của cô rơi tự do xuống và luồng không khí lạnh phe phẩy trên cặp mông trần của cô, lúc này đang được phơi bày ra cho cả thế giới nhìn thấy.

“Làm ơn nói với em rằng không có cả tá người đang đứng xung quanh đây.”

“Chỉ nửa tá thôi, em yêu. Nhưng tất cả bọn họ đều đang quá bận rộn với việc điều chỉnh bộ chế hòa khí trên chiếc xe máy của mình để có thể nhìn”

Cô vùi mặt vào cổ áo của anh và bật cười. Anh thật hư đốn, hết thuốc chữa, và cô đang được trải qua khoảng thời gian tuyệt diệu nhất trần đời. Nhưng anh đang đưa cô đi đâu thế?

Anh xúc cô lên và mở một loại cửa nào đó. Cô nhẹ cả người khi cảm thấy luồng không khí ám áp hơn trên mông khi họ bước vào trong.

“Khăn bịt mắt vẫn còn kín đấy chứ?”

“Ừ hử.”

“Tuyệt lắm. Đừng chú ý gì nếu như em nghe thấy tiếng động lạ.”

“Tiếng động kiểu gì?”

“Tiếng cười say xỉn. Tiếng thủy tinh vỡ. Máy hát. Kiểu như thế.”

“Em sẽ không nghĩ chút nào đến những chuyện đó.”

“Và nếu như ai đó có tên là Bubba hỏi em là em đang làm gì ở đây, em chỉ bảo anh ta là em đi với anh.”

“Em sẽ làm thế.”

Anh bắt đầu hôn cô, và vào lúc anh không còn bước đi nữa, cô nhận ra rằng lại một lần nữa anh làm cô phân tâm để không chú ý đến nơi mà họ đang đến. Không biết họ đã đi một quãng đường xa rồi hay chỉ gần thôi? Anh không thở nặng nhọc lắm, nhưng anh có nền tảng thể lực rất tốt nên điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Cô thậm chí còn không thể chắc chắn liệu anh có trèo lên một đoạn cầu thang nào không hay họ vẫn ở độ cao như trước.

“Giờ anh sẽ đặt em xuống. Anh không muốn đưa em đến quá gần quầy bar. Đề phòng trường hợp ầu đả nổ ra.”

“Em có thể bỏ khăn bịt mắt ra chưa?”

“Anh e là chưa, em yêu. Em vẫn đang còn mặc quần áo.”

“Em phải cởi quần áo ra à?”

“Anh rất tiếc, em yêu. Anh đã nghĩ em sẽ hình dung ra chuyện này sẽ diễn ra như thế nào.” Anh cởi áo khoác của cô ra. “Nhưng đừng lo lắng, anh sẽ giúp em.”

“Anh đúng là một người quý phái.” Anh tháo đôi hoa tai của cô, kéo áo len qua đầu, rồi quăng bỏ nó. “Phoebe em yêu, anh không muốn làm em xấu hổ, nhưng em có biết là em có thể nhìn xuyên qua cái này không?”

“Giờ anh có thể không?”

“Anh e là thế. Điều đó có nghĩa là anh sẽ phải yêu cầu em đứng thật yên lặng trong một phút.”

Qua lớp vải tơ mỏng tang của chiếc áo ngực, cô cảm thấy miệng anh đặt trên núm vú của cô. Động tác mát ẩm ướt, ấm áp tạo nên những cơn lũ kích thích mãnh liệt ào qua cơ thể cô. Màn tra tấn vô cùng gợi cảm của anh tiếp tục khi miệng anh di chuyển sang bầu vú bên kia, trong khi núm vú mà anh vừa bỏ rơi dựng lên bên dưới điểm ẩm ướt lạnh lạnh mà anh đã để lại trên lớp vải tơ. Đầu gối cô bủn rủn, và cô khao khát có anh bên trong mình điên cuồng đến mức phải túm lấy vai anh.

“Xin anh... Anh đang làm em phát điên lên.”

“Suyt. Anh chỉ mới bắt đầu ở đây, và thành thật mà nói, anh kỳ vọng ở em một sức chịu đựng bền bỉ hơn kìa. Có lẽ em có thể đọc thuộc lòng một

bảng thống kê đập bóng trung bình hoặc cái gì đó.”

Cô bật cười và rồi há hốc miệng khi anh nhẹ nhàng nhắm nháp cô bằng răng của mình. Một giây sau đó, áo ngực của cô rơi mất, và cô hoàn toàn khóa thân từ thắt lưng trở lên.

“Em là một cô nàng rất xinh đẹp, em yêu. Đúng không các cậu bé?”

Rõ ràng là anh cần phải được đặt trở lại đúng vị trí. Cô định giơ tay lên gỡ bỏ tấm khăn bịt mắt, nhưng anh đã chụp lấy cổ tay cô và giữ nó ở hai bên sườn cô. “Vẫn chưa đâu, em yêu. Anh thực sự rất khát.”

Thả cô ra, lòng bàn tay anh úp lấy hai bầu vú của cô. Một lần nữa, anh lại bắt đầu say mê với hai núm vú, nhưng lần này, thậm chí cả một lớp vải tơ mỏng tang cũng không còn để chặn đường anh nữa. Anh mút cô cho đến khi cô thốt lên những âm thanh nhẹ nhàng, rên rỉ.

Cô với tay ra, muốn chạm vào anh đến mức tuyệt vọng. Anh đã cởi bỏ áo khoác của mình từ lúc nào, và cô luồn hai tay vào bên dưới áo len của anh, trượt nó qua mảng lông trên ngực và cọ xát lên núm vú của anh. Anh rên lên. Cô cảm thấy anh chạm vào eo cô, và rồi một lớp len quét nhẹ qua khi chiếc váy của cô rơi tự do. Anh nói bằng giọng khàn khàn dịu dàng. “Anh không muốn làm em sợ hãi, em yêu, vì thế tốt hơn hết anh nên nói cho em biết chính xác anh định làm gì ở đây.”

Cô không có một chút sợ hãi nào và anh biết điều đó, nhưng cô quyết định sẽ là khiếm nhã nếu như ngắt lời anh.

“Anh đã làm một chiếc giường cho chúng ta bằng áo khoác, và giờ anh sẽ đặt em nằm xuống đó. Đúng rồi. Giờ nằm ra nào. Ngoan lắm, rất ngoan. Em yêu, anh không nhớ đã bảo em là em có thể khép hai chân lại như thế. Đúng rồi, giờ thì nhắc đầu gối đó lên để anh có thể thưởng thức góc nhìn cái nào.” Những ngón tay của anh tìm thấy điểm nhạy cảm nhất phía bên trong đùi cô.

“Em có thể bỏ khăn bịt mắt ra chưa?”

“Ồ, anh không nghĩ thế đâu. Anh không định làm em nổi xung lên trước khi anh xong việc với em.”

Dứt khoát là cô phải gỡ hòa với anh vì chuyện này. Nhưng trước đó cô phải thưởng thức xong từng giây một trong sự cảm dỗ ly kỳ, kích thích này đã.

Cô nghe thấy tiếng loạt soạt từ quần áo của anh khi anh bỏ rơi chúng, và trái tim cô tràn ngập tình yêu thương. Sáu tháng trước cô không bao giờ có thể tưởng tượng được đến chuyện tin tưởng bất cứ người đàn ông nào đủ để cho phép anh ta làm thế này với cô, chứ đừng nói là với một người có sức mạnh thể chất như Dan. Nhưng giờ cô đang nằm đây ngay trước mặt anh, trần trụi và rộng mở. Mặc dù không biết gì về nơi anh đã đưa cô đến, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy an toàn hơn và cô nhận ra rằng, cùng với tình yêu, anh đã trao cho cô sự giải thoát hoàn toàn khỏi nỗi sợ hãi bên trong con người cô.

Anh nằm xuống bên cạnh cô trên chiếc giường áo khoác và kéo cô vào trong vòng tay. “Anh sẽ hôn em một chút. Nếu em cảm thấy chán, anh có thể yêu cầu ban nhạc chơi một bản nhạc nào đó hoặc cái gì tương tự.”

“Dứt khoát là em sẽ không chán.”

Cô hít vào mùi vị sạch sẽ của anh và chạm đầu lưỡi vào vai anh. Cơ bắp của anh uốn cong lại và cô cảm thấy sự khuấy động của anh rộn ràng rần rần chắc áp vào đùi cô. Miệng anh khép lại trên miệng cô. Lưỡi họ quyện vào nhau và tất cả mọi thứ trôi tuột khỏi đầu óc cô cho đến khi cô chỉ còn nhận biết về các cảm giác. Âm thanh tiếng rên rỉ của anh, sự ẩm ướt trên da anh khi anh kiềm chế bản thân lại để làm cô thỏa mãn. Miệng anh di chuyển từ ngực xuống eo cô. Anh hôn phía bên trong đùi cô, rồi mở cô ra để có thể yêu cô sâu hơn nữa.

Cô không biết được là mình đã đánh rơi chiếc khăn bịt mắt lúc nào. Cô cũng không biết là nó rơi xuống hay một trong hai người họ đã gỡ nó ra. Cô chỉ nhận biết được tiếng huyết quản gầm rú trong tai cô, cảm giác mê ly khi được hợp nhất với người đàn ông mà cô yêu rất nhiều này, chỉ nhận biết được nỗi đam mê mãnh liệt trong những lời yêu thương của anh khi anh đẩy thật sâu vào trong người cô.

“Suốt cuộc đời anh...”

“Em biết. Tình yêu của em...”

“Mãi mãi...”

“Ồ, đúng thế. Mãi mãi.”

Họ nguyện thề với nhau bằng lời nói và cơ thể, rồi cùng nhau hét lên khi tình yêu của họ chảy cuồn cuộn và ấm áp từ trái tim đến trái tim.

Khi nó đã qua, anh ôm chặt cô vào lòng như thể anh sẽ không bao giờ thả cô ra. Giọng anh trầm ấm cảm xúc. “Anh yêu em biết bao. Anh đã đơn độc chờ em trong suốt cả cuộc đời rồi.”

Nước mắt tràn qua khóe mắt cô. “Anh là người tuyệt diệu nhất trên đời này.”

Cô có thể cảm thấy nụ cười của anh trên trán cô. “Em không bực chứ?”

“Sao em phải thế?”

“Anh muốn cuốn đi ký ức tồi tệ của em, em yêu. Anh muốn thay thế vào đó bằng một ký ức hạnh phúc.”

Cô không biết anh đang nói về chuyện gì, và cô quá lơ mơ để hỏi lại anh. Thở hắt ra với vẻ mãn nguyện, cô rúc má vào cổ anh và mở mắt ra. Cô nhận

thấy nhịp đập nhẹ nhàng của trái tim anh, những ngôi sao đang nhấp nháy trên bầu trời phía trên, dãy hàng rào mắt cáo bằng thép cao vút...

Đầu cô ngẩng phắt lên.

“Chuyện gì không ổn à, em yêu?”

“Ôi, Chúa ơi!”

Họ đang nằm hoàn toàn trần truồng trên vạch 50 yard chính giữa sân vận động Midwest Sports.

LỜI KẾT

Dan rảo bước xuống con đường mòn yên tĩnh và hít thở bầu không khí buổi tối cuối tháng Năm thơm dịu dịu. Anh bắt được mùi đất thơm nồng, ẩm ướt, cùng với mùi tử đinh hương thoang thoảng từ những bụi cây mà anh và Phoebe đã trồng không lâu sau khi họ kết hôn. Cảm giác mãi nguyện thắm qua từng tế bào trong người anh mặc dù lúc này vợ anh đang trong cơn cáu bẳn, và anh biết anh sẽ phải nghe về chuyện đó ngay khi cô tóm được anh một mình.

Cô bực bội vì những chuyện lạ lùng nhất. Chỉ bởi vì anh đã hỏi một vài câu tuyệt đối ngây thơ về cái học môn cuồng nhiệt đang dẫn Molly đến tham dự buổi khiêu vũ cuối cấp ở trường của cô bé không có nghĩa đó là lý do để buộc tội anh là bảo bọc quá mức. Thật là kỳ quặc khi khởi đầu cuộc hôn nhân của mình với vai trò người cha tạm thời cho một cô bé tuổi teen, nhưng anh biết mình đã làm tốt hơn Bert Somerville nhiều. Anh và Phoebe đã bí mật hoan hỉ khi Molly quyết định đến Northwestern thay vì một trong những trường học thuộc liên đoàn Ivy League[68]. Họ không muốn cô bé đi quá xa nhà.

Đã quá nhiều chuyện xảy ra trong ba năm vừa qua. Ray Hardesty đã lên một cơn đau tim không thể tránh được trước khi y có thể tham dự phiên xét

xử. Reed Chandler đã nhận được lời gợi ý bóng gió là nên rời khỏi thành phố, và điều cuối cùng mà người ta nghe được là hắn đang bán những căn hộ rẻ tiền trong khu vực sân gôn xuống cấp ở Florida. Đã có nhiều đám cưới: Ron và Sharon, Darnell và Charmaine. Anh sẽ ngạc nhiên nếu Valerie và Jason Keane có khi nào kết hôn, nhưng họ chắc chắn sẽ tạo thành một cặp đôi thú vị. Đã có một đám tang đau buồn khi bạn anh - Tully Archer - qua đời vì căn bệnh viêm phổi. Đội Stars đã thua trong hai trận tranh Siêu Cúp đầu tiên và không tranh được vé vào trận chung kết trong năm thứ ba. Tuy vậy, năm nay cuối cùng họ cũng đã giành được danh hiệu đó, và chiếc cúp Lombardi lúc này đang được đặt trong sảnh lớn của Khu liên hợp Stars để chứng minh điều đó. Tuyệt vời hơn cả, anh đã trở thành một người đàn ông của gia đình.

Anh mỉm cười khi nhớ lại ánh mắt gờm gờm mà Phoebe đã bắn cho anh qua bàn ăn tối nay khi anh tra hỏi Molly về cuộc sống yêu đương của con bé. Mặc dù anh cố gắng giữ bí mật, nhưng làm cho vợ anh nổi bung xung lên là điều anh chưa bao giờ chán. Anh là một người có bản chất cạnh tranh, và cái thử thách để đo lường xem phải mất bao lâu kể từ lúc cô bắt đầu nặng xị lên với anh cho đến khi anh lột trần được cô ra đã vô cùng hấp dẫn cái bản tính của một người yêu thể thao như anh.

Cho đến nay, kỳ lục của anh là tám phút, và đó là sau một cơn bung xung cực kỳ nghiêm trọng của cô - cùng cái buổi tối anh và Ron đã lèo nhèo làm cô phải ký bản hợp đồng mới trị giá mười triệu đô la với Bobby Tom.

Phoebe yêu Bobby Tom - cậu ta và Viktor là cha đỡ đầu cho cặp sinh đôi - nhưng cô thực sự là một kẻ hà tiện mỗi khi dính dáng đến những hợp đồng trị giá lớn. Điều thông minh nhất mà anh từng làm là xùy các luật sư của mình vào cô ngay sau khi họ kết hôn. Đó là một cuộc chiến tranh thực sự. Chết tiệt thật, nhưng anh thích được kết hôn với Phoebe! Không lâu sau khi cặp chị em sinh đôi được sinh ra, Phoebe và Ron đã ký một thỏa thuận tái tổ chức Stars. Thật không may, thỏa thuận đó đã đặt dấu chấm hết cho tất cả

những xung đột thú vị. Ron giờ là chủ tịch của Stars và là người chịu trách nhiệm cho các hoạt động hằng ngày, trong khi Phoebe đang chứng tỏ là một người xuất chúng trong vai trò mới của mình là giám đốc tài chính và ngân quỹ.

Theo những điều khoản của bản thỏa thuận, chỉ Ron mới có quyền hạn đưa ra những quyết định về mặt nhân sự. Việc chuyển giao quyền hạn trách nhiệm như thế là một bước đi khôn ngoan về phần Phoebe. Cô thích nghiên ngẫm với những con số, nhưng lại không có lòng dạ nào trong toàn bộ công việc cắt giảm và mua bán các cầu thủ. Tuy vậy, cô vẫn thích chĩa mũi vào công việc luyện tập huấn luyện của Dan, đặc biệt là khi một trong các cầu thủ chạy đến than vãn với cô vì chuyện phải ngồi dự bị. Trong những trường hợp đó, anh tận hưởng cảm giác vô cùng mãn nguyện khi nhắc nhở cô rằng anh chỉ phải báo cáo trực tiếp với Ron.

Phoebe vô cùng thoải mái đến mức tất cả mọi người trừ các nhà môi giới cầu thủ đều thích làm việc với cô.

Chỉ khi vấn đề lương bổng được đem ra bàn thảo thì cô mới trở nên dễ cáu kỉnh. Cả thế giới lúc này đều biết rằng cô thông minh đến mức nào, vì thế cô không thể nào thực hiện cái mưu đồ bất lương đóng giả bimbo được nữa, và để làm Dan xấu hổ, cô đã nhanh chóng giành được danh tiếng là một trong những giám đốc tài chính sắc sảo nhất trong NFL, điều đó không có nghĩa là anh không còn lên kế hoạch tống vào cô cả hai thùng thuốc súng khi hợp đồng của chính anh sẽ hết hạn vào mùa thu này. Bà Phoebe Somerville Calebow sẽ phải trả giá vô cùng đắt cho cái chuỗi hạt kim cương mà anh có ý định sẽ quấn quanh cái cổ xinh đẹp của cô khi đứa con tiếp theo của họ ra đời.

Mặc dù không nói nhiều về chuyện đó, nhưng cả hai người họ đều biết đây sẽ là bản hợp đồng cuối cùng của anh với Stars. Hai đứa bé đang lớn dần và anh sẽ bắt đầu cảm thấy không thoải mái với các tuần làm việc bầy

ngày trong suốt thời gian diễn ra mùa giải. Anh cũng đã để mắt đến một trường đại học Loại III nhỏ nhắn ngon lành ở ngay trong hạt Du Page này.

Anh tự mỉm cười với mình khi nhớ lại vẻ mặt của Phoebe khi anh hôn cô ngay trước khi linh ra khỏi nhà để bắt đầu cuộc đi dạo hằng đêm. Cô đang ngồi xếp bằng ở chính giữa sàn nhà trong phòng khách, một trong những chiếc áo lạnh nhẹ cũ kỹ của anh bó chặt quanh cái bụng lùm lùm tròn trịa của cô trong khi cô chơi trò đập tay với hai đứa nhỏ, lúc đó chúng đang cố túm lấy mấy cái vòng tay và giật mạnh trên tóc cô. Tối nay anh sẽ kéo cái áo khoác nhẹ đó lên tận trên cằm cô và thì thầm hàng loạt những lời tỏ thể nữ tính với cái bụng của cô. Anh không quan tâm cô sẽ trêu chọc anh nhiều thế nào. Anh thích con gái, và anh vẫn đang hy vọng sẽ có thêm một cô công chúa nữa.

Anh dừng lại và nhìn về phía ngôi nhà thôn quê. Lúc này cặp sinh đôi đã được hai tuổi rưỡi rồi, hai cô bé nhỏ xíu dễ thương vô cùng tinh quái với mái tóc vàng hoe lúc nào cũng có thể vướng vào những chuyện rắc rối không kém gì mẹ của chúng. Khi nghĩ về chúng, anh có thể cảm thấy cổ họng mình thít lại, và anh cảm thấy mừng vì không có ai xung quanh để chứng kiến những giọt nước mắt đã dâng lên trên mắt anh. Anh luôn yêu nơi này, nhưng trước khi Phoebe bước vào với cặp kính râm nạm hạt và đôi hoa tai lấp lánh, ở nơi đây luôn thiếu vắng một thứ gì đó.

Một lần nữa anh hít vào một hơi dài mãn nguyện. Anh đã có tất cả những gì từng mơ ước. Một người vợ mà anh yêu bằng cả trái tim. Những đứa con xinh xắn. Một ngôi nhà ở vùng quê. Và một con chó.

Anh khẽ huýt sáo. “Đi nào Pooh. Về nhà thôi.”

Chú thích

[66] Ở Mỹ, Tổng thống và Chủ tịch NFL có chung một cách gọi: President.

[67] Groundhog Day: một ngày lễ được tổ chức vào ngày mùng 2 tháng Hai hằng năm ở Mỹ và Canada. Theo văn học dân gian, nếu một con chuột chũi chui ra khỏi hang vào ngày này mà không nhìn thấy bóng của nó, nó sẽ rời hang và điều đó có nghĩa là mùa đông sẽ sớm kết thúc. Trong trường hợp ngược lại, nếu con chuột chũi nhìn thấy bóng của mình, nó được cho là sẽ quay trở lại trong hang, và mùa đông sẽ kéo dài thêm sáu tuần nữa.

[68] Liên đoàn Ivy là nhóm 8 trường đại học và học viện có chất lượng đào tạo lâu đời hàng đầu Mỹ.